

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MARIANNE
KAVANAGH

belki bir gün

Roman

Ya dünyada
seni mutlu edebilecek
tek bir insan
varsa?

HİÇ TANIMADIĞI BİRİNE ÂŞIK OLUR MU İNSAN?

Tess ve George:

Birbiri için yaratılmış iki kalp.

Aynı şehirlerde, ayrı hayatlarda.

Birbirinden habersiz kendi hayatlarını
elleri kolları bağlı sürdürüp, arzularını anlamayan
sevgililere mahkûm iki beden.

Tutkusuz, mutsuz, çaresiz.

Ta ki o geceye kadar.

George evlenmiştir, bir de kızı vardır.

Tess ise erkek arkadaşıyla evlilik eşiğindedir.

Derken bir gün ortak arkadaşlarının
doğum günü partisinde karşı karşıya gelirler.

Peki, her şey için çok mu geçirir?

Yoksa bir adım sonrası
felaket midir?

ISBN 978-605-5034-35-1

9 786055 034351

₺22

Belki Bir Gün
Marianne Kavanagh
Orijinal Adı: For Once in My Life

Yayın Yönetmeni: Köksal Şaka
Yayın Koordinatörü: Sibel Erdal
Editör: Ece Demir
Çeviren: Handan Sağlanmak Arlı
Kapak Tasarım: Parodi Design

ISBN: 978-605-5034-35-1
Yayınevi Sertifika No: 32378

1. Baskı: Kasım 2016

Baskı: İmak Ofset
Yenibosna / İstanbul
Tel: 0 212 656 49 97
Matbaa Sertifika No: 12531

© 2014 by Marianne Kavanagh

Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PARODİ YAYINLARI
Ağaoğlu My Office 212 Kat: 3/54
Bağcılar / İSTANBUL
Tel: 0212 244 05 77

www.parodi.com.tr / info@parodiyayinlari.com

Parodi Yayınları, Mono Kültür Sanat tescilli markasıdır.
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Matte...

2002

Oxford Sokağı, henüz yeni güne uyanmamıştı. Üzerinde önceki geceden kalma mahmurluk ve yüzünde makyajıyla yatağında boylu boyunca uzanıyordu hâlâ. Tüm dükânlar kapalıydı. Bir kese kâğıdını gagalayan güvercin, içi sabunlu suyla dolu, sarı bir kova taşıyan adam ve kulaklıklarını takmış işe giden birkaç kişi vardı sadece sokakta. Oldukça soğuk olan bu cuma sabahında saat, henüz sekiz buçuktu. Güneş, Soho'da sıkışıp kalmıştı.

Sonra biri, aniden ona çarptı. Hem de öylesine şiddetli bir çarpışmaydı ki bu, bir an için duvara tosladığını sandı. O anda kendisine çarpan bu kişinin, daha saniyeler önce topuklarını tıkırdata tıkırdata ona doğru yürüyen, kırmızı rujlu, küpeli kadın olduğunu anladı. Darbenin etkisiyle sendelerken birinin bağırıldığı duyuldu: "Hey!" Ve o sırada ince telli saçları ağzına girmiş olan kadın, kaburgalarında

şiddetli bir acı hissetti ve bağırdı: “Çantam!” Tess de her Londralı gibi yüreği ezilerek –kolları siyah poşetlerle dolu olmasına ve saç spreyinin kokusuna rağmen– bir ara sokağa kaçan sıksa adama çevirdi bakışlarını. Arkasında onu kovalayan, daha genç, orta boylu, kahverengi deri ceketli bir adam vardı. O da aynı köşeden dönüp gözden kayboldu. Ve sokakta, onlara birer bakış atıp aynı hızla başlarını çeviren birkaç yabancı kaldı yine.

Tess, kadını çaresizce kucaklar gibi tutuyordu hâlâ. Kadınsa acıklı bir şekilde iç çekerek, “Çantamı aldı,” diyebilirdi yalnızca.

Tess kadını bırakıp, “Sanırım biri hırsızın peşinden gitti,” dese de boşunaydı. Çünkü ikisi de sabahın erken saatlerinde, kokuşmuş West End’in bu karanlık sokağında dururlarken, o çantanın bir daha geri gelmeyeceğini çok iyi biliyordu.

“İyi misiniz?” diye sordu Tess.

Kadın, onaylarcasına başını salladı. Ama kırmızı ruju dağılmış, gözlerinden süzülen yaşlar yüzünden siyah rimeli akmıştı. Ağzının çevresinde, sigara içiyormuş –ya da bir zamanlar içmiş de bırakmış– gibi ince çizgiler vardı.

“Polisi aramamı ister misiniz?”

Kadın başını salladı. “Daha iki dakika önce almıştım. Doğum günü hediyemdi.”

“Korkunç bir şok geçiriyorsunuz. Gelin size bir fincan çay ısmarlayayım.”

“Evet, haklısınız. Ama işe dönmem gerek. Zaten çok geç kaldım.”

Tess; darp edilen, aşağılanan ve soyulan kendisiymiş

gibi çaresizliğe kapıldı birden. “Çok üzgünüm.”

“Asıl sorun, uğraşacak olmam. Şimdi işin yoksa git tüm kartları iptal ettir, yeni anahtar yaptır, yeni makyaj malzemeleri al... Keşke para isteseydi. Verirdim de. Zaten istedikleri sadece para değil mi?”

“Ben hâlâ bunu polise bildirmeniz gerektiğini düşünüyorum,” dedi Tess. “Bakarsınız o adam, hırsız yakalayıp her şeyinizi geri getirir.”

Kadın, ikisini de bir daha görmeyi ummuyormuş gibi başını yere eğdi. Ne ufak tefek hırsız ne de onu kovalayan kahverengi deri ceketli o adamı...

“Onu yakalayamayacak,” dedi sonra acı acı. “Eğer bir atlet falan değilse tabii.”

Betona galip gelen güneşin ışıkları, binaların üzerinde gezinerek mağaza vitrinlerinin leş gibi camlarında dans etmeye başladı. Oxford Sokağı uyanıyordu.

***

Wardour Sokağı’nda bir yerlerde George, çuvalladığını kendine itiraf etti. Kulakları basınçtan tıkanmış bir hâlde, nefes nefese durdu. Utanç, öfke ve heyecanın o tuhaf karışımını hissediyordu içinde. Üstelik terden sıırılsıklam olmuştu. Uzun süredir bu kadar hızlı, bu kadar uzun mesafe koşmamıştı. Hırsızın peşinden koşmaya bir anda karar vermişti; kadını yere düşerken gördüğü anda, içinde yükselen öfkeyle verdiği ani bir tepkiydi sadece.

George, kalp atışlarının normale dönmesini beklerken Oxford Sokağı’na dönüp neler olduğunu kadına anlatmayı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

düşündü: Üzgünüm. Uzun süre peşinden koştum ama maalesef kaçmayı başardı. Bir dağıtım kamyonunun arkasında kayboldu. İzini kaybettim. Ama kadın hâlâ orada mıydı ki? George, ne kadar zamandır adamın peşinden koştüğünün farkında bile değildi. Kadın muhtemelen oradan çoktan ayrılmıştı.

Belki de olay mahallinde kalmalıydı. Şahitlik yapabilirdi: *Bir altmış beş boylarında, çok zayıf, koyu renk saçlı, on dört-on beş yaşlarında, beyaz tenli, pek de belirgin bir özelliği bulunmayan bir çocuk.* Bu faydalı olur muydu? *Zanlıyı görse-niz teşhis edebilir misiniz, bayım?* George, bir an için çocuğu tanıyabileceğini düşündü. Bundan çok emindi. Fakat sonra bunun mümkün olmadığını farkına vardı.

Arkasındaki İtalyan kafesinden yükselen buram buram vanilya, kahve ve sıcak süt kokuları, tanıdık bir kasvetle doldurdu içini. Ne zaman aklından geçenlere şaşırsa –ki sonu gelmeyen bir şarkıydı bu– ve gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalsa ağır bir yük misali çökerdi omuzlarına bu his. Genelde de günün bu saatlerinde olurdu. Yalnızca hır-sızlar ya da yabancılarla dolu olan bu şehirden kaynaklan-mıyordu sorun. Hatta, nereye gitse peşini bırakmayan o kayıp anahtarlar, eşi olmayan çoraplar, bozulmuş sütler, limiti dolmuş kredi kartları ve hatırlamadığı şifrelerden oluşan ve bir bodrum katında, ışığı yaktığınız anda etrafa kaçışan karafatmalar kadar ürkütücü olan o sersemletici kaos da değildi bunun sebebi.

Hayır, bu duygu çok daha beterdi. Hayatını mahvettiği-ne dair günbegün artan inançtı bu. Başarısız olduğuna ve hayatının bir noktasında yanlış yolu seçtiğine ya da yanlış kararlar verdiğine ve şimdi de çıkmaz bir sokaktaki bir du-vara tosladığına dair inanç... Ne zaman Soho'nun ortasında

dikilip, yılın 2002 olduğunu ve üniversite mezuniyetinin üzerinden beş yıl geçtiğini fark etse içi sıkıntıyla dolardı. Üstelik hâlâ, Manchester'dan ayrıldığı gün başladığı o geçici işte çalışıyor ve grubu meşhur olana kadar borçlarını ödeyebilmek için ufak tefek işlerle uğraşıyordu.

Ama grubu bir türlü meşhur olamamıştı işte. Ve o geçici iş de bir anda son derece kalıcı bir hâl almıştı.

George, ne yapacağını bilemez hâlde, öylece durdu. Fakat aradığı cevap neydi? Babası hep, "Müzikle tıp arasında bir seçim yapmam gerekti," derdi. *Pekâlâ*, dedi George içinden. *Benim de müzikle müzik arasında seçim yapmam gerekti.* İdolü Thelonious Monk'un da dediği gibi, yapmak istediği tek şey buydu. Yalnızca son günlerde işler biraz sarpa sar-mıştı. *Şimdi*, diye düşündü George, *devam etmekle vazgeçmek arasında bir seçim yapmam gerek.* Vazgeçmek daha cazip görünüyordu. İnsan, görmezden geldiği tüm o düşünceleri dinlemeye başlıyordu böyle anlarda: *Asla başaramayacağım. Piyasada çok büyük bir rekabet ortamı var, çabalamamın bir anlamı yok. Ama müzik yapmıyorsam zaten hiçbir şeyin anlamı yok ki. Ne yapacağım öyleyse?*

Soho'nun bisikletleri, posta arabaları ve taksileri yanından hızla geçip gidiyorlardı.

Bir süre sonra, bu düşüncelerin onu bir yere götürmeyeceğini anlayan George, derin bir nefes alıp boynunun ağrısını geçirmek için başını iki yana esnettikten sonra iş yerine doğru yürümeye başladı.

Dükkâna erken gelmişti. Ne de olsa normalde Oxford Meydanı'nı koşarak geçmiyordu. Kapıyı ona Rajesh açtı. Panjurları açmadığından içerisi henüz karanlıktı. Rajesh,

“İyi misin?” diye sorduğunda George, bacakları hâlâ tutmasa da başını sallayarak onu onayladı. “Bugün kimler çalışıyor?” diye sordu. “Freya, Vince ve Carmel,” diye yanıtladı Rajesh. George, montunu asarken keyfinin yerine geldiğini hissetti. Her şeye rağmen güzel bir gün olacaktı. Freya, sadece kemandan anlasa da Vince, piyanoda Arthur Tatum Jr. kadar iyiydi.

En yakındaki lambanın düğmesine yöneldi ve bir anda arka duvarda asılı olan tüm gitarlar altın rengi bir ışıkla aydınlandı.

***

“Ondan hoşlanırdın,” dedi Kirsty.

Yoga pozisyonunda, uzun bacaklarını bedenine dolamış bir şekilde oturuyordu.

“Kimden?” diye sordu Tess.

“George’tan.”

Cumartesi sabahıydı. Kirsty yerde, Tess de geniş kanepede oturmuş; eski püskü oturma odalarında kahvelerini yudumluyorlardı. Donuk, cılız ışık, büyük pencereden içeri süzülürken tozları bu kadar çok belli ettiği için mahcup gibiydi. Eşyalar etrafa dağılmış; svetşörtler, çantalar, kitaplar, kulaklıklar, şişme yastıklar, kocaman pembe çoraplar dört bir yana saçılmıştı. Manchester’dan eski dostları ve son treni kaçırın, bardan arkadaşları sık sık kalmaya gelirdi onlara. Tamtakır bir buzdolabı ve leş gibi bir banyoyla karşılaştığı o kötü günlerde, bazen misafirperverliği abartıp abartmadıklarını düşündüğü olurdu Tess’in.

Bu sabahsa evde yalnızca ikisi vardı. Kirsty henüz gelmişti. Bütün gece eğlenmiş biri gibi görünmüyordu ama. Uzun, siyah saçları dümdüz ve parlaktı. Kleopatra tarzı göz makyajı hâlâ mükemmeldi.

“Yine yapıyorsun bak,” dedi Tess.

“Ne yapıyorum?”

“Dominic’ten hoşlanmıyorsun. Bu yüzden de beni başkalarıyla tanıştırtıp duruyorsun.”

Kirsty kırılmış gibi görünüyordu. “Dominic’ten hoşlanmadığımı ne zaman söyledim ki?”

“Onunla tanıştığım gün.”

Manchester Üniversitesi. Birinci sınıfın ilk dönemi. Bir daireyi paylaşan üç kız ve ortak kullandıkları banyodan, üzerinde sadece küçük bir havluyla çıkan Dominic. Kirsty, bakışlarını Tess’e çevirirken kavisli kaşlarından birini havaya kaldırmıştı. Ama Tess’in herhangi bir açıklaması yoktu. Neden iç çamaşırı modeli gibi görünen bir adam geceyi onun yatağında geçirmişti ki?

“Dominic,” dedi Kristy, “olağanüstü bir adam.”

Tess şüphelense de bir şey söylemedi.

“Ama George,” diye devam etti, “senin ruh eşin.”

“Ruh eşim?”

“Tanısan ona bayılırdın. Müzisyen. Sanatsal şeylerden falan da hoşlanıyor.”

“Pek çok insan gibi,” dedi Tess.

“Ve de eski kafalı.”

“Ben eski kafalı değilim.”

“Bunu vintage modasıyla kafayı bozmuş olan kız söy-

lüyor.”

Tüm sabahını, *Woman* dergisinin 1944 yılına ait bir sayısını (Kıyafetleriniz İçin 5 Bahar Toniği!) okumakla geçirmiş olan Tess, bu yorum karşısında susmak zorunda kalmıştı.

“İnan bana,” dedi Kirsty. “Tam senin tipin.”

“Nasıl oluyormuş benim tipim?”

Kirsty, gözlerini kısıp, tıpkı kötü bir söz söylemek üzere olan küçük bir kız çocuğu gibi bakarak, “Dominic dışında herkes,” dedi.

Tess, itiraz etmek üzere ağzını açmıştı ki vazgeçti. Bu, sürüp giden bir şakaydı. Kirsty, ne zaman Dominic’i görse –ki bu, hafta içi birkaç kez ve neredeyse her hafta sonu demek oluyordu– mavi göz farı kullanmaya ya da çiğ böbrek yemeye başlamış gibi şaşkın bir ifadeyle bakardı Tess’e. Tess de bir süre önce en yakın arkadaşının, sevgilisini sevmek zorunda olmadığını kabullenmişti. Her ikisi de hayatında önemli bir yer tutuyordu ve muhtemelen her ikisi de onun diğeriyle geçirdiği zamanı kıskanıyordu. O yüzden yapılması gereken tek şey, aralarında böyle bir rekabet yokmuş gibi davranarak hayatına devam etmektir.

Dominic, Kirsty’yi anlaşılmaz bulurdu. Sabahın dördünden önce yatağa girmeyen birinin, iş hayatına nasıl devam ettiğini bir türlü anlayamadığını söylerdi. Tess ise Dominic’e, “Evet, ne muhteşem, değil mi? Ne enerjik!” derken Kirsty’ye, “Sence de kovulmamak için işi biraz daha ciddiye alman gerekmez mi?” derdi. Kirsty’nin cevabıysa, “Kovulursam başka iş bulurum,” olurdu.

Doğruydı da. Güzelliğinin ve matematik diplomasının yanında öz geçmişinde birkaç noksan olmasının ne önemi

vardı ki? “İş kafaya takarak yaşanmaz,” derdi Kirsty. “İş, kiranı ödeyebilmen için gerekli olan şeydir sadece. Hayat ise mesain bittikten sonra başına gelenler.”

“Dün gece neredeydin?” diye sordu Tess.

“Rhys’in grubunu izlemeye gittim.”

Tess, hatırlamaya çalışarak kaşlarını çatı. “Rhys de kim?”

“Gareth’in abisi.”

“Gareth de orada mıydı peki?”

Kirsty ona, ‘*Delirdin mi sen?*’ der gibi bakıyordu. “Tabii ki hayır.”

“Hâlâ seni affetmedi mi?”

“Rhys geceleri ağladığını söylüyor.”

Tess şaşkına dönmüştü. “Korkunç bir şey bu!”

“Rhys’in dediklerine bakma,” dedi Kirsty. “O, her şeyi bire bin katarak anlatır. İçindeki Dylan Thomas yüzünden bunlar hep.”

Yatağında tek başına yatan, kalbi kırık Gareth geldi Tess’in gözünün önüne. Üzülmüştü. Kirsty’nin çıktığı erkekler arasında, Tess en çok Gareth’i sevmişt. Zaten ilişkileri de tıpkı işleri gibi iki haftadan uzun sürmezdi Kirsty’nin. Gareth, kızıl saçları ve burnunun üzerindeki çilleriyle ömrünü açık havada taş duvarlar inşa edip, odun keserek geçiren biri gibi görünürdü. Elbette öyle bir hayatı yoktu. Sigorta poliçesi pazarlayan bir çağrı merkezinde çalışıyordu. Tess, onu ahşap görünümlü bir masanın ardında iki büklüm olmuş, kulaklıkla çalışırken hayal etmekten nefret ederdi.

“Peki, nereye gittiniz?”

“Bir kulübe,” dedi Kirsty. “Smithfield yakınlarında.” Bir şeyler hatırlayınca duraladı. “Sabah sabah Smithfield’de yürümek çok ilginçti. Domuz iskeletleriyle doluydu her yer.” Bir an, Kirsty’nin kaburgalarla çevrilmiş görüntüsü geldi Tess’in gözünün önüne. “George da org çalıyordu ve gerçekten çok ama çok iyiydi. Herkes ayağa kalkıp alkışlar ve çığlıklarla eşlik etti ona. Sonra birlikte Rhys’in Hackney’deki evine gidip çay içtik. Orada oturup sohbet ederken, Tess, *bu çocuktan çok hoşlanırdı*, diye düşündüm. Tess, *George’tan çok hoşlanırdı*.”

Tess, ilgilendiğini belli etmemek için var gücüyle çaba-lyordu. Kirsty’nin altıncı hissi kuvvetliydi. Eğer sabahın üçünde biriyle bir otobüs durağında sohbet ediyorsa o kişi ya önemli bir tiyatro sanatçısı ya da Vivienne Westwood’la çalışmış biri çıkardı. Ama Tess umurunda değilmiş gibi, “Herkes öyle diyor,” dedi.

Kirsty, kahve fincanını bıraktı ve bacaklarını esnetip bağdaş kurarak oturdu. “Herkes ne diyor?”

“George’tan hoşlanacağımı.”

“Tam olarak kim mesela?”

“Ellie ve Lauren. Onu Manchester’dan tanıyorlarmış.”

“Bu nasıl olur?” diye sordu Kirsty. “Biz başlamadan önce mezun olmuştu o.”

“Bilmiyorum,” dedi Tess. “Herhâlde Lauren’ın arkadaş-ları vasıtasıyla. Lauren’ı bilirsin. Ortamların kraliçesidir.”

“İşte bak,” dedi Kirsty. “Mükemmel bir ilişkinin tüm ön koşulları tamam. Aynı üniversiteye gittiniz. Aynı arkadaş çevresindensiniz ve ikiniz de bekârsınız.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tess doğruldu. "Dominic'i unuttun."

Kirsty, birden ayağa kalktı. Orada zarif ve öz güvenli bir şekilde dikiliyordu. "Çok da zor olmadı."

***

O gece, yani cumartesi gecesini Tess, George'u düşünmedi. Dominic'i düşündü; çünkü Dominic onun odasında, onun yatağında, dirseklerinin üzerinde doğrulmuş bir heykel gibi uzanıyordu. Tess, Dominic'i ne zaman çıplak görse nefesinin kesildiğini hissedirdi. Bu kadar mükemmel bir erkeğin onun çarşaflarının üzerinde olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Dominic'in uzun kol ve bacakları, geniş omuzları, belinde ve kalçasında güçlü kasları vardı. Teninin her bir noktası, güneşte yanmış gibi bal rengindeydi. Uzun, düz, sarı saçları, masmavi gözleri ve tam da olması gerektiği kadar kirli sakalı vardı. Hafta ortası iş çıkışı, onunla buluştuğunda Tess, üzerinde koyu gri takım elbisesi, mavi gömleği ve lacivert kravatı olan Dominic'e tekrar tekrar vurulurdu. Sessizce, yan yana oturup pizzalarını yerlerken restorandaki kaç kadının onu izleyerek kıskançlıktan kudurduğunu merak ederdi.

Bir mekândaki en çekici erkekle birlikte olma duygusu onun için yeniydi. Gençken partilere gittiği zaman, balık etli vücudunu bol tişörtlerin altına gizleyip duvar diplerinde takılırdı. Kimse onu fark etmez, o da bakışlarını yerden kaldırmazdı. Pazartesi sabahları okulda anlatacak hikâyesi olmazdı. Ne öpüşme, ne aldatma ne de flörtleşmeye dair... Ve bir anda, daha Manchester'daki ilk haftasında, cennet-

ten düşmüş bir melek gibi ortaya çıkmıştı Dominic. Onu, Dominic istemişti. Onu seçmişti. Tess ilk defa arzulandığını hissediyordu.

Ve buna hâlâ inanamıyordu. Mükemmel bir görünüşe sahip olduğu yetmezmiş gibi sakın ve tutarlı bir kişiliği vardı Dominic'in. Onun, oyunlar oynayıp kendisini terk etmeyeceğini biliyordu Tess. Sadıktı. Güvenilirdi. Duygularına başarılı bir şekilde hâkim olabiliyordu. Ağzından çıkan her bir kelimeyi önceden uzun uzun düşünmüş olurdu. Herkesin daha az konuşması gerektiğini söylerdi. Bir tartışmaya ancak yanlış anlaşılmaları düzeltmek ya da diğerlerinin göremediği bir noktaya değinmek için katılmalıydı insan.

Bu yüzden de Dominic'le telefonda konuşmak pek keyifli sayılmazdı.

Ve çoğu zaman, daha düşüncelerini toparlayamadan konuşmaya başlayan Tess, onun bu huyuna hayrandı.

"Baş başayken seninle konuşuyor mu?" diye sormuştu bir defasında Kirsty, isteksizce evi temizlerken.

"Elbette konuşuyor," diye cevaplamıştı Tess. "Neden ki?"

"Dün gece barda kaç kelime ettiğini saydım da... Kırk üçe gelebildim anca."

"Belki de herkes biraz daha az konuşsaydı," diye başladı Tess, "onun da daha fazla şansı olurdu."

"Sen ciddi misin?"

"Evet," dedi Tess sakince.

Ter içinde kalmış vücutları birbirlerine dolanmış hâlde, kalp atışlarının normale dönmesini bekledikleri o sarhoş-

luk bulutunun içinde uzanırlarken, *İletişim kurmanın başka yolları da var*, diye düşünürdü Tess.

O yüzden pazartesi sabahı işe gitmek için Victoria metrosuna binene dek George'u düşünmedi. Birçok insana göre kolay bir güzergâhı vardı. Brixton'dan Batı Yakası'na altı durak. Bu yolun çoğunda da hayaller kurardı zaten. Tren, hızla Oxford Meydanı'na girdiği sırada, önünde dikilen kadının koyu yeşil elbisesinin fırfırlı beline dalmıştı gözleri. Tren durduğunda ayağa kalkıp kalabalıkla birlikte kendini tuhaf bir şekilde *The Piano Man* posterinin önünde buldu. *Daily Mail*'e göre bu, 'büyük ses getirecek bir opera'ydı.

İşte George o an gelmişti aklına. Onun da org çaldığını biliyordu. *Ne tür müzikle ilgileniyor acaba?* İnsanlar aceleyle asansöre yönelirken bu düşünce geçti aklından. Saat daha erken olduğundan ve beyni henüz tam anlamıyla uyandımadığından George'u, yani hiç tanışmadığı bir adamı, bir piyanonun başında Sergey Rahmaninov'un eserlerini çalarken hayal etmeye başladı. Fakat sonra onun bir grubu olduğunu hatırlayınca senfoni çalmadığına kanaat getirdi. Turnikelere ulaştığı sırada kafasına çoktan iki dirsek yemişti bile. Ve Kirsty'nin, onun eski kafalı oluşuyla ilgili sözleri gelmişti aklına. Ne demekti bu? Argyll Sokağı çıkışına doğru yürürken bunu düşündü. *Beatles* şarkılarını yeniden mi yorumluyorlardı mesela?

Büyük Marlborough Caddesi'ndeki Polan Sokağı kavşağında bir adam, elinde büyük, siyah bir kumaş çantayla önünden geçti. Hani şu içinde dijital org taşınabilen çantalardan... Londra'nın bu kesiminde ne çok müzisyen olduğunu düşündü Tess. Tıpkı Trafalgar Meydanı'ndaki gü-

vercinler gibi onlar da burada toplanıyordu.

İtalyan kahve dükkânından her zamanki gibi iki kapu-çino alıp Daisy Greenleaf Designs'a on dakika erken ulaştı. Ofisin kapısının önünde, yakalarını kaldırdığı montuna sarınmış ve soğuktan iki büklüm olmuş Colin, uykuya dalmak üzereydi. Tess, çok ses çıkarmamaya özen göstererek yanına çömeldi. Colin, dura dura çürümüş bir çöp gibi kokuyordu.

"Colin?" dedi Tess.

Adam gözlerini açıp irkilerek öksürmeye başladı. Ciğerlerinden Londra trafiğinin sesi geliyordu sanki.

"Sana kahve getirdim."

"Bugün günlerden ne?"

"Pazartesi."

Colin bir iç çekti. Sakalı beyazlamıştı. Teni ise griye çalıyordu. Tess onun en az yetmiş yaşında olduğunu düşün-
dü. Ama emin de değildi. Sokakta yatmak, genç bir insanın bile yaşlı görünmesine sebep olabiliirdi.

"Kötü bir gece mi oldu?" diye sordu Tess.

"Şikâyetçi değilim."

Tess merdivenleri çıktığında Glenda çoktan ofise gelmiş, sedefli pembe ojeli tırnaklarıyla klavyede bir şeyler yazmaya başlamıştı. Glenda hiç yerinde durmazdı. Görünüşte hareketsiz bir şekilde otursa da patlamak üzere olan bir sabun köpüğü gibi durmadan titrerdi. Aynı anda hem konuşup hem de klavye kullanabilmek gibi tuhaf bir yeteneği vardı. Hatta bazen, masa lambasına ilıstirdiğı ay-nadan, parlak pembe rujunu kontrol ederken yapardı bu ikisini. Ofisi, aynı anda yaptığı aktivitelerle öyle bir doldu-

rudu ki Tess bazen kalp atışlarının normale dönmesi için öğlenleri dışarı çıkıp, gri Londra havasını içine çekmek ve birkaç tur atmak zorunda hissederdi kendini.

“Sadece bazı yalancılarla uğraşıyorum,” dedi Glenda başını kaldırmadan. “Dırdır edenleri sana bıraktım.”

Masaları karşı karşıyaydı ve aralarında iki ekran, Glenda’nın kocaman makyaj çantası ve otuz yıllık tecrübe farkı vardı. Glenda, ömrünü müşterileri sakinleştirme-ye adanmıştı. Tess’e işteki ilk gününde şikâyet için arayan insanların dört kategoriye ayrıldığını söylemişti: Dırdır edenler, bağırانlar, yalancılar ve dâhiler.

“Pek fazla dâhi yok,” diye de eklemişti.

“Gerçekten mi?” diye sormuştu aklı karışan Tess kibarca.

“Eh, tıpkı gerçek hayattaki gibi, öyle değil mi?” demişti Glenda.

Daisy Greenleaf Designs on yıllık bir şirketti. İnternet üzerinden özel eşyalar satıyordu. El yapımı kâğıtlar, boncuk ve aynalarla süslenmiş minik defterler, etik ticaretle tedarik edilen yapıştırıcılar kullanılarak üretilmiş zarflar, ürünlerinden birkaçıydı. Glenda ve Tess de bu şirketin “Müşteri İlişkileri Departmanı”nı oluşturuyorlardı. Aslında yaptıkları iş genelde “Şikâyetler” şeklinde de tanımlanabilirdi. Köylerden toplanan sanat malzemelerinin sorunu, kolaylıkla parçalanabilir olmalarıydı. Buna ek olarak, fiyatlar da oldukça fahişti. Müşterilerin yeniden sipariş vermelerinin sebebi, Glenda’nın taktiksel zekâsıyla Tess’in ikna edici kibarlığıydı.

Daisy Greenleaf diye biri aslında yoktu. Oliver Bankes’in

parlak fikriydi sadece. Bir internet sitesi üzerinden tuhafiyeye ürünleri, piknik sepetleri ve parti malzemeleri satmayı düşündükten sonra nihayet burayı kurmuştu. Şimdiyse tüm hayalleri ve mal varlığı, ham maddesi gözle görülebilen, şeker pembesi mektup kâğıtlarına bağlıydı.

“Güzel bir hafta sonu geçirdin mi?” diye sordu Tess montunu çıkarıp sandalyesinin sırtına asarken. West End fiyatlarına göre bu ofis oldukça pahalıydı. Bazı günler Oliver’ı, cep telefonunda bağıra bağıra konuşurken duymak ya da ofisinin kapısı açıkken pantolonunun içindekileri düzeltmeye çalışmasını görmemek için büyük uğraş verirdi.

“Swanage’a gittim,” dedi Glenda. Sonra da bir iç çekti. “Emekli olup oraya yerleşmeyi ciddi ciddi düşünüyorum, biliyor musun? Denize nazır bir bungalov satın almayı...”

“Büyükannem de oraya yakın oturuyor,” dedi Tess. “Poole’da.”

“Neredeyse Cornwall kadar çok güneş alıyor,” dedi Glenda ve uzaklara dalarak devam etti: “Londra’dan yorulduğunda hayattan da yorulmuşundur diyen kimdi?”

“Dr. Johnson mı?”

“Her neyse, bence yanılıyor,” dedi Glenda. “Sorun şu ki, benim yaşıma geldiğinde biraz daha fazlasını isteyeceksin. Yani evet, hâlâ tiyatroyu seviyorum. Müzikalleri... West End’deki şovların üzerine tanımam. O kırmızı, kadife koltuklarda oturmanın da... Ama tüm bu kalabalıktan bıktım. Bu beton yığınının ve kalabalıktan... Kirlilikten de... Yanmış plastik kokusundan da... Nereye gitsen peşinden geliyor. Yollar yüzünden olmalı. Yolları öyle çok deliyorlar

ki hâlâ asfalt kalmış olmasına şaşıyorum...”

“Daisy Greenleaf Designs?” diyerek nefes almak için ara bile vermeden telefonu açtı.

Saat bir olduğunda Tess, Hanover Meydanı’nda, çantasındaki sandviçi çıkarıp çimlerin üzerindeki bir banka oturdu. Süslü bir moda dergisinde stajyer olarak, ücret almadan çalıştığı için öğle yemeğini anca bir bankta yiyebilen Ellie’yi beklemeye başladı. Ellie, tıpkı bir oğlan çocuğuna benziyordu. Tess ise bunun bir duruş mu, yeni bir moda akımı mı, yoksa sadece belirgin hiçbir kadınsı özelliği olmayan bir bedenden olabildiğince faydalanmak için yapılmış kasıtlı bir tercih mi olduğunu hiçbir zaman anlayamadı. Sebebi ne olursa olsun görünüşüyle insanların dikkatini çekerdi ki Londra’da bunu başarmak pek de kolay sayılmazdı. Bugün, beyaz bir gömlekle erkek pantolonu giymiş, bir pantolon askısı takarak ayağına bağcıklı, kahverengi ayakkabılar geçirmişti. Koyu kestane saçları kısacıktı ve yüzünde makyajdan eser yoktu. Elinde bir kriket sopası ya da oyuncak bir uçak; belinde de el yapımı bir sapan taşınması gerekiyordu sanki.

Tess, el salladığında elleri cebinde ona doğru gelen Ellie karşıdan karşıya geçti. Güneş ışığı, ağaç yapraklarının arasından süzülüyordu. Ellie’nin teni o kadar beyazdı ki âdeta saydamdı.

“Ee kırtasiye işleri nasıl gidiyor?” diye sordu Tess’in yanına otururken.

“Bu sabah oldukça mor,” dedi Tess. “Fransız tedarikçilerimiz bir partiyi yanlış renge boyamışlar. Çok fazla şikâyet aldık.”

"Stresli, değil mi?" diye sordu Ellie kaşlarını çatarak.

"Orada oturduğum zamanlarda, evet. Buradaysa her şey biraz histerik görünüyor gözüme."

"Müşterilerinizi memnun etmelisiniz."

"Biliyorum," dedi Tess. "Ve bu, bir iş. Dominic bana hep ne kadar şanslı olduğumu söyler."

Oturup güneş ışığının çimlerde dans edişini izlediler bir süre.

Sonra Ellie, "Ben senin hep modayla ilgili bir şey yapacağını düşünürdüm," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Evet," dedi Ellie bariz bir gerçeği dile getiriyormuş gibi. "Derslere, İkinci Dünya Savaşı'ndan katılıyormuş gibi giyinip gelen birini görmemiştim hiç."

Tess utandı. "Aptal gibi mi görünüyordum?"

"Hayır. Harikaydın."

"Şu vintage dükkânından alıyordum. 1940'ların modasından bir sürü şey vardı orada. O döneme bayılıyorum zaten. Terziliklerine... Vatkalara, bele oturan elbiselere, dizin üzerinde biten eteklere..."

"Sana yakışıyor," dedi Ellie.

Tess açık yeşil eteğinin (İrlanda keteni, Fred Howard, 1943 civarı) uçlarını düzelterek konuşmaya devam etti: "Çünkü minyon bir tipim var ve balık etliyim."

"Bence hâline şükretmelisin," dedi Ellie. "Pantolonunun belindeki şu köprüler olmasa ben kemeri nereye takacağımı bile bilemezdim."

"Büyükannemin aynı tarz giysiler içinde çekilmiş fo-

toğrafları var,” dedi Tess. “Annem ona benzediğimi söyler hep. O da benim gibi minyon ve etine dolgunmuş.”

“Sen etine dolgun değilsin,” dedi Ellie.

“Keşke kıyafetlerinden bazılarını saklasaymış. Gerçi hepsi eskimiş maalesef. O da kesip toz bezi yapmış hepsini.”

Aksak bir güvercinin boş cips paketleri arasında zıplaya zıplaya dolaşmasını izlediler. Tess, o sırada İkinci Dünya Savaşı döneminde insanların nasıl ufak tefek şeylerle yetindiklerini düşünüyordu. Sonra aklına dans partileri geldi. Kırmızı pancar suyundan yapılan rujlar... Bacakların arkasına, dikiş gibi gözükmesi için çizilen çizgiler... Genelde de Glenn Miller’ın şarkıları çalınırdı: *A String of Pearls*. “O an, dünyalara bedeldi,” derdi büyükannesi. “Danstan önce, henüz salon boşken grup çalmaya başladılar ve insanlar yavaş yavaş toplanırdı. Tüm o heyecanı iliklerine kadar hissederdin.”

Güvercin başını kaldırıp ona bakınca Tess, silkinerek 1940’lardan uyandı. Ellie, aklının başka bir yere kaydığını fark etmesin diye hemen ekledi: “Ee, bu hafta sen ne yapıyorsun?”

“Hep aynı şeyler,” dedi Ellie üzgün bir hâlde. “Fotokopi, dosyalama, ıvır zıvır işler.”

“Ama yapman gereken bu, değil mi?” dedi Tess. “Öz geçmişine hepsini yazacaksın.”

“Ben, seninki gibi bir işte çalışmayı tercih ederdim.”

“Bilemiyorum,” dedi Tess. “Parayı seviyorum ama bazen de, ‘Ne yapıyorum böyle? Ne anlamı var işimin?’ diye düşünmeden edemiyorum.”

“O hâlde bırak,” dedi Ellie. “İşten ayrıl ve başka bir şey yap. Çok geçmeden dene bunu.”

Söylediklerinin bir anda fazla ciddi görünmesinden korkan Tess, ellerini ovuşturarak kırıntıları temizledi. “Belki yaparım,” dedi sonra. “Hadi, güzel şeylerden konuşalım. Sadece yarım saatim var.”

“Bir parti vermeyi planlıyoruz,” dedi Ellie.

“Ah,” dedi Tess sevinçle. “Ne zaman?”

“Lauren’ın doğum günü için. 25 Mayıs’ta.”

“Kimler gelecek?”

“Umuyorum ki herkes.”

“Ben de Dominic’i getirebilir miyim?”

Ellie, Tess’in yüzüne baktı. “Sormana gerek var mı?”

“Kibarlık edeyim dedim.”

“Onu eve getirdiğin gün Dominic grubun bir parçası oldu zaten. Hmm... Ne zamandı? Tanışmanızın ikinci günü mü?”

“O kadar çabuk değildi,” diye itiraz etti Tess.

“Evet, çabuktu,” dedi Ellie. “Şok olmuştum.”

“Hayır, olmamıştın. Her neyse, anlattığın gibi olmadı.”

“Dışarıdan ne kadar mahcup ve geleneksel görünürsen görün,” dedi Ellie, “için, hayvani tutkularla dolu.”

“Ama öyle değildi,” dedi Tess bir kez daha. Yanakları iyiden iyiye kızarmıştı. “Ben sadece onu ilk gördüğüm an, sonsuza dek onunla birlikte olacağımı anlamıştım.”

“Sonsuza dek?”

“Evet,” dedi Tess.

“Peki, sen öyle diyorsan,” dedi Ellie.

***

Salı günü iş çıkışı Dominic ders çalıştığı sırada –büyük bir firmada avukatlık stajı yapıyordu– Tess, Toby’nin mezuniyet gösterisini izlemek üzere Central Saint Martins Sanat Okulu’na gitti. Toby, Kent’ten çocukluk arkadaşıydı ve şu anda Camden’da, oturma izni olmadığı bir evde kalıyordu. Bir sanatçıya benzemiyordu. Siyah çerçeveli bir gözlük takardı ve üzerinde de genellikle, yıkama sırasında çekmiş, hardal rengi Fair Isle tişörtü olurdu. Bir postacı çantası kullanır ve bisikletinin kilidini hep pantolonlarının cebinde unuturdu. Ama büyük mü büyük fikirleri vardı. Enstalasyonlar tasarlardı. Tess’in ilk gördüğü çalışmasında, tamamı tavuk kemiklerinden yapılmış dev bir sütyen tavanda asılıydı ve bu görüntü Tess’i güldürmüştü. Gerçi bunun doğru bir tepki olduğundan emin değildi. Yine de bu, eserlerinin devamını görmek istemesini sağlamıştı.

Tess, Kirsty’yi de Saint Martins’e çağırmıştı ama o çalışıyordu. Covent Garden’daki barda yeni bir iş bulmuştu. O yüzden Tess; süslü şapkalı, dazlak kafalı, pirsingli, koyu teatral makyajlı, tanımadığı insanların arasında bulmuştu kendisini.

İçerisi çok ama çok kalabalıktı. Herhangi bir şey görmek neredeyse imkânsızdı. Bazen bir yaratık maskesi bazen de köpek boyutlarında, tiril tiril kanatları olan bir arı figürü ilişmişti Tess’in gözüne. Yine de çoğu zaman bir altmışlık boyuyla kendisini başka bir izleyicinin sırtına bakarken

bulmuştu.

Gürültü inanılmazdı. Enstalasyonlardan bazılarında ses kullanılmıştı. Yayları gergin bir keman çalınıyormuş ya da siyah hoparlörlerden bir davul ya da bas sesi yükseliyormuş gibi rahatsız edici seslerden oluşuyordu bunlar. Çok sesli koroları bastırmak istercesine bağırان insanlar vardı etrafta. Ve muhabbetler de herkesin margaritayı fazla kaçırıp sarhoş olduğu bir kokteyl partisindekilerle aynı seviyedeydi. Üstelik içerisi cehennem gibiydi. Derin derin nefes almaya çalıştı ancak hava, boya partikülleriyle doluymuş gibi yoğundu ve içeride, tuvaletlerde kullanılan dezenfektaninkine benzer hafif kimyasal bir koku vardı. Kalabalığı yarararak güçlükle iki kat merdiven çıktığı sırada midesinin bulandığını hissetti. Vintage tarzı, kahverengi timsah derisi ayakkabıları ezilmişti. Şu an, bir bardak su için neler vermezdi.

Ve bir anda, kendisini beyaz bir kartonun önünde buldu. Kartonun  zerindeki yazıyı okudu: *TOBY WALTERS; Bugün, Burası Dışında Her Yerde*. Tess ne olduğunu anlamadan, küçük bir kapıdan geçmek üzere bir kuyrukta beklemeye başladı. Kalabalık ilerlediğinde kahverengi deri ceketli birinin koluna değdi ve bir an için ona bakıp, *Bunun ne olduğunu biliyor musun?* diye sormayı düşündü. Ama buna zaman yoktu       artık odaya girmiş, kapının arkasından kapandığını duymuştu. Ve ışıklar aniden söndü.

 zerisi tam anlamıyla zifirî karanlıktı. Bir an için ayağının altındaki zeminin kaydığını hissetti. Çimenlerin üzerinde mi yürüyordu? Nefes aldığında burnuna, tatlı yoncaların ve nemli taze yaprakların kokusunun geldiğine yemin edebilirdi. Âdeta bir yaz sabahının, kırlardan

pencereye süzülen serin ve taze havanın kokusunu duyuyordu. Diğer taraftaki sesleri hâlâ işitebiliyordu; koroyu, bağırışları, gergin tellerin, davulun ve basın sesini... Ama şimdi tüm bunlar, çok uzaktan geliyor gibiydi. Sesler öyle uzaktı ki tüm önemini yitirmişti. Ve karanlık... O serin, siyah karanlığa neredeyse dokunulabilirdi. Tıpkı gecenin bitip sabahın başladığı o anda, siyah hiçliğin içinde belirme-ye başlayan nesneler gibi... Hava, beklenti doluydu. Kimse kıpırdamıyordu. Kimse konuşmuyordu. Ve Tess, o gün ilk defa kendini mutlu hissetti.

Dakikalar geçtikçe, kalabalığın yavaş yavaş hareketlendiğini hissetti çünkü odanın diğer ucunda bir ışık belirmiş, bir kapı yavaşça aralanmaya başlamıştı. Şimdi, sergi alanından gelen sesleri daha net duyuyordu ve karanlık yok olup, ışıklar göz alıcı bir şekilde açılırken kendini yeniden o sıcaklığın ve gürültünün içinde buldu. Parlak ayakkabılarına baktığında gri betonu gördü, çimenleri değil. Bayat bir havayla biraz da ter kokusu dışında bir şey alamıyordu artık burnu. Gülümsedi. *Akıllıca, Toby*, diye düşündü. *Bunu nasıl yaptın?* Ve kahverengi deri ceketli adamın ardından, odadan çıkarken göğsü gururla kabardı. *Ben, bunu yapan sanatçıyı tanıyorum*, dedi içinden. *Bu sanatçıyı, yedi yaşından beri tanıyorum. Eskiden onunla postacının kaldırımında bıraktığı bantlardan lastik toplar yapardık.*

***

“Onun için endişeleniyorum. Ne de olsa yaşılanıyor. Temmuzda seksenine girecek.”

“Ama hâlâ oldukça sağlıklı,” dedi Tess.

“Biliyorum,” dedi annesi. “Ama o yaşta, tek bir kötü düşünüş bakar her şey. Öyle bir şey olursa işler karışır.”

Tess gözlerini kapadı. Konuşmaya eşlik eden tıkırtılardan annesinin ne yaptığını tam olarak anlamıştı. Kent’teki mutfağında dolaşıyor; bir işe başlayıp, yarım bırakarak diğerine geçiyordu. Her zamanki hâliydi bu. Annesi, hiçbir işini tamamlamazdı. Bulaşık makinesinin yarısını boşaltıp çamaşırları katlamaya geçer, sonra o işi de bitirmeden kendine bir fincan çay koyardı. Torba torba havuç, yarısı soyulmuş hâlde beklerken mektupların ancak yarısını okurdu. Çekmece ve dolaplar sürekli ardına kadar açık olurdu. Sanki bir pazar günü, öğle yemeğinde biri, ‘Yangın var!’ diye bağırmış da herkes panikle evden kaçmıştı. Tess, daha gençken annesinin arkasını toplar, düzeni sağlamaya çalışırdı. Bazı günler ise bu görevin imkânsızlığını anlayarak hiçbir şey yapmaz ve bu kaosu hoş bir şeymiş gibi değerlendirmeye çalışırdı.

“Hep böyle miydi?” diye sormuştu Dominic onunla tanıştıktan sonra.

Tess düşünmüş ve “Sanırım,” demişti.

“Çok zor olmuş olmalı. Yani sen büyürken...”

“Düzenli olmak, her şey demek değildir,” diye yanıtlamıştı onu Tess.

Ama içinden bir ses, öyle olabileceğini söylüyordu. Annesiyle babası son derece nazik ve sosyal insanlardı. Cipslerin ve içkilerin havada uçuştğu sürpriz bir parti vermek için hemen her şeyi bırakabilirlerdi. Ama on yaşına geldiğinde Tess artık, ebeveyninin geleceğe dönük planlar ya-

pamayacaklarını anlamıştı. Hiçbir şeyi organize edemiyorlardı. Boruları patlar, kaloriferleri bozulurdu. Giysilerinin hep terziye ihtiyacı olurdu. Trenlerini kaçıır, pasaportlarını kaybederlerdi. Şükran Günü'nde pişirilen hindiler hep çiğ kalırdı. Paraları ise hiç yoktu. Hiç banka hesabı açmamışlardı. Tess'in on altıncı yaş gününden hemen önce babası, kalp krizinden öldüğünde annesi, tüm o son ödeme ihtarnamelerini market poşetlerine doldurulmuş hâlde yatağın altında buldu.

Tess, annesinin umutsuz yakarışlarını hatırladığında duygulandı. Şimdiyse paranın riskli ve güvenilmez olduğunu düşünüyordu. Para, hiç anlamadan ortadan kaybolan bir şeydi ona göre. Para korkusu, tıpkı rokfor peynirinin her yanını saran ince, mavi damarlar gibi sarmıştı hayatını.

"Varken harca," derdi annesi hep. Ona nazaran Tess, fazla temkinliydi. Kendisiyse hep gereğinden fazla iyimserdi. En sevdiği söz, Scarlett O'Hara'nın, "Yarın başka bir gün," sözüydü.

Dominic ise paranın kıymetini biliyordu Tanrı'ya şükür. Parayı seviyordu. Muhasebe işlerini ilginç buluyordu.

"Mantığa uygun," derdi.

Bilgi konusundaysa son derece cömertti. Tess'in en iyi muhasebeciyi, en ucuz sigortacıyı ve en avantajlı mevduat hesabını bulmasına yardımcı olmuştu. Bilgilerinin güncelliğini kontrol eder, çek defterini düzenlerdi.

Kirsty bu durum için, "İzin versen senin yerine nefes de alacak," derdi hep.

"Herkesin bir zafiyeti vardır," diye cevapları onu Tess.

"Paradan nefret ediyorum. Beni korkutuyor. Bu işlerle onun uğraşmasını tercih ederim."

Dominic bu anlamda ona güven veriyordu.

"Biraz daha yakına taşınmaya ikna etmeye çalıştım onu," dedi annesi.

Aklı başka konulara kayan Tess, o ana konsantre olmakta güçlük çekiyordu.

"Ama hâlinden gayet memnun olduğunu söylüyor," dedi arkadan gelen seslerden açacaklarla dolu bir çekmeceyi karıştırdığı anlaşılan annesi. "Tüm ömrünü Dorset'te geçirdi. Denize kıyısı olmayan bir yerde yaşamayı hayal bile edemeyeceğini söylüyor."

"Senin de seksenlerine gelince neden taşınmak istemeyeceğini anlayabiliyorum," dedi Tess. Mutfak musluğu sonuna kadar açıldığında güçlü bir su sesi duyuldu. "Anne?"

"Evet?"

"Ne yapıyorsun?"

"Hatırlayamıyorum," dedi annesi. "Bir fincan çay mı yapmak istemiştin acaba?" Musluk kapandı. "Biz ne hakkında konuşuyorduk?"

"Büyükannem hakkında."

"Ah, evet. Problem ne, biliyor musun? Evi buraya çok uzak. Oraya gitmem dört saatimi alıyor."

Tess irkildi. Annesinin araba kullandığını düşünmekten nefret ederdi. Arabanın her yanı, trafik ışıklarında dururken ve şerit değiştirirken yaşanan ufak tefek kazalardan dolayı çiziklerle kaplıydı. "Bugün herkesin neyi var böyle?" derdi annesi, arabasını beyaz dağıtım kamyonlarının

önüne aniden kırıp şoförlerin ani fren yapmalarına yol açınca. "Herkes çok kötü kullanıyor."

"Ben gidip onu görebilirim."

"Çok hoşuna gider. Zamanın var mı ki?"

"Trenle çok çabuk gidiliyor," dedi Tess. "Waterloo'dan iki saat."

"En çok endişelendiğim şey de," dedi annesi, "sersemleyip bir yerde bir şeyini kaybetmesi. İnsan yaşlanınca böyle şeyler oluyor. Artık her şeyle başa çıkamıyorsun."

***

Brixton'daki daire, Viktoryen tipi dar bir evin üst katıydı. Tess, geçen sene bu evi gördüğünde üniversiteden yeni mezun olmuştu ve Kirsty ile Londra'da yaşayabilecekleri bir ev arıyordu. Ve onu görür görmez büyülendi. Çitlerin üzerinde yeni açmaya başlamış pembe bir gül goncası, kapıda ağır pirinçten bir tokmak vardı. Ama evin içine girince büyü bozulmuştu. Daireyi, çok bilgi almadan ucuza kapatmışlardı. Kanatlı pencereleri, yıkılmamaları için takozla sıkıştırmak gerekiyordu. Banyoda rutubet oluyordu ve yatak odalarındaki radyatörler bozuktuk.

Ama en kötüsü de Tess ve Kirsty'nin, evlerinin kapısına ulaşmadan önce, başka bir ailenin evinden geçmek zorunda olmalarıydı. Tess, eve her geldiğinde kendisini kötü hissedirdi. Alt kattaki komşunun çocuklarından birinin, üç tane sarı tekerleği olan, kırmızı, plastik bir bisikleti vardı ve dar koridor boyunca mozaik zeminin üzerinde bir ileri bir geri gidip gelirdi. Tess'i her gördüğünde de ona koca-

man, korku dolu gözlerle bakmak için dururdu.

Tess'in yatak odası, tavan arasından bozma bir odaydı. Pencereden sadece arka bahçeyi ve minik tişörtlerin asılı olduğu çamaşır ipini görebiliyordu. Eğimli tavan yüzünden Dominic sadece kapı aralığında ayakta durabiliyordu. Geri kalan zamanlardaysa düşman birliklerine sızmaya çalışan bir asker gibi iki büklüm yürümek zorunda kalıyordu.

Tess, kendi odasının yanındaki minik odaya siyah metal bir giysi askılığı kurmuştu. Vintage elbiselerini, bluzlerini, montlarını, döpiyeslerini, ayakkabılarını ve botlarını burada saklıyordu. Çantaları, camın önündeki ayakkabılığın üzerinde duruyordu. Giyilemeyecek kadar defolu bir şeyi asla almazdı. Tamir edilemeyecek dikişleri, sararmış koltuk altlarını ve giyilmekten incelmış etek uçlarını tespit etmekte ustalaşmıştı. Ama yırtılmış astarları ya da dantelleri değiştirmeye yetecek kadar dikiş bilgisi de vardı. Kopan düğmeleri dikebiliyor, gevşemiş dikişlerle bozuk fermuarları onarabiliyordu. Bazen, kemeri olmayan bir ceket veya fiyonku olmayan bir şapka aldığında orijinalinin neye benzediğini bulana kadar eski, moda dergilerini karıştırırdı. Sonra da yardım derneklerindeki kelepir giysi sepetlerini karıştırarak aradığı parçaları bulurdu.

Bir defasında Kirsty'ye de açıkladığı üzere, işin asıl heyecan verici kısmı, dikişte *Utility Clothing* etiketine rastlamaktı. Şu birer dilimi kesilmiş iki turta gibi görünen logo ya yani...

"CC41. 'Kontrol edilmiş ürün, 1941' anlamına geliyor. Devletin kullanılabilecek ham maddeleri belirlemek için kullandığı bir sistemdi bu. Elbiselerin sadece iki cebi ve beş

düğmesi olabilirdi. Bir etekteyse ancak altı pile... Erkeklerde duble paçaya izin verilmezdi. Ama gençlerden bazıları, bacakları olduğundan daha uzunmuş gibi rol kesip eve gittiklerinde paçalarını katlardı.”

Kirsty, bu açıklamadan sonra kaşlarını çatıp ona uzun uzun bakmıştı. “Evdeki boş odalardan birinde tren maketi yapan adamlar gibisin.”

“Benimkiler giysi. Onları giyiyorum.”

“Çoğu insan kıyafetlerini *Topshop*’tan falan alır,” dedi Kirsty.

Anlamıyorsun, diye düşündü Tess. Onlar, ellerinden gelenin en iyisini yapmışlar. Ciddi kısıtlamalar olsa da güzel tasarımlar ortaya koymuşlar.

“O etiketlerden nefret ederdik,” derdi savaş zamanında henüz on yedisinde olan büyükannesi. “Hep kesip atardık.”

Tess, zaman zaman Dominic’i de vintage bir takım giymeye ikna etmeye çalışırdı. Fakat henüz başarılı olamamıştı. Ölmüş insanların giysilerini giyme fikri pek cazip gelmiyordu Dominic’e. Boyu 1.80’in üzerinde olduğundan, bu giysilerin çoğu için fazla uzundu zaten. Gıda sıkıntısı yüzünden eskiden erkekler daha kısaydı.

Tess, bazen ipin ucunu kaçırdı ve sadece duvarına asıp bakmak için bir fötr şapka, ipek kravat ya da savaş zamanına özgü bir smokin gömleği alırdı.

“Ama bunu ne için aldın ki?” diye sorardı Dominic.

“Sanırım işçiliğini seviyorum. Belki de bir zamanlar bunu giyen insanı hayal etmeyi...” derdi Tess.

Dominic, o açık mavi gözlerini dikip ona baktığında

Tess onun, söylediklerinden hiçbir şey anlamadığını fark ederdi.

Zıt kutuplar birbirini çeker, diye düşünürdü Tess kendi kendine. Hep böyle olurdu. İnsan, kendisinde eksik olan şeyi başkasında arardı. Yin ve yang gibi... Mantık ve duygu gibi... Akıl ve kalp gibi... Bir araya geldiğinizde birbirinizi tamamlardınız.

***

Cumartesi akşamı, metroya gitmek için Brixton Caddesi'nden aşağı yürürlerken Tess, Kirsty'ye, "Bir defasında biri bana..." diye anlatmaya başladı. Cep telefonlarıyla bağıra bağıra konuşan insanlarla bebek ya da pazar arabaları sürekli aralarına giriyordu. Bir süre sonra Tess devam etti: "... demişti ki her ruh, doğumda ikiye ayrılırmış ve insan, ömrü boyunca diğer yarısını bulmak için uğraşır dururmuş. Eski bir Kızılderili efsanesi."

"Yolunu mu kaybettin?" diye sordu çizgili şapkalı, yaşlı bir adam. Tam, *'Hayır, ben iyiyim, teşekkürler, burada oturuyorum,'* diyecekti ki adamın elindeki ahşap tabelayı gördü. Üzerinde, "İsa, Kaybolanları Kurtarır," yazıyordu. Bu yüzden sorduğu soru da tam anlamıyla ruhaniydi.

"Ama sence gerçek olabilir mi?" diye sordu Tess, Kirsty'ye yetişmek için koştuktan sonra.

"Ne gerçek olabilir mi?"

"Dünyada seni mutlu edebilecek tek bir insan olduğu ve onu bulana kadar da araman gerektiği?"

"Hayır," diye cevapladı Kirsty. "Seni, pek çok insan

mutlu edebilir.”

Tess, ona mahzun mahzun baktı.

“Hem,” diye devam etti Kirsty, “dünyada yedi milyar insan var. Hepsini incelemeye ömrün yetmez.”

“Kader faktörünü unutuyorsun,” dedi Tess.

“Kader mi?”

“Kader, insanları bir araya getirir.”

“Aynı üniversitede okuyan insanlar gibi.”

“Yani, evet,” dedi Tess. Sahra Çölü’nü, Himalayalar’ı ve Kuzey Kutbu’nu aramak dururken, Manchester’da bir kafele karşılaşmak kulağa biraz klişe geliyordu.

“Bence bu,” diye başladı Kirsty, “insanların tutucu seçimler yaptığının bir kanıtı. İnsan her zaman en yakınındakine âşık olur.”

“Ya senin annenle baban?” diye sordu Tess. “Onların tanışma ihtimali ne kadardı düşünsene?”

Kirsty’nin annesi, Cork’ta büyümüş bir İrlandalıydı. Babasıysa üç yaşında Somali’den Birmingham’a gelmişti. Finchley’deki bir doğum günü partisinde tanışmışlardı.

“Benimkiler istisna. Çoğu insan, elli kilometre çapında yaşayan biriyle birlikte olur sonunda. Bu, bana pek de kader gibi gelmiyor. Daha çok tembellik gibi.”

Tess itiraz etmek üzere ağzını açtı. Ama sonra Dominic’in Croydon’da, kendisinin de Tonbridge’e yakın bir yerde doğduğunu hatırladı. Tam da Kirsty’nin bahsettiği sınırlar içindeydiler. O yüzden de bununla ilgili tek kelime daha etmeyip konuyu değiştirmeyi seçti.

Dominic, onu Leicester Meydanı'ndaki büyük binanın önünde bekliyordu. Ellerini ceplerine sokup sırtını duvara yaslamıştı ve çok havalı görünüyordu. Onu her gördüğünde olduğu gibi, Tess'in kalbi yine küt küt atmaya başladı.

"Geç mi kaldım?" diye sordu nefes nefese bir hâlde.

"Yalnızca bir dakika."

Biletler için kuyrukta beklerken Tess, her zamanki gibi ne zaman birlikte yaşamaya başlayacaklarını düşündü. Okuldan mezun olduktan sonra Dominic, ailesinin yanına dönmüştü. Bu kısmen tasarruf amaçlı olsa da asıl neden, kız kardeşi ve onun ruh hastası Katalonyalı eşiyle alakalı bir dizi karmaşık problemin çözümüne yardımcı olmaktı. Ailevi kriz çözülmüş gibi görünse de Dominic, çocukken büyüdüğü odada, camın önündeki masada duran muhasebe kitaplarıyla yaşamaya devam ediyordu.

Tess, Dominic'in onunla birlikte Brixton'daki dairede yaşadığını hayal dahi edemiyordu. Hafta sonları sorun olmuyordu çünkü Kirsty genellikle dışarıda oluyordu. Ama Dominic'i sürekli göreceğini bilse onun bir sorun çıkaracağından emindi. Bu yüzden Dominic'le birlikte yaşamaya karar verirlerse kendilerine ayrı bir daire bulmaları gerekecekti. Işıklar kararıp tanıtımlar başladığında Tess, ahşap döşemelerin ve IKEA'da satılan bembeyaz mobilyaların olduğu modern bir ev hayal etti. *Tüm vintage kıyafetlerim için ayrı bir dolap alabilirim*, diye düşündü.

Pek çok insanın öldürüldüğü ve Tess'in bir türlü takip edemediği entrikalarla dolu olan film bittikten sonra

Chinatown'a gittiler ve hava kararıp açlık duygusu, onları salaş bir restorana sokana kadar dolaşıp durdular. Birbirlerine bağırıp duran bir grup erkeğe sırtlarını dönerek pencerenin yanındaki masaya oturdular. Menüye bakarlarken Tess, Dominic'le her an konuşmak zorunda olmamalarının ne kadar güzel olduğunu düşündü. *Burada, sessizce oturabiliyoruz; ne kadar rahat ve huzurlu hissediyorum kendimi*, diye ekledi. Hatta bir keresinde şöyle bir şey okuduğunu hatırladı: Wallis Simpson, Dük' ile hararetli bir sohbete dalmış gibi görünebilmeyi o kadar dert edermiş ki bazen söyleyecek bir şey bulamazsa alfabeyi okurmuş. Tess, kendi kendine gülümsedi. *Olduğumuz gibi davranabildiğimiz için çok şanslıyım*, diye geçirdi içinden.

Arkadan bir şeyin ona çarptığını hissetti birden. Kahverengi deri bir ceket yere düşmüştü.

"Ben alayım onu," dedi Galler aksanlı bir adam ve ceketini alıp sandalyesinin arkasına astı. "Arkadaşım geçerken düşürdü de."

"Ah, pekâlâ," dedi Tess arkasına doğru düzgün bakmadan.

"Size engel olmuyoruz, değil mi?"

"Hayır," dedi Tess.

"Pek fazla yer yok gibi."

Tess cevap vermedi. Bağıra çağıra konuşan adamlara biraz daha yer açmak için sandalyesini öne çekmekle yetindi yalnızca. "Ne yiyeceksin?" diye sordu Dominic'e.

"Her zamankinden," diyerek menüyü kapattı Dominic.

"Bira?"

“Sadece su.”

Dominic, beyni uyaran maddeler konusunda çok temkinliydi. Günde bir kadehten fazla içmezdi ve saat dokuzdan sonra da kahve içtiği görülmemiştir. Tek eğlencesi, büyük boy çikolata toplarıydı.

“Senin bahsettiğin şey,” diye bağırdı o sırada hemen arkasındaki Galli adam, “karizma.”

Bu özelliğine saygı duyuyorum, diye düşündü Tess, çorbası gelen Dominic öne doğru eğildiğinde. Öz disiplinine hayranım. Bende de biraz olsa hiç fena olmaz. Bazı zamanlar, Kirsty’yle oturup kuşlar ötmeye başlayana dek kırmızı şarap içtiğimiz oluyor. Bunları, Dominic’e söylemeye cesaret edemiyorum. Gözlerimin altına ekstra kapatıcı uygulayıp sormamasını umuyorum sadece.

Adamların bağırışları giderek artıyordu.

Zaten Dominic de bir şey sormazdı çünkü alkolü fazla kaçırmanın mantıksız olduğunu düşünürdü. İnsanı hasta ederdi fazla içmek. Başını ağrıttırdı. İnsanlar bunu bile bile neden içerlerdi ki?

“Buna cevap vermeyeceğim,” diye kükredi arkadaki Galli adam. “Yani biri bana biramı getirene kadar.”

Bazen, diye düşündü Tess, Dominic’in, çorbasına doğru eğildiği için yüzüne düşen sarı saçlarına bakarak, senin yanında kendimi bir çocuk gibi hissediyorum. Sen, ne yaptığının farkındasın. Nereye gittiğini biliyorsun. Bense neler olup bittiğinden bile emin değilim. Seninleyken endişelenmiyorum. Hafta sonları, tatmin olmuş bir şekilde yatakta uzanırken zihnim, tıpkı bir tüy gibi süzülerek uzaklaşıyor. Seks, tatlı ve yoğun; tıpkı ekstra krema ya da sıvı karamel gibi. Tüm kaygıların üstünü örtü-

belki bir gün

yor. Ama bir noktada ayağa kalkıp dışarı çıkmam, metroya yürümen gerekiyor ve işte o zaman düşünmeye başlıyorsun. Tüm bedenini kaplayan şeker erirken, 'Ne yapıyorum ben diyorsun?' kendi kendine. 'Nereye gidiyorum? Doğru yolda mıyım yoksa başka bir yöne mi dönmeliyim?'

"Paris için hazırım," diye bağırdı Galli adam, "ama Paris benim için hazır mı bakalım?" Ve tüm masa, kahkahalara boğuldu.

Tess, pencereden dışarı baktı. Hava artık kararmıştı. Dışarıdaki insanlar konuşup gülüşüyorlardı. Yüzleri, sokak lambalarının ışığı altında aydınlanıyordu. Yemek yerken biraz sohbet etmek fena olmazdı aslında, diye düşündü bu defa. Sadece biraz. Bana bir şeyler anlatabilirdi mesela. Bilmediğim şeyler hakkında beni bilgilendirmeyi sever aslında. Dünyada olan biten şeyler gibi. Ya da seçimler... Kaçırdığım sarıyaşlar... Tüm istatistiki bilgilere hâkim. Hepsini hatırlar. Bense bu alanda hiç iyi değilim. Belki de bu yüzden, bana bir şey katabilecek insanlarla doldurdum çevremi. Biliyorum, hesap gelir gelmez Dominic hemen kontrol edip bir an bile düşünmeden %15 bahşışı de ekleyerek ödemeyi yapacak. Matematikte çok başarılı.

Dominic, aslında birçok konuda çok başarılıydı.

Garson, elinde erişteler ve sebzelerle dönerken masayla pencere arasındaki boşluktan geçmek daha kolay olduğu için o tarafı kullandı. Bağırarak oturma alanının oturduğu büyük masanın etrafından güçlükle dolanıp yanlarına geldiğinde Tess'in aklına birden Dominic'le tanıştığı gün geldi. Kütüphanenin yanındaki kafedeydik. Manchester'daki ikinci günümüdü. İçerisi öyle kalabalıktı ki Dominic, bir köşeye sinmişti. Ben de orada, onun o dar kotunun sardığı kalçasını incelerken giderek daha da sııcaklıyordum. Üzerinde, kareli bir gömlek vardı; tıpkı

bir kovboya benziyordu. O öğleden sonra ona baktığımda ilk kez ışığı, masmavi gökyüzünü ve tüm evreni gördüm sanki.

Hâlâ da öyle, diye düşündü sonra tereddütle.

Ama şimdi, bu cumartesi akşamında, önünde en sevdiği yemeklerden olan deniz yosunu ve istiridye mantarları; yanında Londra'nın hatta belki de tüm İngiltere'nin en yakışıklı adamıyla dore ve kırmızı ağırlıklı dekore edilmiş bir Çin restoranında oturuyor olsa da arka masadaki kahkahalar giderek artarken şaşkınlık içinde gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark etti.

***

Wardour Sokağı yakınlarındaki müzik dükkânında uzatma kablolarına bakarken George, Gershwin'in 1946 kaydı, *Lady Be Good* şarkısını söylüyordu içinden. Lestor Young tenor, Willie Smith ve Charlie Parker da alto saksofon çalıyordu. Piyanoda Arnold Ross vardı. George geçen gün, dükkânda tek başına oturmuş faturaları gözden geçirirken, piyano solosunu kulaklıkla dinlemiş ve ezberlemişti. Şimdiyse zihninde çalan şarkının içinde başka bir ritim de duyuyor ve bunun ne olduğunu merak ediyordu. Farklı bir deneme mi, farklı bir çalış tarzı mı, yoksa aklı başında birinin denemeyi aklından bile geçiremeyeceği kadar imkânsız bir teknik miydi?

Yerinden sıçradı. Önünde, sisin içindeki bir sokak lambası kadar belli belirsiz, uzun boylu ve iki büklüm bir kadın duruyordu. Yanında da on yaşlarında bir çocuk... *Müşteriler*, diye düşündü birden. *Müşteriler, müşteriler. Konsantre*

ol. Zihnindeki piyano solosunu susturdu.

“Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Bir org istiyoruz,” dedi kadın.

“Tamam,” dedi George. “Özellikleri nasıl olsun peki?”

“Siyah tuşları olacak ve beyaz,” dedi kadın.

George bir kahkaha attı. Kadınsa gülümsemeden ona bakıyordu. Aceleyle boğazını temizledi. “Başka bir şey yok mu?”

Kadın, yanındaki çocuğa döndü. Çocuksa öylece kadına baktı.

“Pekâlâ,” dedi George. Akli karışmıştı ve çaresizce odaklanmaya çalışıyordu. “Neden stanttaki modellerimize bir bakmıyoruz? Bakalım ne düşüneceksiniz?”

“Şuradakiler mi?” diye sordu kadın.

“Evet.”

“Onlara baktık.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Ve hiçbirini beğenmediniz?”

“Evet,” dedi kadın, beklenti içinde George’a bakıyordu.

George, giderek daha da sıcakladığını hissetti. Sonunda, “Kataloglara bakabiliriz,” diyebilirdi. Ama sonra katalogların nerede olduğunu hatırlamadığı aklına geldi. O yüzden de derin bir nefes alıp sordu: “Yeni başlayan biri için mi yoksa tecrübeli bir müzisyen için mi?”

“Onları nasıl katladığınızı anlamıyorum,” dedi kadın. “Bagaja bir türlü sığmazlar. Zaten yanında beden eğitimi dersinin malzemeleriyle beslenme çantası olacak.”

George, hayretler içinde kadına bakakalmıştı.

"Bir pedal istiyoruz," dedi o sırada küçük çocuk.

"Bir pedal mı?" diye sordu George.

"Evet. Ayak için."

Kendine uzatılan yardım elinin farkına varan George, buna hemen tutunmayı seçti. "Demek senin için olacak bu org?"

"Hayır," dedi çocuk. "Ben bir kayıt cihazı istiyorum."

***

"Neden ben?" dedi Tess.

Glenda kaşlarını çattı. "Gitmek istemez misin?"

Işık, sallanan halka küpelerinden yansıyor. Cuma sabahıydı. Biri, iskele direği teslimatı yapıyormuş gibi bir gürültü vardı dışarıda.

"Hayır," dedi Tess. "İstiyorum. Elbette istiyorum."

"Erkek arkadaşın yüzünden mi? Senin uzak bir yerlere gitmenden hoşlanmıyor mu?"

Tess gözlerini kırıştırdı. "Hayır, bunun onunla hiçbir ilgisi yok."

"Bilmiyorum," dedi Glenda titreyerek. "Bana mükemmel görünüyor."

Tess çaresizce, "Gitmek istiyorum. Gerçekten," dedi.

"Paris'e mi?" diye sordu Glenda.

"Evet, kesinlikle," dedi Tess. "Çok güzel bir yer."

"O zaman sorun ne?"

"Gitmesi gereken kişi ben miyim, ondan emin değilim sadece. Ya sen? Neden seni göndermiyor?"

Glenda, çok saçma bir şey söylemiş gibi bakıyordu Tess'in yüzüne. "Ben Fransızca bilmiyorum, değil mi?"

"Ben de bilmiyorum, yani çok iyi değilim."

"Senin yerinde olsam," dedi Glenda ve öne doğru eğilip, sesini teatral bir şekilde alçaltarak devam etti: "Bunu fazla düşünmez, sadece fırsatı değerlendirirdim."

"Ama oraya gidince ne yapacağım?" diye fısıldadı Tess.

"Uzlaşma sağlayacaksın."

Tess, boş gözlerle ona bakıyordu.

"Mektup kâğıtları," dedi Glenda.

Tess şaşkın bir hâlde beklemeye devam etti.

"Anlaştığımız şekilde yapılmıyor."

"Gerçekten mi?" dedi Tess.

"Bunu söylememem gerek aslında," dedi Glenda. Tess, duymuyormuş da yalnızca dudak okuyabiliyormuş gibi abartılı ağız hareketleri yaparak kısıp bir sesle konuşuyordu. "Ama rekor sayıda müşteri şikâyeti geldi. Bağırınlar, dırdır edenler ve dâhiler... Ve bu, ikinci kez oluyor. İlkinde renk mordur. Şimdiyse pembe."

"Ah," dedi Tess.

"Ve Oliver bu kez ödeme yapmayacak," dedi Glenda. Neredeyse masasının üzerine yatacak kadar eğilmişti artık. "İnsanlar da dava açmakla tehdit ediyorlar. El yapımı ürünlerde böyle doğal farklılıklar olabileceğini söylüyorlar. Oliver ise bunların belli limitleri olduğunu düşünüyor. Şimdiyse bir açmazdalar. İş, tam bir çıkmaza girdi."

“Peki, ben ne yapabilirim?” dedi Tess duyduklarıyla panikleyerek.

“Etkileyiciliğini kullan,” dedi Glenda aceleyle. “Bizim küçük bir firma olduğumuzu anlat. Yerli müşterilerimizi kaybetmeyi göze alamayacağımızı... İngiltere’deki insanlar el yapımının ne demek olduğunu biliyorlar. Tamam, hepsi tıpatıp aynı olsun demiyorlar ama aradaki farklılıkların makul seviyelerde olmasını istiyorlar.”

“Tüm bunları Fransızca mı açıklamak zorundayım?” diye sordu Tess.

“Elinden geldiği kadarıyla.”

Merde*, dedi Tess içinden.

“Yani işte, sen bir elçi olacaksın,” dedi Glenda. Bir anda yeniden doğrulmuş ve yüksek sesle konuşmaya başlamıştı. “Firmayı temsil edeceksin. Anglo-Frankofon ilişkilerini yani. *Entente cordiale*” gibi düşün.”

“Pekâlâ,” dedi Tess. “Sanırım bilet bakmaya başlasam iyi olacak.”

“Gerek yok. Hepsini Nadine halledecek.”

“Gerçekten mi?”

“Ah, elbette,” dedi Glenda sarı buklelerini savurarak. “Konaklama, seyahat... Hepsi ayarlandı. Bu, resmî bir iş gezisi.”

“Peki, ne zaman gidiyorum?”

“Hafta sonundan hemen sonra,” diye açıkladı Glenda. “Pazartesi, sabah ilk uçakla.”

***

"Az önce lavaboya düşürdüm," dedi Tess.

"Ee, ne yapacaksın?" diye sordu Ellie.

"Sanırım gözlüğümü takacağım," dedi Tess çaresizce.

"Senin gözlük taktığını bile bilmiyordum. Hiç takarken görmedim ki."

"Tam beş yıllık," dedi Tess, "ve gerçekten çok ama çok çirkin. Yuvarlak ve parlak olduğu için yüzümü çok şişman gösteriyor. Farları olan bir çöreğe benziyorum. Sınavlara hazırlanırken annem zorla aldırmişti. Sürekli lens kullanmamı istemediğini söylemişti. Gözlerim kuruyabilirmiş."

"Ee, nerede peki?"

"Efendim?"

"Gözlüğün diyorum."

"Bilmiyorum. Odamda bir yerededir."

"Peki, neleri görebiliyorsun? Bunu görebiliyor musun?" diye sordu Ellie elini kaldırıp parmaklarını göstererek. "Bu kaç?"

"Kör değilim," dedi Tess. "Yalnızca miyobum."

"Şuradaki çiti görebiliyor musun?"

Lauren'ın partisindeydiler. Küçük arka bahçede, mutfak kapısının yanındaki taş duvarın üstünde oturuyorlardı. Tess, başını kaldırdı. Seramik saksıların içindeki pembe çiçekleri ve yanındaki çalıları görüyordu. Ama onların ilerisi bulanıktı.

"Pek sayılmaz," diye cevapladı.

"Lauren'ı görebiliyor musun?"

"Hayır."

“Biliyor musun?” diye söze başladı Ellie. “Bence kör sayılırsın.”

“Ama onlara çekici görünmem gerekiyordu,” diye söylendi Tess. “Paris’e onları etkilemek için gitmem gerekiyordu.”

“Gözlükle de çekici görünebilirsin.”

“Benim gözlüğümle bu imkânsız,” dedi Tess üzgün bir şekilde.

“Yeni bir lens alamaz mısın?”

“Pazartesi sabahına kadar mı? Hayır.”

“Yedek lensin de mi yok?”

“Hiç ihtiyacım olmadı ki,” dedi Tess. “On altı yaşından beri lens kullanıyorum ve hiç kaybetmedim. Bir kere bile.”

O erkeksi hâliyle çok güzel görünen Ellie, sadece canı istediği için kaplumbağa kabuğundan yapılmış bir gözlük bile takabilirdi. Anlayışla Tess’i inceliyordu şimdi. “Bence fazla endişe ediyorsun. Şu savaş döneminden kalma giysilerinden birini giyip şapka ile eldiven de taktın mı, gözlüğü giysinin bir parçası zannederler.”

“Onlar Fransız,” dedi Tess bir ofis dolusu özel tasarım giysi hayal ederek.

“Aynen öyle,” dedi Ellie. “Bunun İngilizlere has bir tuhafılık olduğunu sanacaklardır.”

Tess, orada öylece, tam bir çaresizlik timsali gibi oturuyordu.

“Senin bir içkiye ihtiyacın var,” dedi Ellie. “Bekle burada.”

Renk cümbüşünün arasında kaybolan Ellie’nin bulanık

görüntüsüne bakarken bugün, buraya neden geldiğini düşündü. Dönüşte Kirsty'ye streç film gibi yapışacaktı. Şimdiyse burada, tek başına otururken kendisini çok çaresiz hissediyordu.

"Selam," dedi Lauren yanına oturarak. "Ellie, biraz neşelenmeye ihtiyacın olduğundan bahsetti."

Sarıya boyadığı saçları, küt kesilmiş ve bir tarafı asimetrik şekilde uzun bırakılmıştı. Bembeyaz bir teni ve oldukça koyu renk kaşları vardı. Tess, çoğunlukla onu, şaşkın şaşkın bakan bir oyuncak bebeğe benzetirdi. Oldukça belirgin bir aksanı vardı ve sivri zekâlıydı. Londra'nın çok uluslu danışmanlık firmalarından en büyüğünde hemen işe girmişti. Hepsinden daha fazla para kazanıyordu. Clapham'da bir daire tutmaya gücü yetmiş ve hâlâ kalıcı bir iş bulamayan Ellie'ye destek olabilişti. Ama görünüşü yüzünden çoğu insan onun ne kadar akıllı olduğunu hemen anlayamazdı. Lauren'ın kinayeli sözleri, vücudunuza bir kırbaç gibi iner, canınızı acıttırdı.

Doğum günü şerefine dar, siyah bir elbise giymişti. Vücudu, bu tarz bir elbiseyi kaldıracak yapıdaydı. Zaten her gün spor salonuna gidecek kadar da disiplinliydi.

"Ah, bana aldırış etme," dedi Tess. "Lenslerimi lavaboya düşürdüm. O yüzden hiçbir şey göremiyorum."

"Neden?" diye sordu Lauren.

"Çünkü miyobum."

"Hayır, lenslerini neden lavaboya düşürdüğünü soruyorum."

"Bilerek yapmadım ki," dedi Tess üzülerek.

"Dominic nerede?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tess'in yüzü asıldı. "Eve gitmesi gerekti. Kız kardeşi yine bir kriz geçiriyormuş."

"O, şu eski karısını döven İspanyolla evlenmemiş miydi?"

Tess başıyla onayladı. "Bir ilişkisi olduğunu öğrenmiş."

Lauren başını salladı. "Al işte! Erkek değil mi!"

"Hepsi aynı değil."

"Öyle mi?" dedi Lauren. "Ben, erkeklerin birlikte oldukları kadınlara sadık kalabileceklerine inanmıyorum."

"Kadınlar da aldatıyor," dedi Tess.

"Bir başka kadınla birlikteyken değil." Lauren başını kaldırıp gülümsediğinde, elinde iki kadeh beyaz şarapla gelen Ellie'yi fark etti. Tess, onların birbirlerine nasıl baktıklarını görüp, havadaki aşk kokusunu duyunca kendisini terk edilmiş gibi hissetti. Şarabından öyle büyük bir yudum almıştı ki öksürmeye başladığında birinin sırtına vurması gerekti.

Lauren'ın partisi –organize eden kişi Lauren olduğundan– dört dörtlüktü. Partide erkekten çok kadın vardı ama bu da pek bir fark yaratmıyor gibiydi. Biraların çoğuna el sürülmemiş olmasını ve ortamın, tıpkı bir çiçekçi gibi hafif ve egzotik kokularla dolmasını saymazsak tabii... Tess'in geçici körlüğüyle ilgili haberler yayılmış, insanlar birden onun yanında bitmeye başlamışlardı. *Partilerde böyle eğlenilir işte*, diye düşündü Tess. *Erkek arkadaşın yanında yokken bir yerde oturursun ve insanlar gelip sana sırlarını anlatır.*

Bir saat kadar sonra; tek gecelik ilişkiler, çalınan koka-inler, arkadan iş çeviren iş arkadaşları ve kanserli bir kuzen hakkında öyle çok hikâye dinlemişti ki başı dönme-

ye başlamıştı. Şarap da hiç yardımcı olmuyordu. İnsanlar kadehini doldurdukça o da çakırkeyif olmaya başladığını hissediyordu.

“Eğleniyor musun?” diye sordu Lauren.

“Evet,” diye cevapladı Tess. “Biliyor musun, insanların yüz ifadelerini görmemek çok güzel. Akıllarından neler geçtiğini düşünmek yerine, sadece söylediklerini dinleyip cevap veriyorsun. Bu da her şeyi kolaylaştırıyor.”

“Bak, gördün mü?” dedi Lauren. “Lenslerini düşürdüğün iyi olmuş.”

“Ellie, sana doğum günün için ne aldı?”

Lauren güldü. “El yapımı bir şey,” dedi.

Bunu söyleyiş tarzı, Tess’in utanmasına ve kadehindeki son yudumu başına dikmesine sebep oldu. “Ah, ne güzel,” dedi zihninde beliren rengârenk görüntüleri savuşturmaya çalışırken.

“Beni çok iyi tanıyor,” dedi Lauren.

Evet, diye düşündü Tess. “Siz ruh eşisiniz.”

“Ruh eşi mi?”

“Kirsty’ye geçenlerde bundan bahsetmiştim,” dedi Tess bir anda şarabın etkisiyle dilinin dolanmaya başladığını fark ederek. “Ruh eşlerinden yani. İnsan, ömrünü, ruhunun diğer yarısını arayarak geçiriyor. Bulduğunda da kendini tamamlanmış hissediyor.”

“Tek gerçek aşk.”

“Evet,” dedi Tess. “Seni tamamlayan o özel insan.”

Lauren başını yana eğdi. “Ben bundan o kadar emin değilim. Bence birden fazla insana âşık olabilirsin.”

Tess bir anda ayıldı. "Peki ya sen ve Ellie?"

"Ellie'yi seviyorum," dedi Lauren. "Ve uzun bir süre birlikte olmayı umuyorum. Ama bunun, bir çeşit mistik bağlantı nedeniyle olduğuna da inanmıyorum."

"İnanmıyor musun?"

"Neden, sen inanıyor musun ki?" diye sordu Lauren. "Sence Dominic'le bu yüzden mi birliktesiniz?"

"Evet," dedi Tess, kelimeler ağzından çıkar çıkmaz gerçekten öyle olup olmadığını düşündü.

"Bence bu aşk işi çok daha pragmatik bir şey," dedi Lauren. "Daha yakından tanımak isteyebileceğin kadar hoşlandığın bir insanla tanışıyorsun. Sonra birbirinize saygı duyuyor, birbirinizi güldürüyorsunuz. Birbirinizin arkadaşlarıyla tanışıp dışarı çıkıyor; düğünlere, partilere, cenazelere davet ediliyorsunuz ve birden onca anı birikmiş oluyor. Tüm o anlarda yanında olan ve tüm bunları seninle birlikte yapan bir insanla beraber olduğun için kim olduğunu da iyi biliyorsun. Sonunda da paylaştığınız onca şey sayesinde birlikte olmaya devam ediyorsunuz zaten."

"Ama o, doğru insan olmalı," dedi Tess.

"Doğru insanlardan biri olmalı," diye düzeltti Lauren. "Ben, Ellie'yi hiç tanımamış olsaydım belki de birkaç yıl önce bir başkasıyla tanışmış, ondan hoşlanmış ve bir ilişkiye başlamış olabilirdim. Şu an Ellie yerine onunla birlikte olabilirdim. Çok, şey... Sadece şans. Karşına ilk kimin çıktığıyla alakalı."

"Böyle düşündüğüne inanamıyorum."

"Neden? Ellie'yi seviyorum. Ben sadece, o var olmasaydı ya da Liverpool yerine Çin'de doğmuş olsaydı ya da

Manchester yerine Cardiff Üniversitesi'ne gitseydi, başka biriyle tanışabileceğimi söylüyorum. Ve o zaman burada Ellie'den değil ondan bahsedecektik."

"Ne kadar taş kalplisin!"

"Hayır," dedi Lauren. "Sadece gerçekçiyim. Bir de şu açıdan bak; asıl senin söylediğin çok daha kötü olurdu. Yani sadece tek bir gerçek aşkın olması... Ya sen burada yaşırsen o kadın ya da adam Moskova'da, Sidney'de ya da Hong Kong'da yaşıyorsa ve asla bir araya gelemezseniz? Ya hayatın boyunca kendini yalnız ve mutsuz hissederek yaşayıp, kalbin kırık bir hâlde, tek başına ölürsen?"

"Ama görmüyor musun?" dedi Tess. "Kader sizi zaten bir araya getiriyor."

"Belki de haklısındır," dedi Lauren kibarca; çünkü Tess'in çok yorgun olduğunu ve gidip uyuması gerektiğini anlamıştı.

"Tess," dedi o sırada bulanıklığın arasında beliren Kirsty. "Gelip George'la tanış."

"O buraya gelemez mi?" dedi Tess duvardan kalkamayacağını bildiği için.

"Nesin sen, kraliçe mi?"

Tess yalpalayarak ayağa kalktı. "Sana tutunmam gerekebilir," dedi.

Kirsty ise ona aldırış etmeden arkasına döndü. Tess, arkadaşının peşinden, derme çatma merdivenleri tırmanıp, küçük ve engebeli bahçeye doğru ilerlerken az kalsın ley-lakların üstüne düşüyordu.

"İşte şurada," dedi Kirsty, Tess kendini düzeltirken. "Rhys'le konuşuyor. Nasıl ama? Görünüşünden hoşlandın

mı?"

Tess'in güzel, vintage ayakkabılarının topukları toprağa gömülmüştü.

"Rhys hangisi?" diye sordu Tess, ama aslında alacağı cevabın pek bir manası yoktu çünkü hiç kimseyi göremiyordu.

"Bize el sallıyor. Siyah saçlı, beyaz tişörtlü, uzun boylu, Galli çocuk işte. Arkası bize dönük olan da George. Onun yanındaki, iri siyahi çocuk da Walter. Diğeri de Mo."

"Kirsty," dedi Tess.

"Ne var?"

"Daha ne kadar kalacağız?"

"Neden?"

"Sanırım eve gitmem gerek," dedi Tess. "Çok kötü hissediyorum."

***

Pazar günleri, akşamdan kalma bir hâlde geçer hep. Böyle günlerde geç kalkar, tostunuzu yiyip kahvenizi içtikten sonra –ki bunu yaptığınıza hemen pişman olursunuz çünkü daha da kötü hissedersiniz– kirlilerinizi kuru temizlemeciye götürürsünüz. Gazetelerin pazar eklerini okuyup, hırslı ve öfkeli insanların diğer hırslı ve öfkeli insanları eleştirdiklerini görünce iyice depresyona girersiniz. Bunun üzerine eve dönüp yatağınızı tekrar yapar; kendinize bir fincan çay koyup pijamalarınızı giyer; elinizde bir gofretle kanepeye uzanıp abuk subuk bir film izlersiniz.

Herkes bu ritüeli bilir, diye düşündü Tess. Yani Dominic dışındaki herkes... Dominic içinse pazar günleri, erkenden kalkılan ve koşuya çıkılan bir gündü.

Dominic için pazar günleri, uzun ve karmaşık bir fırınla-
ma tekniğiyle pişen semizotu ve tekesakalı yemeğinin yen-
diği, nane ve taze limondan yapılmış ev yapımı limonata-
nın içildiği gündü. Düşüncesi bile Tess'i yormaya yetmişti.

Dominic'in, hafta sonunu ailesinin yanında, Croydon'da geçirmek istemesi onu rahatlatmıştı. Kendisini özgür hissediyordu. Ama partiden sonra baş gösteren ve paranoyaklık derecesine varan değişken bir ruh hâline sahipken bile bu kadar rahat hissediyor olmaktan suçluluk duyuyordu. *Onu özlemeliyim, diye geçirdi içinden. Ama özlemiyorum. Bu yalnızlığın keyfini çıkarıyorum. Ayağımı sıkın bir ayakkabıyı çıkarmışım da kaslarım keyifle bağıriyormuş gibi hissediyorum. Fakat bu, muhtemelen kafam dolu olduğu içindir. Paris konusunu düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyacım var. Bu büyük bir sorumluluk. Glenda firmanın elçisi olacağımı söylüyor. (Ben! Bir elçi!) Kıyafetlerimi hazırlayıp (çarşaflarını yeni değiştirdiğim) yatağımın üzerine serdim. Pasaportumu, biletlerimi ve avrolarımı çantama koydum. Öğleden sonra kalkacak olan uçağa binecek (Neden? Daha mı ucuz ki?), şirketin yakınlarındaki otele gideceğim. Her şey tamam. Fakat kalbim, panikle atmaya devam ediyor.*

"Fazla endişeleniyorsun," dedi Kirsty, saat dört sularında nihayet uyanabildiğinde. "Alt tarafı bir iş."

"Ama Daisy Greenleaf Designs'ı temsil edeceğim," dedi Tess, yuvarlak siyah çerçeveli gözlüğünün ardından endişeyle ona bakarken.

"Bir şey olmayacak. Eğlenmene bak. Şehri de dolaş."

"Dominic'e göre bu, Oliver'ın bana güvendiğini gösteriyormuş. Glenda emekli olduğunda terfi alabileceğimi söylüyor."

"İstediğin bu mu?" diye sordu Kirsty temkinli bir şekilde.

"Elbette. İyi bir kariyerinin olması önemli bir şey."

"Bence seni mutlu edecek birini bulmak daha önemli," dedi Kirsty.

"Bu söylediğine gerçekten inanmıyorsun."

"Evet, inanıyorum."

"Sence aşk, kariyerden daha mı önemli?"

"Erkekler için de aynı şey geçerli," dedi Kirsty. "Sana kendini iyi hissettiren birini bulduğunda her şey yoluna girer."

"Biliyor musun?" dedi Tess. "Bir sonraki cümle ni asla tahmin edemiyorum."

"Beni bu kadar ilginç kılan şey de bu ya," dedi Kirsty şömineye yönelirken. "Bu da ne?"

"Dün geldi. Lily'yle Tim'in düğün davetiyesi. İkimiz de davetliyiz."

"Ah, güzel," dedi Kirsty. "Rhys de dün gece bundan bahsetmişti. Dorset'te olacakmış. Grup da çıkacak." Sonra Tess'e dönüp alay edercesine konuşmaya başladı: "Lenslerini takıp biraz daha az içersen belki George'la tanışırsın."

"Belki de George'la tanışmak istemiyordumdur," dedi Tess.

"Elbette istiyorsun," diye itiraz etti Kirsty. "O, senin ruh eşin."

***

Motorlar kükreyip uçak havalandığında Tess o kadar heyecanlandı ki gözlerini yummak zorunda kaldı. Gerçekten de iş için Paris'e mi gidiyordu? Bir gece kalacak şekilde hazırladığı çantası, gerçekten kabin bagajında mıydı? Önceki akşam, annesini arayıp bunu sakince anlatmaya çalışmıştı.

"Oda servisinden istediğimi sipariş edebilirim," demişti. "Hepsini de masraf olarak gösterebilirim."

"Ben senin yerinde olsam akşam yemeğe inerdim," diye cevaplamıştı annesi onu. "Yakışıklı bir Fransız erkeğiyle tanışabilirsin."

"Benim hayatımda zaten yakışıklı bir İngiliz erkeği var," diye çıkışmıştı Tess. Herkesin nesi vardı böyle?

"Ah, biliyorum," demişti annesi de. "Ama ufkunu genişletmenin kimseye zararı olmaz."

Başını çevirip aşağıdaki Toytown Heathrow Havalimanı'na baktığında Tess, uçabileceğini hiç düşünmediğini fark etti. İnsanlarla dolu, ağır, metal bir otobüs nasıl olup da gökyüzünde süzülebilirdi ki? Bu mümkün değildi. O yüzden sanırım, bunun bir sihirbazlık numarası olduğunu düşünüyorum, diye geçirdi içinden. Kesin biri penceresimin önünden hareketli bulut fotoğrafları geçiriyor.

Küçükken alışveriş merkezinde Noel Baba'yı ziyaret ettiği gün geldi aklına. Tüm çocuklar minicik bir kulübeye girmek zorundaydılar. Pencereleden beyaz karlarla kaplı bir manzarayla yeşil çam ağaçları görünüyordu. Biri, kapı-

ları kapatıp kulübeyi çeviriyordu ve sonra diğer taraftan tekrar açıyordu. Sizin de Kuzey Kutbu'na seyahat ettiğinize inanmanız gerekiyordu. Ama bu numara pek de işe yaramıyordu çünkü dışarı çıktığınızda, bir bankta oturan gür, beyaz sakallı ve parlak botlu Noel Baba dışında her şey aynıydı.

Tess, çantasını açıp notlarını okumak istedi. Ama bir türlü konsantre olamıyordu. Bunun yerine Fransızca çalışmayı düşündü. *Ah, diye geçirdi içinden panikle, pembenin, Fransızcada rose demek olduğunu biliyorum ama morun karşılığının ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok.*

Olay gerçekleştiğinde Paris'e varmak üzereydiler. Köpek havlamasına benzeyen ani bir ses duyuldu. Herkes birden başını kaldırdı. Sonra biri bağırdı: "Dikkat edin!" Ve üç sıra önde oturan kadın ayağa kalktı. Herkesin aklından, uçak kaçırma, silah ve teröristler sözcüklerinin geçtiği aşikârdı. Tess yutkundu. Midesinde koca bir çukur açılmıştı. Uçağın ön tarafından onlara doğru koşan hostesi fark etti. Yanında oturan adama, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Birinin midesi bulandı herhâlde," dedi adam.

"Ah," dedi Tess rahat bir nefes alarak.

Hostes, siyah saçlı bir kadına yardım ediyordu. *Az önce kusmuş biri olarak tanımlanmak ne kötü bir şey,* diye düşündü Tess. Yanından sendeleyerek geçip, uçağın arka tarafındaki tuvaletlere yönelen kadını izledi. Ve koku, herkesin burnuna dolmuştu. Hostes, elinde bir çöp torbası ve peçetelerle dolaşırken diğer yolcular sakin, olgun ve anlayışlı görünmeye çalışıyor gibiydiler. Hepsinin iğrendiği göz önünde bulundurulduğunda bu, pek de kolay değildi tabii. Kori-

dorun karşısındaki, orta yaşlı bir kadın da sessizce kese kâğıdına kusuyordu. *İnsanları, sigara paketi kadar ufak bir metale doldurmanın bedeli de bu,* diye düşündü Tess. *Herkes vitrin mankeni gibi olsa hiç sorun olmazdı aslında. Ancak insanoğlunun ne zaman ne yapacağı belli olmuyor işte.*

Hostesin tam arkasındaki koridorda, koyu mavi svet-şört giymiş bir adam dikiliyordu. Üstündeki çıkarmaya çalışıyordu. Tess birden olan biteni anladı. *Ah, olamaz,* dedi içinden. *Ah, olamaz. Sessizce dergini okurken bir anda arkadaki kadın ayağa kalkıp omzunun üzerine kusuyor.*

Hostes, elinde koca bir oda spreyiyle geri döndü. Kimyasal, tatlı bir koku doldurdu havayı. Her şey daha da beter olmuştu. İnsanlar öğürmeye başlamıştı.

"Size giyecek bir şey vermemizi ister misiniz, bayım?" diye sordu hostes. "Ya da el bagajınızda bir şey var mıydı?"

Zavallı adam, dedi Tess içinden. Başını pencereye doğru çevirdi ve bulutların arasından bir dizi bina görür gibi oldu. *Paris,* diye geçirdi aklından. *Paris.*

Koridora tekrar baktığında hostes, kabin bagajını kapatıyordu. Elindeyse kahverengi bir deri ceket vardı.

***

"Ah," dedi George.

"Ne var?" diye sordu Rhys.

"Haritayı bulamıyorum."

"Hangi haritayı?"

"Paris'in sokak haritasını. Nereye gittiğimizi bilelim

diye."

"Nereye gidiyoruz ki?"

"Bilmem," dedi George. "Yani harita olmadan..."

Birbirlerine öyle yakın oturuyorlardı ki mesai çıkışında bindikleri bir banliyö treninde gibiydiler. Megan'ın kuzeni üç aylığına Kuzey Carolina'ya gideceği için Paris'teki da-iresini Rhys'e vermişti. Ve bu dairenin de bir evden çok, geniş bir dolaba benzediği ortaya çıkmıştı. Bir kişi için mükemmeldi: Lacivert bir çekyat, iki sandalyeli minik bir masa, duvarlardan birinde açık bir mutfak ve sadece bir klozetin sığabileceği kadar alanı olan minicik bir banyo. Ama dört müzisyen, çantalar, bir saksafon, bir basgitar, bir org ve bir davul seti için fazlasıyla küçüktü; bu hâlde buraya sığmak özel bir yetenek gerektiriyordu. Bu yüzden hepsinin siniri bozulmuştu.

"Anlamadığım şey," diye başladı Walter, "neden bu kadar şaşırdığın. Sen zaten sürekli bir şeyler kaybedersin."

George itiraz etmek üzere ağzını açtı ama Walter konuşmaya devam etti: "Bir yerlerde bir kız arkadaşın da olabilir. Tabii önce onu nerede bıraktığını hatırlaman gerek."

Tüm eşyaları beş kat yukarı taşımak gerçekten çok zor olmuştu. Nefes nefese bir hâlde içeri girdiklerindeyse her şey çok daha vahim bir hâl almıştı. Bir doksan beş boyundaki Walter banyoya sığmıyordu. Rhys kabloya takılarak bir dolaba çarpmış, dolabın kapağındaki camı çatlatmıştı. Mo ise beyaz halının üzerine sigara külü dökmekle meşguldü. Onlar ayrıldıklarında, bu stüdyo dairenin pek de sevimli bir çatı katı gibi görünmeyeceğine dair kötü bir his vardı George'un içinde.

“Pekâlâ, nerede çalışıyoruz?” diye sordu Mo.

“Haritamı bulduğumda göstereceğim,” dedi George.

“Söyleyebilirsin de... Tabii hatırlayabilirsen.”

“Ve oraya gittiğimizde,” dedi Walter, “ne çalacağız?”

Oturduğu kanepede öne doğru eğilen George, çantanın içindekileri yere dökmeye başladı. “Ne çalacağımızı biliyorsunuz. Kendi şarkılarımızı tabii ki.”

“Sadece sorayım dedim,” dedi Walter.

“Bakın,” dedi George. “Herhangi bir sorun yok, tamam mı? Her şey kontrol altında.”

“Bu çantadan korkunç bir koku geliyor,” diye araya girdi Rhys.

Koyu mavi svetsörtünü nereye sakladığını unutan George, birden her şeyi çantaya geri koydu.

“Ceketinin cebine baksana.”

“Baktım zaten,” dedi George kahverengi deri ceketinin ceplerini karıştırırken.

“Yaptıklarını geri sararak yeniden aklında canlandırmalısın,” dedi Rhys.

“Ya da gidip yeni bir harita almalısın,” diye ekledi Mo.

“Fransızca konuşamıyorum ki.” George’un yüzünde sıklıkla panik ifadesi olurdu. Hayatındaki başarıyla görmezden geldiği kesitlerin ona vurmak üzere hazırlandığını fark ettiği anlarda belirirdi bu ifade.

“Bak şimdi, bu bana neyi hatırlattı...” diye söze başladı Mo.

“Ah, işte başlıyoruz,” dedi Rhys.

Mo, sigarasını bir kahve fincanında söndürdü. "Bir İngiliz, Galler'de bir iş bulur."

"Biliyordum. Artık susmaz."

"Bu adam, Galli arkadaşına oraya nasıl uyum sağlayacağıyla ilgili sorular sorar. 'Konuşulan dilin tek kelimesini bile anlamıyorum,' der."

"Galler'in hangi bölgesi burası?" diye sordu Rhys. Kendisi Swansea'den geliyordu. *İnsan başka bir yerde yaşamak istemez*, derdi hep. Londra'dayken kendini, Hırvatistan'daki James Joyce gibi hissediyordu; sanatını icra edebiliyor olsa da sürgündeydi.

"Bu arkadaşı adama, 'Çok kolay,' der. 'Tanıştığın herke-se sadece, *Bore da*, de yeter.'"

"Günaydın anlamına geliyor," diye açıkladı Rhys he-vesli bir öğretmen gibi.

"Her neyse. Adam Galler'e gider. Bir sabah uyanıp gazete almaya çıkar. Karşısına çıkan ilk kişiye, '*Bore da!*' der. Bu kişi de ona gülümseyip '*Bore da!*' diye karşılık verir. Kendi kendine, *Ne güzel iş*, diye düşünür. İkinci kişiyle de aynı konuşma geçer aralarında. O, '*Bore da!*' dedikçe insanlar da ona aynı şekilde karşılık vermektedir. Gülümseyip, onu başıyla selamlayan insanların arasından yürümeye devam eder. Artık kendisine güveniyordur. Bir arabanın altından dışarı uzanan iki bacak fark eder. Hemen eğilip, '*Bore da!*' diye seslenir. Cevap yoktur. Biraz daha eğilir. '*Bore da!*' Sonunda iyice eğilip, arabanın altına bakarak, '*Bore da!*' diye bağırır. Ve arabanın altındaki adam cevap verir: "Defol git, Galli pislik!"

Walter güldü.

"Her defasında," dedi Rhys. "Taktın değil mi sen buna?"

"Senin kızarmış Mars şekerlemelerinden pek de farklı sayılmaz," dedi Mo.

"Kevin Bacon'dan Morgan Freeman'a," dedi George.

Hepsi aynı anda ona baktı. Bazen böyle yapardı. Tıpkı Shakespeare'in oyunlarındaki, gölgeler arasına saklanan ve zamanı geldiğinde ortaya çıkıp önemli bir laf eden elçi gibiydi.

"Bu oyundan hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmiyorum," dedi Rhys. "Filmlere hiçbir zaman düşkün olmamıştım zaten. Kitap okumayı tercih ederim. Hayal gücümün serbest kalmasından hoşlanıyorum."

"Hiç düşündün mü," diye başladı Mo, "yardım almayı falan?"

"Anlamıyorum," dedi Walter. Ağırlığını kanepenin diğer tarafına verdiğinde Mo, neredeyse yere düşüyordu. "Neden hep cümleye Kevin Bacon'la başlamak zorundasın?"

"Kevin Bacon'a beş adımda ulaşma," dedi George.

"Yok, kafamı daha çok karıştırdın."

"Dünya üzerindeki herhangi bir insana beş adımla ulaşabilirsin diyorum. Bunu, birbirini tanıyan beş kişi vasıtasıyla kolaylıkla yapabilirsin."

"Hiç de bile," dedi Walter.

"Deneyelim."

"Ben ve Tony Blair."

"Eminim hukuk okuyan biri, mutlaka Tony Blair'i tanıyor," dedi George.

“Elbette tanıyordur,” dedi Mo. “Hepsi bu işte birlikte. Büyük bir kulüp onlar. Zengin adamlar kulübü.”

“Evet, tabii,” dedi Walter. Yorulmuştu. Çoğu akşam, güneydoğu Londra sokaklarında taksiye çıkardı. Kız arkadaşı Sonya, o daha Manchester’da ikinci sınıftayken bir erkek çocuk dünyaya getirmişti. Walter, mezun olduktan sonra para biriktirmek için iki yıl boyunca bir mezbahada çalışmıştı. Şimdiyse hukuk okumak için tekrar okula dönmüştü. Babası, o daha birkaç aylıkken onları terk etmiş olduğundan, ailesine destek olmaya çalışıyordu. Yine de müziği için zaman ayırabiliyordu.

Walter tıpkı Charlie Parker gibiydi. Onun gibi çalışıyordu. Neredeyse hiç kıpırdamadan, duygusuz gözlerle sahnede dikiliyordu. Elindeki saksafonu, o nefes alırken tesadüfen oradaymış gibiydi.

“Herhangi biri?” dedi George.

“Bir daha hatırlatsana,” dedi Rhys.

“Kevin Bacon’dan Morgan Freeman’a olabildiğince az adımda ulaşacaksın,” dedi George. “Bak şimdi; Kevin Bacon X’le bir film çekti ve X de Y ile ve Y de Morgan Freeman’la.”

“Kolaymış,” dedi Mo.

“Dene bakalım o zaman,” dedi Rhys.

“Pekâlâ, bize bir dakika verin,” dedi Mo. Endişeli olduğunda aksanı her zamankinden daha belirgin olurdu. “Kafamdan uyduramam ya. Zihnimi toplamam gerek.”

“Morgan Freeman’ın oynadığı filmleri düşün,” dedi George.

“*Esaretin Bedeli*,” dedi Walter.

“Ve Yedi,” dedi Rhys hatırladığı için sevinerek. Sonra birden irkildi. “Ne karanlık filmidi! Ne karanlık...”

Bacaklarını uzattı. Rhys’in incecik, upuzun bacakları vardı. Normalde hep siyah kot pantolonla dolaştığı için de tıpkı bir çocuğun çizdiği, alelacele karalanmış saçları ve minik, çizgi şeklinde ağzı olan bir çöp adama benzerdi. Beyaz teninin, gözlerinin altındaki koyu renk halkaların ve çökmüş omuzlarının sebep olduğu bu dağınık görünüşüne aldanıp Rhys’in bir uyuşturucu bağımlısı olduğunu düşünebilirdiniz. Bazen, onu sahnede ayakta tutan tek şey gitarıymış gibi görünürdü. Hâlbuki yemek yemeyi unutmadığı sürece oldukça sağlıklıydı. Onun sorunu –ki oldukça olağan dışı bir sorundu bu– okumaktı. Bir defasında, bir kitabı elinden düşüremez olmuştu. Her gece, üçe ya da dörde kadar, yanan gözlerine ve tutulan boynuna aldırış etmeden okumaya devam etmişti. “Çok kötü bir şey bu,” derdi. “Ben resmen bağımlıyım.” Bir kitapçıda çalışıyor olmasıysa büyük şanstı.

Mo, davul çalardı. Aslında buna çalmak değil, saldırmak demek daha doğru olurdu. İhtiyaç olduğunda standart ritmi tuttururdu. Ama ona bir solo verdiğinizde, tıpkı ağaca tırmanan bir sincabın peşinden çılgınca koşan bir köpek misali büyük bir enerjiyle coşardı. Makineli tüfeklerinkine benzer sesler çıkarır; neredeyse ardından gelen alkışlar kadar sağır edici bir dizi darbe indirirdi davula. Görünüşü de bir o kadar çılgın ve ateşliydi. Kısa, kızıl renk saçları, açık kahve teni ve güneşte parıldayan kızıl sakalları vardı. Glasgow’da onu evlat edinen bir ailenin yanında büyümüş ve bu süreç, ne ailede ne de onda hoş anılar bırakmıştı. Mo, daha on yaşındayken bahçedeki kamelyada

bir yangın çıkarmıştı. İçeride bir çim biçme makinesi duruyordu. Ve makine yangının etkisiyle patladığında tüm komşular Bearsden'ın bir terör saldırısına maruz kaldığını sanmışlardı.

Mo'nun gözleri parladı. "Gwyneth Paltrow."

"Ne olmuş ona?" dedi Walter.

"Yedi'de oynuyordu."

"Ee, devam et," dedi Rhys. "Bunu, Kevin Bacon'a nasıl bağlayacaksın?"

Mo ona dik dik bakıyordu.

"Tabii, Brad Pitt de vardı," dedi Rhys.

George, bu oyunu başlattığına pişman olmaya başlamıştı. "Yalnızca bir yıl kaldı," dedi Walter'a konuyu değiştirmeyi umarak. "O zaman her şey bitmiş olacak."

"Bence öyle olmuyor. Bir avukat olmak demek, 7/24 çalışmak demek. Hem de ömrünün sonuna dek."

"Ama kazanacağın paraları düşün," dedi George.

"Bu yeterli mi?"

"Görünüşe göre, evet," dedi Mo. "Tonla para kazanacaksın."

"Ya sen?" dedi Walter. "Sen bugünlerde neler yapıyorsun?"

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Mo.

Mo'yu tam olarak tanımlamak güçtü. Ya pizza dağıtmak, pencere boyamak gibi son derece normal ve gündelik bir işi gizlemek için titizlikle sergilediği gizemli bir duruş takınıyordu ya da gerçekten yasa dışı bir işin içindeydi. Mo'ya fazla yaklaşmamak daha güvenliydi; özellikle de

yangın çıkarmaya falan meyilli olduğu düşünülürse...

"Bu da bizi şu soruya yönlendiriyor," dedi Rhys. "Brad Pitt'in oynadığı filmler hangileri?"

"Hâlâ oynuyor muyuz?" dedi Walter bacağını duvara dayarken. "Benim bira içmem lazım."

"İnsan başladığı işi bitirmeli," dedi Rhys. "Yarım bırakmanın âlemi yok." Sonra kanepede öne doğru eğilerek Mo'ya dik dik baktı. "Cevabı bildiğini söylemiştin sanırım."

"Biliyorum," dedi Mo. "*Kardeş Gibiydiler.*"

"Hiç duymadım."

"Brad Pitt o filmde oynuyordu," diye açıkladı Mo. "Robert De Niro'ya sor inanmıyorsan. İşte bu kadar. Kevin Bacon da o filmde Brad Pitt'le oynamıştı. Brad Pitt de *Yedi*'de Morgan Freeman'la. Beş kişiyle herkes yapar. Ben tek kişiyle ilişkilendirdim ve oyunu kazandım."

***

Tess, Paris'in eteklerindeki meydanlardan birinde yer alan ofisin bej rengi bekleme salonunda oturuyordu. Yorgun ve bitkindi. En sevdiği elbisesi (1942 yılına ait, kırmızı, suni ipekten, desenli *Bijou* marka bir elbise) ve ayakkabıları (kahverengi yılan derisi, beş santim topuklu, 1945 yıllarına ait bir ayakkabı) bile keyfini yerine getirmeye yetmemişti. Henüz, pek de hayal ettiği gibi bir Paris tecrübesi yaşayamamıştı. Önceki gece konakladığı otel şehrin sanayi bölgesindeydi ve küçük, ucuz, çirkin otellerden biriydi. Tüm masrafları karşılanan akşam yemeğine gelince, o da sert ve

yağlı patateslerle servis edilen kızarmış, incecik bir dilim etten ibaretti. Ekmek bile bayattı. Tess odasına döndüğünde camı açmıştı ama modern bir zincirin parçası olan otel ana cadde üzerinde olduğundan, yoldan hızla geçen yüzlerce arabanın gürültüsü kendisini öyle yalnız ve evinden uzakta hissettirmişti ki pencereyi açtığı gibi kapatmıştı.

Geceyi dapdar yatağında hareketsiz uzanarak geçirmiş, sabahı zor etmişti. Ama sabah da ılık bir duş ve tatsız tuzsuz bir kruvasandan başka bir şey getirmemişti.

Şimdi, plastik bir sandalyeye oturmuş, Fransız el yapımı kâğıt tedarikçileriyle uzlaşmak üzere beklerken Tess'in aklında yalnızca Tetley çayları vardı. *Doğru düzgün bir fincan çay içersem hiçbir şeyim kalmaz*, diye düşünüyordu. Canı öyle çok çay istemişti ki kokusunu alıyordu neredeyse. Burnunu kırıstırarak çayın tenine değen buharını hayal etti. Bu düşünce de ona maalesef gözlüğünü hatırlattı. *Önemli olmamalı*, diye düşündü. Elbette önemli olmamalıydı. Ama insan, minyon ve hafif balık etliyse; iyi bir ilk izlenim bırakma arzusuna sahipse yüzünün yarısını, eski, siyah, plastik bir çerçeveye kapatması pek de iyi bir tercih sayılmazdı.

Odanın diğer ucundaki danışmada duran görevli, ona aldırış etmiyordu. Tess, toplantının ne kadar süreceğini düşündü. Kahverengi, vintage deri çantasını sımsıkı tutarken, *İngilizce konuşup konuşamadıklarına göre değişir*, dedi içinden heyecanla. İçine bir gaz maskesi sığacak kadar büyüktü çantası. *Eğer benim Fransızca bilgime kaldıysak her şey birkaç dakika içinde olup bitecektir*. Elbisesi terden sırtına yapışmıştı. *Kendimi çok sorumlu hissediyorum*, diye düşündü. *Daisy Greenleaf'teki herkes bu işi başaracağıma inanıyor. Aslında insanların işi, benim bu toplantıdaki başarıma bağlı da*

diyebiliriz. Bu düşünceler onu, öyle büyük bir paniğe sürüklemişti ki kalbinin duracağını hissediyordu.

Tess, içgüdüsel olarak gözlüğünü başının üzerine kaldırdı. Birdenbire oda rahatlatıcı bir bulanıklığa büründü. Renkler tüm canlılıklarını kaybetti. Eşyalar yok oldu. Artık danışma görevlisini bile göremiyordu.

Bazen, dedi Tess içinden, gerçekler fazlasıyla korkutucu oluyor.

Bir an bir koşuşturma oldu. Bir dakika önce Tess, orada, tek başına oturup hayallere dalmışken, şimdi karşısında kurumsal bir bulanıklık içinde onca insan dikiliyordu. Şaşkın bir vaziyette ayağa fırladı. İşte o an gelmişti. Uzlaşma anı...

"Bonjour," dedi elini uzatırken.

Fransız kâğıt firmasının başkanı, oldukça ufak tefek bir adamdı. Tess'ten çok az daha uzun gibiydi. O kadarını görebiliyordu. Ama kısa siyah saçları, beyaz gömleği ve siyah ceket dışındaki detayları seçemeyecek kadar bulanıktı görüşü. Jacques Marceau. Adı buydu. Jacques Marceau.

Hâlâ adamın elini sıkıyordu. Var gücüyle sıkmaya devam etti.

"Je suis très contente de vous rencontrer," dedi Tess. Rencontrer? Bu 'tanışmak' mı demekti? Bambaşka bir anlama da geliyor olabilirdi. 'Nefret etmek' gibi. Ya da 'öldürmek'. Huzursuzlanan Tess'in kalbi küt küt çarpmaya başladı. Bir dakika önce, bildiği tüm Fransızca kelimeler önünde sıraya dizilmiş bekliyordu. Tıpkı tellere dizilmiş kuşlar gibi... Oysa şimdi, o kuşlar birden havalanıp ortadan kaybolmuştu. Hayır, hayır, diye seslendi arkalarından. Geri dönün! Siz yok-

ken böylesi bir pazarlığı nasıl yaparım? 'Rencontrer' kelimesinin doğru olduğunu sanmıyorum. Yeniden dene. Yeniden dene. "Je suis très contente de faire votre connaissance," dedi yeniden. Ve hemen ardından Fransızların kibarlık takıntılarını hatırlayarak, "Monsieur," diye ekledi. Ardından "Bonjour," demeyi de ihmal etmedi. Elini sıkmaya devam ediyordu. "Bonjour, Monsieur."

Sırtından ter boşanıyordu. Önünde o kadar çok insan dikilmişti ki... En az beş kişiydiler. Ama hiçbirisi tek kelime etmiyordu. Tess, aklı karışmış bir hâlde adamın elini bıraktı.

Ardından kafasındaki gözlüğü indirdi. Gözlerini kırıştırdı. Oda yeniden netleşmişti.

Beyaz gömleği ve siyah ceketıyla minyon bir kadın duruyordu karşısında. Arkasındaysa gülmemek için kendini zor tutan danışma görevlisi...

"Günaydın," dedi ufak tefek kadın. "Adım Dominique Borel. Şirket avukatıyım. Kontratımızın şartlarını gözden geçirelim mi?"

***

"Ee, başlayacak mıyız?" dedi Mo.

George cevap vermedi.

"George?"

Küçük caz kulübünün loş ortamında, tuğla bir kubbenin altında oturuyorlardı. Duvarlar rutubet kokuyordu. Bu kulübün kapısının turist müzisyenlere her zaman açık

olduğu söylenmişti George'a. Ama kimse seyircilerden bahsetmemiştir. Ya da Paris halkı salı günleri caz dinlemeyi sevmiyordu. Belki de saat çok geçti. Ya da çok erken... Yaşlı bir adam köşede oturmuş gazetesini okuyordu. Onun dışında mekân bomboştu.

Mo öfkeli görünüyordu. *Mekânın tam bir fiyasko olduğu yetmezmiş gibi kulübün sahibi bir de davul setine la batterie dedi, diye düşündü George. Ne o öyle, batarya der gibi!*

"Bence," diye söze başladı Rhys, "bunu bir prova gibi düşünebiliriz. Kimin dinlediğine aldırmayız. Kendimiz için çalarız."

"Bunu Londra'da da yapabiliriz," dedi Mo.

Rahatsız edici bir sessizlik sardı her yanı. George bir an için, kendisini ele geçirmekle tehdit eden umutsuzlukla savaştıktan bıkmış bir hâlde ayağa kalkıp dışarı çıkmayı hayal etti. İşleri batırmıştı. Bu, onun suçuydu.

"Sizi bilmem ama," dedi Rhys, "döndüğümde bunu herkese anlatmak için sabırsızlanıyorum."

"Herkesi neyi anlatmak için sabırsızlanıyorsun?" diye sordu Walter.

"Charlie Parker'ın 1949'daki Paris turnesinde çaldığı kulüpte konser verdiğimi."

"Burası Charlie Parker'ın kulübü mü?" diye sordu Mo, bu bilgi onu etkilemiş benziyordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Rhys. "Ama kim bilecek ki?"

Alan Warren Haig, diye düşündü George. 1949 yılına damga vuran piyanist...

"George?" dedi Walter.

George doğruldu. İcini kemiren kötü hisleri güçlkle kovdu. Bu, onun grubuydu. Sorumlu oydu. O yüzden *Lady Be Good*' un ilk yedi notasını bir çırpıda çaldı.

Sonra kontrbastaki Rhys girdi devreye. Mo da ritme eşlik etmeye başladı. Sonra Walter saksafonuyla ritmi yakaladı.

George, karanlık sokaktaki bir kedi gibi dikkat çekmeden onları yeni bir ritimle farklı bir yöne çektiğinde kimse tereddüt etmedi.

Köşedeki yaşlı adam elindeki gazeteyi bıraktı. Başını kaldırıp onları dinlemeye başladı.

***

"Pek mutlu görünmüyorsun," dedi Colin karton bardaktaki kahvesini alırken.

Çarşamba sabahıydı ve dışarıda bir bahar havası vardı. Ama Tess, tek kelimeyle acınacak hâldeydi.

"Bir süredir kahveni getiremediğim için üzgünüm," dedi Tess. "Buralarda değildim."

"Tatile mi gittin?"

Dudağını ısırdı.

"Benimle konuşabilirsin," dedi Colin sabah güneşi yüzünden gözlerini kısarak. "Kime anlatabilirim ki?" O sabah bayağı yorgun görünüyordu.

"Bir şeyleri çözmem için beni Paris'e gönderdiler," dedi Tess. "Ama işleri daha da berbat ettim. O yüzden bugün kovulacağıma eminim."

Colin kirli, siyah montuna sıkıca sarındı. "Kaç yaşındasın?"

"Yirmi üç."

Colin başını salladı.

"Üzgünüm," dedi Tess. "Seni kendi sıkıntılarımla bunaltmak istememiştim."

"Yirmi üç yaşında neyi çözecektin ki? Daha dünkü çocuksun."

"Bana güvenmişlerdi," dedi Tess. "Bense çuvalladım."

"Bence," diye söze başladı Colin, "pis işlerini yaptırmak için çok genç birini göndermişler."

İnsan, altmış, yetmiş yaşına ya da Colin kaç yaşındaysa o yaşa geldiğinde benim gibiler çok genç görünüyor olmalı, diye düşündü ofisin merdivenlerinden çıkarken. İlk kattaki minik tuvalette durdu. Önce saçını tarayıp üstüne başına çekidüzen verdi. Güzel görünmek istiyordu, saçını düzgünce ayırması, biraz sonra boynuna inecek olan baltayı durdurabilecekti sanki. Aynadaki yüzü cüretkâr bir ifadeyle ona bakıyordu. Ah, Tanrı'ya şükür yedek lensleri gelmişti. Gözlükle kovulmaya dayanamazdım, diye düşündü.

"Günaydın," dedi Glenda hevesle. "Nasıl gitti?"

"Herhangi bir şey söyledi mi?"

"Kim?"

"Bay Bankes."

"Onu görmedim ki," dedi Glenda. "Dün evden çalıştı. Hadi ama, anlatsana. Neler oldu?"

"Ah, Glenda," dedi Tess gözleri yaşlarla dolarken.

Bir anda şaşkınlığa uğrayan Glenda, "Ne oldu?" diye

sordu.

“Tess?”

Tess, arkasına döndü. Ve işte kapının önünde, Daisy Greenleaf Designs’ın kurucusu ve yöneticisi Oliver Bankes duruyordu.

“Ah,” dedi Tess onu fark eder etmez.

“Bir dakikan var mı?”

“Ama ne oldu?” dedi Glenda, Oliver arkasını dönüp ofisten çıkarken. “Uzlaşma sağlayabildin mi?”

Hayır, diye düşündü Tess, Oliver’ı izlerken. Her şeyi mahvettim.

“Kapıyı kapatır mısın?” dedi Oliver.

Kapının kapanırken çıkardığı ses, her şeyi neticelendirmişti aslında. Koca masada yüz yüze oturuyorlardı.

“Pekâlâ, sence nasıl gitti?” dedi Oliver.

“Daha iyi gidebilirdi,” dedi Tess üzülerek.

“Planlama ve değerlendirme,” dedi Oliver. “İş yaşamının sırrı budur. Önce hangi noktada olmak istediğine karar verirsin. Sonra o noktaya ulaştığında bir dakika için durup hedeflerine ulaşp ulaşmadığını sorgularsın.”

“Evet,” dedi Tess.

“Tıpkı Everest’e tırmanan bir dağcı gibi.”

Tess, başını mahcup bir köpek gibi önüne eğdi.

“O zaman,” dedi Oliver, “bunun bir alıştırmasını yapalım şimdi. Paris’e giderken neyi başarmayı amaçlıyordun?”

“Bay Bankes...”

Elini havaya kaldırdı. “Alıştırmasını yapacağız sadece.

Faydalı olacak.”

“Uzlaşma sağlamak istiyordum,” dedi Tess acınacak bir hâlde.

“Harika,” dedi Oliver. “Harika. Bir anlaşmazlık vardı ortada. Her iki taraf da hazırlanıyordu. Oraya gidip bir orta yol bulmamız gerekiyordu. Sence bunu başarabildin mi?”

“Göremiyordum...” dedi Tess çaresizlikle.

“... bunu nasıl başarabileceğini mi?” dedi Oliver. “Ama bak, yine de başardın.”

Tess şaşkınlıkla Oliver’ın yüzüne baktı.

“Şimdi, detayları konuşmamız gerek. Ama senin başardığın şey, dostane ilişkiler kurmak oldu. Bir çeşit barışma gibi.”

“Barışma mı? Böyle mi dediler?”

“Dün şirketin avukatıyla konuştum.”

“Ah,” dedi Tess utançtan kızarak.

“Onunla çok iyi anlaşmışsın belli ki. Bana seni anlatıp durdu. Gülüyordu. İş konusunda tuhaf bir bakış açın olduğunu söyledi.”

Tess’in aklına, Dominique Borel’i erkek zannettiği ve tokalaşırken ona, ‘*Monsieur,*’ diye hitap ettiği an geldi.

“Yani, genel itibarıyla baktığımızda, çok iyi gittiğini söyleyebilirim.” Gözlerini kıstı ve Tess’in yüzüne, birden paylaşılamaz bir çalışana dönüşmüş gibi dikkatle baktı. “Böyle devam et, Tess. Öyle umuyorum ki Daisy Greenleaf Designs’taki geleceğin çok parlak olacak.”

Tess allak bullak olmuştu. Sözleşmelerini görmezden

gelmeye mi karar vermişlerdi? Yoksa Oliver satamayacakları el yapımı kâğıtlara ödeme yapmaya mı niyetliydi?

“Ne söylediğimi anlıyor musun?” dedi Oliver Bankes kocaman masasının üzerine doğru eğilerek.

“Evet,” dedi Tess aslında hiçbir şey anlamasa da.

“Önün açık, Tess. Önün çok açık.”

***

“İkinci konserimiz olduğunu düşünürsek hiç de fena değildi bence,” dedi Rhys.

Stüdyo daireye geri dönmüşlerdi. Walter kanepeye yayılmış, uykuya dalmıştı. Kanepenin odanın büyük bölümünü kaplıyordu zaten. Mo, pencerede sigara içerken küllerini beyaz halının üzerine döküyordu. Rhys ve George ise duvara yaslanmış, küçük, beyaz kahve fincanlarındaki kırmızı şaraplarını yudumluyorlardı. İkinci şişeye geçmişlerdi bile. İlki oldukça hızlı tükenmişti.

“Kolay değildi,” dedi George.

“Bak, bu dediğine katılıyorum işte,” dedi Rhys.

“Daha ziyade bir striptiz kulübü gibiydi.”

“Öyle mi? Ben de ne olduğunu merak ediyordum.”

“Dinlediklerinden pek emin değildim,” dedi George.

“Eh, biraz dikkat dağıtıcı bir ortamdı tabii, değil mi?” dedi Rhys. “Etrafta bir sürü üstsüz kız varken.”

“Direklerde dans ettikleri sırada özellikle,” diye ekledi George.

Birden sessizleştiler.

“Bir gece daha çalacağız, değil mi?” dedi Rhys. “Perşembe gecesi?”

“Umarım daha iyi bir yerdir.”

“Yani bir de şu yönden bak,” dedi Rhys. “Daha kötüsü olamaz.”

Çakırkeyif olan George, Rhys’in yüzüne konsantre olmaya çalışıyordu.

“Yani, moralimizi bozmamıza gerek yok demek istiyorum,” diye devam etti Rhys. “Kendine işkence etmeyi bırak. Gareth’e de hep böyle derim. Her gece ağlaya ağlaya sızmanın ne gereği var? Yani Kirsty çok iyi bir kız ama dünyadaki tek kız da o değil.”

“Kirsty?” dedi George.

“Uzun, siyah saçlı,” dedi Rhys. “Brixton’da yaşıyor. Tess’le.”

“Tess de kim?”

“Tess’i tanıyorsun. Lauren’in partisindeydi ya.”

“Öyle mi?”

“Ah, susun artık,” dedi Mo.

George ona döndü.

“Bu gece berbat,” dedi, turuncu saçları diken diken olan Mo. Bu hâliyle yanan bir kibrite benziyordu. “Sokakta çalsak daha fazla kazanırdık.”

George birden umutsuzluğa kapıldı. Mo haklıydı. Tüm bu Paris gezisi tam bir fiyaskoydu. Ve sorumlusu da kendisiydi. Oysa bunun doğru hamle olduğuna öyle emindi ki... Avrupa’nın caz başkenti olan Paris’te birkaç gece... Bu,

onları üne kavuşturacaktı. İzlenebilir bir grup olmalarının yolunu açacaktı. Ama bunun yerine şimdiye kadar, önce boş bir kulüpte, sonra da Fransız striptizcilere bakarken ağızlarının suyu akan bir grup orta yaşlı iş adamına çalmışlardı. George, sarhoş oldukça daha da çaresiz hissetmeye başlamıştı kendini. Belki de her şeyi yanlış değerlendirmişti. Belki de yeterince iyi değillerdi. Belki de çaldıkları müzik türü yanlıştı. *Herkes seni düşürmeye çalışırken nasıl yeniden ayağa kalkabilirsin ki?* diye düşündü. *Kimse dinlemiyor ama sen çalmaya devam ediyorsun. Hayal görecektik kadar iyimser ve bir o kadar da deli olmalısın. Ya da içinde sana, 'Umurumda değil, diğer insanların ne düşündüğü umurumda değil,' diyen bir ses olmalı. 'Ne derlerse desinler yapacağım.'*

Bir zamanlar biri, Thelonious Monk'tan tavsiye istemiş. 'Kendin gibi çal,' demiş o da. 'Toplumsal istediği gibi değil. Sen istediğini çal ve bırak, dinleyiciler seni takip etsinler. Bunun için on beş ya da yirmi yıl beklemen gerekse bile...'

Mo, sigarasının külünü pencereye doğru savurdu. "Şimdi bile yapabiliriz."

"Neyi?" dedi George. "Gece yarısı sokağa çıkıp müzik yapamayız."

"Nedenmiş?" dedi Mo. "Dışarıda hayat devam ediyor."

"Walter uyuyor," dedi George.

Mo içine çektiği dumanı üfledi. Bu hâliyle bir ejderhayı andırıyordu.

"Yarın sabah erken kalkarım diye düşünmüştüm," dedi Rhys. "Cafe de Flore'a gideceğim. Sartre romanlarını orada yazmış. Bir elinde kalemi, diğer elinde kahve fincanıyla."

"Diğer elinde sigarayla," dedi George.

“Şu büyük varoluşçular...” dedi Rhys.

Mo montunu aldı. “Bu kadarı yetti.”

“Yeten ne?”

“Bu yaşlı muhabbeti. Paris’in ortasındaız ve yaptığınız tek şey uyumak.”

George, Mo’nun yüzünü görmeye çalışsa da odaklanmayı başaramadı.

“Beni beklemeyin,” dedi Mo.

“Nereye gidiyorsun?”

George, Mo’nun pencerenin önünde zıplayıp durmasını şaşkın gözlerle izledi.

“Yapma şunu,” dedi Rhys. “Aşağıdaki insanları uyardıracağsın.”

Mo ayaklarına baktı.

“Ne oldu?” dedi George.

“Arkadaşın halıda minik bir delik açmış olmamıza aldırış etmez, değil mi?” diye cevap verdi Mo.

***

“Çünkü hayatımda ilk kez bu işte gerçekten başarılı olabileceğimi fark ettim birden. Aslında yanlışlıkla oldu. İş dünyasına uygun olduğumu bilmiyordum. Pazarlık ya da anlaşma yapabileceğimi sanmazdım. İnsanın başarılı olmak için Dominic gibi olması gerektiğini düşünürdüm. Yani matematikle ve tablolarla aramanın iyi olması gerektiğini sanıyordum. Ve elbette bir de işletme diplomasına ihtiyacım olduğunu... Ama belki de bu sadece yetenekle

alakalıdır. Tıpkı müziğe yetenekli olmak gibi. İnsan, bu yetenekle doğar. Oliver benden gerçekten çok memnun. Bana yeni bir unvan bile verdi. Artık 'Müşteri Hizmetleri Müdürü Asistanı' değil, 'Müşteri Hizmetleri Müdür Yardımcısı'yım. Ve açıkça söylemese de Glenda işten ayrıldığında, bunun benim için büyük bir terfi anlamına geleceğine dair imalarda bulunuyor. Ki bu da harika bir şey olur. Hayal edebiliyor musun? Bu tür teklifler insanın karşısına çok sık çıkmaz."

Yoga yaparken baş duruşunda olan Kirsty, zarif bir şekilde bacaklarını indirerek doğruldu. "Ben işinden nefret ettiğini sanıyordum."

Tess ona baktı.

"Ben, senin her şeyi bırakıp Brixton'da vintage kıyafetler satacağın bir butik açmak istediğini sanıyordum."

"O sadece bir hayaldi," dedi Tess.

"Hayal mi?"

"Yani gerçekleşebilecek bir şey değil, yanılıyor muyum?"

"Neden?"

"Perakende satış hakkında hiçbir şey bilmem ki."

"Sen de kırtasiye malzemeleri satıyorsun."

"Ben müşteri hizmetlerinde çalışıyorum."

"Evet, aynen öyle."

"Bir dükkân nasıl açılır, nasıl işletilir, hiçbir fikrim yok."

"Öğrenebilirsin."

"Anlamıyorsun," dedi Tess. "Çünkü beş dakikadan uzun süren bir işin olmadı. Ben bir kariyer inşa etmeye ça-

lışıyorum. Bundan vazgeçmek aptallık olur.”

“Dominic gibi konuşuyorsun,” dedi Kirsty.

“Kapatalım lütfen bu konuyu,” dedi Tess.

“Neden? Gerçeğe giderek daha da yaklaştığım için mi?”

“Hayır.”

“Neden o zaman?”

Tess, sadece çenesini kaldırdı; bir kelime daha etmek-tense ölmeyi yeğlerdi.

“Benim söylemeye çalıştığım şey şu,” dedi Kirsty. “Bir işte iyi olman, onu ömür boyu yapmak zorunda olduğun anlamına gelmez. Shakespeare de patates yetiştirmekte çok başarılıydı belki. Ama sanırım hepimiz, bu işi yapmak yerine Romeo ve Juliet’i yazmış olmasından memnunuz.”

“Bazen çok zor oluyorsun,” dedi Tess fısıldayarak.

“Zor mu?” dedi Kirsty, bileklerine uzanmayı denerken iki büklüm olmuştu. “Ben zor falan değilim. Sadece sana gerçekleri gösteriyorum.”

***

George sırtımdan edemiyordu. Çünkü seyirciler, dur durak bilmeden alkışlıyorlardı. İçi kapkaranlık olan kulüp, yüzlerce insanı alacak kadar genişti ve seyircilerin hepsi ayağa kalkmış, ıslık çalıp, tezahürat yaparak onları izliyordu. Sonunda bir şey yapması gerektiğini hisseden George, ayağa kalkıp, “Teşekkürler, teşekkürler,” dedi. Alkışlar daha da şiddetlenmişti. Bu ilgiden etkilenmiş bir hâlde yerine oturdu. Kulakları gürültüden çnlüyordu. İnce bıyık-

lı, ufak tefek, esmer bir adam olan kulüp sahibi, sahneye gelerek mikrofonu eline aldı. Fransızca bir şeyler söyledi ve müzisyenlerden her birini işaret ederek alkışların kesilmesi için bir süre bekledi. Sonra mikrofonu yeniden yerine taktı ve onlara dönüp alkışlamaya başladı. Seyirciler de tezahüratlarla ona eşlik ediyordu. Bu alkışlar sonsuza dek sürecek gibiydi.

George, grup arkadaşlarına baktı. Rhys ve Walter şaşkınlık içindeydi. Tıpkı alışveriş için sokağa çıkmışken bir protesto gösterisinin ortasında kalan insanlara benziyorlardı. Ama Mo, bu durumdan zevk alıyordu sanki; sahne ışıkları altında saçları alev almış gibi görünüyordu. Ağzı kulaklarındaydı, George'a bakıp başparmağını havaya kaldırdı.

"Pekâlâ, iyiydi, değil mi?" dedi kulüp sahibi elini George'un omzuna koyarken.

Seyirciler, kahkahalar eşliğinde yerlerine oturup yeniden sohbetlerine döndüler.

"Evet," dedi George. Ellerini havada savurup çığlıklar atarak kulübün etrafında koşuşturmuş gibi hissediyordu kendini.

"Gazeteci bir adam var," dedi kulüp sahibi.

"Bir eleştirmen mi?" dedi Mo.

"Sizin grubu sevmiş. Çok mutlu."

"Gördünüz mü? Her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim."

"Peki, Paris'te kalacak mısınız?"

George, "Geri dönmeliyiz," dedi. "Cumartesi gecesi Londra'da sahne alacağız."

"Ama yine geleceksiniz, değil mi?"

George mutlulukla başını salladı.

"Kalıp birer içki içer misiniz?" dedi kulüp sahibi.

Walter barda, örgülü saçları ve gümüş bilezikleri olan çok güzel bir kızın yanında dikiliyordu. Ve kız, onun koluna girmişti.

"Hep saksafoncuyu seçerler zaten," dedi Mo. "Birinde bile zerre kadar zevk yok."

"Senin hiç kız arkadaşın oldu mu?" diye sordu Rhys.

"Çok komiksin."

"Ciddiyim. Çünkü yanında bir tane bile kız görmedim hiç."

"Bu grubun dışında da bir hayatım var," dedi Mo. "Tüm vaktimi sizinle dolaşarak geçirmiyorum." Barmenin dikkatini çekmek için eliyle tezgâha vurdu.

George, bakışlarını barın arkasındaki duvara çevirdi. Duvar, ünlü caz müzisyenlerinin siyah beyaz fotoğraflarıyla doluydu. *Bir gün biz de burada olacak mıyız?* diye düşündü. Sonra düşünceleri babasına kayd. Onu Surrey'deki tozlu evde, malt birasını yudumlarken hayal etti. *Onu aramalıyım. Onu arayıp Paris'in bizi sevdiğini söylemeliyim.*

"Geçen gece Kirsty'yle ilginç bir sohbet ettik," dedi Rhys. "Gerçek aşk hakkında. Tess, herkesin yarım doğduğuna inanıyormuş. Yani yarım ruh olarak. İnsanın, ömrünün geri kalanını, bir bütün olabilmek için diğer yarısını bulmak için harcadığına inanıyormuş. Çok romantik."

"Hey, koca adam!" diye bağırdı Mo, Walter'a. "Barmene buraya gelmesini söylesene."

"Ama tatlı kızdır," dedi Rhys. "Bildğin gibi."

"İnanamıyorum," dedi Mo o sırada.

Walter onlara doğru yürüyordu. Arkasındaki örgülü kız, az önce yüzünün ortasına bir tokat yemiş gibi yaşlı gözlerle ve şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Onu ret mi ettin?" diye sordu Mo.

Walter, bu konu hakkında konuşmak istemiyormuş gibi hafifçe başını salladı.

"Onu ret mi ettin?" diye yineledi Mo.

Walter ona döndü. "Ben evliyim."

"Yani?"

Walter iğrenerek arkasına döndü.

"Ne var?" dedi Mo.

"Uzatma," dedi Rhys sessizce.

"Neyi?"

"Hiç anlamıyorsun, değil mi?" dedi Walter. "Onları özlüyorum. İkisini de çok özlüyorum. Oğlumu üç gündür göremiyorum."

"Ortadan kaybolacak değil ya," dedi Mo. "Döndüğünde orada olacak."

Walter Mo'ya öyle bir öfkeyle baktı ki... George, elini Walter'ın omzuna koydu ama Walter onu savuşturdu.

"Ona aldırma sen," dedi Rhys.

"Senin derdin ne?" dedi Walter, ona bir tane geçirmek ister gibi bakarken.

"Benim bir derdim yok," dedi Mo.

"Tüm bunlar senin için bir şaka, değil mi?" diye sor-

du Walter bakışlarını ondan ayırmadan. “Büyük bir şaka. Ama öyle değil işte. Bu, birkaç saatimi harcamak için yaptığım bir iş değil. Benim harcayacak birkaç saatim de yok zaten. Sürekli çalışıyorum. Çalışmadığım her saniyeyi de ailemle geçirmek istiyorum. Ama bu iş ciddi. Ben buraya kafa dağıtmaya gelmedim. Biriyle yatmaya da... Senin istediğin buysa, ne güzel. İsteddiğini yap. Tüm Paris senin. Sadece beni rahat bırak. Çünkü ben buraya bu yüzden gelmedim!”

Mo ilk kez söyleyecek bir şey bulamamıştı.

“Sanırım hepimiz çok yorulduk,” dedi Rhys. “Belki de artık eve dönmemizin zamanı gelmiştir. Sen ne dersin, George?”

Ama George dinlemiyordu.

Walter haklı, diye düşünüyordu. Bu iş ciddi. Bu gece iyiydik. Ama diğer iki gece, tam bir zaman kayıydı. Grubun başarılı olmasının tek yolu, doğru insanların bizi dinlemesini sağlamak. Ben de onları keşfetmeliyim. Ne yaptığımızı anlayacak insanların olduğu yerlerde çıkmamızı sağlamalıyım.

Çünkü Walter’ın konuşmasının satır aralarından, onun bir ültimatom verdiğini anlamıştı.

***

“Hamile değil,” dedi Kirsty.

“Nereden biliyorsun?”

“Sordum.”

Tess dehşet içinde Kirsty’ye baktı. “Ne zaman?”

"Az önce."

"Bunu yaptığına inanamıyorum."

Dorset'teki düğünde, ilk şampanyalarını almak üzere sırada bekliyorlardı. Arkalarında karşılama ekibi vardı. Lily'nin ve Tim'in ebeveynleri, biraz sersemlemiş görünen Tim ve âdeta ışıldayan ama hamile olmayan Lily...

"O zaman neden yirmi üç yaşında evleniyorlar ki?" diye sordu Kirsty.

"Birbirlerine âşık oldukları için olabilir mi?"

Kirsty alnını kırıştırdı. "Âşık insanlar evlenmez. Bebek sahibi olmak isteyen insanlar evlenir. Ya da sonunda evlenmek zorunda hissedecek kadar uzun süre birlikte olan insanlar..."

"Sen nereden biliyorsun bunu?"

"Gözlemlerimden."

"Mutluluğun sırrının, sana kendini iyi hissettiren kişiyi bulmak olduğunu sen söylemiştin," dedi Tess.

"Evet ama ben o kişiyle evlenmen gerektiğini söylemedim."

Kirsty, fuşya rengi bir elbiseyle siyah topuklu ayakkabılar giymişti. Saçlarını toplayıp tüylerle ve dantellerle süslü, siyah, minik bir şapkanın altına gizlemişti. Yüzünün her bir kıvrımı görülebiliyordu; çıkık elmacık kemikleri, kusursuz alnı, güzel ve düzgün burnu. Orada kalabalığı incelerken onun, dünyaca ünlü fotoğrafçıların fotoğraflarını çektiği bir ünlü ya da ön sırada oturanların alkışlarını dinleyen bir podyum mankeni olduğunu hayal etmek çok kolaydı. Ama Kirsty, ona bakarken ağzının suyu akan insanların ilgisini fark etmiyor gibiydi. Görünüşü yüzünden

ona ilgi duyan insanlarla ilgilenmezdi. Onları görmezden gelirdi. Tess, onun bu özelliğini çok seviyordu.

“Bugün George çalacak,” dedi Kirsty.

“Biliyorum,” dedi Tess. “Üç defa söyledin zaten.” Sıra-
nın sonunda, Lily’nin babasıyla tokalaşan Dominic’e baktı.

Tess, düşündüğü kadar eğlenmiyordu pek. Lauren on-
ları yeni Ford Fiesta’sıyla Londra’dan almıştı. Ellie önde,
Tess ise Dominic ve Kirsty’nin arasında, arkada oturmuştu.
Tüm yol boyunca, birine korkunç bir hastalık tanısı kon-
muş da bu konu hakkında konuşmamaları gerekiyormuş
gibi tuhaf bir hava vardı arabada. Düğüne son anda ye-
tişmişlerdi. Cumartesi sabahının trafiğiyle Dorset’in arka
sokaklarında kaybolmaları birleşince küçük, taş kiliseye
ancak gelin mihraba yürürken ulaşabilmişlerdi. Normal-
de çok rahat olan Ellie bile gergin görünüyordu. Tess, ona
organizasyon programını uzattığında, kâğıtta bir mobilya
montaj talimatnamesi ya da bıçak bileme reklamı görmüş
gibi şaşırdı.

Seremoni oldukça basit tutulmuştu. Ahşap kilise sıra-
ları, mum ve eski dua kitapları gibi kokuyordu. Ayçiçek-
leri ve keçisakallarıyla süslenmişlerdi. Tozlu taş zemin,
vitray camlardan içeri süzülen güneş ışığıyla kırmızı-mavi
parlıyordu. Lily’nin ipek ve dantelden yapılan gelinliği –
Kirsty’nin sonradan söylediği gibi kusursuzdu– onu çok
zarif ve oldukça genç göstermişti. Yeminler edildikten son-
ra ağzı kulaklarına varan papaz, kalabalığa, “Onları alkış-
layalım mı?” dedi ve herkes alkışlamaya başladı. Havada-
ki gerginlik yerini rahatlama hissine bırakmıştı. Yeminler
edilmiş, âşıklar birleşmiş ve her şey bitmişti. Gerginliğin
bitmesinden memnun olan küçük bir nedime, birden yere

çöktü ve organze elbisesi, bir paraşüt gibi çevresine yayıldı.

Kutlama, kırsal alandaki bir malikânede devam edecekti. Tekrar Lauren'in yeni arabasına binip karaağaç ve dişbudak ağaçlarıyla çevrili çakıl yolda ilerlemeye başladılar. Yol boyunca, uçsuz bucaksız bahçe ve tarlalarla karşılaştılar. Önlerinde duran, hardal rengi duvarlarıyla akşamüstü güneşini kucaklayan Georgia döneminden kalma malikâne, öyle büyüktü ki güzelliğiyle herkesi büyüledi ve bir süre kimseden çıt çıkmadı.

Kirsty, arabanın camından dışarı baktı sonra. "Bazen düşünüyorum," dedi, "acaba böyle bir yerde yaşamak nasıl bir şeydir?"

"Bence oldukça sinir bozucudur," dedi Lauren. "Geçimini sağlamanın tek yolu burayı düğünlere kiralamaksa yani."

"Belki de sırf bunun için evlenmeliyim," dedi Kirsty. "Bana bir yerden miras kalamayacağına ve asla o kadar para kazanamayacağıma göre geriye sadece bu seçenek kalıyor."

"Kirsty!" dedi Tess şok olmuş bir hâlde. Kirsty bir kahkaha attı.

"Zamanda geriye gitti," dedi Lauren. "Bir Jane Austen romanına."

Tam karşısına bakan Ellie hiçbir şey söylemedi.

Siyah takım elbiseli genç bir adam, otuz kırk arabanın tıpkı bir mendile işlenen harfler gibi alanın köşesine düzenli bir şekilde sıralandığı arka bahçeye yönlendirdi onları.

Tess, güzel mi güzel, desenli elbisesine (Butterick deseni, 1944) şöyle bir bakıp, ortama uygun giyinip giyinmediğini düşündü telaşla.

Büyük beyaz çadırın içi, bir tavus kuşunun tüyleri gibi yayılan, mavi ve yeşil renklerde kocaman çiçeklerle süslenmişti. Tess, elinde şampanyasıyla ayak parmaklarının ucunda yükselerek, o koca oturma planı içinde kendi adını ararken birden Dominic'i fark etti.

"On altıncı masadayız," dedi Dominic. "Hadi."

"Tanıdık birileriyle mi oturuyoruz bari?"

Ama Dominic onun elini tuttuğu gibi ilerlemeye başlamıştı. Arkasından sürüklenen Tess ise kendini altı yaşında bir çocuk gibi hissediyordu.

Sahnede dört kişilik bir alt grup vardı. Tess, yüzünde terk edilmiş bir köpek kadar acıklı bir ifade olan çellocunun yanından geçerken sendeledi ve bir anlığına asıl grubun sahneye ne zaman çıkacağını düşündü. *Ama belki de çıkmazlar*, dedi sonra kendi kendine. *Belki de Kirsty yanlış anlamıştır*. İşte o an, minicik bir hayal kırıklığı hissetti içinde.

On altıncı masa, çadırın uzak ucunda, dans pistinden epey ötedeydi. Masada hafif kel, kırmızı suratlı, elli yaşlarında, kilolu bir adam oturuyordu. Beyaz peçeteyi yakasına sıkıştırmış; tereyağı sürülmüş ekmeğini mideye indirmekle meşguldü.

"Sanırım yerimiz burası," dedi Tess adama gülümseyerek.

Kırmızı suratlı adamsa ona öfkeli bir bakış attı. "Başka neresi olacaktı?"

Masa dolmaya başlamıştı. Tess, adının yazılı olduğu kartı bulup, mor şifondan bir elbise giymiş, kır saçlı, yaşlı bir kadının yanına oturdu.

“Merhaba. Ben Tess.”

“Bir zamanlar Tess adında bir köpeğim vardı,” dedi kır saçlı kadın. “Sonunda delirdi. Gerçi Basingstoke’da yaşamayı hiç sevmezdi zaten.”

Tess, Dominic’le göz göze gelmeye çalışsa da o, masanın diğer ucunda oturmuş, yıldızları inceleyen, amatör bir astronom gibi çadırın büyük kubbesini seyrediyordu.

“Ee,” dedi Tess derin bir nefes alarak. “Uzak yoldan mı geldiniz?”

Tess çok fazla düğüne katılmamıştı. Geniş bir ailesi olmadığı gibi şimdiye dek çok az arkadaşı evlenmişti. Ama soğuk ve jöle kıvamına gelmiş tavukla limonlu parfe arasında bir yerlerde, düğün organizasyonlarının büyük çaba gerektirdiğine karar vermişti.

Kirsty’ye, Ellie’ye ya da Lauren’a yakın otursa daha farklı olabilirdi. Ama görünüşe göre ya gerçekten sağır ya da asosyal insanlarla dolu bir masaya oturtulmuştu. “Yürüyüş turları sayesinde, insan hem spor yapıyor hem de görmediği yerleri görüyor,” dedi sol tarafında oturan, gözlüklü, ince adam. “Elbette, doğru ayakkabı seçimi çok önemli. İngiltere’deysen her an yağmur yağabileceğini kabulleneceksin bir kere. Hayalperestliğin âlemi yok.”

Tess’in yüzü, yapmacık bir şekilde gülümsemekten acımaya başlamıştı artık. Tam masanın altına girip ortadan yok olma hayalleri kurmaya başlamıştı ki konuşmalara geçildi.

Sağdıç, konuşmasına, Tim'in jöleli çöreklerle olan düş-künlüğüyle ilgili bir şakayla ve bisiklet pompalarıyla ilgili oldukça müstehcen bir hikâyeye başladı. Manchester Üniversitesi mezunları, Lake District'teki yardım koşusunda Tim'in iç çamaşırlarının başına gelenleri hatırlamaya davet edilince, kahkahalar ve masaya indirilen yumruklardan yükselen sesler doldurdu ortamı.

Fakat sonra sağdıç, kimse daha ne olduğunu bile anlamadan modunu değiştirdi. Kahkahalar sonlandı. Tim'in, okulun ikinci senesinde Lily ile nasıl tanıştığını ve sadece haftalar içinde ikisinin de birbirleri olmadan hayatlarını sürdüremeyeceklerini anladıklarını anlattı. "Onlar," dedi, "birbirleri için yaratılmışlar. Birbirlerini destekleyip cesaretlendiriyor ve hep güldürüyorlar. Mutlulukları, çevrelerindeki herkese bulaşıyor. Asıl önemli olan ve kişiliğimizi şekillendiren şeyin, aşkın ta kendisi olduğunu anlamamızı sağlıyorlar."

Koskoca çadır sessizliğe bürünmüştü. Tess, gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark etti. Sağdıç kadehini kaldırıp, "Gelin ve damada," dediğinde herkes ayağa kalkıp, kadehlerini mahcup ve utangaç bir hâlde onları selamlayan Tim ve Lily'ye kaldırdı.

İnsanlar hep, çok genç olduğunuzu ve ne yaptığınızı bilmediğinizi söyler, diye düşündü Tess. Ama insan, ruh eşini ne zaman bulacağını nasıl bilebilir ki? Şanslıysanız o özel kişiyi genç yaşta bulursunuz. Böylece onunla daha çok vakit geçirebilirsiniz. Belki de bütün ömrünüzü...

Tess, karşısında oturan Dominic'e baktı.

Konuşmalar devam ederken alkışlar, bağırışlar ve akan

gözyaşları da arttı. Ve sonra, tüm bu alkış kıyamet bittiğinde, Tim'in küçük erkek kardeşi ayağa kalktı. Bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Saçları, yüzüne düşmüş; kravatı gevşemişti. "Söylemek istediğim şey," diye söze başladı belli belirsizce. Kelimeler, sıcak birer şekerlememiş de ağzına yapışıyormuş gibi konuşmakta zorlanıyordu. "Yani demek istiyorum ki... Lily, doğru kız."

Biri, "Dinleyin, dinleyin!" diye bağırınca bir kahkaha koptu.

"Çünkü diğer kızlar değildi," dedi.

Tim'in yüzünde birden bir panik ifadesi belirdi.

"Ve inanın, oldukça fazla kız olmuştu," dedi kardeşi.

Bir anda tüm çadır, şaşkın bir hâlde sessizliğe büründü.

"Ama bu, sadece seksle ilgili de değil." Sonra alnını kırıştırarak devam etti: "Yani Lily yatakta iyi değildir, demek istemiyorum. Muhtemelen iyidir. Yani, iyiymiş gibi görünüyor. Muhtemelen harika bir seks hayatları vardır."

Lily şimdi kıpkırmızı olmuştu işte.

Öyle yoğun bir sessizlik hâkimdi ki ortama, yere toplu iğne düşse duyulabilirdi.

Tess'in yanındaki mor, şifon elbiseli, kır saçlı yaşlı kadın omuzlarını dikleştirdi. "Benim zamanımda," dedi, "seks hakkında hiç konuşulmazdı."

Tess, tek kelime edemeden yalnızca başını salladı. Gördüğü kadarıyla Tim'in kardeşini, yaka paça yerine oturtmaya çalışıyorlardı.

"Ben ancak," dedi yaşlı kadın, "çocuk doğurmak zorunda olduğumda boyun eğdim." Elbisesinin mor kollarından

birini eliyle düzelterek devam etti: "Belki de iğne oyasında bu kadar ustalaşmamın sebebi budur. İnsan sürekli sevişmediğinde iş yapmaya daha fazla vakit bulabiliyor ne de olsa."

***

"Bira ister misin?" diye sordu Walter. "Arabayı ben kullanabilirim."

Çadırın arka girişinde siyah, enstrüman kılıflarının üzerinde oturuyor ve sahneye çıkacakları anı bekliyorlardı.

George Walter'a baktı.

"Arabayı ben kullanırım," dedi Walter bir kez daha.

George, vücudundaki gerginliği atmak ister gibi kıpırdandı. "Gece burada kalacağımızı söylemiştik. Yarın sabah gideceğiz ya."

"Biraz eğlenmek iyi olurdu," dedi Rhys.

"Ben dönmek istiyorum," dedi Walter. "Sonya'ya dönmeye çalışacağımı söyledim."

Çadır nispeten sessiz sayılırdı. Konuşmalar bitmişe benziyordu.

"Mo nerede peki?" diye sordu Rhys. "Gelmesi gerekirdi. Birkaç dakika içinde sahneye çıkacağız."

"Bu gece burada kalırsak biraz çevre yapabiliriz, bu da işimiz açısından iyi olurdu," dedi George.

"Hem kahvaltıya değil de öğle yemeğine yetişsek ne değişir ki?" diye ekledi Rhys.

"Altı yaşındaysan çok şey değişir," dedi Walter.

George, bakışlarını ayaklarına indirdi.

"Yalnızca bir pazarımız var," dedi Walter sonra. "Aile olarak birlikte olabildiğimiz tek gün bu."

Sessizlik daha da uzadı.

Walter, oturduğu yerden öyle ani bir şekilde kalktı ki kılıflardan biri yere devrildi. Uzun boyuyla ışığa engel oluyordu. "Eve dönüp oğlumu görmek istediğim için bu işi önemsemediğimi mi düşünüyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Ama öyle düşünüyorsun."

"Kalmaya karar vermiştik," dedi George. "Bu önemli. Yani grup için. Nasıl olduğunu sen de biliyorsun. Misafirlerin hepsinin keyfi yerinde olacak. Onlarla sohbet edip kendimizi sevdirdik mi bizi hatırlayacaklar ve bu da daha fazla iş anlamına gelecek."

"Ben bu gece dönmek istiyorum," dedi Walter.

Rhys, bir ona bir George'a baktı.

"Peki," dedi George. "Ama minibüsü bize bırak."

Bir anlığına Walter, ona sert bir bakış attı. Sonra da arkasını dönüp hızlı adımlarla eve doğru yürümeye başladı.

"On dakika içinde çıkacağız!" diye seslendi Rhys arkasından.

Ama Walter bunu duyduysa bile geri dönmedi.

Orada oturup ezilmiş çimlere baktılar.

George alnını ovuşturdu. "Ciddi olduğunu söylüyor. Paris'te grubun, onun için de önemli olduğunu söylemişti. Ama döndüğümüz günden beri mazeretler uydurup duruyor. Cuma gecesi Shoreditch'teki programa katılamadı.

Peckham'daki yeni kulübe gelememi. Geçen pazarkı prova-ya da katılamadı. Burada çalmayı bile istemiyordu aslında. Ama onları hayal kırıklığına uğratamayacağımızı söyleyerek ikna ettim onu."

"Belki Sonya yüzündendir," dedi Rhys.

"Gruptan ayrılacak. Biliyorum," dedi George.

"Bunu bilemezsin."

"Biliyorum."

"O hâlde onu zorlama."

"Sadece bunu açık açık söylemesini istiyorum."

"Hayır, istemiyorsun," dedi Rhys. "Bunu söylerse her şey biter. Dönüşü olmaz."

***

O sırada, şıkır şıkır giyinmiş kadınlar ve genç kızlar, o ipek fiyonk tokalarıyla ve şapkalarıyla çadırdan dışarı çıkmış; kısa pembe elbisesi ve elinde çiçek buketiyle ortalarında duran Lily'nin etrafında toplanmışlardı. Lily, kalabalığa arkasını dönüp buketi havaya kaldırdı.

"Hadi gitsene," dedi Kirsty.

"Yakalamayacağım ki," diye cevapladı Tess.

"Yakalaman lazım ama. Ne de olsa sırada sen varsın."

Normalde buna sert bir tepki verirdi Tess. Ama şimdi sadece ağzını açıp kapatmakla yetindi.

Lily gelin çiçeğini fırlattı. Buket, beş yaşlarındaki bir kızın elinde kalmıştı. Kimse konuşmuyordu. Bu kızın annesi

neredeydi? Neden çocuğuna sahip çıkmıyordu?

"Hay aksi," dedi Kirsty.

Arabayı görmeden önce motorun sesini duydular. Gümmüşü bir Porsche gelip hemen önlerinde durmuştu. Tim aşağı indi. Herkes tezahürlara başladı.

"Bir Porsche mu?" diye sordu Kirsty.

"Kiralık," dedi Tess. "Bugün için."

"Biliyor musun, Lily'yle Tim, evliliği neredeyse çekici bir şeymiş gibi gösteriyorlar."

Gelinle damadın gitme zamanı gelmişti. Tüm konuklar, yavaş yavaş dışarı çıktılar. Herkesle sarılıp öpüştükten sonra, yeni evli çift gözyaşları eşliğinde arabaya bindi. Araba gürültüyle çalıştığında misafirler, arkalarından el sallayarak onları yolcu etti.

"Evet, buraya kadarmış," dedi Kirsty.

Yanlarındaki kısa boylu ve turuncu saçlı adam, sigarasını yakıyordu.

"Sen Mo'sun, değil mi?" dedi Kirsty.

Mo, gözlerini kısarak bakışlarını ona çevirdi.

"Ben Kirsty. Rhys'in arkadaşayım."

"Brixton Kirsty mi?" dedi Mo.

"Doğru."

"Hakkında çok şey duydum."

Çoğu insan, iyi şeyler söylenmiş olmasını umar ya da bu lafa inanmazdı. Ama Kirsty aldırış etmiyordu.

"Ee, George nerede?" diye sordu Kirsty.

Tess'in kalbi birden küt küt atmaya başladı.

Mo omuz silkti. "Buralarda bir yerededir. On dakikaya çıkıyoruz."

"Gidip onu bulabilirim," dedi Kirsty.

"Olur," dedi Mo.

Kirsty, çadıra doğru ağır adımlarla ilerlerken Mo arkasından baktı. Zaten bakmamak neredeyse imkânsızdı. Kirsty'nin, yakın çevresindeki herkesi bir anda hipnotize eden bir yürüyüş şekli vardı.

"Pekâlâ, sen kimsin bakalım?" diye sordu Mo.

"Tess."

Mo kaşlarını çatı. "Seni de duymuştum." Sonra birden hatırlar gibi devam etti: "Sen şu ruh ikizi şeyine inanan kızsın."

Tess dehşete düşmüştü. "Sen inanmıyor musun ki?" dedi şaşkınlığını gizlemeye çalışarak.

Mo bir kahkaha atarak ağzındaki dumanı üfledi. "Tam bir saçmalık."

Tess, daha ağzını açarken sessiz kalmanın çok daha akıllıca olacağını biliyordu. "Neden saçmalık olduğunu düşünüyorsun?"

"Bunun nereden çıktığını bilmiyor musun?"

"Eski bir Kızılderili efsanesinden," diye cevapladı Tess.

"Platon'dan," dedi Mo. "*Şölen*. Antik Yunanlar, bir masanın etrafına oturup hikâyeler anlatırlarmış. Hikâyelerden birinde, eskiden balon gibi bir şekle sahip olduğumuz; dört bacağımız ve kolumuz, iki tane yüzümüz olduğu anlatılır. Üç farklı cinsiyet varmış. Göldeki ördekler gibi etrafta gezinir dururmuşuz. Fakat sonra, kendimizi fazla

beğenmeye başlayıp davet edilmeden cennete dalmaya çalışmışız. Zeus da bizi cezalandırmış ve ortadan ikiye bölmüş. Organlarımızın dışarı sızmasını önlemek için de derilerimizi çekerek, bizim şimdi karın dediğimiz yerde büzüp birleştirmiş ve tek bir delik bırakmış. Ki bu da göbek deliklerimizin var olma nedenlerini açıklıyormuş. O günden beri de diğer yarımızı arıyormuşuz. Kadınlar kadınları, erkekler erkekleri, erkek yarımız dişi yarımızı... Şaka gibi."

"Şaka mı?" dedi Tess usulca.

"Evet. Tam bir saçmalık."

Mo, sigarasını yere atıp ezerken bir ağız dolusu dumanı dışarı üfledi.

"Sen Manchester'da mı okudun?" dedi Tess sessizliği bir şekilde bozmak için.

"Evet," dedi Mo.

"Edebiyat?"

"Hayır," diye cevapladı Mo. "Teorik Fizik."

***

Tess yeniden çadıra girdiği sırada dans pisti çoktan dolmuştu. Grubu göremese de duyabiliyordu. Kalbi sevinçle doldu. 1940'lı yılların caz şarkılarını çalıyorlardı. Charlie Parker, Dizzy Gillespie ve Max Roach... Swing değil, bebop tarzında. Tess müziğin büyüüne kapılmıştı. *Grubun bu tür müzik yaptığını hiç bilmiyordum*, diye düşündü. New York gece kulüplerinden, siyah beyaz bir sahne canlanmıştı zihninde. Smokin giymiş adamlar ve onları ulaşılmaz ve ah-

laksızlık derecesinde çekici gösteren, kalçalarını saran harikulade elbiseleriyle kadınlar vardı dört bir yanda. *Keşke geçmişte yaşasaydım*, diye düşündü. 1940'larda çekilen o filmlerin içinde yaşayıp o elbiseleri giymek; kokteyller içip aynalı bir pudrayla yüzümü pudralamak istiyorum. Gerçi ne zaman böyle düşünsem büyükannem bana savaşı unuttuğumu hatırlatır hep. *Ne yemek ne de sıcak su varmış. Herkes bitkin ve açmış; üstelik ter ve bozuk lahana gibi kokarmış.*

Ama şu müziği dinle. Gerçekten dinle.

Dominic, elinde maden suyuyla on altıncı masada oturmaya devam ediyordu.

"Dans edelim mi?" diye sordu Tess.

Dominic alnını kırıştırdı.

Ah, dedi Tess içinden, *unutmuşum. Dans etmekten nefret eder. Onu hiç dans ederken görmedim. Partilerde sadece duvara yaslanıp, etrafına ışık saçarak havalı havalı ayakta dikilir.* Bunu düşündükten sonra, yanına oturup grubu dinlemeye ve hayaller kurmaya devam etti. Partnerlerinin bacaklarının arasından, bellerinin çevresinden ve omuzlarının üzerinden atlayarak swing dansı yapan genç kadınları ve havada döndükleri sırada, yüksek belli çamaşırlarını ortaya çıkaran o uçuş uçuş etekleri düşündü. Aslında ilk bakışta Dominic dans etmeyi seven bir tip gibi görünüyordu. Çünkü dans, temelde uyum içinde hareket eden iki insanın bir araya gelmesinden ibaretti ve bu da nereden baksanız seksle aynı şeydi –ki Dominic bu konuda çok başarılıydı. Aradaki tek fark çıplak olmanızdı. Ve Tess, kaçırdığı bu fırsat –seks değil, dans– yüzünden kendini çok kötü hissetmişti. Çok sevdiği bir şeyin, alelade bir şeymiş gibi görmezden gelin-

mesine öyle öfkelenmişti ki birden, "Gerçekten ne yapmak istediğimi biliyor musun?" diye sordu.

"Ne?" dedi Dominic duymak için öne doğru eğilerek.

"Bir vintage kıyafet dükkânı açmak istiyorum."

"Vintage kıyafet dükkânı mı?"

"Brixton'da," dedi Tess.

"Hayal kurmanın zararı yok tabii," dedi.

"Bu, yalnızca bir hayal değil. Bunu yapabilirim. Bir dükkân açabilirim."

Dominic'in yüzünde, o şüpheyle karışık acıma ifadesi belirmişti yine. Tıpkı Tess, ona peynirin üstüne reçel sürüp yemesini teklif ettiği zamanki gibi...

"Bu, gerçekten çok önemsedğim bir şey. Vintage kıyafetleri seviyorum. Bence insan, hayatını gerçekten tutkuyla yapacağı bir şeyle harcamalı."

Dominic gülümsedi. "Aynı zamanda gayet güzel bir kariyeri çöpe atarken de iyi düşünmeli."

"Ama yapmak istediğim şey bu değil," dedi Tess, onun anlamasını bekleyerek.

"Glenda yakında emekli olacak."

"Yani?" dedi Tess çaresizce.

"Bunu hiç düşündün mü?" dedi Dominic. "Birkaç yıl içinde Müşteri Hizmetleri Departmanı'nın başında olabilirsin."

"Peki, ya Müşteri Hizmetleri Departmanı'nın başında olmak istemiyorsam?"

"Neden istemeyesin ki?" dedi Dominic anlamamış bir ifadeyle.

Tess kendini üzgün ve biraz da sersemlemiş hissediyordu. Başını kaldırdığında mor elbiseli, yaşlı kadının masanın diğer tarafından kendisine seslendiğini gördü. Tess, ayağa kalkıp kadının oturduğu yere gitti.

“Konuştuğun şu genç adam,” dedi yaşlı kadın.

“Evet?”

“O seninki mi?”

“Evet,” dedi Tess üzülerек.

“Sadece şey demek istedim; benim kocam da bu kadar yakışıklı olsaydı belki ben de daha fazla seks yapardım.”

Tess, en yakındaki bardağı aldı. Tam ılık beyaz şarapla doldurmak üzereydi ki Kirsty yanında belirdi. Kalbi birden hızlandı. Korkunç bir şeyler olduğunu anlamak için Kirsty’nin yüzüne bir kez bakması yetmişti.

“Ne oldu?”

“Gitmemiz gerek,” dedi Kirsty.

“Gitmek mi?”

“Bizi bırakacak birini buldum. Ellie’yi eve götürmeliyiz.”

“Neden? Rahatsızlandı mı?”

Kirsty’nin bakışları kasvetliydi. “Lauren’a başka bir ilişkisi olup olmadığını sordu. Ve o aptal, aptal, aptal kadın da, ‘Var,’ dedi.”

2003

"Baba?"

"Efendim?"

"Baba?"

"Kimsiniz?"

"Baba, benim George." Cümlesinin sonuna 'oğlun' kelimesini eklemek istememişti.

"George, her şey yolunda mı?"

George, cep telefonunu, elinden kayıp düşmesinden ve paramparça olmasından korkar gibi sıkıca tuttuğunu fark etti. "İyiyim. Sen nasılsın? Her şey yolunda mı?" diye ekledi.

"Abin nasıl?"

"Bilmiyorum. Bu aralar hiç konuşmadım onunla."

"Kardiyologlar."

"Evet," dedi George.

"İş, her şeyden önce gelir. Bunu hatırlıyorum bak."

Ben de, diye düşündü George. On ya da on bir yaşlarındayken, parlak, kahverengi deri berjerin üzerinde tek başına oturduğunu ve bomboş evin holündeki saatin, her saat başı çaldığını o kadar net hatırlıyordu ki...

"Londra'da saldırı olabileceğini söylüyorlar," dedi babası. "El Kaide."

"Öyle mi?" diye cevaplayabildi George odaklanmaya çalışırken.

"İntihar bombacıları diyorlar," diye ekledi babası.

"Bilmiyordum. Duymamıştım."

"Haberlerde söylediler. Bu akşam."

Babanız bir cerrahsa elbette onu pek sık göremediğiniz için şikâyet edemezsiniz. Tek varlığınız babanız olsaydı bile... Bu, bencillik olurdu.

"Peki ya sen, baba? İşler falan iyi mi?"

"Çoğunlukla muayenehanemdeyim," dedi babası.

O berjerin üzerinde oturur eve dönmesini beklerdiniz yalnızca.

"Paris'te çaldık," dedi George.

Telefonun diğer ucunda ses yoktu.

"İyi geçti, sanırım... Özellikle de son sahne aldığımız yer."

"Felaket bir sıcak var Paris'te," dedi babası. "Bir sürü insan ölüyor. Özellikle de yaşlılar. Ya da bağışıklığı düşük

olanlar.”

George, gözlerini kapattı. Büyük bir öfke uyanmıştı içinde ama sonra bu öfke, geldiği gibi hızla yok oldu. “Yakında gelmeye çalışacağım.”

“Eh, yerimi biliyorsun,” dedi babası.

Telefonu kapattıktan çok sonra bile George, hâlâ aynı yerde oturuyor, boş gözlerle karşısına bakıyordu. Her seferinde olurdu bu. Babasını düşünüp üzülürdü. Bu yüzden de hemen arardı. Telefonu kapattıktan sonra da aramamış olmayı dilerdi. Her defasında içinde, bu hiçlik, bu yok sayılma duygusu baş gösterirdi. İçi boş bir teneke kutu gibi hissediyordu. Onun varlığını silen, gerçekliğini yok eden babasıydı.

George ürperdi. Elleri buz gibiydi. İçinde dayanılmaz bir acı vardı.

***

“Ayrıldın mı?” diye sordu Tess.

Kirsty omuz silkti.

“Sana inanmıyorum,” dedi Tess. “Oraya gireli daha bir hafta bile olmamıştı.”

“İnan bana,” diye cevapladı onu Kirsty, “o birkaç gün yetti de arttı bile.”

“Ne oldu?”

“Hmm,” diye başladı Kirsty düşünüyormuş gibi yaparak. “Göğüslerimi ellemesinden mi başlasam, arkadan yapmayı sevip sevmediğimi sormasından mı?”

"Ah, Kirsty," dedi Tess şaşkınlık içinde.

"Önemli değil. Ona ekstradan bir haftalık ücretimi de ödettim. Söylediklerinin hepsini kaydettiğimi ve karısına yollayacağımı söyledim."

"Çok üzgünüm. Bu gibi adamların soyunun tükendiğini sanırdım."

"Böyle adamların kökü kurur mu hiç!" dedi Kirsty. "Her yerdeler. Tıpkı bakteriler ya da ayak mantarları gibi."

"Peki, şimdi ne yapacaksın?"

"Başka bir iş bakacağım. Şehirdeki tek bar orası değil ya."

Soğanın yarısını doğrayan Tess, gözlerini silmek için durdu. "Farklı bir şeyler bakmaya ne dersin?"

"Ne gibi?"

"Yani, sana daha çok uyacak bir şey mesela."

Kirsty kereviz saplarının yapraklarıyla oynamaya başlamıştı. "Duymak için sabırsızlanıyorum."

"Bir sanat galerisine ne dersin?"

Kirsty alnını kırıstırdı. "Neden?"

"Çünkü sürekli sergilere gidiyorsun ve bu konuda bilgilisin." Tess, eski püskü mutfak tezgâhına yaslanmış, pisliğin üzerine konmuş bir kelebek gibi duran arkadaşına baktı. "Ayrıca sen de bir sanat eseri sayılabilirsin."

"Şey, teşekkür ederim. Ama sırf bu yüzden sanat galerilerine asistan aldıklarını sanmıyorum."

"Öyle mi dersin?" dedi Tess.

"Düzenli bir işe hazır olup olmadığımdan emin değilim. İnsan tüm gece takıldıktan sonra nasıl bütün gün dü-

zenli bir işte çalışabilir ki?"

"Sanırım çalışamaz," dedi Tess. "Birkaç patates doğrayabilir misin?"

Kirsty doğruldu ve bir bıçak bulmak için etrafa bakındı. "Ellie kesin gelecek mi?"

"Bilmiyorum," dedi Tess. "Dün gece gelmeyeceğini söylemişti. Ama bugün öğleden sonra beni arayarak geleceğini haber verdi. O yüzden hiçbir fikrim yok."

"Gün geçtikçe daha da kötüye gidiyor."

"Onları gerçeğe aşkı."

"Kadının en büyük düşmanı yine bir kadındır," dedi Kirsty. Şimdi bir bıçak bulmuş mutfakta dolaşmaya başlamıştı. "Rhys dışında kim olacak?"

"Rhys'i çok seviyorum. Hayatımda onu tanımadığım bir zaman dilimi olduğuna inanmıyorum."

"Bana güvenmelisin," dedi Kirsty dolabı açarken. "Seni kötü biriyle tanıştırmam. Ee, başka kim gelecek?"

"Akash. Ve tabii yeni erkek arkadaşın."

"Ah, evet," dedi Kirsty. "Rudolf Nureyev'i unutmuşum. Peki ya Dominic?"

"Dominic'in gelmeyeceğini biliyorsun," dedi Tess. "Bu hafta sonu eğitimde olacak." Sonra başını kaldırdı. "Sen ne arıyorsun?"

"Patatesleri."

"Sepetin içindeler."

"Ah."

"Hep sepetin içinde olurlar zaten."

"Nereden bilebilirim?" dedi Kirsty. "Hiç yemek yapmam ki ben." Sonra oldukça rahat bir tavırla, "Bu akşam bir kişiyi daha davet etsek yemeğimiz yeter mi?" diye sordu.

"Sanırım yeter," dedi Tess. "Herkes biraz daha az servis ederiz. Üstüne de bolca peynir koyarız. Neden? Başka birini daha mı çağırdın?"

"Evet," dedi Kirsty. "George'la tanışmanın vaktinin geldiğini düşündüm."

"George mu?"

"Ruh eşin."

"Şu lafı söylemekten bıkmadın bir türlü." Tess saate baktı. "Duş almak için vaktim var mı?"

Kirsty güldü. O sırada kapı da çalınmıştı. Tess panikle Kirsty'ye baktı.

"Hadi," dedi Kirsty. "Git ve hazırlan. Ben Akash'ı oyalayayım. Ya da sevgili baletimi... Belki de ruh eşini..."

Saçmalık, diye düşündü Tess merdivenlerden koşarak çıkıp çatı katındaki odasına girerken. Çok zavallıca. Çocukça. George'un gelmesi neden umurumda olsun ki? Hep Kirsty'nin yüzünden. O senin ruh eşin deyip durarak onu kafamda büyütmememe sebep oldu. Muhteşem bir romantik erkek imajı yarattı âdeta. Muhtemelen ondan nefret edeceğim. Ya geçirip duracak ya çok içki içecek ya da ayakları kokacak. Eğitim, geri dönüşüm ya da saldırgan köpekler konusunda uçuk kaçık fikirleri olacak. Tom Cruise'u seviyor bile olabilir. Bana kalırsa bu yakıştırmaların hepsi sadece bir şakadan ibaret. Çünkü Kirsty, onun nefret edeceğim hatta yanına bir metre bile yaklaşmayacağım türden bir adam olduğunu biliyor. Aylardır beni kandırmak için uğraşıyor.

Böylelikle gece boyunca yüzümdeki dehşet ifadesine bakıp kahkahalarla gülebilecek. Ki bana uyar, diye düşündü Tess. Ben de zaten ondan hoşlanmak istemiyorum. Dominic'i seviyorum. Hem de yıllardır. Ondan başka biriyle beraber olduğumu hayal dahi edemiyorum.

Nefes nefese kalmış bir hâlde aynanın önünde duruyordu. Yüzü pespembe olmuştu. *Ah, şu saçlarımın hâline bak,* dedi kendi kendine. *Bu sabah doğru düzgün kurutmadığım için kabarmış. Sol gözünün altına akan siyah maskarayı eliyle temizledi. Üzerimi değiştireceğim. Siyah elbisemi (Bele oturan, Lo Roco marka, 1944 yılına ait, suni ipek) giyip kırmızı bir ruj süreceğim. Ruj, kendine çekidüzen vermişsin gibi bir hava yaratır hep. Bir önemi olduğundan falan değil,* diye hatırlattı sonra kendine ince kemerini bağlayıp eteklerini düzeltirken. *Kimseyi etkilememe gerek yok.*

Ama o güzelim incecik çoraplarını bacaklarına geçirirken elleri, gerginlikten öylesine titriyordu ki çorabını kaçırdı.

"Güzel görünüyorsun," dedi Kirsty, Tess heyecanla mutfığa döndüğünde. "Bu Tom. Kısa süre önce İngiliz Ulusal Bale Topluluğu'yla dans etmeye başladı."

"Ah," dedi Tess. Konuyla çok ilgilenmiş gibi bir ifade takınmaya çalışsa da George'la tanışamamış olmanın yarattığı o tuhaf duyguyla kederlenerek yüzünü ekşitti.

"Sen iyi misin?" diye sordu Kirsty. "Biraz şaşırmış görünüyorsun."

"İyiyim. Sadece yemekler için endişeliyim."

"Ben yardım ederdim," dedi Tom, "ama ayağım kırık. Uzun süre ayakta duramıyorum."

"Ah, olamaz," dedi Tess. "Üstelik dansçısınl!"

"Zaten ayağını da bu yüzden kırdı ya," diye açıkladı Kirsty. "Grand jeté" hareketini yaparken."

"Doğru teşhis koyulana dek üç farklı bölüme gittim," dedi Tom. "Gece gündüz acı çektiğimi söyleyene kadar bir röntgen bile çekmemişlerdi."

"Bak, ne diyeceğim, Tom," dedi Kirsty. "Bence Tess'e bir kadeh şarap doldurup biraz sakinleşmesini sağlamalıyız."

"Bir de eğitim hastanesi olacaklar," dedi Tom. "Londra'daki büyük eğitim hastanelerinden bahsediyorum. İnsan, sağlık sistemimize ne olduğunu merak ediyor."

"Kırmızı mı, beyaz mı?" diye sordu Kirsty.

Kapı bir kez daha çaldığında Tess, şarabından ilk yudumunu alıyordu. Durduğu yerde öyle bir hışımla sızırdı ki şarabının çoğu yere döküldü.

"Sen gerçekten iyi olduğuna emin misin?"

"Komşular," dedi Tess, "tüm bu gelen giden yüzünden rahatsız olacaklar."

"İyi ya işte. Gençliklerini hatırlarlar," dedi Kirsty. "Çocukluk çocuğa karışmadan önceki zamanlarını."

Aceyle tavadaki yağı kızdırırken, *İnsanın buram buram soğan kokarken yeni insanlarla tanışmak zorunda kalması pek de hoş bir durum sayılmaz*, diye düşünüyordu. *Ama bir an önce işe koyulmazsam bu akşam hiçbir şey yiyemeyeceğiz.*

"Tess!" diye seslendi Akash. "Hayatımın aşkı! Hayran olduğum kadın! Nasılsın bakalım?" Tess birden onun kollarında bulmuştu kendini.

Manchester'daki ilk tarih derslerinden birinde tanıştı-

---

*Ç.N.: (Fr.) Baleda büyük zıplama. Dansçı bir bacağına öne atıp zıplar ve ileri atılır.

ğı Akash –panikle eğilerek, ‘Tamam da şu Şarlman denen adam da kim?’ diyen– kısa boylu, hem kaslı hem de tombul görünebilmeyi başarabilen, tıknaz bir tipti. Her şeyde aşırıya kaçmasıyla ünlüydü; seks, alkol, deniz mahsulleri, partiler, çikolata, borç, övgü ve kokain. Görünüşe göre, Berlin’de pek soru sormayan ve her ayın sonunda kart borçlarını ödeyen milyoner bir baba vardı. Yine de Tess bunun ne kadarının doğru olduğunu merak ediyordu. Çünkü arkadaşları arasında iyi bir dereceyle mezun olan tek kişi oydu ve bu da ancak gecelere kadar süren sıkı bir çalışma, açık bir zihin ve üniversite kütüphanelerine yapılan düzenli ziyaretlerle mümkün olabilirdi. Bir defasında, yıllar önce, ona haber vermeden ziyaretine gittiğinde Akash’ı ekose desenli sabahlığı ve yün çorapları içinde Elgar’ın ‘Nimrod’unu dinlerken bulmuştu.

“Hmm,” dedi tavaya doğru uzanarak. “Bu akşamki yemek için ne pişiriyorsun bakalım?”

“Patates pürelü güveç,” dedi Tess. “Ama vejetaryen versiyonu. Senin şerefine.”

Dominic’in hafta sonu burada olmaması ve bir şeyler pişirebilmeyi becerebilmek Tess’i rahatlatmıştı.

“Patates pürelü güveç!” dedi Akash. “Tanrıların yemeği!”

“Bir kadeh şarap?” diye sordu mutfığa gelen Kirsty.

“Biliyor musun,” dedi Akash, “sanırım alacağım. Ama sadece bu seferlik.”

“Tam bir yalancısın,” dedi Kirsty. “Gel de Tom’la tanış. O bir balet.”

“Harika! Nerede buldun onu?”

"Fındıkkıran'ın kulisinde."

"Hmm, üzerinde tayt varken mi?" dedi Akash.

"Ondan uzak dur. O benim."

Kapı yeniden çaldı.

"Ben gideyim isterseniz?" dedi Akash.

O sırada mutfak kapısında Tom belirmişti. "Buzunuz var mı acaba?"

"Sen şarap içiyorsun, cin değil," dedi Kirsty.

"Ayağım için. Sanırım biraz şişti."

Kirsty, kapıyı açmak üzere gözden kayboldu.

Heyecan içindeki Tess ise çaresizce, "Sen gidip otursana, ben getiririm," dedi.

"Bir de tabure getirir misin? Ayağımı uzatayım. Fizyoterapistler, otururken bacağımı havaya kaldırmamı söylüyor."

O sırada Tess, koridordaki sesleri dinleyerek gelenin kim olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Çok zor," dedi Tom. "Sürekli hareket etmen ama aynı zamanda da bedeninin iyileşmesine izin vermen gerekiyor. Dinlenmeyle egzersiz yapmak arasındaki dengeyi bulmak zorundayım."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Akash. "Ben de bazı günler tamamen bitik hâlde oluyorum."

Merdivenlerden ayak sesleri geliyordu. "Zaten bu yüzden, *İki Kule*'de hiç kadın yok," dedi Kirsty mutfığa girdiğinde.

"Ah, Ellie!" dedi Tess elinde tahta kaşıkla arkasına döndüğünde. "Geldin demek!"

Normalde, güneşli bir İngiliz banliyösünde koşuşturan bir erkek çocuğunu andıran Ellie, şimdi bir Dickens romanından fırlamış, kayıp ve kimsesiz bir erkek çocuğuna benziyordu. Yüzündeki ışıltı yok olmuştu. Gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı.

"Ellie!" dedi Akash, onu hemen kucaklayarak. "Hayatının aşkı! Hayran olduğum kadın!"

Ellie'nin gözleri yaşlarla doldu.

"Kızı rahat bırak," dedi Kirsty. "Bir içkiye ihtiyacı var. Kırmızı mı, beyaz mı?"

"Şey, ben o arada biraz buz alsam?" dedi Tom.

"Sen iyi misin?" diye sordu Tess Ellie'ye.

"Sayılırım," diye cevapladı Ellie.

"Yeni dairen nasıl?"

"Tuhaf ama oldukça güzel. Kimseyi tanımadığım için beni rahat bırakıyorlar."

"Stockwell'de bir oda tuttu," diye açıkladı Kirsty, Akash'a.

"Biz oraya St. Ockwell demeyi tercih ederiz," dedi Akash. "Güney Londra'nın pek çok bölgesini, ufacık bir çabayla çok daha hoş yerlermiş gibi gösterebiliyorsun. Tıpkı *Penge* gibi," dedi Fransız aksanıyla.

"Dominic orayı çok sever," dedi Tess. "Gelecek vadedilen bir bölge olduğunu söylüyor."

"Öyle olabilir de," dedi Akash ve devam etti: "Herhangi birimiz o kadar uzun bir süre bekleyebilir mi?"

"Benim biraz başım döndü sanki. Sanırım gidip oturmam gerek," dedi Tom.

“Evet, sen gidip otur,” dedi Kirsty.

“Aslında,” dedi Tess cesurca, “hepiniz geçip otursanız? Herkes mutfaktayken rahat hareket edemediğim için yemek yapamıyorum.”

“Bak sen!” dedi Akash. “Ne de güzel misafir ağırlıyor-sun...”

“Ne de olsa,” dedi Kirsty, “bugün oturma odasını ben topladım. Yani, topladım sayılır.”

“Ellie,” dedi Tess. “Sen kalıp bana yardım eder misin?”

Akash pis pis sırıttı. “Kız kıza konuşacaklar. Hadi gel, Tom, dedikodumuzu yapmak için sabırsızlandıklarından bizi mutfaktan göndermek istiyorlar.”

“Ben de kadını,” dedi Kirsty. “Ben sayılmıyor muyum?”

“Elbette sayılıyorsun,” dedi Akash bir çocukla konuşur gibi. “Sen bir matematik dehasısın.”

***

Ellie’yle sonunda yalnız kaldıklarında Tess, doğradığı soğan ve kereviz saplarını tavaya boşaltarak, “Pekâlâ, gerçekten nasılsın?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedi Ellie. “Artık herhangi bir şey hissedebileceğimden bile emin değilim.”

“Ondan herhangi bir haber aldın mı?”

Ellie, perişan bir hâlde başını salladı. “Bana mesaj bırakmaya devam ediyor. Konuşmamız gerekiyormuş. Ne anlamı var ki?”

Tess, arkadaşına baktı. "Onu affedemezsin."

"Evet," dedi Ellie. Bunu öyle net bir şekilde söyledi ki Tess, her şeyin bittiğini anladı; sanki havada kocaman bir SON yazısı belirmişti. Tavayı ocağın üstünden aldı ve sonra masada Ellie'nin yanına oturdu.

"Üzgünüm, Ells. Gerçekten üzgünüm."

Ellie ona baktı, dudakları titriyordu. "Bunun sonsuza dek süreceğini sanmıştım. Bir defasında, ona da söylemiştim bunu. *Seni öyle çok seviyorum ki... Beni asla terk edemezsin, eğer terk edersen paramparça olurum.*" Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "O da, 'Seni neden terk edeyim ki sen benim her şeyimsin,' demişti. Ben de bunları yürekten söylediğini düşünmüştüm. Doğru söylüyor sanmıştım."

"Doğru söylüyordu," dedi Tess.

"Peki, ne oldu da gidip bir başkasını buldu?"

"Bilmiyorum," dedi Tess. Sonra eğilip Ellie'nin elini tuttu. "Sana bunun cevabını verebilecek tek kişi Lauren."

"Hayır," dedi Ellie.

"Belki şimdi değil," dedi Tess. "Ama bir süre sonra. Öyle ya da böyle konuşmanız gerek."

"Yapamam," dedi Ellie.

"Ya eşyaların? Hâlâ onun evinde mi?"

"Umurumda değil."

Tess başını salladı. Bir yarısı, belki de Lauren'ın sadece bir kaçamak yaptığını söylemek istiyordu. Bir anlık zaaf... Belki de diğer kadın onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ve Lauren, Ellie'yi hâlâ tüm kalbiyle ve ruhuyla seviyordu. Ama bunlara kendi de pek inanmıyor gibiydi. Partide

Lauren'la ruh eşi üzerine yaptıkları konuşmayı hiç unutmamıştı. Bu konuşmayı sürekli düşünüyor, şaşkınlık ve dehşet içinde Lauren'ın o soğukkanlı analizini hatırlıyordu. 'Ellie'yle tanışmasaydım, başka biriyle birlikte olabilirdim,' demişti Lauren. 'Ruh eşi diye bir şey yoktur. Aşk, alışkanlık ve paylaşılan anlarla ilgili bir şeydir.' *Böyle düşünen insanlar için bir ilişkiyi bitirip diğerine başlamak o kadar da zor olmuyordur belki de,* diye düşündü Tess. *Yalnızca bir balta alır ve onu başının üzerinde çevirip tüm bağlarını koparıverirsin.*

"Benim gitmemi ister misin? En azından giysilerini falan alırım. Başkalarının eskileriyle yaşamaya devam edemezsin."

Ellie belli belirsizce gülümsedi. "Sen ediyorsun ama."

"Bu farklı," dedi Tess. "Bunun adı vintage."

"Seni taraf tutmak zorunda bırakmak istemiyorum. Bu adil olmaz."

"Lauren anlayacaktır," dedi Tess. "Seni uzun zamandır tanıyorum. Seninle ilgilenmek isteyeceğimi tahmin ediyordur."

"Ama onunla konuşmayacaksın," dedi Ellie.

"Eğer istemiyorsan konuşmam."

"Kimsenin onunla konuşmasını istemiyorum ben."

"Söz veriyorum."

Ellie'nin sözleri sık sık gözyaşlarıyla kesiliyordu. "En kötüsü de ne biliyor musun? Her şeyi tekrar tekrar düşünüyorum. Sürekli, nerede yanlış yaptığımı soruyorum kendime. Evet, tartışıyorduk. Ama herkes kadar. Hafta sonu nereye gideceğimiz, hangi balığı alacağımız ya da girişteki pembe abajur gibi küçük şeyler yüzünden tartışır-

dık. Ciddi bir sorunumuz yoktu. Onun mutsuz olduğunu düşünmüyordum. Mutsuz olsa anlardım. Belki de sadece beni sevmekten vazgeçmiştir. Belki de ben değiştim, bilmiyorum. Belki de gerçek kişiliğimi gördü ve gördüğü şeyden hoşlanmadı.”

“Senin suçun değil. Kendini suçlayıp duruyorsun ama gerçekten bunun seninle alakası yok,” dedi Tess.

“Ama ben onu seviyordum,” dedi Ellie ağlayarak.

“Yardıma ihtiyacınız var mı?” diye sordu o sırada içeri giren Kirsty.

Gözleri yaşlarla dolu olan Tess, başını kaldırıp Kirsty’ye baktı.

“Ellie, tatlım,” dedi Kirsty, “hadi gel, gidip elini yüzünü yıkayalım. Sonra da sana sert bir kahve yapayım. Nedenini bilmiyorum ama insan sert bir kahve içerken ağlayamıyor.”

“Benim de yemek pişirmem gerek,” dedi Tess, birden tek yaptığığın birkaç sebzeyi kavurup patatesleri suya koymak olduğunu hatırlayınca.

“Ya da yemeği ben yapabilirim, sen de gidip Tom’la sohbet edersin,” dedi Kirsty.

“O kadar mı kötü?” dedi Tess.

“Öfff... Sıkıldım, sıkıldım, sıkıldım!”

“Demek yanımıza taşınmayacak?”

“Eğer taşınırsa,” dedi Kirsty, “ben de buradan taşınırım.”

Tess, mutfakta yeniden tek başına kaldığında o kadar hızlı hareket etmişti ki her şeyi tam zamanında fırına atma-

yı başarıp yeni bir rekor kırmıştı. Fazladan peynir rendele-miş, salatanın sosunu yapmış ve değirmeni taze karabiber taneleriyle doldurmuştu. Ardından da Ellie'nin kahvesi için ısıtıcıya su koymuştu. Tam şarap isteyen var mı diye oturma odasına geçecekti ki –*Ah Tom'a buz götürmeyi unuttum*, diye düşündü– kapı çaldı.

George.

“Akash!” diye seslendi.

Kimse cevap vermedi. Kirsty de hâlâ banyoda, Ellie'yle birlikteydi.

Tess, derin bir nefes aldı. Dairenin çirkin –beyaz boyası soyuluyordu– kapısını açtı ve yavaşça merdivenlerden inerken korkuluklara sıkıca tutundu. Aşağı ulaştığında küçük kırmızı bir üç tekerlekli bisiklet hemen önünde durdu. Kahverengi gözlü bir çocuk ona bakıyordu.

“Merhaba,” dedi Tess.

Küçük çocuk ona bakmaya devam etti. Ön kapının puslu camından, kapıda bekleyen kişiyi görebiliyordu.

“Şimdi kapıyı açacağım,” dedi küçük çocuğa. Ya da belki de kendisine...

Gecenin serin havası yüzüne çarptığında Tess, bir demet pembe çiçekle burun buruna geldi.

“Tess!” dedi Rhys. “Şok olmuş gibisin. Beni beklemiyor muydun?”

“Bekliyordum tabii. Hadi, içeri gir.”

“Size kötü bir haberim var. George gelemeyecek.”

“Öyle mi?”

“Çok hasta. Gelebilecek gibi değil.”

"Aman Tanrım!" dedi Tess kapıyı kapatırken.

"Sanırım gıda zehirlenmesi," dedi Rhys. "Öğle yemeğinden beri tuvaletten çıkamadı."

Merdivenlere yönelen Tess, kendini bir anda yerdeki kahverengi ve turuncu karoların üzerinde buldu; nefesi kesilmiş bir hâlde, yerde boylu boyunca yatıyordu. Yanı başındaki yere devrilmiş, küçük plastik bisikletin tekerlekleri havada dönüyordu. Tess, bir an küçük çocuğun üzerine düşüp onu ezdiğini sandı. Doğruldu. Bileği acıyordu. Daha yeni aldığı çorabında da kocaman bir delik açılmıştı. "İyi misin?" diye sordu Rhys.

"Sanırım."

"Hadi gel, kalkmana yardım edeyim," dedi ve Tess'i koltuk altlarından tutarak ayağa kaldırdı. "Bu kimin peki?"

"Alt kattaki küçük çocuğun," dedi Tess yaşadığı şoktan sarsılmış bir hâlde.

"Merdivenlerden çıkabilecek misin?" diye sordu Rhys, Tess bunu yapamayacak kadar yaşlıymış gibi.

"Ben iyiyim. Gerçekten."

O sırada dairenin kapısında Kirsty belirmişti; aşağıya, ikisine bakıyordu.

"Rhys!" dedi ve durdu: "George nerede?"

"Berbat durumda," dedi Rhys. "Kusmaya bile hâli yok."

"Ah. Ne kötü!"

"Gelmek istemişti aslında," dedi Rhys. "Ama hâl böyle olunca gelmesinin uygun olmayacağını düşündü."

Bileği zonklamaya başlayan Tess, bunun buraya gelmek için uydurulan bir bahane olduğunu düşündü. Belki

de George, sürekli Tess'le tanışması yönünde yapılan bas-kılara dayanamamıştı. Belki o da Tess gibi, birisiyle arası-nın yapılmaya çalışılmasından rahatsızdı.

"Ah, çiçek getirmişsin," dedi Kirsty. "Ne kibarsın!"

Mutfağın bembeyaz ışığı altında Rhys, olduğundan daha da beyaz görünüyordu. Dağınık, siyah saçlarıyla elektrik çarpmış bir çizgi film karakterini andırıyordu. Etrafa hayranlıkla baktıktan sonra, "Çok güzel. Siz kızlar bunu nasıl beceriyorsunuz, bilmiyorum ama evinizde hep samimi bir ortam oluyor. Bizim evlerimiz hiç böyle değil," dedi.

"Çünkü hiç temizlemiyorsunuz," dedi Kirsty.

"Olabilir." Sonra gözü, bir mutfak sandalyesinde kederli kederli oturan Ellie'ye ilişti. "Ellie *bach*," dedi. "Nasılsın?"

"İyiyim."

"Olanlar için çok üzgünüm. Şok oldum."

O sırada Tess, Ellie'nin gözlerinin yaşardığını görünce hemen, "Ee, sen neler yapıyorsun?" diye sordu. "Grup nasıl?"

Rhys tereddüt etti.

"Söyle hadi," dedi Kirsty.

"Yani doğruyu söylemek gerekirse olması gerektiği kadar iyi değil."

"Ah!"

"Biraz gerginlik var diyelim."

"Gerginlik mi?" dedi Kirsty. Konu ilgisini çekmişti.

"Herkes farklı telden çalıyor."

---

*Ç.N.: Galcede genellikle isimlerden sonra kullanılan samimi bir hitap şeklidir.

"Her şeyi anlat," dedi Kirsty ona bir kadeh kırmızı şarap uzatırken.

"Açıkçası çok ilginizi çekeceğini zannetmiyorum," dedi Rhys.

"Elbette ilgimizi çeker."

Rhys bir kez daha sorulmasını beklemedi. Belli ki anlatmaya dünden razıydı. "Sorun şu ki," diye başladı, "George bizi zorluyor. Gerçi, onu da anlıyorum tabii." Mutfak masasına oturarak bacak bacak üstüne attı. Doc Martins marka botları, ayaklarını devasa gösteriyordu. Sanki bir yığın katrana basıp gelmişti. "Yine de fazla abartıyor. 'Ya şimdi ya da asla,' diye düşünüyor. 'Ya uğraşınız ya pes ederiz. Oyalanmaya gerek yok,' diyor. Kendimizi adamamızı istiyor." Rhys, durup başını salladıktan sonra devam etti: "Ama Walter'ın bir ailesi var ve bir yandan da hukuk okuyor. Ailesinin yanında ya da okulda olmadığı zamanlarda da taksiye çıkıyor. O yüzden de bizim kadar zamanı yok. George onu zorladıkça işler daha da kötüleşiyor. Bu arada Mo kim bilir nerelere kayboluyor. Onun için gece veya gündüz hiç fark etmez. Bize nereye gittiğini asla söylemez. George onun gizli serviste çalıştığını düşünüyor."

Tess'in gözleri kocaman açılmıştı.

"Şaka yapıyorum," dedi Rhys hemen.

"Peki ya sen?" diye sordu Kirsty.

"İki arada bir derede kalıyorum," dedi Rhys. "Orta yolu bulmaya çalışıyorum."

"Ama grubunuzun başarılı olmasını istiyorsun, değil mi?" diye sordu Tess.

Rhys, bakışlarını Tess'ten, Kirsty'ye ondan da Ellie'ye

çevirdi. Bir süre cevap veremedi.

Ah, zavallı George, dedi Tess içinden. *Zavallı George.*

"Aslına bakarsan, emin değilim," dedi Rhys. "Bunu istediğimi sanıyordum. Yani, çalmayı çok seviyorum ve çok iyi olduğumuzu düşünüyorum."

"İyisiniz," diyerek onayladı Kirsty onu.

"Ama son zamanlarda..." Duraksadı.

"Ne?" dedi Tess.

"Bir şair olmak istiyorum," dedi Rhys aceleyle. Hemen sonra da gizli aşkını itiraf etmiş gibi başını önüne eğdi.

"Ama bu, çok güzel bir şey."

"Hayır, değil," dedi Rhys perişan bir hâlde. "Çünkü ikisini aynı anda yapamam. George'un şimdiki beklentileriyle olmaz. Daha önce her şey yolundaydı. Şiirlerimi yazıp kütüphanede çalıştıktan sonra grupta çalabiliyordum. Ama şimdi, her gece bir yerde sahne alıyoruz. Bir de sadece sahneye çıksak iyi, öncesinde prova yapmak da gerekiyor."

"Onunla konuş," dedi Tess.

"Sorun da bu ya," dedi Rhys. "Böyle bir ruh hâli içindeyken dinlemek isteyeceğini sanmıyorum. Walter ve Mo için endişelenmesi yeterince kötü zaten. Bir de benimle ilgilenmek isteyeceğini zannetmiyorum."

Tess ona anlayışla baktı.

"Peki, o zaman ne yapacaksın?" diye sordu o sırada Kirsty.

"Bir fikrim var," dedi Rhys. Derin bir nefes aldıktan sonra da kadehini kaldırdı. "Ama şunu da söylemem ge-

rek. Bu düşünceler kafamda o kadar çok dönüp durdu ki... Her şeyin anlamını yitirdiği o bilindik noktaya ulaştım sanırım. Endişelendikçe kendimi daha da kötü hissediyorum. O yüzden, bu gece bunları düşünmeyeceğim. Bu gece hepsini unutacağım."

"O zaman şerefe," dedi Kirsty ve kadehlerini tokuşturdular.

Tess, bir anda, bir ev sahibi olarak görevlerini hatırlamıştı. "Ah. Ben yemeğe bir bakayım. Birisi de odadaki masayı kurabilir mi? Akash ile Tom'un içki içmek isteyip istemediklerini de sorar mısınız?"

"Sen Akash'la tanışmış mıydın?" diye sordu Kirsty Rhys'e mutfaktan çıktıkları sırada.

"Tanıştığımı sanmıyorum."

"Tanışmaya hazır ol o zaman."

Yeniden yalnız kaldığında Tess kendini, yemeğin yanmadığına ikna edip büyük beyaz bir kâseye marulları doğradı ve çekmecelerden birinden pek de şık olmayan peçeteleri çıkardı. Bileği hâlâ acıyordu ama acıyı görmezden gelmeyi başardı. Bunun yerine, hiç tanışmadığı George'u düşünürken ve aldığı bu yeni bilgilerle zihninde oluşturduğu imajını yenilerken buldu kendini. Yine de aklına yatmayan bir şeyler vardı. Kirsty onun eski kafalı ve sanata düşkün biri olduğunu söylemişti. Ellie, kibar ve düşünceli olduğunu... Lauren ise biraz hayalperest olduğunu... Ama şimdi Rhys, grubunu, şana ve şöhrete kavuşturmak için uğraşan bir çeşit başarılı menajer gibi bahsediyordu ondan. Gerçek George bunlardan hangisiydi?

Odaya, diğerlerinin yanına döndüğünde, "Çok büyük

bir ızdırap içindeydim,” diyordu Tom Rhys’e. “Ağlamak için dişlerimi sıktım. Hani, birden ona kadar puanlasan kaç verirdin diye sorarlar ya, bana sorsalar bu acıya on, on, on verirdim.”

“Tess, meleğim,” dedi Akash. “Nerede kaldın? O kadar endişelendim ki kendimi içkiye verdim.”

“Masa beş dakikaya kadar hazır,” dedi Tess elindeki peçeteleri tabakların yanına yerleştirirken. Peçetelerdeki *Mutlu Noeller* yazısını da o sırada fark etmişti. “Ben su getireyim.”

“Su mu?” dedi Akash. “O da ne?”

“Sandalyelerimiz tam mı?” diye sordu Tess.

“Ben sana yardım edeyim,” dedi Rhys ve ardından mutfağa gitti. Tess, sürahiye su doldurduktan sonra salata kâsesini de Rhys’e verdi.

“Sanırım Kirsty Tom’la anlaşmakta güçlük çekiyor,” dedi Tess. “Onu *Fındıkkıran*’da gördüğünde bastırılmış bir tutkuyla dolu olduğunu düşünmüştü. Şimdiyse bunun, kabızlıktan kaynaklanıyor olabileceğine inanıyor.”

Rhys alnını kırıştırdı. “Senin bir erkek arkadaşın var, değil mi?”

“Evet,” dedi Tess, gece boyunca Dominic’i düşünmediği için kendini bir anda suçlu hissederek.

“Peki, şimdi nerede?”

“Eğitimde.”

“Ne eğitimi?”

“Muhasebe,” dedi Tess.

Kısa bir sessizlik oldu. “Yani,” dedi Rhys. “Tıpkı tıkan-

miş boruları açmak gibi. Bu işleri de birilerinin yapması lazım.”

Tess, nihayet fırını açtığında yemeğin, üzerindeki kızarmış patatesler ve kaşar peyniriyle oldukça profesyonel görüldüğünü düşündü ve rahat bir nefes aldı. Artık herkes baget ekmekler, Noel peçeteleri ve salatayla donattığı sofraya oturmuştu. Birden üzerindeki sorumluluk duygusundan kurtulduğunu hissetti çünkü gece, kendi kendine akıp gidiyordu; o da kendini buna kaptırmaya karar verdi.

Mum ışığının altında biraz daha az hasta gibi görünen Rhys, Tom’un insan ayağındaki kemik ve tendonlar üzerine bilgilerini test ediyor; Kirsty de böylece Akash’la *Kayıp Balık Nemo*’daki ebeveynlik sorumluluklarını rahatça tartışabiliyordu. Tess ve Ellie ise McQueen’in Kraliçe’yle tanışmasını konuşuyorlardı. O sabah yaptığı limon merengli tartı bitirdikleri sırada, boş şarap şişeleri de köşe başlarında vakit öldüren gençler gibi odanın ortasında dikiliyordu.

“Peynir isteyen?” diye sordu Tess, elinde Tesco’dan aldığı peynirle odaya döndüğünde.

“Bileğin nasıl oldu?” diye sordu Kirsty. “Biraz şişmiş sanki.”

“Öyle, değil mi?” dedi Tess. O kadar çok şarap içmişti ki kendi bedenine, sanki ona ait değilmiş gibi büyük bir merakla bakıyordu.

“Pirinç,” dedi Tom.

“Pirinç mi?”

“Şişmesini önlemek için.”

“Çiğ mi, pişmiş mi?” diye sorarken Tess, pirinçleri yemek mi yoksa alçı gibi sürmek mi gerektiğini düşünüyor-

du.

"Dinlenme, buz, kompres ve havaya kaldırma," dedi Tom. "Doktora ilk gittiğimde bana bunları söylemesi gerekirdi."

"Buzumuz var mı?" diye sordu Tess.

"Bir sürü hem de," diye cevapladı Kirsty.

"Ama ben..." diye söze girdi o sırada Tom.

"Askıya alabiliriz," dedi Ellie.

"Ya da bandajlayabiliriz," diye ekledi Rhys. "Az da olsa destek sağlamak için sarabilirsin bileğini."

Akash, başını masaya koymuştu. Uyuyor gibiydi.

"Yalnızca," diye başladı Tess, "ipekten bir askı kullanabilirim. Kırmızı ipek bir eşarp olabilir."

Kirsty güldü. "Getirmemi ister misin?"

"Evet, lütfen," diye cevapladı onu Tess birden sevinerek. "Kapının arkasındaki askıda olacaktı."

Tom yeniden araya girerek, "Buz olmadığını sanıyordum," dedi.

"Biliyor musun, birbirinize çok benziyorsunuz," dedi Rhys. "George'la ikiniz yani."

Tess hemen kızardı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani ikiniz de oldukça tuhaf tiplersiniz, değil mi?"

"Öyle miyim?" diye sordu Tess, sevinse mi üzülse mi bilemeden.

"Bence George, tanıdığım en kibar insan," diye devam etti Rhys. "Yani, o hiçbir zaman bir başkasının önüne geçmeye çalışmaz. Övgüleri başkalarının almasından hiç

rahatsız olmaz. Grubumuzla ilgili üzüldüğüm şey de bu zaten. Başarıyı hak eden biri varsa o da George'dur. Öyle çok çalıştı ki... Ve çok da başarılı. Ama siz bunu zaten biliyorsunuz."

Tess, tam, 'Bu gece tanışacaktık,' diyecekti ki Rhys ona fırsat vermeden yeniden konuşmaya başladı. "Şimdiye kadar nasıl ünlü olamadı, anlamıyorum. Onun gibi yetenekli insanlara çok sık rastlanmıyor. Ama bununla böbürlenmekten hiç hoşlanmaz. Kendini ön plana çıkarıp dikkat çekmeyi sevmez. Ama bu işte dikkat çekmek lazım, değil mi? Öyle yerinde sessiz sedasız oturursan üzerine basıp geçerler."

Tess, Rhys'in söylediklerini düşündü.

"Yani, bazen düşünüyorum da," dedi Rhys, "belki de kendi yolunda ilerlemesi daha iyi olur. Böyle şeyler oluyor, değil mi? Müzisyenler, kariyerlerine gruplarla başlayıp solo devam ediyorlar. Yani, evet, zor tabii çünkü her şeyi tek başına yapman gerekir. Seni destekleyen kimsen olmaz. Ama belki de aradığı yanıt buradadır. Onun pes etmemesi lazım. Ederse çok yazık olur. Çalışması lazım. Demek istediğim; bu, onun hayatı."

"Al bakalım," dedi Kirsty elinde vintage bir eşarpla odaya döndüğünde.

"Kirsty," dedi Tom masanın diğer ucundan. "Kendimi çok yorgun hissediyorum. Sanırım artık yatmam gerek."

"Taksi çağırayım mı?" diye sordu Kirsty bir yandan eşarblı Tess'in kolunun altından geçirip boynuna bağlar-ken. "Akash'la aynı taksiye binebilirsiniz. Aynı tarafa gideceksiniz ne de olsa."

"Biri bana mı seslendi?" dedi Akash birden uyanarak.

"Ben de kalksam hiç fena olmaz," dedi Rhys. "Yoksa son treni kaçıracayım."

"Sen kalıyorsun," dedi Kirsty Ellie'ye dönerek.

"Öyle mi?" dedi Ellie.

"Kadın dayanışması," dedi Akash.

"Elbette," dedi Rhys.

***

Destek alarak aşağıya indirilen somurtkan Tom'la Akash, taksiye binip gözden kayboldular. Rhys de boynuna atkısını sardıktan sonra Kirsty'yle Tess'e sarıldı.

"Unutulmaz bir geceydi," dedi ve bir iç çekti. "Keşke adını ne zaman duysa ağlamaya başlayan Gareth'i durdurabilsem de siz de bize gelseniz."

"Şimdilik pek mümkün görünmüyor," dedi Kirsty.

"Denemeye devam edeceğim," dedi Rhys.

Oturma odasına döndüklerinde Ellie, masanın üzerine kapanmış ağlıyordu. "Ondan nefret ediyorum," dedi yüzünü acıyla buruşturarak. "Bana bunları yaşattığı için ondan nefret ediyorum. Ben onu delicesine severken bana bunu nasıl yapabilir?"

Tess kollarını arkadaşına sardı.

"Gel bakalım, küçük hanım," dedi Kirsty. "Yatma vakti geldi. Duvar tarafını sen alabilirsin."

Kirsty, Ellie'yi çift kişilik yatağına yatırırken Tess de

bardakları toplamaya başlamıştı. Ama tek eliyle yapması imkânsız gibiydi.

"Tom pek de mutlu görünmüyordu," dedi Tess, Kirsty döndüğünde.

Kirsty, Tess'in bu yorumuna bir kahkahayla karşılık verip ikisine de birer kadeh şarap doldurdu. *Ah ne güzel*, dedi Tess içinden. Bu da sabahladıkları gecelerden biri olacaktı. Yatağa ancak şafak vakti girecekti. Ama Dominic'in bunu bilmesine hiç gerek yoktu. Birden o mükemmel çıplak bedeninin, Berkshire'daki bir otelde, huzurla uyuyan görüntüsü canlandı zihninde. Bir an onu özler gibi oldu ancak sonra bakışlarını dağınık masaya çevirdi.

"Sabah felaket bir baş ağrısıyla uyanacağım."

"Hayatını yarın için endişelenerek yaşayamazsın," dedi Kirsty.

"Haklı olduğundan eminim ama bunu hep yapıyorum."

"John Lennon'ın da dediği gibi; *Hayat, sen başka planlar yaparken başından geçenlerdir.*"

"Ama plan yapmazsan da hayatın fırtınalı denizinde savrulurken bulursun kendini."

"Savrulmanın nesi kötü?"

"Kendini, aslında olmak istediğin yerin yüzlerce kilometre ötesinde bulabilirsin."

Tess kendini, dalgaların üzerinde sürüklenen boş, yeşil bir şarap şişesi olarak hayal etti.

"Önemli olan da bu ya," dedi Kirsty. "Yeni yerlere gitmek gerek. Git ve etrafına bir bak; orayı sevip sevmediğini bir düşün."

Tess kadehini okşadı. "Peki ya sevmezsen?"

"O zaman başka yere savrulursun."

Tess ona şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Planlar," dedi Kirsty, "değişimden korkan insanların yaptığı şeylerdir."

"Ben değişimden korkmam."

Kirsty gülümsedi. Tess ise gözlerini kaçırdı.

"Plan yapmanın bu kadar saçma olduğunu düşünüyorsan," dedi Tess hemen savunmaya geçerek, "neden George'la beni tanıştırmaya çalışıyorsun? Belki de yalnızca savrulmalı ve neler olacağını görmeliyiz."

"Kadere bırak diyorsun yani?"

"Evet." Tess, kaşlarını kaldırdı.

"Pekâlâ," dedi Kirsty. "Şu andan itibaren tek başınasın."

Ah, diye düşündü Tess. *Aslında tam olarak bunu kast etmemiştim sanırım.*

2004

George, o öğleden sonra hukuk firmasına ulaştığında gökyüzü gri ve kasvetliydi. Her zamanki gibi yine geç kalmıştı. Döner kapıdan aceleyle girip şaşkın gözlerle firma isimlerine baktı ve cam asansör, onu daha aydınlık olan üst katlara taşırken nefes nefese bekledi. Burası, o klasik, hiç durmadan yenilenen, kişiliksiz Holborn binalarından biriydi. İçi, bir bilim kurgu filmi çekiliyormuş gibi dekore edilmişti. George kendini giderek daha da huzursuz hissediyordu. Beyaz gömleğinin yakası fazlasıyla dardı. Papyonu, onu âdeta boğuyordu.

On altıncı kattaki danışma görevlisinin yanına giderek, "Ben piyanistim," dedi.

"Bu taraftan," dedi kadın. Polonyalı aksanıyla konuşuyordu.

Hızlı adımlarla siyah ve gümüş renklerinin hâkim olduğu, devasa resepsiyon salonuna ulaştılar. En üstte, cam ve kromdan bir balkonda sıralanmış cam ofisler vardı. Görünürde tek bir avukat yoktu. Siyah gömlek giymiş iki garson, ortadaki barı hazırlamakla meşguldü. Büyük piyano âdeta ışık saçıyordu. Bunlar dışında içerisi bomboştu.

Sürekli saatlerine bakan bir oda dolusu hukukçuyla karşılaşmayı bekleyen George, rahat bir nefes aldı. “Isınabilir miyim?”

“Üşüdünüz mü?”

George, eliyle piyano çalar gibi yaptı.

Kadın, ifadesizce ona bakıyordu.

George sonunda pes etti ve “İnsanlar kaç gibi gelir?” diye sordu.

“Altıda başlıyor,” dedi kadın.

George, bir ajans tarafından ayarlanan resmî davetlerde çalmanın püf noktasının, partiye aldırış etmemek olduğunu öğrenmişti. Kendin için çalarsın. İnsanlar alkışlarsa repertuarından o tarza yakın başka bir şarkı seçip ara verene kadar böyle devam edersin. Ama genel anlamda, seyircinin varlığından haberdar değilmiş gibi çalmalısın. Ki onlar da aynı şeyi senin için düşünsün.

Oturdu, önce tabureyi ayarladı. Ellerini klavyenin iki ucuna doğru uzattı. Etkileyici bir enstrümandı bu.

Ve çalmaya başladı.

Beyaz saçlı adam elini omzuna koydu. “Sana bir içki getirmemi ister misin?”

George başını kaldırıp gözlerini kırıştırdı. Salon, bağı-

rarak konuşup gülüşen insanlarla doluydu. Parti ne zaman başlamıştı?

"Thelonious Monk," dedi beyaz saçlı adam. "Brilliant Corners'a benziyor ama farklı. Senin besten mi?"

George gülümsedi.

"Uzun süredir böyle güzel bir caz müzik dinlememiş-tim," dedi adam. Sonra George'un yüzünü dikkatle inceledi. Ve piyanonun yanında duran genç kadına baktı. Kemikli omuzları, siyah parlak saçları ve bir güvercininkiler kadar pırıl pırıl gözleri vardı bu kadının. "Senin fikrin miydi, Stephanie?"

"Birileri tavsiye etmişti," dedi kadın. Sesi tiz ve berraktı.

"Bir saattir çalıyor. Bence bir arayı hak etti."

"Karnınız açsa yiyecek bir şeyler alın," dedi Stephanie.

George'un boş midesi gurulduyordu.

"Hadi, gelin," diye ekledi ardından.

George, kalabalığın arasında, siyah kokteyl elbiselerine ve gıcır gıcır pahalı takımlara sürtünerek kadını odanın diğer ucuna dek izledi. Stephanie'nin incecik bacakları vardı. Siyah, platform topuklu ayakkabılar giyiyordu.

Minik aperatiflerle dolu masaya ulaştıklarında, "Az önce tanıştığın," dedi Stephanie, "büyük ortaktı. Ve senden hoşlandı. Bu da benim açımdan çok iyi bir şey."

Stephanie George'u süzüyordu. Bu bariz bakışlar rahatsız edici olmalıydı. Ama nedense sevimli bir yanı da vardı. Uyku saati geçse bile oturmasına izin verilmiş uyanık ve akıllı bir çocuğu hatırlatmıştı George'a. George, Stephanie'nin konuşmasını bitirmesini bekledi. Burnunun

üzerindeki çiller dikkatini çekti o sırada. "Güzel bir yüzün var," dedi sonra Stephanie.

George gülümsedi.

"Ben, bir insanı ilk gördüğüm an onunla ilgili kararımı veririm," dedi. "Bunun, uzun vadede zaman kazandırdığını düşünüyorum."

***

İkinci yarıda George, konsantre olmakta zorlandı. Başını piyanodan kaldırıp duruyordu. Bir defasında arkası dönük olan Stephanie'yi birkaç dakika boyunca izledi. Hareket ettikçe mavi ve yeşil simleri parıldayan, siyah bir elbise vardı üzerinde. George, kalçalarının kıvrımlarına dokunduğunu hayal etti. Yüzünü yeniden görmek istedi ve kadın tekrar piyanonun yanına geldiğinde kalp atışları hızlandı. Ama bu defa yalnız değildi. Uzun boylu, esmer bir adama yaslanıyordu. Onu çok iyi tanıyormuş gibi bir hâli vardı. George, kendini bile şaşırtacak şekilde çalışıyordu. *Round Midnight*'ı çaldı. O kadar riskli bir ritimle çalışıyordu ki bir uçurumun üzerine gerilmiş bir ipte cambazlık yapıyor gibiydi. Durduğunda piyanonun çevresi iyice kalabalıklaşmıştı. Hepsi tezahürat yapıyor, ıslık çalıp onu alkışlıyordu.

George, Stephanie'ye döndü. Kadın ona gülümsüyordu.

İkinci yarı bittiğinde bara gitti. Stephanie de yanına geldi. Hem egzotik hem de kırılgan görünüyordu; tıpkı zarif tüylerle bezenmiş bir kuş gibi.

"Seni nasıl bulduğumu sormadın," dedi sonra.

"Partiden sonra ne yapacaksın?" diye sordu George.

"Kız kardeşim," dedi Stephanie, "bir kulüpte seni dinlemiş. *Büyük ortağın partisi için daha iyi ne olabilir ki?* diye düşündüm ben de. Hem böylece fark edilmemi de sağlayabilirdim. O yüzden seni çağırmaya karar verdim. Gerçi bu, biraz da riskliydi. Çünkü seni bizzat dinlememiştim."

George ona baktı.

"Şirket birleşmeleri ve devralma," dedi. "Rekabet hat safhada. Parti bittikten sonra yemeğe gideriz. Hep birlikte. Yeni ortaklar bu günü, aylardır sabırsızlıkla bekliyor."

George birasına bakıyordu.

"Kolay pes ediyorsun," dedi Stephanie. "Yemek bütün gece sürmeyecek."

Bu tip oyunlar oynamaya pek de alışkın olmayan George'un kafası karışmıştı.

"Kaç yaşındasın sen?"

"Yirmi yedi," diye cevapladı George.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ben senden iki yaş büyüğüm. Bu seni rahatsız eder mi?"

***

George, üçüncü ve son kez piyanosunun başına geçip performansını tamamladığında kalabalık da azalmıştı. Ayağa kalktı. İnsanlar, konserin bittiğini fark ettiklerinde onu bir kez daha alkışladı. George başıyla seyircileri selamladıktan sonra gözleri Stephanie'yi aradı. Ama o hiçbir yerde görünmüyordu. Beyaz saçlı adam da gitmişti.

Piyanonun kapağını kapattı.

Danışma masasının önünden geçerken Polonyalı kadın, "Lütfen bekler misiniz?" dedi. Ona, beyaz bir zarf uzattı. İçinde bir kartvizit vardı. Stephanie, tüm iletişim bilgilerinin üstünü çizip cep telefonu numarasını yazmıştı. Yanına da kalın ve eğik bir el yazısıyla, "Gece yarısı civarında?" yazıyordu.

George daha ilk gecedен büyülenmişti. Stephanie elmas bir taş gibiydi. Değerli bir taş misali parılıyordu. Pratik bir zekâsı vardı. Ona uyum sağlayamayan insanlara ise tahammülü yoktu. Stephanie'nin dairesinde, onun yatağında yatmış, sırtındaki omurların her birini sayarak ipek iç çamaşırlarını giyişini izlerken, *Onun merakını uyandırmış olmalıyım*, diye düşündü George. *Onu eğlendirecek bir oyuncak gibiyim*. Yoksa neden onunla olsundu ki? George'un hiçbir şeyi yoktu. Şimdiye dek hiçbir şey başaramamıştı. Onun gözündeki değeri, eğitici bir hikâye kadardı. Hırslı olmazsa hayatının ne kadar berbat bir hâle geleceğini gösteren bir hikâye...

Ama haftalar geçip Stephanie ondan bıktığına dair hiçbir ibare göstermeyince George, giderek daha da meraklandı. Bunun hiçbir anlamı yoktu.

"Sen onun projesisin," dedi bir gün Rhys. "Kadınlar, ümitsiz erkeklerden hoşlanırlar. Onları eğitmekten hoşlanırlar."

"Çok çalışıyorsun," dedi Walter. "Aynı onun gibi. Mükemmel."

"Sorun ne anlamıyorum," dedi Mo. "Sana yemek ısmarlıyor. Onunla sevişmene izin veriyor. Neden endişeleniyorsun ki?"

Tanışmalarından altı hafta sonra Stephanie, iş yerinden arkadaşlarını eve davet etmişti. Bir cuma gecesi idi. Soho'daki en sevdiği kulüplerden birinde çalan George, gece yarısı eve dönmüştü. Herkes sarhoştı. Boş şarap şişeleri her yere saçılmıştı.

"Demek şu meşhur müzisyen sensin," dedi sarı bıyıklı, kırmızı suratlı bir adam.

Şimdi tüm gözler George'un üzerindeydi.

"Bugünlerde bu işle hayatta kalınabiliyor mu?" diye sordu bir kadın ağzını yaya yaya.

Kırmızı suratlı adam güldü.

Kısa, alaycı bir sessizlik oldu ortamda.

"O hepimizden daha iyi geçiniyor," dedi Stephanie.

Stephanie'nin o öfkeli yüzüne bakarak, *Onunla ters düşmek istemezsin*, diye düşündü George.

Ardından, yatakta, onun üstünde uzanırken Stephanie, George'un ellerini çarşafa yapıştırıp, "Seni daha iyi tanımak istiyorum," dedi.

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi George.

Stephanie eğilip onu dudaklarından usulca öptü. "Yanıma taşın."

***

"Yirmi beş yaşında olmak böyle bir şey miymiş?" diye sordu Tess.

Dominic kaşlarını çatı.

"Çok yaşlı hissediyor insan," dedi Tess. "Sonuçta yirmili yaşlarımda ortasındayım. Ellinin yarısındayım."

"Mantiken," dedi Dominic, "yirmi dört yaşında olduğundan farklı hissetmeyeceksin. Değişen bir şey yok."

"Evet, biliyorum," dedi Tess. "Ama bana çok önemliymiş gibi geliyor."

Sözcükleri yine havada asılı kalmıştı. Tıpkı parlak bir fikirle Dominic'in ilgisini çekmeye çalışıp da başaramadığı zamanlardaki gibi...

Saat sabahın onuydu. Tess'in, Dominic'i bu saate kadar toplamamaya zar zor ikna ettiği, parlak hediye paketleri ve doğum günü kartlarıyla kaplı yatağında uzanıyorlardı. Leigh'de yaşayan annesinden ve Poole'daki büyükannesinden de birer kart gelmişti. Komodininin üzerinde 'Daisy Greenleaf Designs'taki herkes adına' gönderilmiş kocaman, mor bir kart duruyordu. Kirsty, tabii ki dışarı çıkmıştı. O yüzden dairede baş başaydılar. Dominic, ona koca bir buket kırmızı gül almış, yatakta kahvaltı hazırlamış ve onunla baş döndürücü bir tensel yolculuğa çıkmıştı. Seks, genelde cumartesi günlerinin birkaç saatine yayılırdı. Tess, gazeteleri okuduktan sonra birlikte duş aldıklarını hayal etti. *İstersek çıplak dolaşabiliriz*, diye düşündü sonra. *Ezde kimse yok. Salonda bile sevişebiliriz*. Bunu düşünürken birden evin her odasını içeren bir seks maratonu hayaline daldı. Tam mutfak masasının ağırlıklarını taşıyıp taşımayacağını düşünüyordu ki Dominic, "Finansal kararlar vermek için doğru zaman," dedi.

Tess, erotik görüntülerle dolu düşlerinden birden uyanarak gerçeğe döndü. "Ne?"

"Yirmili yaşların ortalarında emeklilik planları yapılmalı kesinlikle. Belki krediyle bir ev de alınabilir."

Tess, üzgün bir hâlde cinsel arzularının hoş bir hayale dönüşmesine izin verdi.

"İnsanların sıkça yaptığı bir hatadır," dedi Dominic. "Finansal planlarını çok ileri yaşlara bırakırlar. Grafiklere bir baksalar durumu anarlardı."

Tess esnememek için kendini zor tuttu.

Dominic ise devam ediyordu: "Annemler yakında kemer sıkmaya başlayacaklar."

Dominic'in anne ve babasını, boyalı saçları ve koca ayaklarıyla oyuncak evlerinde yaşayan insanlarmış gibi hayal etti.

"Gelecek ay evi satışa çıkaracaklar."

Yavaş yavaş bu gelişigüzel gibi görünen konuşmanın parçalarını birleştirmeyi başarıyordu Tess. Deodorant reklamlarında oynayan adamlara benzeyen ve duvara yaslanmış olan Dominic'e baktı. "Peki, sen ne yapacaksın?" diye sordu sonra.

Dominic hiçbir şey demedi. Tess, yüz ifadesini görebilmek için doğruldu. "Evsiz mi kalacaksın?"

"Birkaç ay sürer herhâlde. Croydon fiyatları bu ara iyi olsa da oldukça adil bir satış olacaktır."

"Peki ama nereye gideceksin?" Gözünün önüne, Dominic'in Colin gibi bir kapının önünde yaşadığı geldi. "Burada kalabilirsin," dedi. Ve sonra Kirsty'ye saygısından ekledi: "Bir süre."

Dominic ise, "Ya da birlikte başka bir yer bakabiliriz,"

dedi.

Tess durdu. Bir an kulaklarına inanamadı. Bunu söyleyiş şekli ona çok farklı gelmişti. Sonra bir anda kafasına dank etti. Dominic, onun bu teklifi reddedeceğinden endişeleniyordu.

“Gerçekten mi?” dedi heyecandan yatakta zıplayarak. “Sen ciddi misin? Birlikte mi yaşayacağız?”

Dominic memnun olmuş gibiydi.

“Nerede peki?” diye sordu Tess. “Nereye bakmalıyız? Bu civarlarda mı bakalım? Ya da merkeze daha yakın bir yerlerde mi? Islington fena değil aslında. Ya da Batı Londra. Ama Batı Londra hakkında hiçbir şey bilmiyorum ben. Ama Portobello Yolu da var. Notting Hill de. Ya da belki Doğu Londra? Doğu Londra’da bir depo kiralanabilir. Bölgede sanat galerileri ve vintage kıyafet dükkânları da var. Ah, nereye gitsek? Nereye gitsek?”

“Eğer yatırım yapmak istiyorsan,” dedi Dominic, “fiyatların çıkmaya başladığı bir bölgeye yönelmen gerekir. Penge gibi.”

İşte, tek bir kelime hayallerini yıkmaya yetmişti. “Ama kiralayacaksak,” dedi Tess, “bence biraz daha umursamaz davranabiliriz. Sadece hoşumuza gidecek bir yer seçebiliriz.”

Dominic surat astı. “Ama kirada otururken bir yandan da ev almak istediğin bölgeyi iyice araştırman gerek,” dedi.

“Evet,” dedi Tess.

Kısa bir sessizlik oldu.

“Gerçekten benimle ortak bir ev mi almak istiyorsun?” diye sordu Tess.

“Finansal açıdan mantıklı,” dedi Dominic.

“Ya duygusal açıdan?”

Dominic, Tess’in ne dediğini anlamamış gibi bakıyordu yüzüne.

“Birlikte bir şey satın almak,” dedi ve kelimeleri bir araya getiremediği için bir an durdu. “Bu, çok büyük bir adım. İstedğin bu mu?”

“Hemen değil tabii,” dedi Dominic. “Önce biraz peşinat biriktirmemiz gerek.”

“Hıı,” dedi Tess.

“Bu da bir ya da iki yıl sürer. Ve büyük bir dikkatle plan yapmalıyız. Dışarıda geçirdiğimiz zamanları da gözden geçirip tasarruf etmeliyiz.”

“Ama bunu istiyorsun, değil mi?”

“Bir süredir düşünüyordum,” dedi Dominic. “Bunun için birkaç grafik de hazırladım.”

Ciddi, diye düşündü Tess. Gerçekten ciddi.

Dominic uzanıp, Tess’in kolunu okşayarak, “Üşümüş gibisin,” dedi.

Orada, yorganın üzerinde çıplak bir hâlde uzanıyordu. Anın heyecanıla teninin morardığını fark etmemişti bile. Dominic yorganı üzerlerine çekince Tess şaşkınlıkla ona baktı. Az önce ne konuşmuşlardı böyle?

Yine de mutlu mesut boyun eğdi. Hiçbir daveti reddetmezdi.

Stephanie'nin dairesinde yerler, beyaz halıfleks kaplıydı. George, bu yüzden ayakkabılarını kapıda çıkarmak zorunda kalmıştı.

"Ayakkabılarını çıkardığında," dedi Stephanie, "anahtarlarını holdeki şifonyere bırak."

George başıyla onayladı.

"George? Dinliyor musun? Ayakkabılarını çıkardığında anahtarlarını holdeki şifonyere bırak. Böylece onları kaybetmezsin. Ayrıca evden her çıkışında da panik olmazsın."

George, Stephanie'nin yönteminin işe yaradığını şaşkınlıkla fark etmişti. Sabahın erken saatlerinde bile kapının önünde, fermuarlı siyah çantasındaki orgunu duvara yaslayıp, ayakkabılarını çıkardıktan hemen sonra anahtarlarını oraya koyuyordu. Ve bunu her yaptığında bir süre şaşkınlık içinde öylece kalakalıyordu. İşte, anahtarları, ita-atkâr bir şekilde orada duruyorlardı. Kaos ortadan kalkmıştı.

Stephanie, her şeyi en ince detayına kadar planlardı. Gardırobunu, çamaşır günlerini, temizliğe gelen kadını, işlerini, sosyal hayatını, hafta sonunu... Her pazar, öğleden sonra mutfakta durup haftalık randevularını büyük bir tahtaya yazarlardı. Stephanie'yle tanışmadan önce, yalnızca ince, siyah bir deftere bir şeyler karalayan George, onu hayretler içinde izlerdi.

"Evet, şimdi," derdi Stephanie, "ikimiz de salı gecesi boşuz. Şu yeni açılan Hint restoranına gidelim mi?"

Gruptaysa işler kesattı. Walter'la George tek kelime etmeden bir çeşit ateşkes imzalamıştı. George, Walter'ın o imkânsız günlük programını anlayış gösteriyor ve yalnız-

ca kendi şarkılarını çalabilecekleri kulüplere ve mekânlara öncelik vererek grubun iş yükünü hafifletmeye çalışıyordu. Zaten adlarını da ancak böyle duyurabilirlerdi. Ama bazen de yalnızca para için çalışıyorlardı. Sonuçta ay sonunda kiralarını ödemeleri gerekiyordu.

Bir cumartesi gecesi, grup olarak Hampstead'de bir düğünde çalacaklardı. Tepedeki tren istasyonunda buluşmayı kararlaştırmışlardı. Mo, asansörden inip George'un orada, düzgünce taranmış saçları, siyah takımı ve papyonuyla beklediğini görünce şaşırıp, gözlerini kısarak ona baktı.

"Neyin var?"

"Neyim mi var?"

"Erkencisin."

"Öyle mi?" dedi George.

"Sen hiç erken gelmezsin ki." Mo, George'un çevresinde şöyle bir dönüp onu, bir heykeli inceler gibi baştan aşağı süzdü. "Doğru giysiler. Doğru yer. Doğru zaman. Neler oluyor?"

"Bir şey olduğu yok," dedi George savunmaya geçerek.

"Demek seni eğitebildi, ha?"

George, bakışlarını cilalı ayakkabılarına indirdi.

"Dikkatli olsan iyi olur," dedi Mo. "Hayatın, artık senin olmayacak."

Bu çok mu kötü bir şey olurdu acaba? diye geçirdi George içinden. *Hâkimiyet bendeyken durum pek de iç açıcı değil zaten.*

Yine bir pazar günü, öğleden sonra mutfak duvarındaki programlarını doldurdukları sırada Stephanie, "Mağaza-

daki işini bırakmayı hiç düşündün mü?" diye sordu.

Stephanie, dışı randevusunu tahtaya not etmekle meşgul olduğundan George, onun yüz ifadesini görememişti.

"Çünkü bence," diye başladı Stephanie, "zamanının yarısını gitar teli satmakla geçirmezsen grupla ilgili çalışmalarına daha fazla vakit ayırabilirsin."

"Paraya ihtiyacım var," dedi George.

Stephanie arkasına döndü. "Hayır, yok."

George başını salladı. "Senin paranla geçinecek değilim."

"Sadece geçici bir süreliğine," dedi Stephanie. "Sen daha büyük paralar kazanana kadar."

"Bu, yıllar alabilir."

"İşte şimdi saçmalıyorsun."

George çaresizce ona bakıyordu.

"Bazen, iyi bir teklifi reddetmemen gerekir. Yoksa fırsat her an elinden kaçabilir."

George, "Ama geri ödeyeceğim," dedi.

"Elbette ödeyeceksin," dedi Stephanie çabucak. "Şimdi birer fincan çay içelim mi?"

George istifasını verdiğinde Rajesh perişan bir hâlde, "Geçinebilecek kadar para kazanıyor musun artık müzikten?" diye sordu. Hayatını sahneden kazanmak, mağazada çalışan herkesin hayaliydi.

George'un işteki son gününde Freya bembeyaz bir pasta getirmişti. Pastanın üzerinde siyah şeker hamurundan piyano tuşları vardı. Ona sarılırken, "Ünlü olduğunda bizleri hatırlayacak mısın?" diye sordu.

"Ünlü mü?"

"Başaracaksın, George," dedi Freya. "Aramızda bunu başarabilecek tek kişi sensin."

Dükkândan son kez çıktığında arkasına dönüp baktı. Kendini özgür hissediyordu.

"Miles'ı hatırlıyor musun?" dedi Stephanie bir akşam. Üstünde siyah ipek geceliği vardı ve banyoda gümüş küpesini takmaya çalışıyordu.

Stephanie'yi ne zaman çıplak görse gardını indiren George, başını anlamsızca salladı.

"Hani şu büyük ortak? Seninle tanıştığımız gecedен?" dedi Stephanie arkasına dönerek. "Beş yaşlarında küçük bir kızı var. İkinci evliliğinden. Piyano öğrenmek istiyor. Ona ders vermekle ilgilenip ilgilenmeyeceğini sordu."

"Ders vermek mi?"

"Yani, yapabilirsin, değil mi?"

George bundan şüpheliydi.

"Beş yaşında. Parmaklarını tuşlara koymayı öğreteceksin sadece."

Stephanie'nin sinirlendiğini hissettiğinde hep geri çekildi. "Deneyebilirim."

"Nota okuyabiliyorsun, değil mi?"

Okuyabiliyordu. Tüm derslerden geçmişti. Bir öğretmenlik diploması dahi vardı. Sonra, on yedi yaşındayken sahip olduğunu bile bilmediği bir cesaretle piyano öğretmenine caz çalmak istediğini söylemişti.

"Tam bir yetenek israfı," demişti öğretmeni dudaklarını büzerek.

Beş yaşından beri klasik keman çalan babası, ona kuş-kulu gözlerle bakmıştı. “Caz mı?” demişti, tek bir kelimeye bir dünya hakaret yükleyerek.

“Ben sadece öğretme yeteneğim olduğundan emin değilim,” dedi George.

Stephanie ona döndü. Gözlerinin rengi onu hep büyülerdi. İçinde yeşil tonlar da barındıran, sıcak bir bal rengiydi gözleri. Banyonun kenarında oturduğu yere doğru bir adım attı ve George’un bacaklarının arasına girip durdu. Siyah ipeğin altındaki göğüslerinin kıvrımlarını seçebiliyordu. Saçları, George’un yanaklarına değiyordu. “Denemeden bilemezsin,” dedi.

***

Büyük ortak Miles, St John’s Wood’da, Edward dönemine ait büyük ve bahçeli bir evde yaşıyordu. Bahçedeki pembe manolya bol bol çiçek açmıştı. Normal şartlarda çevresinde olup bitenleri pek fark etmeyen George bile ağaca bakarken tuhaf bir enerji hissetmişti içinde. Hayatının akışı giderek daha da hızlanıyordu. Stephanie, onu değişmesi için teşvik etmişti. Soho’daki müzik markette geçirdiği yılları düşününce bir zamanlar olduğu o insana acıdı. İçeride dönük, depresif, bozguna uğramış... *Grubumuz başarılı olacak*, diye düşündü. *Başaracağız*. Bir an zihninde duyduğu alkışlardan sağır olacağını düşündü.

Kapı açıldı. Miles, “George! Seni görmek ne güzel! Gel de Lucy’yle tanış,” dedi.

Halının tüyleri o kadar yoğundu ki George, kumların

üzerinde yürüyormuş gibi hissetti.

Lucy; uzun, düz, kahverengi saçları ve perçemleri olan, ciddi görünümlü bir çocuktü. George'a meraklı gözlerle bakıyordu. George, yanına çömelerek minik ellerinden birini tuttu. Dikkatlice inceledikten sonra da, "Pekâlâ," dedi. "Güzel."

Lucy hâlâ onu izliyordu ama artık daha ilgiliydi.

"Ellerin piyano çalmak için çok uygun," dedi George. "Bunu bir bakışta söyleyebilirim."

"Ben çalabiliyorum," dedi Lucy hemen.

"Öyle mi? Bana gösterebilir misin?"

Lucy, piyanonun önündeki tabureye oturdu. George da salondaki masanın sandalyelerinden birini yanına çekti.

"O hâlde ben sizi baş başa bırakayım," dedi Miles. Üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi gülümsüyordu.

Ama George bunu fark etmedi bile. O, Lucy'nin büyük beyaz tuşlarda dolaşan ince parmaklarını izliyordu.

Söylentiler yayıldı. Daha ne olduğunu anlamadan George, on çocuğa ders verir olmuştu.

"Çocuklarla aran iyi," dedi Stephanie bir gün.

"Çocukları seviyorum. Her şeyi çok net bir şekilde görüyorlar."

Stephanie, başını bir yana eğip yüzüne baktı. "Sanırım öyleler," dedi. Stephanie'nin bağlantıları sayesinde grubun işleri de bir anda açılmıştı. Yazlık mekânlarda, Oxford College'da ve Inner Temple gibi yerlerde çalışıyor; büyük paralar kazanıyorlardı. Ama kendi müziklerini yapmalarına ve Paris'teki gibi yeni şeyler denemelerine zaman kal-

mıyordu.

“Bana ne yapmamı istediğini söyleyin,” dedi George.

“Bu, asırlık bir soru,” dedi Mo. “Bir tavan arasında aç kalmayı mı yoksa para kazandıracak işler yapmayı mı seçersiniz?”

“Bence bir denge tutturmalıyız,” dedi Rhys.

“Walter?”

Walter ona soğuk bir bakış attı. “Grubu sen yönetiyorsun.”

“Ben, senin ne düşündüğünü merak ediyorum.”

“Paraya ihtiyacım var,” dedi Walter.

“İyi,” dedi George. “O zaman gelen işleri kabul edeceğiz. Birkaç ay sonra durumu yeniden değerlendiririz.”

Arkasını döndü. Walter’ın öfkeli olduğunu biliyordu. Ama bu da onun şansıydı. Stephanie’den kendisine destek olmasını istememişti ama yardımını geri çevirecek de değildi.

“Hiç düşündün mü?” demişti Stephanie bir sabah paltosunu giyerken. “Gruba bir solist alsanız, nasıl olur? Bu, daha çok iş almanızı sağlayabilir hem. Mesela düğünlerde de çalabilirsiniz. Mesela Frank Sinatra falan. *Fly Me to the Moon* tarzında.”

“Biz o tarz müzik yapmıyoruz,” dedi George.

“Ama yapabilirsiniz,” dedi Stephanie ısrarla.

Sessizlik büyüdü.

“Ah, pekâlâ,” dedi sonra konuyu geçiştirmek ister gibi. “Yalnızca bir öneriydi.”

Ama George, Stephanie’nin evden çıkarken kapıyı her

zamankinden daha sert kapattığını hissetmişti.

***

"Bu sabah çok düşünceli görünüyorsun," dedi Colin.

"Öyle mi?" dedi Tess gözlerini kırıştıtırırken. "Ah, unutmuşum. Sana tost almıştım."

"Bana mı?"

"Kendime de alacaktım zaten," dedi Tess. Ama bu düpedüz yalandı. Colin'e tost almıştı çünkü onun için endişelenmeye başlamıştı. Öksürüğü gittikçe kötüleşiyordu. Hatta artık daha zayıf görünüyordu. Fakat Tess, ona nasıl yardım edebileceğini bilmiyordu. Bir defasında tereddüt ederek ona pansiyonda bir oda ayarlayabileceğini söylediğinde, Colin ona sadece boş gözlerle bakmıştı.

"Peki, aklında neler var?" dedi tostun incecik paketini olabildiğince yavaş açarken.

"Ah, bildiğin şeyler işte," dedi Tess. "İş güç."

Colin başını kaldırdı. Tess, saçı sakalına karışmış Colin'in bile gözlerindeki alaycı bakışı sezebiliyordu. "İş mi?"

"Evet."

"Senin şu genç adamla bir ilgisi yok yani, öyle mi?"

"Hangi genç adam?"

Colin tostundan bir ısırık aldı. Yavaş yavaş çiğnemeye başladı. "Şimdi bana, ortada bir genç adam olmadığını mı söylüyorsun?"

Tess kızarmıştı.

"A-ha," dedi Colin bir ısırik daha alırken.

Ama aklımdan geçen Dominic değildi, diye düşündü Tess. Kirsty'yi düşünüyordum aslında. Taşınacağımı söylediğim zaman yüzünde belirecek olan ifadeyi... Bir devrin sonu olacak bu. On dokuz yaşımdan beri onunla yaşıyorum. Tüm üniversite hayatımız boyunca ve üç yıldır da Brixton'da aynı evi paylaştık. Şimdi her şey bitiyor. Bense kendimi, nedense üzgün ve suçlu hissediyorum. Çünkü aralarında bir tercih yapmam gerekti ve ben Dominic'i seçtim.

Colin lokmalarını dikkatlice çiğneyerek, "E nasıl biri?" diye sordu.

Tess'in aklına Dominic'in görüntüsü geldi birden. Bir Excel tablosu üzerine eğilmiş çalışırken yüzüne dökülen sarı saçları... "Çok yakışıklı."

Benim için fazla yakışıklı, dedi sonra içinden. Benim yerime doksan altmış doksan bir kızla birlikte olmalı. Beline kadar sarı saçları ve Kaliforniya göğü kadar mavi gözleri olan bir kızla...

Colin bir şey söylemedi.

"Çok da düzenli," dedi Tess. "Ve mantıklı. Parayı nasıl idare edeceğini de iyi biliyor." Duraksadı ve Colin'in tostunu yiyişini izledi. "Bir ev bulur bulmaz birlikte yaşamaya başlayacağız."

Colin, yağ bulaşan parmaklarını teker teker yaladı. Ama bunu, beyaz trüf mantarı tadan bir gurme kadar zarif bir şekilde yapıyordu. Sonra gözlerini boşluğa dikerek, "Pek de heyecanlı görünmüyorsun," dedi.

Tess, bu eleştiriyi beklemiyordu işte. Colin'in onun tarafında olacağını sanmıştı. "Gitsem iyi olur. Geç kalmak istemiyorum," dedi.

Colin ekledi: "Aceleye getireyim deme. Emin değilsen tabii..."

"Eminim," dedi Tess.

"İkinci bir şansın olmaz," dedi Colin. Bu defa doğrudan ona bakıyordu. "İnsanlar olacağını söyler ama olmaz."

Tess tereddütle durdu. O soğuk, pis kaldırımında Colin'in yanına oturup ne demek istediğini sormayı her şeyden çok istiyordu.

Ama sormadı.

***

"İki yıldan fazla oldu," dedi Ellie.

"Olmamıştır," dedi Tess.

"Oldu. 2002 yılının Temmuz ayıydı."

"O günden beri hiç konuşmadınız mı?"

Ellie başını iki yana salladı.

"Ve birden bir e-posta yolladı. Bir anda?"

Ellie bu defa başıyla onayladı.

West End'deki Argyll Caddesi'nde küçük bir bardaydılar. Dışarıda, bardaktan boşanırcasına yağan yağmur pencereleri dövüyordu.

"Peki, ne yapacaksın?"

Ellie ona baktı. "Hiçbir fikrim yok."

"Ne demişti?"

"Selam, Ellie. Görüşmek ister misin diye merak ettim. İstersen haber ver. Lauren."

"Kelimesi kelimesine ezberlemişsin," dedi Tess.

"Sanırım yüz kez okudum."

"Peki neredeymiş?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Tanıdıklarından onunla hâlâ görüşen birileri var mı?"

Ellie başını salladı. "Çok fazla ortak arkadaşımız var sanıyordum ama yokmuş. Yalnızca onun arkadaşlarıyla benimkiler aynı partilere gidiyormuş."

Bir grup takım elbiseli adam, yanlarında dikilmiş ve onları bir anda gölgede bırakmıştı. *Akla gelebilecek her tarzda insan var*, diye düşündü Tess gruba baktığında. Şişman adamın ceketinin ince çizgili sırtına bakarken onu, tek yırtmaçlı bir takım almaya ikna eden şeyin ne olduğunu düşündü. "Belki de başına bir şey gelmiştir," dedi. "Bir kriz anında eskiden yakın olduğun birilerini ararsın ya hani."

"Peki ama ben bunu istiyor muyum?"

Tess, buna ne cevap vereceğini bilmiyordu.

Ellie de kararsız görünüyordu. "Yani bir yanım, üzerinden çok zaman geçtiğini ve artık onunla yüzleşebileceğimi söylüyor. Ama ne için? Bu kadın benim hayatımı mahvetti. Bir yıl boyunca doğru düzgün nefes bile alamadım. Ne hâlde olduğumu sen biliyorsun. O yüzden neden onu tekrar görmek isteyeyim ki?"

"Meraktan?" dedi Tess.

"Bunun, yeterli bir neden olup olmadığından emin değilim. Yeterince güçlü olup olmadığımdan da... Kendimi oldukça iyi hissediyorum artık. Yeni bir ilişkim var. Çok sevdiğim bir işim... Ama korkuyorum. Her şeyi riske at-

maktan korkuyorum.”

“Atma o zaman,” dedi Tess.

Ellie gülümsedi. “Biliyorum. Çok kolay bir karar gibi görünüyor, değil mi?”

“Kusura bakmayın,” dedi parlak kırmızı yüzlü, genç bir adam. “Bu koltuk boş mu?”

“Hayır,” dedi Tess soğuk bir tavırla.

Adam, hayal kırıklığına uğramış bir hâlde yanlarından ayrılırken Ellie, “Yalancı,” dedi.

“Bizi dinlemesini istemedim,” dedi Tess ve içkisinden bir yudum aldı. “Bana onu görmek istiyormuşsun gibi geldi.”

Ellie, uzun bir süre cevap vermedi. Sonra da usulca, “Tüm bunları, kafamdan uydurup uydurmadığımı sormak istiyorum ona. Büyük bir yanılsama mıydı her şey? Olmayan bir şey yüzünden mi heba ettim kendimi? Belki de o beni hiç sevmeydi. Belki de yaşananların hiçbirisi gerçek değildi.”

“Sen hiçbir şey uydurmadın,” dedi Tess.

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü ikinizi birlikte gördüm. Çok mutluydunuz.”

“Eğer beni gerçekten sevdiyse, neden kırdı ki?” diye hayıflandı Ellie.

Çünkü seni yeterince sevmeydi, diye düşündü Tess. Seni aldatmış çünkü ilişkinizin bittiğini gözlerinin içine bakarak söylemeye cesareti yoktu. Bunu o kadar çok gördüm ki... İnsanların söylediklerini unut. Esas önemli olan, ne yaptıklarıdır. Büyü-kannemin hep dediği gibi, lafla peynir gemisi yürümez.

Ama bunların hiçbirini Ellie'ye söyleyemezdi. Bunca zaman sonra bile Ellie nedense, Lauren'ın da kendisini büyük bir aşkla sevdiğini düşünmek istiyordu. Geçmişte böyle bir hikâye yazmıştı ve bu hikâyeden vazgeçmeye hazır değildi. *Ben de kendimi romantik sanırdım*, diye düşündü Tess.

Masaya doğru eğilerek Ellie'nin elini tuttu. "Onu savunmuyorum ama seni bilerek kırdığını da düşünmüyorum. Belki de gidip sorsan bunu sana neden yaptığını o da açıklayamayacaktır."

Ellie hiçbir şey söylemedi.

"Siz birbirinizi çok sevdiniz," dedi Tess. "Lauren yaptığının yanlış olduğunu biliyor. Belki de bu yüzden seni görmek istiyordur. Belki, geçen onca zamandan sonra yaptıkları için onu affetmeni isteyecektir."

"Onu affedemem," dedi Ellie.

"Biliyorum," diye cevapladı Tess. "Zaten bu yüzden onunla görüşmemen gerektiğini düşünüyorum. Bırak gitsin. Hepsi geçmişte kalsın. Her şeyi geride bırak."

Ellie, ancak uzun bir süre geçtikten sonra onu başıyla onaylayabildi.

"E-postalarına da cevap vermek zorunda değilsin," dedi Tess.

Ellie, başını kaldırdığında gözleri yaşlarla doluydu.

"Hepsini sil gitsin," diye ekledi sonra Tess.

***

"Kate'i tanıyordun, değil mi?" diye sordu Oliver Bankes.

Oliver bugün, mor bir gömlek giymiş, gece mavisi bir kravat takmıştı. George'un aklına da nedense çikolata paketleri gelmişti.

"Hayır," dedi George. "Tanıdığımı sanmıyorum."

"Katherine Bankes. Kuzenim."

George başını iki yana salladı.

"Ah," dedi Oliver. "Çok tuhaf. Ben, onu tanıdığını sanıyordum." Sonra somurtarak devam etti: "O hâlde senin adını kimden duydum ki ben?"

"Emin değilim," dedi George.

"Belki de Kate'in tanıdıklarından duymuşumdur. Yani, arkadaşlarından falan. Çok arkadaşı vardır da."

"Belki de."

Tuhaf bir sessizlik olmuştu.

"Belki de kız arkadaşımı tanıyordur," dedi George. "Stephanie."

"Stephanie! Doğru ya!" dedi Oliver heyecanla. "Aynı okulda okumuşlar." Abartılı bir şekilde iç çekti. "İnsanın, dilinin ucundaki bir şeyi söyleyememesi ne sıkıcı. Sinir bozucu hatta. Ama neyse sonunda hatırladık, değil mi?" Gururlu bir baba gibi bakıyordu George'a. "Doğru. Hadi, konumuza dönelim. Annem birkaç ay içinde seksen yaşına girecek. Şaşıalı bir şey istemediğini, yalnızca küçük bir yemek organize etmemizi söyledi. Aile arasında. O yüzden basit bir şey istiyoruz. Ama hafta sonu kız kardeşimle konuştuk da..." Duraksadı. "Isobel'i tanıyor muydun?"

"Sanmam."

“Yazık. Ondan hoşlanırdın. Çok iyidir. Peckham’daki şu, kocaman müstakil evlerden birinde yaşıyor. Siyah çitlerle çevrili ve bahçesinde koca ağaçlar olanlarda...”

George yine başını salladı.

“Görsen hatırlardın. Neyse... Isobel, bir piyanist çağır-sak iyi olur dedi. Ve ben de bunun müthiş bir fikir olduğunu düşündüm. Sen ne dersin?”

“Güzel olur gibi,” dedi George.

“Evet ama yapabilir misin?”

“Yani, evet,” dedi George. “Programım dolu değilse tabii.”

Oliver’in yüzü birden asıldı. “Ne demek istediğini anlıyorum.”

“Aklınızda bir tarih var mı?”

“Evet, doğum gününde olacak,” dedi Oliver.

George bir an durdu. Oliver ise beklentiyle gibi ona bakıyordu.

“Peki, doğum günü ne zaman?” diye sordu sonunda George.

“Ah, maalesef çok yakında. 5 Aralık’ta. Pazar günü. Öğle yemeğinde yaparız diye düşünüyorduk.”

“Tamam,” dedi George. “O günü size ayırabilirim.”

“Gerçekten mi?”

“Sabah programıma bakmıştım. O pazar müsaitim.”

“Şahane,” dedi Oliver sevinçle. Sonra tekrar suratını astı. “Ufak bir sorun var ama.”

“Öyle mi?”

"Organizasyon Essex'de."

"Olsun, gelebilirim."

"Gerçekten mi?" dedi Oliver yine gülerek.

"Trenle gelebilirim sanırım," dedi George.

"O zaman anlaştık. Hiç sorun değil." Birden, ciddi bir hazımsızlık probleminden muzdarıpmış gibi yüzünü buruşturdu. George paniğe kapılarak ona baktı. "Hayır, olmaz," dedi Oliver. "Adını unuttum."

"Stephanie'nin mi?"

"Stephanie! Doğru ya!" Yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti. "O, hemen her şeyi çalabileceğini söyledi. Doğru mu?"

"Yani, evet," dedi George. "Makul ölçülerde. Genelde caz çalıyorum. Ama annenizin istediği herhangi bir şeyi de..."

"Sinatra," dedi Oliver.

"Sinatra," diye tekrarladı George.

"*Fly Me to the Moon. Strangers in the Night.* Bu tarz şarkılar. Stephanie çalabileceğini söyledi."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Yapabilirsin, değil mi?"

"Evet," dedi George usulca. "Sinatra çalabilirim."

"Harika. Her şey tamam. Ben sana tüm detayları içeren bir e-posta göndereceğim." Ayağa kalktı. "Sana kapıya kadar eşlik edeyim."

George, Oliver Bankes'in minik odasından çıkınca ofisin bomboş olduğunu gördü. Sandalyelerden birinin arkasında kırmızı, ipek bir şal asılıydı.

"Genelde böyle... Ah," dedi Oliver, dudaklarına az önce pespembe bir ruj sürmüş olan Glenda'yı kapı aralığından görünce. "Bir an için herkes nerede diye merak etmiştim ben de."

"Buradayım işte," dedi Glenda neşeyle.

"O hâlde birkaç hafta sonra görüşürüz," dedi Oliver elini sıkamak için George'a döndüğünde.

"Evet," dedi George.

"Başarabilirsen çok güzel bir iş çıkarmış olacaksın."

George ona dik dik baktı.

"My Way. O tarz parçalar."

***

"Çok para," dedi Tess.

"Hiç de değil," dedi Dominic. "Bir yatırım olarak düşünürsen değil en azından."

"Peki, öyle mi?"

"Le Creuset?" dedi Dominic. "Elbette."

West End'deki bir mağazadaydılar. Le Creuset marka, dökme demir tencerelerde indirim vardı. Hem de büyük bir indirim. Hayatta bir kez olacak türden.

"Peki ama bunlara ihtiyacımız var mı?" diye sordu Tess.

"Evet," dedi Dominic. "Annenden aldığın birkaç eski sos tenceresiyle uzun süre idare edemeyiz."

Kendinden beklenmeyecek bir kabalıkla, *Senin annen bize hiçbir şeyini vermedi*, diye düşündü Tess. *Hem de kemer-*

leri sıkma kararı almalarına rağmen... "İyi ama paramızı banka-
kaya yatırmamız gerekmez mi?"

"Arada sırada beğendiğimiz şeyleri satın alabiliriz."

Tess, bakışlarını önündeki tencerelere çevirdi. Böyle bir
ruh hâlindeyken turuncu tencereler ona, içi boşaltılmış,
şeytani bakışlı, cadılar bayramı kabaklarını anımsatıyordu.

"Rengini mi sevmedin?"

"Yoo."

"Fiyatının da bayağı düştüğünü biliyorsun?"

"Evet," dedi Tess.

"Bu fırsat kaçmaz," dedi Dominic.

"Biliyorum."

"O zaman alalım."

Tess, kendini inanılmaz derecede bitkin hissediyordu.

***

Onu daha sıcak karşılayamazlardı herhâlde. George,
Essex'in banliyölerinden birindeki Edward dönemine
ait muhteşem malikânenin çizim odasında duran, güzel
Steinway'i çalarken yaklaşık bir saattir kendini öyle kap-
tırmıştı ki durup bir şeyler yemesi için ona ısrar etmek zo-
runda kaldılar. Somon buğulama ve ılık tereyağlı karidesle
kremalı sarımsaklı patates yedi. Kate Bankes, ona koca bir
dilim meyveli pasta vermeyi denediğindeyse başını kibar-
ca iki yana salladı.

"Çalamayacak kadar doydum."

"Tamam o hâlde, belki daha sonra alırsın," dedi Kate. "Stephanie'nin seni aç bıraktığımızı düşünmesini istemem."

Kate'i sevmiştii. Açık sözlü birine benziyordu. İçten pazarlıklı olmadığı belliydi.

"İstersen seni eve bırakabilirim," dedi sonra. "Herkesin gitmesini bekleyebilirsen tabii."

"Teşekkürler," dedi George. "Ama gitmem gerek. Trenle dönerim ben." Nedense Stephanie'nin, Kate Bankes'le aynı arabada yalnız seyahat etmesinden hoşlanmayacağını düşünmüştü.

George, o gece iki kez daha çaldı. Biri, onlar kahvelerini yudumlarken, diğeri de çay servisi yapılırken... Büyük ve şamatacı bir aileydi. Minik torunlar, mermer merdivenlerde bir oraya bir buraya koşturuyor; paha biçilmez sandalyelerin arasında dolaşıyorlardı. Gösterişli bir labrador, köşeye kıvrılmış uyuyordu. Neredeyse dokuz aylık hamile olan kuzenlerden biri öyle çok gülmüştü ki başı dönmüş bir hâlde, kendini *The Times*'ın bir sayısıyla serinletmeye çalışıyordu.

George, kendisini tren istasyonuna götürecektir olan taksiyi beklerken yaşlı teyzelerden biri, "Çok güzeldi, tatlım," dedi. "Her şey olması gerektiği gibiydi. Mary de tek kelimayle bayıldı."

"Benim için zevkti," dedi George.

"Tüm o eski şarkıları duymak çok güzeldi."

"En çok hangisini sevdiniz?"

"Ben hep *Strangers In The Night*'ı sevmişimdir." Bir iç çekti. "İlk görüşte aşkı anlatıyor. Ne romantik..."

George gülümsedi.

"Bir de *For Once In My Life*. Onun sözleri nasıldı? Tony Bennett söylüyordu, değil mi? Yani, Sinatra'dan önce."

"Ve Stevie Wonder," dedi George. "Herkesin hatırladığı versiyon onunkidir."

"Ben yine de en çok Sinatra'ninkini seviyorum. Haslemere'e ilk taşındığımızda onu radyoda dinlediğimi hatırlıyorum. Orada, mutfakta dikiliyordum ve *Evet, doğru*, diye düşünmüştüm. Bir insanın sana ihtiyaç duyması, seni daha güçlü kılıyor. Bir aslan kadar cesur oluyorsun o zaman. Yapamayacağın hiçbir şey olmuyor." Gülümseyerek durdu. "Bir de benim yaşıma gelince gör. Sen de benim kadar şapşal ve duygusal olacaksın."

George, bir an için üzüldüğünü hissetmişti. Hayatta ona gerçekten ihtiyaç duyan kimsesi yoktu. Hatta yerinin kolayca doldurulabileceğini hissediyordu.

Kadın, ona doğru eğildi. "Bana kendinden bahset. Londra'da yaşıyorsun, değil mi? Kate gibi?"

George başıyla onayladı.

"Ben orada yaşamayı becerebileceğimi sanmam," dedi kadın. "Artık orası için fazlasıyla safım."

"Alışık olmayana çok karmaşık gelir," diye karşılık verdi George. "Bir dünya trafik ve çok sayıda insan var."

"Kesinlikle. Bugünlerde benim duyduğum tek ses, sabah korosunun sesi." Başını bir yana eğip George'a baktı. "Sen evli misin, tatlım?"

George başını iki yana salladı.

"Ama neden?" diye sordu kendi nesline özgü bir per-

vasızlıkla.

“Doğru insan henüz karşıma çıkmadı sanırım,” diye cevapladı George.

Ve bir anda ağzından çıkan sözcükleri fark etti.

“George?” diye seslendi o sırada Kate. “Taksin geldi.”

“Sen iyi misin, tatlım?” diye sordu yaşlı kadın. “Yüzün kireç gibi oldu.”

Dışarıda, o soğuk aralık gecesinde George, kasıklarına tekme yemiş bir adam gibi sendeleyerek taksiye doğru yürümeye başladı.

***

Southwark Tiyatro Binası hınca hınç doluydu. Geç kalan Tess, ışıklar kapanmadan ancak saniyeler önce yerine oturabilmişti. Dominic ise son dakikada gelemeyeceğini bildirmişti. İş yerinde bir kriz çıkmıştı. *Gerçi*, dedi Tess içinden, *Dominic asla bu kelimeyi kullanmazdı*. O, dünyayı herkesin gördüğü şekilde görmüyordu. *Panik üretkenliği engeller*, derdi hep. *İnsanlar, kafası kesilmiş tavuklar gibi koş-turunca her şeyi yavaşlatmanın zamanı gelmiş demektir*. Sorunlarla *sakin kafayla yüzleşilmeli*. Soğukkanlı olup mantığını kullanmalısın. Tess bazen kendini, Yıldız Gemisi Atılğan'ın köprüsüne ısınlanmış gibi hissederdi. *Gerçi Dominic haklı*. *Bundan bir an bile şüphe etmem*, dedi kendi kendine. *İnsan hayatı boyunca, öyle bir duygudan diğerine atlayarak oraya buraya sürüklenemez*. *Aşırı uç duygular insana iyi gelmez*.

Tiyatronun karanlığında, sahnedeki tek saksafoncu çalmaya başladı.

Tess irkildi. Müzik öyle etkileyiciydi ki içine işlediğini hissetti. Gözlerinde yaşlar birikti. *Neyim var benim böyle,* diye düşündü. Mantıklı olmaya zorladı kendini. İşini bir an önce bitirip, Colin'e selam vermek için bile duramadan aralık soğuşunda trene yetişmeye çalışması yüzündendi belki. Ya da öğle yemeğini bir paket tuzlu krakerle geçiştirdiğindendi. Önceki gece Dominic'le Penge yüzünden tartışmasındandı belki de. *Penge'de yaşamak istemiyorum.* Ya da pespembe makyajıyla Glenda'nın, "Demek düğününüz için bir şapka alabilirim?" demesinden veya annesinin telefonda, "Ama emin misin, yani gerçekten Dominic'le birlikte yaşamak istiyor musun?" diye sormasındandı.

Tüm hafta, mantığını ve düşünmesini engelleyen ve onu ufak çaplı bir panik dalgasının içine fırlatan hormonal döngüden de olabilirdi. Muhtemelen bunların hepsinin etkisi vardı. Karanlıkta başını öne eğmesinin ve saksafoncu çalmaya başladığı anda gözyaşlarına boğulmasının sebebi, bunlar olmalıydı.

Ah, mantıklı bir sebep bulmaya çalışmak hiçbir işe yaramadığında ağlamanın verdiği o rahatlık...

Ama sahne ışıkları yanıp da oyun başladığında gözyaşlarını silmek için ellerini hemen yüzüne götürdü.

Arkasında, birkaç sıra üstündeyse George –son dakikada saksafoncu olarak sahneye çıkan Alex'in eski dostu– oyuna bir türlü konsantre olamıyordu. Oyuncuların, sahnede hareket ettiklerini, bir mimarın maketindeki minik insanlar gibi oradan oraya yürüdüklerini görse de ne dediklerini duymuyor ya da yaptıkları şeyleri düşünmüyordu. Biraz da endişeli bir hâlde, gruptakilerin onunla konuşmamasının sebebini merak ediyordu. Bir şeyler dö-

nüyordu ama ne olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu.

***

Tess kaybolmuştu. Burası doğru koridorsa ne tarafa gitmesi gerekiyordu? Sağdaki odaya baktı ama içeride, hiç tanımadığı, kel ve neredeyse bedeni yataktan taşacak kadar şişman bir adam vardı. Etrafta da soracak kimse yoktu. Bir an için orada olmasının gerekli olup olmadığını bile düşündü. O tereddüt ettiği sırada, sol taraftaki depo benzeri odadan mavi önlüklü bir kadın çıktı.

Tess hemen, "Affedersiniz, birini arıyordum," dedi.

"Gidip hemşirelere sorabilirsin, tatlım," dedi kadın koridoru işaret ederek.

Tess, koridorda ilerlerken temizliğin bu kadar önemli olduğu bir yere, şehrin pisliğini getirdiği için kendini suçlu hissediyordu. İçinde bir masa ve telefon olan resmî görüşlü bir oda bulduysa da içerisi bomboştu. Tam arkasını dönüp bakterileriyle birlikte dışarı çıkacaktı ki lacivert tunikli bir kadın masanın arkasında beliriverdi ve "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Colin'e bakıyordum," dedi Tess.

Kirsty'ye yılbaşı hediyesi olarak bir çift küpe baktığı Regent Sokağı'ndaki Dickens & Jones'ta oldukça keyifli bir saat geçirmiş, sonra mağazadan çıkıp yürümeye başlamıştı. Hava soğuk ama güneşliydi, gökyüzüyse açıktı. Tam Daisy Greenleaf'e yaklaşmıştı ki ambulansı gördü. Koşmaya başladı. Yanlarına ulaştığında ilk yardım ekipleri arka kapıları kapatıyorlardı. Görevli, ilk başta ona hiçbir

şey söylememişti. Sonunda Guy's Hastanesi'ne gittiklerini öğrendi. Ve ziyaretçi kabul edebileceğini söyledikleri güne kadar her gün hastaneyi aramaya devam etti.

"Ah, Colin mi?" dedi hemşire. "Koridorun sonunda, sağdaki oda."

Kadının işi vardı. O yüzden hemen arkasını dönmüştü.

Ama sana onun durumunu sormak istiyordum, diye geçirdi Tess aklından. *Çünkü öğreneceklerimden korkuyorum.*

Oda, parlak bir ışıqla aydınlatılmıştı. Tess'in endişeli bakışları, yarı çıplak vaziyette yatan dört adamın yataklarında gezindi. İlk baktığı yataktaki adam Colin değildi. Beyaz yastıkların üzerinde gözleri kapalı bir hâlde yatan adam, tıraşlı, zayıf ve orta yaşlı biriydi. Odanın diğer ucuna yürüdü. Sol tarafında Asyalı bir adam yatıyordu. Yanında, çocukları ve Tess'i tanıyormuş gibi başıyla selamlayıp gülümseyen mor mantolu bir kadın vardı. Sağındaysa beyaz bir kadının elini tutan zayıf, siyahi bir adam uzanıyordu. Tess, odanın kapısına bakmak için arkasını döndü. Diğer tek yatak boştu. Yatağın yanındaki sandalyede yeşil sabahlıklı sarışın bir genç vardı.

Hmm, dedi içinden Tess utanarak, *yanlış odada olmalıyım.* Geri dönmek üzere yürümeye başlamıştı ki ilk yataktaki adam gözlerini açtı. Tess durup adama baktı. Adam korkunç bir sesle öksürdüğünde Tess ne yapacağını bilemediğinden hemen yatağının yanına koşup şaşkın şaşkın beklemeye başladı. Bir süre sonra adamın öksürüğü geçti. Gözleri yeniden kapanmıştı.

"Bir bardak su ister misiniz?" diye sordu Tess.

Adam, en ufak bir hareket bile onu yoruyormuş gibi ya-

vaşça başıyla onayladı .

Tess, plastik bardağı suyla doldururken yatağın karşı-sındaki daracık masaya da biraz su dökmüştü. Suyu adama vermek üzere eğildi. Ancak adam onu almak için kolunu bile kaldıramayacak kadar güçsüzdü. “Bakın, içinde bir pipet var. Ben, onu ağzınıza kadar getireceğim. Siz sadece için,” dedi Tess. Adam bir kez daha başıyla onayladı. Ve ancak o zaman, adam suyu içerken, Tess karşısındakinin Colin olduğunu anladı. Kalbi paramparça olmuş, boğazı düğümlenmişti. Çünkü yatakta yatan bu adam öyle altmış yetmiş yaşlarında falan değildi; muhtemelen kırklı yaşlarının sonlarındaydı. Babası yaşıyor olsa onun olacağı yaşlarda... O koca gri sakalı ve fırça gibi beyaz saçları yokken onun bir iskelet kadar zayıf olduğunu görebilirdiniz. İki yanağında da derin çizgiler vardı. *Çok gülmekten oluşan çizgiler*, diye düşündü Tess. *Ama Colin’i ne zaman gülerken gördüm ki?*

Colin suyunu bitirdiğinde Tess, bardağı alarak az önce her yerine su döktüğü masaya bıraktı. Masayı silmek için etrafta bir şeyler aramaya başladı. Ama Colin’e ayrılan bu minik bölmede neredeyse hiçbir şey yoktu. Ne bir peçete ne meyve ne de okuyacak bir gazete... Dudaklarını ısırdı. “Oturabilir miyim?” diye sordu hemen sonra.

Colin, gözlerini bir kez daha araladı. Onun gözlerine benzemiyordu bunlar. Puslu bir cam gibi mat ve donuktular. Tess, yakınlardaki gri plastik sandalyeyi çekerek yanına oturdu.

Colin uzun süre hiç konuşmadı. Gözlerini yeniden kapattığında Tess, uykuya dalıp dalmadığını merak etti. Kendini tuhaf ve sıcaklamış hissetti birden. İçine çok fazla yün

doldurulmuş el yapımı bir oyuncak bebek gibi giysilerinin içine sıkışıp kalmıştı. *Sen yataktaki bir bedensin, bense sandalyedeki bir bedenim; devasa bir el, ikimizi de buraya kondurmuş ve ikimiz de hareketsizce duruyoruz,* diye düşündü, *ta ki hayat yeniden akmaya başlayana dek.* Sonra canının çay istediğini fark etti. *Bir fincan çay içsem daha iyi hissederdim kendimi,* diye düşündü.

O bunları düşünürken Colin, “Ne zaman?” dedi usulca.

Tess ona doğru eğildi. “Ne dedin?”

Ama sorusunu tekrarlamadı.

Sonunda tahminler yürüterek, “Buraya ne zaman geldiğini mi soruyorsun?” dedi Tess. “Çarşamba günü. Yani beş gün önce.”

Colin bir süre sonra ekledi: “Neden bu kadar uzun sürdü gelmen?”

Gözleri hâlâ kapalıydı. Şaka mı yapıyordu? Anlaması güçtü. Muhtemelen ilaçlar yüzünden doğru dürüst düşünemiyordu. Bu kadar uykulu olmasının da sebebi bu olmalıydı. Tess, başını yandaki yatağa çevirdi. Kocasını ziyarete gelen mor mantolu kadını kıskanmıştı, yanında çocukları vardı. Hasta ziyaretlerinde çocuklar, her şeyi ne kadar da kolaylaştırırdı... Konuşacak ne çok şey olurdu...

“İçerisi güzel ve ferahmış. Kocaman pencereleri var.”

Colin bu sözüne bir tepki vermedi. Ne diyecekti ki zaten? Kim yattığı hastanenin mimarisinden bahsetmek isterdi? İkisinin de konuşmadığı uzun bir ara daha oldu. Sonunda Tess sessizliği bir an önce doldurmaya istekli bir hâlde, “Colin, bir şeye ihtiyacın var mı? Getirmemi istediğin bir şey?” diye sordu.

Hâlâ bir tepki yoktu.

“Haber vermemi istediğin biri?”

Bunu duyan Colin’in yüzü korkutucu bir hâl almıştı. Tess buna bir anlam verememişti. Öfke mi, gülümseme mi yoksa inanılmaz bir acı mı, kestirmesi güçtü. “Neyin var? Ne oldu?” Tess, gerekirse hemşireyi çağırmak için panikle etrafta bir düğme aradı. O anda gözlerinin nemli olduğunu fark etti. *Ah*, dedi içinden, midesine acımasız bir yumruk yemiş gibi büyük bir kederle. *Lütfen ağlama. Lütfen ağlama.* Yeniden sandalyeye oturup yanına eğildi ve Colin’in kendisine yakın olan elini avuçlarının içine aldı. Elleri buz gibiydi.

“Neye ihtiyacın var, Colin? Sana ne getireyim?”

O sırada yatağın ucunda bir hemşire belirdi. “Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama kan almam gerekiyor,” dedi kadın.

“Benim çıkmamı ister misiniz?” diye sordu Tess.

“Kalmak isterseniz on dakikada bitiririm işimi.”

Ama Tess kalamazdı. Dayanabilecek gücü kalmamıştı. Colin’e döndü: “Şimdi gidiyorum ama yarın yine geleceğim.”

O bölmeden çıkıp yeniden hemşire odasına doğru yürürken gözlerinden süzülen yaşları fark etti.

***

“Ne var?” dedi George.

Rhys onunla göz göze gelemiyordu.

"Biri neler olduğunu söylesin."

Walter, "Dostum kolay değil," dedi sadece.

"Neymiş o kolay olmayan?"

"Söyle artık," dedi Mo, Walter'a.

Ama Walter öylece dikilmeye devam ediyordu.

"Bana söylemeniz gerek," dedi George. Ama Walter'ın aslında ne söyleyeceğini iyi biliyordu. Bir desteğe ihtiyacı olacağını düşünerek duvara yaslandı.

"Daha fazla devam edemeyeceğim," dedi Walter bir anda. "Üzgünüm."

George, bu cümleyi bir gün duyacağını biliyordu. Yine de bu, durumu değiştirmemişti. Sanki Walter midesine bir yumruk indirmişti. "Tamam."

"Doğru şeyi yaptığımdan da emin değilim."

"Biliyorum," dedi George.

"Sorun; para ve güvence."

George, derin bir nefes aldı. "Bakman gereken bir oğlun var. Bunu anlayabiliyorum." Bir an durup devam etti: "Tanıdığın başka biri var mı? Senin kadar iyi olan?"

"İşte işin o kısmı çok kolay olmayacak," dedi Mo.

"Biliyorum," diye cevapladı George. "Walter kadar iyi bir saksafoncu yok piyasada."

"Hayır," dedi Mo. "Ben bir saksafoncudan daha fazlasına ihtiyacın olacak demek istedim."

"Neden?"

Mo, bakışlarını Rhys'e çevirdi.

"Hayır," dedi George.

“Üzgünüm,” dedi Rhys.

“Neden?”

“Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum,” diyerek söze başladı Rhys. “Ama son günlerde çok düşündüm. Ve eve dönmek istediğime karar verdim.”

“Eve mi?”

“Swansea’ye. Çok ama çok üzgünüm.”

“Peki,” dedi George. Sonra, çenesine yediği yumruktan sersemleyen bir boksör gibi, “Swansea o kadar da uzak sayılmaz. Konserlere gelebilirsin,” dedi.

“Sanmıyorum,” diye cevapladı Rhys.

“Dört beş saat değil mi?”

Rhys başını iki yana salladı.

“Ama neden?” diye sordu George. “Sorun ne?”

“Sorun şu ki,” diye söze başladı Rhys, “ben bir şair olmak istiyorum.”

George, hayretler içerisinde ona bakıyordu. Bir süre sonra, “Şair mi?” dedi.

“Ne düşündüğünü biliyorum. Bu da nereden çıktı diyorsun. Ama doğruyu söylemek gerekirse yıllardır şiir yazıyordum. Sadece kimseye söylememiştim. Pek de konuşulacak bir şey değildi zaten.”

“Hiç bilmiyordum,” dedi George.

“Yani sorun da bu, değil mi? Hepimizin bazı sırları var.”

“Şimdi sıra bende mi?” dedi Mo.

Ringin iplerine yapışıp kalmıştı George. Tek gözü şişmiş ve kanlanmış bir hâlde Mo’ya döndü şimdi.

"Vedalaşmanın zamanı geldi," dedi Mo.

George ise, "Neden? Ajan falan mısın?" diyebildi.

"Ajan mı? Kim söyledi bunu?" dedi Mo şaşkınlıkla.

George, Mo'yu elinde bir silahla hayal etti. Ama sonra, *Belki de yanılıyorumdur*, diye düşündü. *Belki de kızıl saçlı, Glasgow aksanlı adamları ajanlığa alınıyorlardır.* "O hâlde sen neden ayrılıyorsun?"

Mo omuz silkti. "Sadece ikimiz kaldık."

George ona çaresizce bakıyordu.

"Haklı olduğumu biliyorsun. Bir atın ön bacaklarını kesmek gibi bir şey bu. Koşmasının imkânı yok artık." Mo, elindeki izmariti yere attı. "Hem artık senin de yüzmeyi öğrenme zamanı geldi. Bir bebeği havuza atmak gibi düşün. Öğrenmek için en iyi yöntemdir."

George şimdi nakavt olmuştu işte. Kalan son nefesiyle, "Peki, ne yapacaksın?" diye sordu.

"Ben mi?" dedi Mo. "Okula geri döneceğim."

"Okula mı?"

"Evet." Mo, hepsini yere sermeye hazır bir hâlde odaya bakındıktan sonra, "Fizik öğretmeni olacağım," dedi.

***

"Biri onunla ilgilenmeli," dedi Tess.

"Kim mesela?"

"Bilmiyorum. Ama her insanın, hasta olduğunda ona bakacak bir yakını vardır."

Tess ve Kirsty çamaşırhanedeydiler. Noel'den önceki hafta sonuydu. Bir iplik parçası, kurutuculardan yükselen sıcak havayla tavanda âdeta dans ediyordu.

"Bazı insanların kimsesi yoktur," dedi Kirsty.

"Ama bu çok üzücü," dedi Tess dudağını ısırarak.

"Sen varsın."

"Ama ben bir yabancıyım," dedi Tess. "Ben sadece işe giderken ona selam veren biriyim. İnsan, hastalandığında yanında ailesi olsun ister."

"Bir ailesi olmayabilir."

Tess, hırkasına daha da sıkı sarındı. Yeşil, el örgüsü, vintage bir hırkaydı ama yeterince sıcak tutmuyordu. "Kaybolan insanlardan biri olabilir. Belki de ailesi yıllardır onu arıyordur."

Kirsty, Tess'e üzgün üzgün baktı. "Noel zamanı onu seven ailesiyle yeniden bir araya gelsin istiyorsun," dedi.

"Bunun nesi kötü ki?"

"Belki de Colin, onları görmeye bile dayanamadığı için evden ayrılmıştır. Berbat ailesinin kendisini yeniden bulması onun en büyük korkusudur belki de."

Tess, somurtkan ve öfkeli aile fertlerini canlandırdı gözünde. Hastane yatağının çevresine boy boy dizilmiş; problemlili ve yılışık hâllerleriyle trafik polislerini andırıyordu. "Ama ya arada yanlış anlaşılmalara falan varsa. Herkesin çoktan pişman olduğu korkunç bir tartışma yaşamışlarsa. Belki de evlidir. Belki karısı şu an oturmuş çaresizce onun nerede olduğunu merak ediyordur."

"Bunu bilemezsin," dedi Kirsty. "Sorun da bu. Onun

geçmişini kurcalaman, her şeyi daha da kötüleştirebilir.”

Oturdukları yerden, kurutucunun içinde bir o yana bir bu yana savrulan çarşaflarını izliyorlardı.

“Bir hafta boyunca burada olmayacağım,” dedi Tess. “Tüm bu süre boyunca hiç ziyaretçisi olmayacağını düşünmekten nefret ediyorum.”

Bir sessizlik oldu. “Ben 26 Aralık’ta döneceğim işe. Onu ziyarete gitmemi ister misin?”

Tess dönüp Kirsty’nin yüzüne baktı.

“Ama öncesinde en az bir kez seninle birlikte gitmemiz gerek yoksa kim olduğumu anlamayabilir.”

“Bunu gerçekten yapar mısın?”

“Noel hediyem olsun,” dedi Kirsty.

“Sana ekstra büyük bir dilim Noel pastası getireceğim, söz.” Tess’in annesinin Noel pastası dillere destandı. Manchester’dayken Ellie kendi payını haftalarca saklar, gıdım gıdım yerdi.

“Köşe isterim,” dedi Kirsty. “Ve kreması da bol olacak.”

“Tamamdır.”

Biri, sokağa açılan kapıyı araladı. İçeriye giren buz gibi hava dalgası, masaların altındaki tozları uçurup unutulmuş bir gazetenin yapraklarını savurdu.

Tess ürperdi. “Mont giymeliydin,” dedi Kirsty.

“Eteğe pek uymuyordu.”

“Güzel görünmek için donmayı mı yeğliyorsun?”

“Elbette,” dedi Tess. “Herkes öyle yapmaz mı?”

Kirsty esnedi. “Daha ne kadar sürecek?”

“Bilmiyorum. Bir dakika sonra bir kontrol ederiz, çarşafLARımın nemli olmasını istemiyorum.”

Kirsty bacaklarını uzattı. “Ah, sana ne diyecektim, unuttum bak. Gareth, Güney Amerika’ya gidiyor.”

“Öyle mi? Neden?”

“Beni unutmak için elbette.”

“Abartmış sanki biraz.”

“Rhys, onun hep seyahat etmek istediğini söylediler zaten. Arjantin’den başlayacakmış.” Alnını kırıstırdıktan sonra konuşmaya devam etti: “Ya da Patagonya.”

“Rhys de Swansea’ye dönüyor.”

“Çok tuhaf olacak gerçekten,” dedi Kirsty. “Hepsi gittiğinde yani. Bir dönemin sonu resmen bu. Hackney’de öyle çok vakit geçirdim ki... Şimdi hepsi Londra’dan ayrılıp dünyanın farklı köşelerine gidiyorlar.”

“Galler, dünyanın bir ucu sayılmaz.”

“Ama New York sayılır.”

“New York’a kim gidiyor ki?”

“Sana söylemedim mi?” dedi Kirsty. “George, Manhattan’a gidiyor. Kız arkadaşı terfi almış.”

Tess’in kalbi huzursuzca çarpmaya başlamıştı. “Kız arkadaşım mı?”

“Hem de kadın avukat.”

“Tüm bunlar hangi ara oldu?”

“Çok hızlı oldu aslında,” dedi Kirsty. “Sanırım oldukça ısrarcı bir kadın. İstediklerini her türlü elde eden tiplerden.”

Tess’in üzülmeye ne kadar da anlamsızdı.

“Bence kader, birazcık yaratıcı davranayım derken raydan çıktı,” dedi Kirsty.

Ne fark ederdi ki? Nasıl olsa George’la hiç tanışmamıştı. Bunların hiçbirinin bir önemi yoktu.

“Bir de şu tarafından bakalım olaya,” dedi Kirsty. “New York’ta bedavaya tatil yapabiliriz.”

Tess, o güne kadar gördüğü tüm filmlerin New York sahnelerini düşündü: *Tiffany’de Kahvaltı*, *Manhattan*, *Harry Sally ile Tanışınca*. Sonra Chrysler Binası’nı, Özgürlük Heykeli’ni, Central Park’ı... İkiz Kuleler’e çarpan uçağın görüntüsünü...

“Tatil için vaktim olacağını sanmıyorum,” dedi sonra.

“Nedenmiş?”

“Yoğun olabilirim.” Sesinin, neşeli ve hevesli çıkmış olmasını ümit ediyordu. “Penge’de bir daire almakla meşgul olabilirim.”

2007

“Anne?”

“Sesin heyecanlı geliyor?”

“Sana haberlerim var.”

“Ah, harika!”

“Düşündüğün şey değil, anne.”

“Ah.”

“Anne, hadi ama. Her aradığımda yapma şunu.”

“Her aradığında yapmıyorum ki.”

“Bunun, belki de hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini düşündün mü? Belki de evlenmek istemiyordumdur.”

“Elbette. Yani istemiyorsan tabii. Ben sadece Dominic’le birlikte o evi satın alıp yerleştiğiniz ve o kadar uğraştığınız için düşündüm ki...”

"Biz, o daireyi yatırım olsun diye aldık. Bunu sen de biliyorsun."

"Çok yerinde bir karardı."

"Ve sadece iki yıl önce almış olmamıza rağmen değeri arttı bile. Dominic haklıydı."

"Parayı nasıl idare edeceğini biliyor."

"Penge konusunda haklıydı. Anne, sen ne yapıyorsun?"

"Sütü buzdolabına koyuyorum."

"Dolabın kapağını kapatmayı unutma. Yoksa geçen hafta olduğu gibi her şey bozulur."

"Ee, annesi babası nasıllar?"

"İyiler."

"Hâlâ Croydon'dalar mı?"

"Evet hâlâ Croydon'dalar."

"Peki ya kız kardeşi? Hâlâ şu şiddet eğilimli kocasıyla birlikte mi?"

"Anne, onun adı Enric."

"Biliyorum. Ama kötü insanların adlarını hafızamda tutmakta güçlük çekiyorum."

"Dominic bir süredir kardeşinden bir haber almadı. Ki muhtemelen bu iyiye işaret. Yalnızca işler kötüye gittiğinde arar çünkü onu."

"Kızının Kıbrıs'ta doğması çok zor bir şey olmalı."

"Katalonya'da."

"Londra'dayken bile yeterince kötü. Üstelik biz Charing Cross'a sadece bir saat uzaklıktayız."

"Pekâlâ, vereceğim haberleri duymak istiyor musun?"

"Anlat bakalım. Neler oldu?"

"Patronumu biliyorsun?"

"Bay Bankes'i mi?"

"Hayır, hayır, şirketin sahibi değil. Benim müdürüm, Glenda."

"Ah, evet."

"Emekliye ayrılıyor."

"Çok güzel."

"Swanage'a yerleşecek."

"Ah, büyükannene yakın olacak yani. Ne güzel. İletişiminizi de koparmamış olursunuz. Büyükannene her gittiğinde ona da uğrayabilirsiniz."

"Dahası var."

"Öyle mi?"

"Glenda emekli oluyor diyorum."

"Biliyorum, hayatım. Az önce söyledin ya. Sahil kenarına taşınacakmış."

"Bu da onun işini yapması için başka birine ihtiyaç olduğu anlamına geliyor. Anne, sen beni dinliyor musun?"

"Biri kapıya bir şey bıraktı da. Sanırım içine eski giysilerinizi koymanız için bıraktıkları şu yardım poşetlerinden. Ama benim verecek pek de eski kıyafetim yok. Zaten hep olanı giyiyorum."

"Anne, Glenda emekli oluyor."

"Evet."

"Ve o emekli olunca da birinin onun pozisyonuna geçmesi gerekecek."

"Doğru."

"Onun işini yapacak. Müşteri Hizmetleri Departmanı'nın başına geçecek yani."

"Sen olamazsın."

"Evet!"

"Tess. Müşteri Hizmetleri'nin başına mı geçeceksin?"

"Evet!"

"Ama sen daha yirmi sekiz yaşındasın! İnsanlar bu tip terfileri ancak kırklı yaşlarında alıyorlar."

"Biliyorum. Çok güzel, değil mi?"

"Dominic ne diyor?"

"Benimle acayip gurur duyuyor. Maaşım da arttı. Bu hızla gidersek çok geçmeden bahçeli bir ev alabileceğimizi düşünüyor."

"Bir ev mi?"

"Hatta belki Beckenham'da."

"Ah, Tess. Ne muhteşem haberler bunlar! Ne zaman öğrendin?"

"Bu sabah."

"Seninle iftihar ediyorum. Gerçekten. Herkese anlatabilir miyim?"

"Kime anlatacaksın ki?"

"Öncelikle Toby'nin annesine. Hiç durmadan Saint Martins'den ve Toby'nin sanat eserlerinden bahsedip duruyor. Demek Müşteri Hizmetleri Departmanı'nın başına geçeceksin. Baban hayatta olsa seninle gurur duyardı. Kutlamak için eve gelecek misin?"

"Sadece beni mi yoksa ikimizi de mi davet ediyorsun?"

"İkinizi de tabii ki. Dominic de artık aileden, öyle değil mi?"

"Önce ona bir sorayım. İşleri oldukça yoğun."

"Biliyorum, hayatım. Çok çalışıyor."

"Çok hırslı."

"Ve öyle de olmalı. Sana bakabilir böylece."

"Ben kendime bakabilirim, anne."

"Yani tabii ama..."

"Anne?"

"Demek istediğim... şimdi değil ama en nihayetinde bir gün... Siz, tüm o dekorasyon işleriyle uğraşınca ben de bunun, yeni birinin gelişiyile ilgili olabileceğini ummuştum."

"Elinde değil, değil mi?"

"On yıl oldu."

"Dokuz."

"Neredeyse on yıl. Bu, karar vermek için yeterli bir süre değil mi?"

"Olay karar vermek değil ki."

"Değil mi?"

"Değil. Ve şu an yüzünü buruşturduğunu da biliyorum."

"Sana öyle geliyor."

"Şimdi kapamam gerek. Yemek hazır olmak üzere."

"Yemeği Dominic mi yapıyor?"

"Yemeği hep o yapar zaten."

"Bu akşam yemekte ne var peki?"

"Patlıcanlı bir şey. Bir de limonlu."

"Ne egzotik... Böyle bir adama sahip olduğun için çok şanslısın."

"Anne, bu gürültü de ne?"

"Bulaşık makinesi."

"Patlayacakmış gibi ses çıkarıyor."

"Bu aralar pervanesi hep böyle."

"Geldiğimizde Dominic'e bir bakmasını söyleyeyim mi?"

"Söyler misin? Ah, ne iyi adam! Çok da becerikli."

***

Bazen, Greenwich Village'ta Stephanie'yle yan yana yürürlerken George kendini büsbütün yalnız hissedirdi. Evleri iki kişi için fazlasıyla büyüktü. George'a göre, bu ev ihtiyaçtan değil; Stephanie'nin, başarısıyla başkalarına gösteriş yapmak istemesi yüzünden alınmıştı. Birkaç büyük anlaşmadan sonra Stephanie inanılmaz derecede popüler olmuştu. Amerikan firmalarının başkanları onu bizzat arıyorlardı. Lüks bir markaydı âdetâ; işte ciddi olduğunuzu göstermek için görüşmelerinizde bahsedeceğiniz türden bir isim...

O da tırnaklarıyla kazıyarak elde ettiği bu başarısını, aşırı harcamalar yaparak herkese ilan etmek istiyordu. Başarıyordu da. Onun bu bol keseden harcamaları, moda tasarımcılarının hayallerini süslüyordu. Kemikli ayakları, ayakkabıları mükemmel gösteriyordu. Teni ılık saç-

yor, gözleri parıltıyor ve başını her salladığında; kısacık, kahverengi, parlak saçlarının her bir teli, ona itaat ederek ahenkle dans ediyordu.

George ise iki arada bir derede kalmıştı. Görünüşte, bu yeni, lüks yaşantısından keyif alıyor gibiydi. Kalp ameliyatlarıyla ilgili uluslararası bir kongreye katılmak üzere Amerika'ya gelen abisi evlerine ziyarete gittiğinde George, onun yüzündeki şaşkınlık ifadesinin her saniyesinin tadını çıkardı. Kola açar gibi durmadan şampanya açıyordu. Sohbet boyunca tanıdığı ünlülerden dem vurdu. Gördükleri oyunları, gittikleri yemekleri, katıldıkları özel davetleri anlattı durdu. Babasının çok yakında, o her zaman umutsuz, titrek ve kararsız oğlunun, bir başhekimin yalnızca rüyasında göreceği lüks bir hayat yaşadığını öğreneceği gerçeğinin keyfini sürüyordu.

Yine de bazen Stephanie'nin kendisinde ne bulduğunu düşünüp endişelenirdi. Ne zengindi ne de başarılı... Çok zeki, hatta yakışıklı bile sayılmazdı. *Belki de bu yüzdendir*, diye düşündü. Sorun çıkarmıyordu. Başını belaya sokmuyordu. Stephanie yalnızca işine konsantre olmak istiyordu. Karmaşık ilişkilere ayıracak zamanı yoktu. Bu nedenle de destekleyici, yardımcı ve giysileri kuru temizlemeden almayı sorun etmeyen George onun için idealdi. Haftada iki defa, etkili ve oldukça tatmin edici bir şekilde sevişebiliyorlardı. Ona partilerde, yemeklerde eşlik ediyordu. Öldürücü darbelerini ve başarılarını hayranlıkla dinliyordu. Onu zorlamıyor ya da rahatsız etmiyor, hatta değiştirmeye bile çalışmıyordu.

Ama içten içe korkuyordu George.

Bu çaresizce nefes alma ihtiyacını bir sır gibi saklıyordu

içinde. Stephanie'nin zengin ve önemli arkadaşlarının hiçbir şeyden haberi yoktu. Ne de olsa Stephanie onun halkla ilişkilerini çok güzel yürütüyordu. En başından beri onu; kaşmir takım elbiseler, ipek kravatlar ve el yapımı ayakkabılar içinde arkadaş çevresine takdim etmişti. Sohbet aralarında, hayret verici müzik yeteneğinden bahsetmeyi de ihmal etmezdi. Ebeveynler yavaş yavaş, bu usta sanatçı ve bestecinin çocuklarına ders vermeyi düşünüp düşünmeyeceğini sorar olmuştu. Stephanie'nin arkadaşları da avukattı. Dolayısıyla müzikten pek anlamazlardı. George da İngiliz olduğu için Stephanie'nin anlattığı hikâyelerin doğru olup olmadığı bilinmiyordu. Bu yüzden kimse fazla soru sormuyordu. New York'a taşındıktan on iki ay sonra George artık insanları reddedecek kadar yoğun bir koşuşturma içine girmişti. *Maalesef başka birini alamayacağım*, derdi. *Yeterli zamanım yok*. Tabii bunda iyi bir öğretmen olmasının da payı vardı. Çocuklara sabırlı ve nazik yaklaşımıyla içlerindeki yeteneği ortaya çıkarıyordu. Çocuklar da ona bayılıyorlardı.

Mutlu olması gerekirdi.

Ama ömründe ilk defa –ya da iki yaşında, piyanonun tuşlarına basmak için tabureyi çektiğinden beri ilk defa– George piyano çalmayı bırakmıştı. Öğrencilerine öğreteceği şarkıların üzerinden geçiyordu sadece. Kendine, ölçüleri ve akorları hatırlatıyordu. Bazen yarısı unutulmuş bir eserden bir şeyler çalardı. Ama devasa piyano, çoğunlukla alt kattaki oturma odasında yalnız ve sevgisiz bir hâlde çalınmayı bekliyordu.

Manhattan'a ilk taşındıklarında George, piyasadaki yeni işleri dinlemek için akşamları caz kulüplerine giderdi.

İhtimaller onu heyecanlandırırdı. Stephanie işe gittiğinde, evde yalnızken sürekli hayal kurardı. New York'un bambaşka bir ritmi vardı. Vurmalı çalgıları Londra'dakilerin öyle farklıydı ki artık eski ritimler ona doğru gelmiyordu. Çok çalışıyordu. Besteleri üzerine o kadar yoğunlaşmıştı ki derslerini kaçırmamak için kendine kocaman bir çalar saat almıştı.

Ama çalıştıkça kendine güveni de azaldı. Çaldıklarının iyi olup olmadığını bile bilmiyordu. Piyasayı araştırdı. Dergiler aldı. Caz müzik menajerleri ve festival organizatörlerinin röportajlarını okudu. YouTube'dan klipler izledi.

"George, lütfen çalarken kapıyı kapatır mısın?" dedi Stephanie bir gün.

George, cesaretini toplayıp bir CD doldurdu. Bunu bir fotoğraf, biyografi ve basından alıntılarla birleştirip yayıncılara yollamaya hazırlandı.

"Bu yeni tarz, biraz tuhaf ve uyumsuz değil mi?" demişti Stephanie.

Bir sabah George, her zamanki gibi kahvesini alıp güne başlamak için üst kata çıkmıştı. New York'tu zengin ailelerin çocuklarına Chopin ve Bach öğretmeden önce caz hayallerine dalmak için bütün bir sabah vardı önünde. Ama piyanonun yanına bile yanaşmadı. Odanın kapısında durup siyah enstrümanın büyük, parlak kıvrımına baktı. Mikrodalga fırına ya da bulaşık makinesine bakmak gibi gelmişti bu ona. Çalmak istemiyordu. Tuhaf ve aynı zamanda da korkutucuydu bu hevessizlik. Nefes almaya veya yemek yemeye ihtiyaç duymamak ya da hiç susamak gibi...

Kimseye anlatmadı bu hâlini. Kime anlatacaktı ki zaten? Eski dostları –Stephanie’nin neredeyse tiksindiği pejmürde müzisyenler– dünyanın diğer ucundaydılar. Londra’dan gelen e-postalara cevap vermiyordu. Söyleyecek hem çok şeyi vardı hem de hiçbir şeyi yoktu.

Yayıncılara göndermeyi planladığı CD, masasının çekmecesinde duruyordu.

“Hasta mısın?” diye sordu Stephanie bir cumartesi sabahı. Koridordaki aynada kirpiklerine maskara sürüyordu. Alışverişe gideceği için heyecanlıydı. Yapacak çok işi vardı. “Doktora gitmen gerekir mi?”

“Sanmam,” dedi George.

“Peki neyin var?”

“Bilmiyorum.”

“George,” dedi Stephanie. “Bazen herkes kendini kötü hissedebilir. Ama buna teslim olmazsın. Mücadele edersin. Depresyondaysan gidip Doktor Mishkin’i gör. Sana bir antidepresan yazar.”

George, ona dehşete dolu bir ifadeyle baktı.

“Şimdi ne oldu?” diye sordu. “Kötü bir şey mi söyledim?”

George başını salladı.

“Çıkmaya hazırsan montunu giyebilir misin artık? Yoksa hiçbir şeyi yetiştiremeyeceğiz.”

“Ben bir süreliğine eve gitmeyi düşünüyordum,” dedi George.

Stephanie, arkasına dönüp ona baktı. “Eve derken?”

“Londra’ya.”

"Peki ya öğrencilerin ne olacak?"

"Bensiz birkaç hafta idare edebilirler."

"Piyano çalıyorlar, George. Elbette sensiz idare edemezler."

"Ben yalnızca," diye söze başladı George çaresizce, "eski kulüplerden birkaçına uğrarsam belki yeniden çalabilirim diye düşündüm. Neler olup bittiğine bir bakacağım."

Stephanie yüzüne bakıyordu. "Bunun için biraz yaşlı sayılmaz mısın?"

"Ben otuz yaşındayım."

"Aynen öyle."

George bir şey söylemek üzere ağzını açmıştı ki vazgeçti.

"Demek istediğim," dedi Stephanie yavaş ve tane tane konuşarak, "insan gençken şöhret hayaline kapılabilir. Ama bizim yaşımıza geldiğinde oyunun kuralları değişiyor. Bu da artık ciddi olma zamanının gelmiş olduğu anlamına geliyor." Durdu ve çevresindeki yüksek tavana, tablolara ve ihtişamlı avizelere baktı. "Yani, tüm bunlar kendiliğinden olmadı, George. Bunlar için çok çalıştım. Birlikte çalıştık. Ve şimdi zamanımızı, elimizden geldiğince çok para kazanmak için harcamalıyız. Otuzlu yaşlarda işler böyle yürür. Servetini bu yaşlarda kazanırsın."

George, sadece Stephanie'nin yüzüne bakmakla yetindi.

"Seninle gurur duyuyorum, George. New York'taki en zengin ailelerden bazılarının çocuklarına piyano dersi veriyorsun. Bunu yaparken pek fazla yorulduğunu da sanmıyorum, öyle değil mi?"

"Ama piyano çalmayı bıraktım," dedi George.

"Belki de gerçekte yüzleştığın içindir. Senin de söylediğin gibi, sahneye çıkarak para kazanman çok zor. Ama öğretmenlikle oldukça iyi bir hayat kurabilirsin. Saatlik ücretin yeterince iyi olduğu sürece. Ki şu an öyle. Tanrı'ya şükür."

"İyi de piyano çalmıyorsam tüm bunların amacı ne?"

"Ah, George." Stephanie başını salladı. "Bazen bir çocuk gibi konuşuyorsun."

Bir çocuk mu, diye düşündü George.

"Bence yardım almalısın. Bir terapistten falan. Burada herkes böyle yapıyor. Bence aklındakileri birine anlatman gerek. Yani, bence büyümekten korkuyorsun. Ve aslında her erkeğin bir şekilde yaşadığı bir şey bu. Erkekler, küçük bir oğlan çocuğu olarak kalmak isterler. Ayrıca bu durum da oldukça anlaşılır." Sonra alnını kırıştırdı. "Yine de kadınlar için durum farklıdır. Çünkü biz, yetişkin olmaktan keyif alırız. Yine de erkeklerin şu toyluk sorunuyla ilgili bir dünya şey duydum ve bence birkaç seans içinde bunu çözmek iyi bir fikir gibi." Saatine baktı. "Ama şimdi alışverişe çıkmalıyız. Sana çorap alacağız, benim de ceketimi almam gerek zaten."

"Ben öyle..."

"George, artık konuyu kapatabilir miyiz? Bence söylememiz gereken her şeyi söyledik."

Stephanie'nin böyle sabırsız olduğu anlarda George kendini, ilişkilerinin gerçekten yürüyüp yürümediğini düşünürken bulurdu hep. *Tek başıma daha mı mutlu olurdum? Çok geç olmadan gitmeli miyim?* Bu düşünceler, tüm gün ka-

fasını meşgul ederdi. Küçük de olsa oldukça etkili bir düşünceydi bu. Tıpkı dikiz aynasındaki haçın, bir o yana bir bu yana sallanması gibi...

Ama Stephanie, biraz fazla ileri gittiğini her zaman anlardı. Akşam yemeğinin ve nane çayının ardından George dişlerini fırçalayıp da yatak odasına döndüğünde, onu üzerinde yalnızca jartiyeri ve tenini saran Chanel No.5 parfümüyle yatağa uzanmış hâlde bulurdu.

"Biz bir takımız, George," derdi, küçük göğüsleri George'un ağzıyla flört ederken. "Biz bir takımız."

Aylar geçtikçe George'un eve dönme özlemi giderek arttı. Londra'yı aklından bir türlü çıkaramıyordu. Konserlerden sonra grupla birlikte gittikleri, Hackney'deki evin köşesindeki o kafeyi düşünüyordu: Saat gecenin ikisi, tam bir İngiliz mekânı; camlar buğulanmış, havada pastırma, sıcak süt ve tereyağlı tostun kokusu var. *İyiydik*, diye düşündü George. *Grubumuz iyiydi. Peki ya şimdi ne yapıyorum? Lüks evlerde oturup varlıklı avukatların çocuklarına ders veriyorum.*

New York'a taşındıktan iki sene sonra George'un memnuniyetsizliği öyle bir noktaya gelmişti ki artık bir şeyler yapması gerektiğini hissediyordu. Ancak peşi sıra üç şey yaşandı.

Bir öğleden sonra George, zengin bir boşanma avukatıyla inanılmaz derecede aksi bir kadının on dört yaşındaki oğlu William'la haftalık derslerinden biri için Yukarı Doğu Yakası'na gitmişti. Evin temizlik görevlisi onu her zamanki gibi içeri almış, George da döner merdivenlerden çıkarak, açık renk ahşap mobilyaları, bembeyaz duvarları olan ve

Central Park'a bakan oturma odasına ulaşmıştı. Her şey, olması gerektiği gibiydi; ev, sessiz ve sakindi. George, bu modern ve minimalist evdeyken birden sağır olduğunu hissedirdi hep.

Arkasını döndüğünde karşısında William'ın annesini buldu.

"Konuşabilir miyiz?" dedi kadın.

George kadına bir süre baktı. Daha önce onunla konuşmaya hiç ihtiyaç duymamıştı oysa. Genelde, George'un görünür olmayı hak edecek kadar nüfuzlu biri olup olmadığından emin değilmiş gibi yanından geçip giderdi.

"Lütfen oturun," dedi. "William'a beş dakika beklemesini söyledim."

George oturdu.

"Oğlum hakkında konuşmalıyız."

Neler olduğunu anlamamıştı. William'ı severdi. Verilen ödevlere çalışan ve piyano çalmaktan keyif alan oldukça yetenekli bir çocuktur.

"Söyler misiniz," dedi kadın, "William'ın gelişiminden memnun musunuz?"

"Evet," dedi George. "Bence iyi gidiyor."

"Ne kadar iyi?"

"Oldukça."

Kadın gergin bir şekilde gülümsedi. "Daha ayrıntılı konuşabilir misiniz?"

"Tekniği iyi," dedi George. "Zor eserleri çalabiliyor. Müzik kulağı da var."

Kadın sabırsızlıkla araya girdi. "Diğer öğrencileriniz-

den daha mı iyi, daha mı kötü?"

"Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim," dedi George.

Kadın, rahatsız olmuş bir ifadeyle George'a baktı. "Önümüzdeki ay bir festival olacak. William sahne alacak. Onun, diğerlerinin arasında en iyisi olup olmayacağını merak ediyorum."

Ne fesat bir kadın, diye düşündü George. Öfkelendi ve William'ı koruma içgüdüleriyle endişelendi.

"Bunun bir yarış olduğunu bilmiyordum," dedi usulca.

"Elbette öyle," dedi kadın. "Hayat bir yarış zaten."

Söylemek istediği tüm sözler, bir avuç maytap misali patlıyordu zihninde. Dışarı çıkmak, kadının bu kibirli hâline, aptallığına, küçük hesaplarına sırtını dönüp gitmek istiyordu. Ama bunun yerine orada öylece oturdu. *Haklı mı acaba?* diye düşündü içinden. Kadının söyledikleri bir süre zihnini oyaladı. *Eğer hayat bir yarışsa ben kazanan mıyım, yoksa kaybeden mi?*

Dersten sonra parkta yürüyerek kafasını toplamaya çalıştı. Bugüne kadar neler yaptığını tartarken eski tip bir terazinin ağırlıklarını dengelemeye çalışıyormuş gibi bir hâli vardı. *Artık çalmıyorum,* dedi kendi kendine. *Sahneye de çıkmıyorum. Yani kaybediyorum. Ama diğer yandan, kolay para kazanıyorum. Güzel bir kadınla dünyanın en zengin şehirlerinden birinde, güzel bir evde yaşıyorum. Bu da kulağa kazanıyor-muşum gibi geliyor.*

Yürürken cebindeki bozuklukları buldu. *Yazı tura mı atsam?* diye geçirdi içinden. *Tura gelirse kazanan, yazı gelirse kaybeden olurum.*

Sonra kendine öfkelen-di. Hayatını, bir muhasebe defte-ri gibi kâr-zarar üzerinden değerlendirdiği için kendinden nefret etti. *New York beni değiştiriyor*, diye düşündü ağaç-ların arasından masmavi gökyüzüne bakarken. *Eskiden bir kargaşanın içinde yaşırdım ama ne yapmak istediğimi bilirdim. Şimdiyse hayatım tam bir düzen timsali. Ama nereye gittiğim konusunda en ufak bir fikrim bile yok.*

İkinci olay, kanser araştırmaları için para toplamak amacıyla yapılan bir yardım yemeğinde gerçekleşmişti. George kendini, yeni yeni beyazlamaya başlamış siyah saçları olan, ellili yaşlarında bir kadının yanında otururken bulmuştu. Hoşsohbet bir kadındı. George, onu güldürmek için Guildford'daki çocukluğuna dair hikâyeler anlatıyor-du. Babası, aralık ayı gelmeden ısıtıcıyı açamayacakları ko-nusunda öylesine katıydı ki camları buz tutuyor, yatakta her döndüklerinde yorganlar çatırdıyordu.

"Ya siz?" diye sordu George. "Siz nerede büyüdünüz?"

"Kaliforniya'da," dedi kadın. "Güneşin hep parladığı yerde yani."

"Peki, mesleğiniz nedir?"

"Dört oğlan yetiştirdim."

George gülümsedi. "Yorucu olduğuna eminim."

Kadın bir kahkaha attı. "Yorucuydu. Hâlâ da öyle." Şa-rabından bir yudum alarak devam etti: "Gençken dansçıy-dım."

"Hangi türle ilgileniyordunuz?"

"Bale." George'un bir tepki vermesini beklerken gözleri ışıldıyordu. Sonra ekledi: "İyi-ydim de."

George bundan bir an bile şüphe duymamıştı. "Peki, ne

oldu?”

“Sonsuza dek dans edemezsin. İnsan gençken yapabiliyor bunu ancak.”

George, kadının yüzünde bir pişmanlık belirtisi aradı ama kadın oldukça sakin görünüyordu.

“Bu masadaki insanlara, gençken sevdikleri işi yapıp yapmadıklarını sorsan eminim neredeyse hepsinin cevabı hayır olacaktır. Dans etmeyi çok severdim. Ama sonra bırakma zamanım geldi. Ve oğullarım oldu. Bence çok şanslıydım.”

Çok geçmeden, sağ tarafındaki misafirle konuşmak üzere George’a arkasını döndü. George ise kırmızı şarabını dikip kadehini yeniden doldurdu. Masanın diğer ucundaki Stephanie’nin onaylamaz bakışlarıyla karşılaşmasa şişeyi bile dikebilirdi.

Çok sonra eve dönüp yatağa girdiklerinde George, sırtüstü yatıp karanlığa daldı. Bir New York taksisinin arka koltuğunda oturmuş, ne kadardır yolda olduğunu, onu neyin tuttuğunu ya da takside durması mı yoksa inmesi mi gerektiğini bilmeden, sıkışan trafiğin ortasında kalmış gibi hissediyordu.

Üçüncü olay, Stephanie’nin ona akşam yemeği hazırlamasıyla başladı. Ki bunu çok nadir yapardı. Genelde yemeklerini dışarıda yerlerdi. Çıkmadıkları günlerdeyse George, buzdolabını talan edip bir piknik sofrası kurmalarına yetecek kadar yiyecek bulurdu. Ama perşembe gecesi George eve geldiğinde Stephanie’yi mutfakta patates soyarken buldu.

“Evde miydin?” diye sordu şaşkın şaşkın. Normalde

sekizden önce evde olamazdı. Hatta bir anlaşma sürecindeyse daha geç geldiği bile olurdu. Ceketini çıkarıp sandalyelerden birinin arkasına astı. "Her şey yolunda mı?"

"Ah, onu asmayı unutma, George, lütfen."

George, hole dönüp ceketini portmantoya astı. Zihninde bir yerlerde minicik bir umut ışığı parlıyordu. Yanlış giden bir şeyler mi vardı? Belki de iş yerinde bir şey olmuştu. Belki de eve dönebilecekleri anlamına geliyordu bu. Sonra, tıpkı fırtınanın ardından çıkan gün ışığı gibi, birden zihninde onu heyecanlandıran bir ışık yandı. Sorunu nasıl çözeceğini bulmuştu. Sanki uzun zamandır uykudaydı da bir şey onu sonunda uyandırmıştı. Manhattan, Stephanie için uygun bir yerdi. Ama George'a göre değildi. Evet, onun için de bir deneyim olmuştu. Ama şimdi, iki yılını geçirdiği bu şehir onu boğuyor, korkutuyordu. Onu tüketiyordu. *Geri dönmeliyiz, diye düşündü. New York'ta elde ettiği başarılarından sonra Stephanie'nin Londra'da iş bulması zor olmaz. Ve memleketimdeyken, Londra'nın o kalabalık, pis kulüplerinde yeniden çalma arzusunu duyabilirim. Eğer Stephanie benimle gelmez ve burada daha fazla yaşayamayacağını anlamazsa onsuz giderim. Çünkü buradan gitmem lazım. Yeniden nefes almam gerek.*

George, kısacık süren o zafer anında inanılmaz bir rahatlama hissetti. Tüm prangaları kırıldı. Zincirleri gevşedi. Artık özgürdü.

Mutfağa geçtiğinde dolabı açtı. "Bir şey içmek ister misin?" diye sordu. Bir kadeh şarabın olanları anlatmasına yardımcı olabileceğini düşünmüştü.

"Hayır, teşekkürler," dedi Stephanie.

Sesinde bir tuhaflık olduğunu fark edince George dönüp Stephanie'nin yüzüne baktı. "Emin misin?"

Stephanie gülümseyerek başıyla onayladı. George'un kalbi küt küt atmaya başladı.

"Hamileyim," dedi sonra Stephanie.

George orada, elinde şarap şişesiyle donup kaldı.

"Bu sabah öğrendim. Son günlerde neden bu kadar yorgun olduğumu merak ediyordum. Görünüşe göre on haftalıkmış." Durup George'a baktı. "Şok olmuş gibisin."

"Biz korunmuyor muyduk?" diye sordu George.

"Elbette korunuyorduk. Ama % 0.3'ün içindeyiz."

"Neyin içindeyiz?"

"% 0.3. Doğum kontrol haplarının etkisiz kalma oranı."

"Ah."

"Zaten bunu daha fazla ertelemek istemezdik, değil mi? Otuz iki yaşındayım ne de olsa."

George, şarap şişesini elinden bıraktı. "Evet."

"Bundan böyle yediklerime dikkat etmem gerekecek," dedi Stephanie. "Artık uyduruk peynir yemek yok."

George, kafasının içi krem peynirle dolmuş gibi hissediyordu. Doğru dürüst düşünmeye çalıştı. "İş yerindekilere söyledin mi?"

Stephanie alnını kırıştırdı. "Elbette söylemedim. Daha sana bile yeni söylüyorum."

"Elbette," dedi George.

"Planlamamız gereken çok şey var," dedi yeniden lava-boya dönüp bıçağı eline alırken.

Az önce dünyası paramparça olan George, yıkıntıların arasındaki tanıdık parçaları seçmeye çalışıyordu. "Londra'ya dönecek miyiz?"

"Neden böyle bir şey yapalım ki?"

"Bilmem. İsteyip istemediğini merak ettim."

"Hayır," dedi bir patatesi ikiye bölerken. "Londra'da bizi ilgilendiren bir şey yok artık."

"Tabii," dedi George.

"Tanrı'ya şükür, yatılı bir bakıcı için yerimiz var evde."

George, bir sandalye bulup oturmaya çalıştı. "Peki, ihtiyacın olan bir şey var mı?" diye sordu. "Benim yapabileceğim bir şey?"

Stephanie dönüp ona baktı. "Aslında bir şey var."

"Ne?"

"Bana evlenme teklif edebilirsin."

"Ah," dedi George. "Ah, evet. İstediyin bu mu?"

Stephanie güldü. "Çok komiksin," dedi. "Elbette istediğim bu. Söyledim ya." Elindeki bıçak bir anlığına parıltıydı. "Biz bir takımız."

***

"Tecrübelerinizin bu iş için pek de uygun olduğunu sanmıyorum."

Aslında, dürüst olmak gerekirse kız üniversiteden yeni mezun olmuştu. Zaten kötü boyanmış el yapımı kâğıtları şişirilmiş fiyatlara satmanın pek bir tecrübe gerektirdiği

söylenemezdi. Belki yalnızca eleştirilere kulak asmamayı bilmek gerekebilirdi.

Karşısındaki genç kadın, çizgi film karakterlerinininkileri andıran kocaman gözleriyle ona bakarken ağlamaklıydı.

“Neden bu pozisyona başvurmayı düşündünüz?” diye sordu Tess.

Tuhaf bir sessizlik oldu.

“Başvurunuzda Daisy Greenleaf markasının bir etkisi oldu mu?” diye sordu Tess yardım etmek ister gibi. “Burada çalışmak mı istiyordunuz?”

Ekibe yeni birini katmak çok heyecan vericiydi. Bu kişi, onun sağ kolu olacaktı. *Ama seçimimi yaparken çok dikkatli olmalıyım*, diye düşündü Tess. Karşısındaki aday İspanyolca biliyordu ve bu, Güney Amerika’yla iş yaparlarsa işine yarayabilirdi. Matematik bölümünden mezundu ki bu da Oliver’ın önünü görmeye çalıştığı şu günlerde kesinlikle bir artı puan olurdu. Ama onu diğerlerinden ayıran bir özelliği var mıydı?

Genç kadın kıpkırmızı olmuştu şimdi. “Öyle güzel bir ürün yelpazeniz var ki,” dedi sadece.

“Öyle mi?” dedi Tess şaşkın bir hâlde.

“Ah, evet. Jaipur’dan gelen mektup kâğıtlarını çok seviyorum. Zimbabwe’den gelen minik not kâğıtlarını da... İnternet sitenizdeki ‘misyonumuz’ kısmı da çok etkileyciydi.”

Oliver’ın daha az utanç verici çabalarından biriydi bu da. “Ama daha önce bir müşteri hizmetleri departmanında çalışmadınız, değil mi?” diye sordu Tess. “Ya da pazarlama?”

Genç kadın başını iki yana salladı.

Ah, canım, diye düşündü Tess içinden. Bunu bir an önce sonlandırmam lazım. Karşı odadan kendisine bağırıp duran Oliver'la beş dakika bile çalışamaz. Yine de bu genç kadına kaba davranmak istemiyordu. Ne de olsa, o da kendi mülakatında, masanın karşısında başını sallayarak oturan Glenda'ya Fransızca'yı nasıl akıcı konuştuğuyla ilgili az yalan söylememiştir.

Zaman nasıl da hızlı geçmişti. Nedense bu düşünce, son iki yıldır evlerindeki duvar kâğıtlarını söküp, bordo boyanın duvarda bıraktığı izleri çıkarmakla geçirdiği o yorucu saatleri getirdi aklına.

Hafta sonları süpürgelikleri boyayarak geçirdi. Perde dikmek ya da stor asmak ona zor gelmiyordu aslında. Ama arada bir, Dominic'in standartlarının bu kadar yüksek olmamasını dilemiyor da değildi. Tess'e kalsa üst kattaki radyatörün suyu koridorun tavanına akınca bir pas giderici sıkmak yeterli olurdu. Ama Dominic astar kâğıdını söküp her şeyi yeniden yapmak konusunda ısrarcı davranmıştı.

"Aman Tanrım," demişti annesi mutfaktaki boyanın temizliğine hayret ederek. "Tıpkı bir ameliyathane gibi."

"Abartacak bir şey yok. Yeni boyandı sadece," diye karşılık vermişti Tess savunmaya geçerek.

"Ah, eleştirmek için demedim," demişti annesi. "Bence senin şu Dominic olağanüstü bir adam. Senin iyiliğini istiyor hep, değil mi?"

İstiyor, diye düşündü Tess. Bana, ikinci el pazarından kabloşuz, bakalit kasa, antika bir radyo aldığı zamanki gibi. O böyle şeylerden hoşlanmaz. Elinde olsa her şey bembeyaz ve minimalist

tarzda olurdu. Ama benim, muhtemelen ülkenin savaşa girdiğini anons eden bu eski radyoyu beğeneceğimi de biliyordu. Bunun gibi küçük jestler çok önemli. Bana, beni sevdiğini söylemesine gerek yok. Bunu, yaptığı her şeyle gösteriyor zaten.

Tess alnını kırıştırdı. Aslında evimiz olduğunda, evde çıplak dolaşacağımızı ve parkelerin üzerinde sevişerek, dizginlenemeyen bir arzuyla kendimizi IKEA mobilyalarının üzerine atacağımızı hayal etmiştim. Ama pek de öyle olmadı. Bir anda içeriye dalan bir ev arkadaşı ya da banyoya giren bir misafir olmadığında insan arzusunu da kaybediyor galiba. Belki de insanlar bu yüzden hemşire ya da polis kostümleri giyiyorlar. Yani biraz edepsizleşmek gerekiyor. Aksi hâlde uğraşmaya değmeyecek kadar normal görünüyor gözüünüze.

Tess, bir mülakatın ortasında olduğunu hatırlayınca bir anda utançla doldu.

“Pekâlâ,” dedi boğazını temizleyerek. “Belki bana biraz kendinizden bahsetmek istersiniz. İlgi alanlarınız neler?”

“İlgi alanlarım mı?”

“Mesela hobileriniz,” dedi Tess.

Genç kadın derin bir nefes aldı. “Vintage giysileri severim.”

Tess, kadının yüzüne ilk kez doğru dürüst baktı. “Gerçekten mi?”

“İşçilikleri öyle güzel ki... Hem yaşamışlıklarını da seviyorum. Onları benden önce giyen insanları ve onların hayatlarını düşünmek de hoşuma gidiyor. Pimlico’daki Cornucopia’yı bilir misiniz? Orada saatler geçirebilirim. Hemen hemen her cumartesi oraya giderim. Bir de bağış dükkânlarına... Bazen çok fazla araştırmak gerekiyor. Ama

birkaç ay önce, Camberwell'de Jeanne Lanvin'in tasarladığı 1930'lardan, siyah, saten bir gece elbisesi buldum."

Tess şaşırmıştı. Genç kadın dudağını ısırıldı. "Yani onları iş yerinde giymem tabii. Uygun olmazdı..." dedi fazla konuştuğundan endişelenerek.

Tess, genç kadının öz geçmişini incelemek üzere öne doğru eğildi. "Helen'dı, değil mi?"

Genç kadın başıyla onayladı.

Tess yeniden kadına baktı. "Ne zaman başlayabilirsin?"

2008

“Mia Farrow gibi mi?” dedi Londra’daki abisi, telefonun diğer ucundan.

“Biz çok beğendik,” dedi George.

Aslında Stephanie beğendi, diye düzeltti içinden.

“Eee, nasıl gidiyor? Uyuyabiliyor musunuz?”

“Pek sayılmaz,” diye cevapladı George.

Ama umurunda değildi bu. Bazı sabahlar, Mia yüzünün her bir köşesini ve çizgisini ezberlemeye çalışır gibi uzun uzun ona baktığında George’un içi büyük bir huzurla dolardı. Mia’nın gözleri, onu yaşama ve içinde bulunduğu ana bağlıyordu. Bu önemliydi. O anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Elbette Stephanie her sabah olduğu gibi öfkeyle uyanıp, yastıkları kabartmaya ve bulaşıkları gürültüyle makineye yerleştirmeye kalkınca Mia birden

ağlamaya başlarsa anın büyüsi tümüyle bozulurdu. Yine de doğum yapması fiziğini hiç etkilememiş olan Stephanie, özel dikim siyah takımını giyip işe gittiğinde George ve Mia, hiçlikle meşgul olacakları uzun günlerine başlar; hayranlıkla birbirlerine bakıp birbirlerinin solukları eşliğinde yeniden uykuya dalarlardı. Stephanie, bebek yüzünden daha az çalıştığından saat yedi sularında eve gelir ve etraftaki kaosa inanamaz gözlerle bakardı. George, o ofisteyken elde ettikleri tüm o küçük başarıları ve kaydettikleri aşamaları unutmamaya çalışırdı. Kızının şaşırtıcı gelişimine kendisi gibi Stephanie'nin de şahit olmasını istiyordu. Ama ne zaman karısının o asık, öfkeli yüzüne bakıp bu sihirli küçük insanın yaptıklarından bahsetmek için ağzını açacak olsa tek kelime edemezdi. Stephanie, "Tüm gün ne yaptınız?" diye sorar, George da kendini bir anda son derece bezmiş hissederek, "Hiç. Hiçbir şey yapmadık," diye cevaplardı onu.

"Bebeklerin açık havaya çıkması gerek," dedi bir gece Stephanie. "Uyumalarını kolaylaştırıyor."

George başını salladı.

"Cidden, George," dedi, "en azından şarküteriye kadar gidebilirsin herhâlde. Hemen yolun sonunda."

"Evet," dedi George. "Yarın gideriz."

İki gün sonra gittiler. Şarküteride, tüm o kırmızı ve altın rengi paketlerden yansıyan ışıklar altında George, kendisine gösterilen nezakete şaşırmıştı. İnsanlar Mia'ya hayranlıkla bakıp onu seviyorlardı. Tek kuruş hesap ödememişti. Ne makarnanın, ne kekin ne de parmesan peynirinin parasını almıştı dükkân sahibi. Dükkândaki bekâr kadınların

her biri ya onu tavsiyelere boğuyor ya da kolunu okşayıp ona ne harikulade bir baba olduğunu söylüyordu. Yeniden gün ışığına çıktığında, daha önce varlığından bile haberdar olmadığı gizli bir örgüte katıldığını hissetti. *Kendi çocuğu olana dek, çoğu insanın hayatının merkezinde çocuklar olduğunu görmüyor insan, diye düşündü.*

“George?” dedi Stephanie bir gece.

“Efendim?” Uykuya dalan Mia’yı izliyordu.

“Sence de biraz takıntılı olmaya başlamadın mı?”

George suçlulukla yerinden sıçradı. “Öyle miyim?”

“Nefes alıp almadığını kontrol etmene gerek yok.”

“Yok tabii,” dedi George.

O günden sonra kendini kontrol etmeye çalıştı. Yani daha doğrusu yalnızca Stephanie’nin onları izlemediği anlarda Mia’nın üzerine titriyordu.

***

“Burası hep tertemiz,” dedi Kirsty şüpheli bir tavırla.

“Dominic sayesinde,” dedi Tess. “Dağınıklıktan hoşlanmıyor.” Utanmıştı. Ev, o kadar derli toplu ve temizdi ki birisi onu çamaşır deterjanına bastırıp kuruması için ipe asmış gibiydi.

“Kimsenin dağınıklıktan hoşlandığını sanmam,” dedi Kirsty.

Tess kaşlarını çatı. “Ama sen hiç temizlik yapmazsın.”

“Çünkü dağınıklıktan hoşlanmamakla bu konuda bir şey yapmak isteyecek kadar rahatsız olmak arasında bü-

yük fark var." Kendini kanepeye bırakıp devam etti: "Ee, ne var ne yok?"

Kirsty'nin üzerinde, belinde siyah bir kemer olan, kısa, mor bir elbise vardı. Kalçasını örten elbisesi, tüm bedenini sarıyordu. Her zamanki gibi hiç çaba harcamadan şık görünmeyi başarmıştı.

Yeni mi acaba? diye düşündü Tess. *Benim hayatımda yeni hiçbir şey olmuyor. Beckenham'da bir anda peyda olan şu evi saymazsam tabii.* "Pek bir şey yok," dedi.

"Gözlüğünü takmışsın," dedi Kirsty. "Bak bu yeni."

Tess elini yüzüne götürdü. "Onları taktığımı hep unutuyorum."

"Gözlükten nefret ettiğini sanıyordum."

"Ben de pek çok şeyden nefret ettiğimi sanıyordum," dedi Tess. "Ama yaşlandıkça öyle olmadığını anladım." Cümlesini bitirince Kirsty'ye baktı. "Ne var?"

"Yok bir şey."

"Dalga geçer gibi bakıyorsun."

"Yani sadece 'yaşlandıkça' demek için biraz gençsin bence."

"Neden ki?" dedi Tess. "Bu bir gerçek. Eskiden mide bulandırıcı bulduğum şeylerin aslında oldukça iyi olduklarını görüyorum şimdi. Brokoli gibi. Ve tavuk ciğeri."

"Peki ya tayt pantolonlar?" diye sordu Kirsty. "Ve çift odaklı gözlükler?"

"Herkes yaşılanıyor," diye ekledi Tess.

"Ama bazı insanlar diğerlerinden daha hızlı."

"Buna olgunlaşmak deniyor işte."

"Hayır efendim, daha otuz olmadan orta yaş psikolojisine girmek deniyor."

Tess, karşılık vermek için ağzını açsa da uğraşmamaya karar verdi.

"Ee, Polonyalı gazetecin nasıl?"

Kirsty suratını buruşturdu. "Polonya'ya geri döndü."

"Gerçekten mi?" Tess, arkadaşı için üzülmüştü.

Kirsty ise omuz silkti. "Onun işi bu. İyi hikâyelerin peşinden gidiyor."

"Peki, bir daha ne zaman dönecek?"

"Birkaç hafta sonra," dedi umursamaz bir tavırla.

"Beni kandıramazsın," dedi Tess.

"Öyle bir niyetim yok zaten," dedi Kirsty gözlerini kocaman açarak.

"Bu seferkinden bayağı hoşlanmıştın."

"Ondan hoşlandığımı zaten söylemiştim sana. Ama öyle toz pembe hayaller kuracak da değilim. Gerçekten anlaşıp anlaşamadığımızı görebilecek kadar uzun süre birlikte, yani aynı ülkede kalamıyoruz ki."

"İnsanın, dünyanın dört bir yanını gezmesini sağlayacak bir işinin olması hoş bir şey olmalı."

"Yapman gereken tek şey," dedi Kirsty, "Daisy Greenleaf'teki işinden istifa etmek."

"Bir zamanlar dünyayı gezeceğimi sanırdım. Bir de şimdiki hâlime bak."

"Penge'de yaşıyorsun," dedi Kirsty sırtarak. Ama Tess o kadar dalgındı ki, "Ee, yani?" dedi sadece.

"Tim'le Lily Seattle'a taşıyorlar."

"Öyle mi?"

"Çocuklar için oranın çok daha iyi olacağını söylüyorlar."

"Seattle'da uykusuz geceler," dedi Kirsty.

"Bebek artık geceleri uyuyormuş."

"Bebek demişken," dedi Kirsty, "geçen gün Rhys de ilginç bir haber verdi."

"Yoksa bebeği mi olacak?"

"Bunun için önce bir kız arkadaşına ihtiyacı olduğunu düşünüyorum."

"Biri var dediğini hatırlıyorum," dedi Tess. "Swansea'ye yakın oturan biri. Sessiz muhitlerden birinde."

"Mumbles'da," dedi Kirsty. "Ah, hayır, o çoktan bitti. Bu, Rhys'le falan ilgili değil. George hakkında."

"George mu?"

"Ruh eşin," dedi Kirsty.

"Onunla hiç tanışmadığımı biliyorsun, değil mi? Hiç!"

"Tanışmalıydın ama."

"Tanışmadım ama. Pek çok kez birbirimizi teğet geçtik. Ve bir türlü tanışamadık."

"Facebook'ta bile mi?"

Gözlüğüyle akıllı bir baykuşa benzeyen Tess yüzünü buruşturdu. "Facebook hesabı yok."

Kirsty'nin gözlerinde muzip bir bakış belirdi. "Demek baktın?"

Elbette baktım, diye düşündü Tess. İnsani bir merakla sa-

dece. Twitter'a da baktım hatta. 1940'lı yılların caz müziklerini seven ve New York'ta yaşayan bir George buldum ama fotoğrafı yoktu.

Sonra umursamaz görünmeye çalışarak sordu: "Ee, George ne yapıyormuş?"

"Evlenmiş. Şu Amerikalı kadınla. Ve bir kızları olmuş."

Tess'in kalbi duracaktı neredeyse. "Bir kız mı?"

"George, kadına abayı yakmış demek ki."

"Öyle görünüyor," dedi Tess. "Yoksa onunla evlenmezdi."

"Bir de bebekleri olmuş. Üstelik bebeğe de George bakıyormuş."

Tess, hiç tanışmadığı bu adamı, Brooklyn Köprüsü'nde, *-Ben Efsaneyim* filminden hatırladığı New York mekânlarından biriydi bu- yanında bir bebekle hayal etti. "Oldukça modern bir yaklaşım."

"Karısı dünya kadar para kazanıyor. O yüzden o çalışırken George da evde oturuyor."

"Adı ne?"

"Karısının mı?"

"Hayır, bebeğin."

"Hiçbir fikrim yok," dedi Kirsty. Tess'e daha da yakından bakıyordu şimdi. "Neden sordun? Bebekler ilgini mi çekmeye başladı?"

Tess, Dominic'le sabahki konuşmalarını düşünürken kendini suçlu hissetti. Dominic, yeni uyanmış, kemikli kollarını esnetiyordu. (Bugünlerde Dominic, o eski ihtişamını kaybetmiş gibiydi. Hatta Tess son zamanlarda onun,

sabahları kıyafetlerini daha hızlı giymesini diler olmuştı.) Tess esneyerek ona bir fincan çay isteyip istemediğini sormuş, Dominic de gülümseyerek tıpkı yıllardır evli bir çift gibi konuştuklarını söylemişti. Kısa bir sessizlikten sonra da eklemişti: “Annem, düğünün ne zaman olacağını sorup duruyor.” Endişeye kapılan Tess, Dominic’in yüzüne bakarak, “Ben henüz hazır değilim,” demişti. Dominic ise, “Ama sen de biliyorsun ki tam çocuk sahibi olacak yaştayız. Hâlâ genç olsak da finansal açıdan kendimizi güvence altına aldık,” diye karşılık vermişti.

Tess’in gözleri uzaklara daldı. *Ben bebek falan istemiyorum*, diye düşündü.

“Tess?” dedi Kirsty.

“Efendim?” diye cevapladı yeniden içinde bulunduğu ana dönerek.

“Bebek diyorum?”

Tess başını iki yana salladı.

“Emin misin?”

“Evet,” dedi Tess net bir şekilde. “Bir yuva kurmadan önce yapmak istediğim çok fazla şey var.”

Görünenin aksine, dedi içinden kederle.

2010

Guildford'daki ev, bir yokuşun üzerindeydi. Yolun başında durunca, eve ulaşmanın tek yolunun, bir paraşütçü misali kendini aşağı salmak olduğunu düşünürdü insan. Evin önündeki yol ise bir arabanın park edemeyeceği kadar dikti. George'la abisi arka bahçede adam gibi futbol oynayamamışlardı hiç. Tepenin sonundaki çitlerin arkası, yani otların büyüyüp serpildiği dik kayalığın önü; patlamış, havası kaçmış, kayıp toplarla dolu bir mezarlığı andırıyordu.

Zamanında geçici olarak alınmıştı bu ev. Siyah, çelik pencereleri, kırmızı tuğlaları ve sivri çatısıyla pek de güzel bir ev sayılmazdı. George, buraya taşındıkları ilk sene annesinin, evin duvarlarını beyaza boyamak için merdivene tırmanışını hayal meyal hatırlıyordu. Ama emin de değildi. İki ya da üç yaşındaydı. Belki de içinde güneş ışığı olan

ve evin pencereleri açıkken annesinin yüksek sesle şarkılar söylediği bir anı yaratmıştı zihninde.

Onun gidişini hatırlıyordu ama. George daha on yaşındayken gitmişti. Cornwall'da, heykeltıraş bir adamla yaşamak için onu terk etmişti. Gözyaşları içinde George'a, başka şansı olmadığını ve onu çok sevdiğini ama yine de gitmesi gerektiğini açıklamaya çalışmıştı. *Burada kalamam, demişti. Burada kalamam.* Yıllar sonra, annesi ölüp Cornwall'daki tatlı hatıraları, mavi gökyüzüne ve martılara karıştığında George maziye dönüp baktı ve annesinin muhtemelen haklı olduğunu düşündü. Babasıyla yaşamak insanı delirtmeye yeterdi. Ama o zamanlar bunu anlayamıyordu. Annesi gitmiş ve George'un içinde, yeri doldurulamaz bir boşluk bırakmıştı.

Annesinden sonra, insanlara biraz mesafeli yaklaşıp neler yaptıklarını uzaktan izlemeyi tercih eder olmuştu. Mesafe koymak daha kolaydı. Bir şeylere dâhil olmak, işler kötü gittiğinde kendini tehlikeye atmak anlamına geliyordu.

Karısı, maddi durumu iyi olmayan bir sanatçıyla West Country'ye kaçtıktan sonra George'un babası, bu evin geçici olarak alındığını unuttu. Ne de olsa çevresinde olup biteni pek umursamazdı. Bu yüzden de buradan ayrılmak gibi bir niyeti hiç olmadı.

Yıllar geçmiş ve beyaz duvarları griye dönen ev, kendi kaderine terk edilmişti. Zemindeki tahtaların boyaları kalkmış, banyonun tavanı rutubetten nasibini fazlasıyla almıştı. Temizlikçi kadın Maggie haftada iki gün geliyordu. Ama onun da gözleri artık iyi görmüyordu. Kitapların ve şömüne rafının üstünü gri bir toz tabakası kaplamıştı.

Babası bunu fark etmiyordu bile. İki oğlu da evden ayrıldığından beri, yani tam on beş yıldır yalnız yaşıyordu. Bir radyosu, peynir ekmeği ve bir şişe malt viskisi dışında evden beklediği pek bir şey yoktu zaten. Onun için hayat, bir Tanrı'yı oynadığı ameliyathanenin parlak ışıkları altındaydı. Ev, ameliyatlardan arta kalan zamanını öldürdüğü bir yerdi yalnızca.

Babası, hastaneden çıktığında George'un onu ziyarete gelmesini istememişti. Yalnızca, "Gerek yok," demişti telefonda.

"Nasıl olduğunu görmek istiyorum," demişti George.

"Görecek bir şey yok."

Londra Eğitim Hastanesi'nde kardiyolog olduğu için ameliyatlardan anlayan George'un abisine göre operasyon iyi geçmişti. Ama hastalığın seyrini öngörmek oldukça güçtü.

"Güç derken?" diye sormuştu George.

Abisi yüzüne bakmış ve yalnızca, "Kanser..." diyebilmişti.

George, her zamanki gibi sessizliğe büründü. Abisi de babası da aynı şekilde konuşuyorlardı. Bir virgül, çok daha nazik olabilecekken onlar hep noktayı seçerdi.

İşte bu yüzden şimdi, yani beş yıl sonra ilk kez, yeniden İngiltere'de, baykuş ayağına benzeyen ıslak akçaağaç yapraklarının üzerinde durmuş, babasının evinin yeşil kapısına bakıyordu. *Uzak durmamı istemesine rağmen geldim*, diye geçirdi içinden. *Bana hiçbir şey söylemeyecek, hiçbir bilgi vermeyecek ve benimle hiçbir düşüncesini paylaşmayacak olmasına rağmen geldim. Üzerimde, Stephanie'nin geçen sonbahar aldığı*

siyah, kaşmir montumla kaldırımında duruyor ve bana tahammül etmekte zorlandığı söylenebilecek bir adamın evine girmek üzere cesaretimi toplamaya çalışıyorum.

Yağmur başladı.

Ben onun oğluyum, diye düşündü George tam o sırada.

Ancak onu ne zaman görse kollarını açıp gülmeye başlayan iki yaşındaki kızı Mia'yı düşününce, omuzlarını dikleştirip eğimli ve kaygan zeminde ilerlemeye cesaret edebildi.

***

"Peki, nasıldı?" diye sordu Rhys.

Hackney'deki evin mutfağında oturmuş çay içiyorlardı. George'un son ziyaretinden sonra biri mutfağı maviye boyamaya karar vermişti. Ama tamamlayamamıştı. Ocağın arkasındaki duvarın tam ortasında durup kalmış fırçanın izi görülebiliyordu. George, bu yarım kalmışlığın sebebini merak etti. Çalan telefon muydu? Boyanın bitmesi? Ya da bir bar daveti? Bunun dışında her şey aynıydı. Buzdolabının yanındaki dolabın hâlâ bir kulpu yoktu ve eski bir kapıdan bozma ahşap mutfak tezgâhı da yerli yerindeydi. Yıpranmış tezgâh, üzerindeki yanıklar ve kesiklerle on yıllık bir geçmişin izlerini taşıyordu.

"Söylemesi güç," dedi George. "Aynı görünüyor. Ağrısı falan da yokmuş. Açıkçası hiçbir fikrim yok."

"Kolay değil, değil mi?" dedi Rhys. "Sanırım Gareth'le biz şanslıyız."

Rhys'in annesiyle babası, Orta Galler'de küçük bir çiftlikte yaşıyordu. Rüzgâr alan, masrafı bol ve işlerin ağır olduğu bir yerdi ama mutlulardı.

"Kalmamı bile istemedi," dedi George. Kahverengi deri koltuğunda, koridordaki saatin tik taklarını dinleyen babasını düşündü bunu söylerken. O saatten nefret ederdi. İçerideki sessizliğe düşmandı sanki.

"Yalnız yaşamaya alışmış olmalı," dedi Rhys.

Benim varlığıma alışamadığı kesin, diye düşündü George.

"Dürüst olmak gerekirse yalnız yaşamanın sonu bu," dedi Rhys. "Gitmeni dört gözle beklerler. Orada öylece otururken bile ortamın huzurunu kaçırsın. Sen gider gitmez de yeniden televizyonu açıp bacıklarını uzatırlar."

George, babasının, bacıklarını uzatıp oturduğunu hayal etmeye çalışsa da başaramadı.

"Ee, devam et," dedi Rhys.

"Neye?"

"On dakikadır oturuyoruz ve sen bana henüz bir fotoğraf bile göstermedin."

"Mia'nın mı?"

"Başka kimin olacaktı?"

George cebinden cüzdanını çıkardı. Sonra kızının o güleç yüzünü görmenin verdiği hazzı yaşamak için fotoğrafa bir süre baktı ve arkadaşına uzattı.

"Vay canına," dedi Rhys. "Şuna bak. Çok güzel. Hiç sana benzemiyor."

George, orada öylece, gülümseyerek oturuyordu.

"Keşke şu an kendini görebilsen," dedi Rhys. "Onun

hakkında konuşmak bile seni neşelendiriyor.”

“Kimse bunun ne kadar güzel bir şey olduğundan bahsetmez,” dedi George. “Hep kötü şeyleri, zorluklarını anlatırlar.”

“Ona sen bakıyorsun, değil mi?”

“Stephanie tam zamanlı çalışıyor. Ben de ders vermeye devam ediyorum. Haftada iki gün, öğleden sonraları bakıcı geliyor. Ama çoğu zaman Mia’yla baş başayız.”

“Şimdi kaç yaşında?”

“İki.”

“İyi görünüyorsun,” dedi Rhys. George’u dikkatle inceledikten sonra devam etti: “Yanlış anlama ama daha bir zengin görünüyorsun.”

“Hepsi Stephanie yüzünden. Benimle ilgisi yok.”

“Başarılı, değil mi?”

“Oldukça,” dedi George. Stephanie dur durak bilmiyordu. New York tam ona göreydi. “Peki ya sen?”

“Eh, pek başarılı sayılmam,” dedi Rhys bir an duraksadıktan sonra. “Swansea’de de değilim gördüğün gibi.”

“Ne oldu?”

Rhys huzursuzca kıpırdandı. “Londra’yı özledim. Buna inanamıyorum. Üstelik onca yıl eve dönmeyi istememe rağmen. Oraya gittiğimde hemen dönmek istedim. Doğruyu söylemek gerekirse hiçbir yerde mutlu olduğumu sanmıyorum. Bildiğin seyyah oldum.”

George gülümsedi. Rhys son cümleyi öyle uzatarak, öyle dikkatle heceleyerek söylemişti ki...

“İşime geri döndüm. Kitapçıya. Birkaç şey de yayınlata-

bildim. Ama başarılı olduğum söylenemez.”

“Eve geri dönüp güzel, Galli bir kız bularak evleneceğini düşünüyordum,” dedi George.

“Sana yalan söyleyecek değilim. Ben de aynısını ümit ediyordum.”

George bekledi.

“Biri vardı,” dedi Rhys.

“Ve?”

“Olmadı.” Gözleri uzaklara daldı. Yüzünde kederli bir ifadeyle öylece kalakaldı.

Demek bu yüzden döndün, diye düşündü George. Rhys’in daha çok şey anlatmasını umdu ama sessizlik giderek uzadı.

“Ya Mo?” diye sordu George. “Ve Walter?”

Rhys, birden içinde bulunduğu ana geri döndü. “Mo arada bir uğrar. Gece yarısı kapımı çalıp yatacak yer ister.”

“Öğretmen oldu mu peki?”

“Oldu. Essex’te bir ortaokulda çalışıyor.”

“Mo’nun ders anlattığını düşünemiyorum,” dedi George. *Küçük bir dolabın içini havai fişekle doldurup patlamasını beklemek gibi,* diye düşündü kendi kendine.

“Walter’ın iki çocuğu daha oldu.”

George durdu. *Bu kadar uzun zaman oldu mu gerçekten?*

“İkiz. Biri kız biri oğlan.”

“Avukat oldu mu peki?”

“Belediyede çalışıyor. Harcandığını düşünmeden edemiyorum.” Rhys, elindeki fincanı masaya bıraktı. Yüzünde

oldukça ciddi bir ifade vardı. "Ya sen?"

George rahat görünmeye çalışıyordu. "Bende pek bir şey yok."

"Olanları söyle o zaman."

George bakışlarını kaçırdı.

"Hâlâ çalamıyorsun, değil mi?"

"Bir süre ara verdim."

Mia'nın oyuncaklarını topluyorum. Yemek yapıyorum. Televizyon izliyorum. Çalmak dışında hemen her şeyi yapıyorum. Bazen, diye düşündü George, zihnindeki müziğin sesini bile duyamıyorum.

"New York'ta da güzel kulüpler var," dedi Rhys.

"Yüzlerce."

"O hâlde seni durduran şey ne?"

Gözünün önüne Stephanie geldi. Bugünlerde George'a bakarken sık sık kaşlarını çatıyordu. O çalışırken George'un evde kalıp Mia'ya bakması konusunda anlaşmışlardı elbette ama son günlerde, bundan dolayı ona kızıyormuş gibi davranıyordu. George kendini, analiz edilen ve sonunda pek de beğenilmeyen bir tablo gibi hissediyordu.

"Belki öğretmenlik yaptığım içindir," dedi George. "Çok fazla teorik bilgiden." Bir kaşık alıp şeker kâsesine daldırdı. Rhys'in onu izlediğinin farkındaydı.

"Çalmayı bırakamazsın," dedi Rhys. "Sen hepimizden iyiydin." Bir süre sonra konuşmaya devam etti. "Belki de başka müzisyenler bulmalısın. Bakarsın, yeni bir grup kurarsın. Bu aralar kulüplerde çalan insanları dinle biraz. Sana ilham veren şey ne, onu bulmaya bak." Yine bir süre

durakladı. "İçerideki odada bir piyano var."

George, söylediklerinin hiçbirine tepki veremeyince Rhys derin bir iç çekti. "Bu gece bir parti var."

İşte George şimdi ona bakıyordu. "Bu gece mi?"

"Kirsty'nin partisi. Bugün doğum günü."

"Gelebileceğimi sanmıyorum."

"Neden ama?"

"Bilmiyorum," dedi George. "Birilerini görmeyeli çok uzun zaman oldu."

"O da şimdi Kennington'da yaşıyor."

"Belki erken yatarım."

"Sen asla uyumazsın."

Sanırım haklı, dedi George içinden. "Dışarı çıkacak havada değilim."

"Partilerin olayı da bu zaten," dedi Rhys. "Havanda olup olmaman önemli değildir. Öylece dikilip keyfinin yerine gelmesini beklersin."

George gülümsedi.

"İşte böyle," dedi Rhys. Bir şey bekliyor gibiydi.

"Ne?"

Rhys ayağa kalktı. "Hadi öyleyse."

***

Kirsty'nin evi, Elephant'tan Oval'a uzanan, geniş, gri ve trafiğin hiç eksik olmadığı bir cadde olan Kennington Park Yolu'ndaydı. 1700'lü yılların mimari özelliklerini taşıyan

evlerden bazıları, kendilerini beklenmedik bir şekilde ucuz bir restoranda bulan yaşlı hanımefendiler gibi, ince ve zarif görünüyorlardı. Kirsty de bu evlerden birinin giriş katında oturuyordu. Arkadaşı Rafael altı aylığına Brezilya'ya gitmiş, o da onun, aslında çalınmaya bile değmeyecek sanat koleksiyonunu güney Londralı hırsızlardan korumakla görevlendirilmişti. Ahşap heykellerden biri, erekte olmuş çıplak bir adama aitti. Bu keyifli hâline rağmen gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Belki de yüzü kafatasının üzerinden kaydığı ve derisi çamdan akan sakız misali sarktığı için böyle paniklemişti.

Kirsty, kapıyı açıp karşısında Rhys'le George'u görünce yüzünü büyük bir sevinç kapladı.

"Geldin!" dedi mutlulukla.

"Elbette," diye cevapladı onu Rhys.

"George," dedi Kirsty onu öpmek için uzandığında. "Kısa süreliğine mi geldin? Ben hiç gelemedim size."

"Her zaman bekleriz," dedi George, Stephanie'nin eski arkadaşlarından birinin onlarda kalmasına asla izin vermeyeceğini bilse de.

"Kokteylimiz var," dedi Kirsty. "Ne isterseniz alın. Tabii bitene kadar."

Ev tıklım tıklımdı. Öyle kalabalıktı ki neredeyse tamamen turuncu rengin hâkim olduğu, devasa tablolarla dolu duvarlar zar zor görünüyordu. Montlarını, çoktan ipek, deri ve tiftikle dolu bir bağış dükkânına dönen minik odaya bıraktıktan sonra hep bir ağızdan konuşan ve yerinde duramayan kalabalığa karıştılar. Güney Amerika ezgilerinin hâkim olduğu müziğin sesi güçlkle duyuluyordu.

Kendini hem evinde hem de buradan çok uzakta hissedene ve bu yüzden hâlihazırda huzursuz olan George, endişeli gözlerle etrafına bakındı. İnsanları süzdü. Her ne kadar kendilerini moda ikonu gibi görseller de bir dergiye kapak olana dek çoktan demode olurlardı. Böyle tipler onu hep gıcık ederdi. Burada kimseyi tanımıyordu.

"İçki?" diye sordu Rhys.

"Olur."

"Ne istersin?"

"Fark etmez," dedi George. Kendini yorgun hissediyordu. Uçak yolculuğundan dolayı sarsılan bünyesi, babası, dört yıldır gelmediği Londra'ya ait onca görüntü, tanımadığı insanların gevezeliği... Hepsi üst üste gelmişti. Ama her şeyden öte Mia'yı özliyordu.

"George?"

Arkasına döndü.

"Tess'i tanıyordun, değil mi?"

***

Bu George'tu. Biliyordu bunu. Onu hiç görmese de tanımıştı. Çevresi, onu itip kakan, bağırarak konuşan insanlarla doluydu ve o, orada, karşısında duruyordu. Bu, onun için kesinlikle tanıdık bir görüntüydü.

Aşına olduğu bu his, Tess'i şaşkına çevirmişti. Ama rahatlatmıştı da. Çünkü George, tıpkı hayal ettiği gibiydi. Bunca zaman boyunca onu böyle hayal etmişti: 1.70-1.75 boylarında, kahverengi saçlı ve mavi gözlü. Güneş yüzü

görmemiş gibi bembeyaz tenli. Gözlerinin çevresi çok gü-lüyormuş ya da çok endişeleniyormuş gibi hafif kırışık. Kirli sakallı. Gözlerinizi alamamanızı gerektirecek bir özelliği yok, diye düşündü Tess. Ne şişman ne de zayıftı. Ne bir doğum lekesi ne yüzünde bir piercingi ne kocaman bir sakalı ne de dövmesi vardı. Kıyafetleri bile gösteriştense uzakta: Ütülemeyi unuttuğundan ya da tüm gün üzerinde olduğundan veya kanepede uyuyakaldığından kırış kırış olmuş lacivert bir gömlek.

Ama belki de istediği budur, diye düşündü Tess. Belki de gösteriş yapmaktan hoşlanmıyordur. Ne de olsa kimse George'un rengârenk giyinmekten hoşlandığını falan söylememişti. Köşeye çekilmiş, insanları izliyordu. Ona ikinci kez bakmanıza neden olabilecek tek şey, bu tuhaflığıydı işte. Bir şey bekliyor ya da bir şey duymaya çalışıyor gibi gergindi. Sanki konuşmanın ya da hareket etmenin iyi bir fikir olup olmadığını düşünüyordu. Belki de o an bunun için doğru bir an değildi. Karşısındakiler pekâlâ onu iyi karşılayamayabilirlerdi. Ya da belki de başkası söylese ya da yapsa daha iyi olurdu. Bu hâliyle ihtiyatlı ve kırılgan görünüyordu. Aynı zamanda da davetkârdı. *Bir şey söyle ve seni anlayayım,* der gibi bakıyordu. Gözleri de aynı şeyi söylüyordu. *Bir şey söyle ve ben, bu söylediğinin ne kadar zekice ve komik olduğunu hemen çözeyim.* İşte o zaman, göz kamaştırıcı bir gülümseme kaplayacaktı yüzünü. Gözlerinin kenarlarındaki ve dudaklarının çevresindeki çizgiler belirginleşecekti.

George'u sıra dışı yapan şey de bu, diye düşündü Tess. Onu, diğerlerinden farklı kılan özelliği bu. Onun, kalabalığın içinden sıyrılmasını sağlayan şey... Senin başarılı olmamı istiyor.

Senin parlamanı istiyor. Senin mutlu olmanı istiyor.

"Siz en son ne zaman görüştünüz? Hatırlayamadım ben," dedi sonra Rhys.

O an ikisi de ne yapacağını bilemedi. Çoktandır tanıdığın ama aslında hiç tanışmadığın birini nasıl selamlayabilirdin ki?

"Tess," dedi George.

Sesinin böyle olduğunu biliyordum, diye düşündü Tess içinden. Senin yapında birinden beklenmeyecek kadar sıcak ve derin... Ama şaşırmış gibi geliyor sesin. Aklın karışmış gibi.

"Bilmiyordum," diye ekledi sonra.

"Neyi bilmiyordun?" dedi Rhys.

Etraflarındaki insanlar bağıra çağıra konuşuyor, kahkahalar havada uçuşuyordu. Flörtleşmeler, gizli gizli fısıldaşmalar... Zenginlik, güç ve başarı hakkında bir yaygaradır kopmuş gidiyordu.

Sonra Tess, "On yıl," dedi.

George gülümsedi. Hem de tüm yüzünü aydınlatan kocaman bir gülümsemeyle... Bir anda havası değişmişti.

"Neymiş on yıl olan?" diye sordu Rhys, bir Tess'e bir George'a bakarak. İkisi de cevap vermedi. "Ben gidip içki getireyim bari," dedi sonunda.

Yanlarında kalsa da onu fark etmeyeceklerdi zaten.

"Tanışmıştık," dedi George.

Tess, başını iki yana salladı.

"O hâlde seni nereden tanıyorum?"

Bir süre, başka bir dünyadaymış gibi birbirlerine gülümseyerek durdular öylece.

"Ama neredeyse tanışıyoruz," dedi George. "Pek çok kez."

"Pek çok kez," dedi Tess.

"Tüm o geçen yıllarda," dedi George.

"Bir defasında bize yemeğe gelecektin," dedi Tess. "Güveç pişirmiştin."

"Öyle mi?"

Gözleri ıslıl ıslıl olan Tess başını salladı.

Benim ilginç biri olduğumu düşünüyormuş gibi bakıyor bana, dedi George içinden. *Birazdan onu güldürecekmişim gibi...*

"Rhys, seni tanıdığımı söyleyip duruyordu," dedi sonra. "Hiç durmadan. Ona neredeyse inanacaktım."

Tess güldü. "Kirsty de çok uğraştı."

Tess, onun dudaklarına bakıyordu. Ayak parmaklarının ucunda yükselip o güzel dudaklarını öpmek gelmişti içinden.

George ise yüzünün her bir köşesini inceliyordu şaşkınlıkla.

"Gerçi Kirsty bana söylememiştii," dedi Tess. "Yani bu defa."

George, konuşması gerektiğini hatırladı. "Çünkü bilmiyordu. Ben de ona sürpriz yaptım."

"Doğum günü sürprizi."

George'un gülümsemesi yok oldu.

"Ne oldu?"

"Ona hediye almadım."

"Hediye istemeyecektir zaten."

"Öyle mi?"

"Ben de bir şapka aldım," dedi Tess.

"Şapka mı?"

"Şapkaları sever."

George yeniden gülümsemeye başlamıştı.

"Şapka ona çok yakışıyor. Gerçi ona her şey çok yakışıyor ya..."

"Bilmiyordum," dedi George kendine hâkim olamayarak. "Yani bu kadar hoş ve sevimli olduğunu."

Tess sustu. George kirli sakallarını ovuşturdu. Çok güzel parmakları vardı. *Piyano çalıyor*, diye düşündü Tess. *Şimdi hatırladım, piyano çalıyor.*

George, "Özür dilerim," dedi.

Tess, tereddüt ederek gülümsedi. "Önemli değil."

"Seni utandırmak istememiştim."

"Utandırmadın."

"Evet, utandırdım."

Tess bir kahkaha attı. "Ah, pekâlâ. Evet, utandırdın."

"Yani demek istediğim onca yıl, biz birbirimizi tanımyorken kimse söylememişti bana." Gözlerini yüzünden ayırmadan devam etti: "Kimse böyle görüldüğünden bahsetmemişti."

"Ne fark ederdi ki?" Fakat George'un ifadesindeki kederi görünce gülümsemesi soldu.

İkisi de bakışlarını yere indirdi. George'un ayağında, kahverengi deri ayakkabılar vardı.

"Eskiden Brixton'da yaşıyordun," dedi sonra.

"Evet," diye yanıtladı bakışlarını yeniden ona çeviren Tess. "Kirsty ile birlikte yaşıyorduk."

"Hâlâ orada mısın?"

Tess başını iki yana salladı. "Biraz daha uzakta. Ve biraz daha az ilginç bir yerde."

Dominic'ten bahsetmedi.

"Nerede?"

"Penge'de," dedi Tess.

George başını salladı.

"Pek bir özelliği olmadığı için bilmemen normal," dedi Tess. "Crystal Palace?"

"Sanırım biliyorum."

"Tam bir banliyö. Tüm evler birbirinin aynısı. Ama Londra merkeze çabuk ulaşılıyor." *Neden bir emlakçı gibi konuşuyorum ki?* "Bir de bahçesi var," dedi sonra.

"Bahçeleri sever misin?"

Ah, hadi ama, diye söylendi Tess, raydan çıkıp sohbeti başka bir yöne çeken zihnine. *Bahçe falan umurumda değil. Daha papatya ile fulyayı bile birbirinden ayıramam. Ben seni tanımak istiyorum, George. Hakkındaki her şeyi bilmek istiyorum. Kahve sever misin? Peki ya çimen kokusunu? Dövüş filmlerini? Köpekleri? Patates salatasını? Konuşmak üzere ağzını açtı.*

"İşte geldim," dedi o sırada Rhys. Elindeki üç kokteyl bardağının hepsi de tepeleme doluydu ve ağızlarının kenarları beyaz bir tozla kaplanmıştı.

"Bu da ne böyle?" diye sordu George.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Rhys.

Tess, temkinli bir şekilde içkisinden bir yudum aldı. "Margarita," dedi.

"Aynen," dedi Rhys. "Kenarındaki de tuz."

Tess, George'un kendisine baktığını hissediyordu. Tekilayı fazla kaçırmış da sarhoş olmuş gibi başı döndü birden. "Gareth burada mı?"

"Ekvator'da o." Rhys suratını buruşturdu. "Ya da Peru'da."

"Geri dönecek mi?"

"Bilmiyorum. Bu yaşam tarzının ona uyan bir tarafı var. Aslında onun maceraperest biri olduğunu hiç bilmiyordum. Ama adam bildiğin gezgin oldu. Ana dili gibi İspanyolca konuşuyor. Ona gerçekten özeniyorum. Yaptığı şeyden çok, bunu yapmayı istediği için... Ben hiç böyle bir istek duymadım içimde. Yine de burada kalmaktan da çok mutlu olduğumu söyleyemeyeceğim. Pek heyecan verici değil, değil mi? Dünyanın yalnızca bir yerinde tıklıp kalmak yani."

"Ama eve dönmek güzel," dedi George.

"Bunu hissediyorsun, değil mi?" dedi Rhys.

George gülümsedi. "Ben başka bir yerde yaşamayı hiç düşünmemiştim zaten."

Tess başını kaldırıp, George'un yüzünün her bir noktasını incelerken sordu: "New York'ta yaşıyorsun, değil mi?"

George başıyla onayladı. "Kızım Amerikan vatandaşı."

Bardağından bir yudum alan Tess birden öksürmeye başladı.

"İyi misin?" diye sordu Rhys. "Sırtına vurmamı ister

misin?"

Tess başını iki yana salladı.

"Geri dönmeyi düşünmüyorsun yani?" diye sordu Rhys, George'a dönerek.

"Sanmıyorum."

"Herkes bir yerlere dağıldı sanki, değil mi?" dedi Rhys üzümlere. "Hepimizin Londra'da olduğu zamanları seviyordum."

"Sanırım bazı şeyler değişmek zorunda," dedi Tess.

"Geçenlerde biri bana," diyerek söze girdi Rhys, "işlerin değişeceğini söylemişti de."

Utançtan kızaran Tess başını salladı.

"Dominic sabırsızlanıyordur."

"Hayır," dedi Tess.

"Hayır mı?"

"Dominic kim?" diye araya girdi George.

"Daha bir şey ayarlanmadı," dedi Tess.

"Ama evinizi aldınız," dedi Rhys.

"Belki yakında taşınırsınız," dedi Tess çaresizce. "Müstakil bir eve."

"Bu da güzel olur," dedi Rhys. "Yine de kuzeye gelmenizi tercih ederdim. Geçen sefer ziyaretine geldiğimde metroya, trene ve otobüse binmem gerekmişti. Bir de gemi olsa tam olacaktı."

"İnsan alışınca güzel geliyor."

"Neye alışınca?" diye sordu George.

"Yatırım amaçlıydı," dedi Tess. "Değeri artacak bir yer-

den aldık da evi."

"Manhattan'da da öyle yerler var."

"Sen de mi öyle bir yerde yaşıyorsun?"

George tuhaf görünüyordu. "Hayır. Bizim yaşadığımız yer çok daha önce değerilenenlerden."

"Çok başarılı bir kadındır," dedi Rhys.

George iyice paniklemişti.

"Stephanie," dedi Rhys, "avukattır." İçkisini bir dikişte bitirdi. "Sizi bilmem ama ben gidip bundan bir tane daha alacağım."

George başıyla onayladı. Beti benzi atan Tess ise hiçbir tepki vermemişti. Rhys yeniden kalabalığa karıştı.

Tess ve George öylece durdular. Aralarındaki o samimiyet uçup gitmişti. Şimdi, gergin ve utanmış bir hâlde dikilen iki yabancıydılar sadece. Etraflarındaki insanlar çantalarıyla onları dürtüyor ya da onlara omuz atıyordu.

Sonra Tess, "Gidip Kirsty'yi bulmalıyım," dedi.

"Hayır," dedi George.

Tess durdu.

"Gitme," dedi sonra George. Gülümsemek için çaba harcadığı ortadaydı. "Tanışmamız on yıl sürdü. Şimdi gitme."

Aralarındaki uçurum hiç durmadan açılıyordu. Tess'in sormak istediği sorular imkânsızlaşmıştı. Uçuruma birlikte atlamışlardı ve görünürde paraşüt falan da yoktu. İşe yarayacak bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalışarak, "Ne kadar kalacaksın?" diye sordu Tess.

"Emin değilim. Babam ameliyat oldu. Bu yüzden geri

döndüm."

"Ah, üzgünüm."

"Gerçi benim burada olmam pek bir işe yaramıyor. Abim Londra'da yaşıyor. Hampstead'te. O yüzden babama o bakıyor."

"Ama sen yine de gelmen gerektiğini hissettin?"

George başıyla onayladı.

Partideki gürültü patırtı giderek artıyordu. İnsanların sırtları, bir sur gibi çevrelemişti onları.

Tess tam, "Nerede yaşıyorsun?" dediği anda George da, "Dominic kim?" diye sordu.

George eğilerek, "Efendim?" dedi.

"Nerede?" diye cevapladı Tess.

"Ne dedin?"

"Onda o cesaret ne gezer!" diye bağırdı o sırada sakallı bir adam.

"Nerede?" dedi Tess bir kez daha.

"Cojones," dedi dar, mor elbiseli bir kadın.

Tess o an hıçkıra hıçkıra ağlamak istedi.

"Buradan çıkabilir miyiz?" diye sordu George.

Tess, George'un yüzüne şaşkın şaşkın baktı.

"Seni duyamıyorum. Hadi başka bir yere gidelim."

"Olmaz," dedi Tess. "Kirsty'nin doğum günü. Öylece gidemem. Daha pastasını bile kesmedi."

Her şey öyle imkânsız görünüyordu ki...

"Arka taraf," dedi sonra Tess birden. "Arka tarafta minik bir avlu var. Mutfaktan çıkılıyor."

***

Onlara margarita getirmek için kalabalığı yarararak ilerleyen Rhys'i unutmuşlardı.

Her şey ağır çekimde ilerliyor gibiydi. Tess, içten ama belli belirsiz bir gülümseme takınıp herhangi bir sohbete dâhil olmamak için başını tıpkı Kraliçe Elizabeth gibi nazikçe sallıyordu. George, yolu açarak ilerlerken uzanıp onun elini tutmak istese de bunu yapmamıştı.

Çünkü George'u tanımıyordu. Hem de hiç... İnsan tanımadığı birinin elini tutar mıydı hiç? O yüzden Tess de ona yakın durmaya çalışıp kalabalığın arasından ilerledi. Bir yandan da onu her an dudaklarından dökülmekle tehdit eden karmaşık duygularla mücadele ediyordu.

Çünkü George'u tanıyordu. Hem de çok iyi... Öyle tanıdık, öyle sevecendi ki... O, yıllar önce tanınması gereken biriydi. Hiçbir şey anlamıyordu ama aynı zamanda da her şey ona çok mantıklı geliyordu. Bu, George'tu. O, Tess'e aitti. Ancak Tess ona sahip olamazdı. Bu düşüncenin bu kadar büyük, bu kadar cesur, bu kadar arsız oluşuna kendisi de şaşırmıştı. Bir reklam panosuna büyük puntolarla yazılmış gibiydi: ONA SAHİP OLAMAZSIN! Artık her şey için çok ama çok geçti. Bir kızı vardı. Ve de bir karısı... Başarılı bir avukat olan ve milyonlar kazanan bir eşi...

İçki kıskançlıkla dolarken, *Ah*, dedi Tess içinden, *zaten şu anda Croydon'daki evlerinde ailesini ziyaret etmekte olan Dominic'le yaşarken onunla birlikte olabileceğimi nasıl düşünebilirim ki?*

Kendinden utandı. Bozuk bir şey yemiş gibi kekremesi bir tat duydu ağzının içinde.

George'un, mucizevi bir şekilde arka bahçenin karanlık boşluğuna açılan o mutfak kapısını açışını heyecan içinde izlerken, *Hem o New York'ta yaşıyor*, diye düşündü. *Az önce tanıştığım ve aslında uzun süredir tanıdığım bu adam, benden binlerce kilometre uzakta yaşıyor.* Karanlıkta sarp bir kayalık gibi görünen iki metrelik duvarlarla çevrili, minik avluya çıkarken onun kısa bir süre sonra dünyanın öbür ucuna döneceğini hatırladı.

Bu gece sohbet edeceğiz. Ama gün ağarınca o gidecek burarlardan.

Kennington'daki bu giriş katının balkonundan süzülen acımasız, umutsuz ve donuk ışık altında George, bir gölge gibi ona doğru dönerken Tess tüm bunların tamamen anlamsız olduğunu düşündü.

***

Seni gördüğüm an, diye düşündü George, kim olduğunu biliyordum. Seninle daha önce birçok kez karşılaştığımızı hissettim. Ama bu geceye kadar böyle görüldüğünü bilmiyordum. Siyah saçlı, siyah gözlü... Sana uzanıp dokunmak istememe sebep olan yumuşak bir yanın var. Öyle tanıdık ki... Sanki daha dün sohbet ediyorduk seninle. Ama bizim dünümüz yok. O zaman neden seni tanıyormuşum gibi hissediyorum? Sesini bile tanıyorum, saatlerce konuşmuşuz gibi... Herhangi bir durumda yüzünün aldığı ifadeleri biliyorum. Hem de hepsini... Kendini yalnız hissedip korkmana neden olan bir şey geldiğinde aklına,

gözlerinde beliren o dalgın bakışı biliyorum. Heyecanlandığında dudaklarını ısırışını... Gülümsemeden hemen önce gözlerinde beliren o ışıltıyı... Daha önce tanışmadıysak bunları nasıl bilebilirim? Öyle güzel bir gülüşün var ki beni de gülümsetiyorsun.

"Seni göremiyorum," dedi George.

"Biliyorum," dedi Tess. "Çok karanlık."

George bir an onun, peşinden gelmediğini zannetmişti.

Bahçenin köşesinden ince bir ışık belirdi. George şaşkınlıkla kalabalık mutfağa çevirdi bakışlarını. Kirsty onlara el salladıktan sonra arkasını döndü.

Artık Tess'i görebiliyordu. Tess ise titriyordu. Ceketini çıkarıp ona vermek istedi ama ceketinin üzerinde değildi. İçeride bir yerde, pahalı montlardan oluşan yığının arasındaydı. "Üşümüştün," dedi yalnızca.

"Sadece ısı farkından," dedi Tess. "İçerisi çok sıcaktı." Isınmak için ellerini, kollarının üzerinde aşağı yukarı dolaştırdı. George, onu dışarı sürüklediği için kendini inanılmaz derecede bencil hissetti. Caddeden gelen sesleri duyabiliyorlardı; güneye, Brixton, Streatham ve Penge'ye doğru ilerleyen arabaların seslerini... Polis sirenlerini de... "Kızın kaç yaşında?" diye sordu Tess.

"Kızım mı?"

"Adı neydi?"

"Mia. İki yaşında."

Tess gülümsedi. "Çok tatlı olmalı."

"Öyle," dedi George ve birden yüzü aydınlandı. "Senin çocuğun var mı?"

"Benim mi?" dedi Tess. "Ah, hayır."

"Artık epey konuşuyor. Dediklerine göre kızlar böyle oluyormuş. Daha erken geliştikleriniymiş."

"Erkekler de sonradan kızlara yetişiyor ama, değil mi?" dedi Tess kollarını ovuşturmaya devam ederek.

"İçeri girip montunu getirebilirim," dedi George.

"Bir daha asla çıkamazsın. Kalabalık seni yutar."

"İçkini de getiririm."

"Böyle iyiyim," dedi Tess. "Gerek yok."

Birbirlerine baktılar.

George, "Seninle tanışmış olmalıyım. Bir yerde karşılaşmış olmalıyız," dedi.

Tess başını iki yana salladı.

George'un bakışları endişeliydi.

"Piyano çalıyorsun," dedi Tess.

"Çalıyordum. Şimdi ders veriyorum."

"Artık çalmıyorsun yani?"

"Evet."

"Neden?"

"Stephanie bunun sadece bir heves olduğunu düşünüyor," dedi George. Birden içi cız etti. Stephanie böyle mi düşünüyordu? Bunu hiç dile getirmemişti. O zaman George neden böyle söylemişti? Birden kelimelerin, ağzından rastgele döküleceğinden korktu. Şu ucunda tüy olan parti düdükları gibi hiç durmadan uzayacaklardı belki de. "Çok fazla sanatçı var," dedi kendisini Tess'e açıklamaya çalışarak. Ya da belki de kendisine... "Yani bu işten para kazanmak zor. O yüzden de pek mantıklı gelmiyor."

Tess şaşırmış görünüyordu. "Ama bu hep böyle değil miydi?"

George başını salladı.

"Londra'dayken çalışıyordun."

"Londra'dayken gençtim," dedi George birden. "En nihayetinde büyümem gerekiyor."

Tess hiçbir şey söylemedi.

Sessizlik, ağzını kocaman açmış, ikisini de yutmaya hazırlanan bir köpek balığı gibiydi.

"Az önce söylediklerimin tek kelimesine bile inanmıyorum," dedi George.

"Çok rahatladım," dedi Tess. "Çünkü senden nefret etmeye başlıyordum."

Tess gülümsedi. *Dişleri bile çok güzel,* diye düşündü George. *Her şeyiyle mükemmel.* "Ben hayallerinden vazgeçmen gerektiğini düşünmüyorum," dedi Tess.

"Doğru," dedi George. "Haklısın."

"Seni eşsiz kılan şey bu."

George başını salladı.

Bir an sessizlik oldu.

"Ben de ikiyeüzlüyüm," dedi Tess.

Suçlama, Tess'in kendisinden gelmiş olsa da George'un içinde onu savunma dürtüsü baş gösterdi.

"Ben de hayallerimden vazgeçtim." Üzgün ve bitkin çıkıyordu sesi. "Vintage kıyafetler satacağım bir dükkân açacağımı düşünmüştüm hep. Yıllardır topluyorum onları. Büyükanнем bana İkinci Dünya Savaşı hakkında hikâyeler anlattığından beri... Onları çok severim. Bir dükkân

açsam bile eminim bazılarını kendime saklardım. Çünkü çok güzeller. Ama bir müze de istemiyorum tabii. Bu işle geçinebilmem lazım.”

“İş kurmak oldukça zordur,” dedi George.

“Benim adıma bahane üretme.”

“Ama öyle,” dedi George. “Bir sürü şeyi riske atmış olursun.”

Tess gülümsedi. “Caz çalmak için düzenli bir gelirden vazgeçmek gibi mi?”

Artık George da gülümsüyordu, birbirlerinin dilinden anlıyorlardı.

“Tim’le Lily’nin düğününde çaldığını hatırlıyorum.”

George şaşkın görünüyordu. “Sen düğünde miydin? Ben seni görmedim ama.”

“Ben de seni görmedim.”

Yıllar önce tanışmış olabilirdik, diye düşündü George.

Gözleri parıldayan Tess, “Erkek kardeşinin konuşmasını hatırlıyor musun?” diye sordu.

George başını iki yana salladı. Hiçbir konuşmayı hatırlamıyordu. Ama Londra’ya geri dönüp dönmeyecekleri konusunda Walter’la tartıştıklarını hatırlıyordu. *O zamanlar insanın, çocuğunu özlemesinin ne demek olduğunu anlamıyordum,* diye düşündü içinden.

“Bebop çalıyordunuz.”

“Sen bebop bilir misin?”

“Ee, giydiğim kıyafetlerin döneminden,” dedi Tess. “Charlie Parker, Miles Davis, Max Roach...”

“Thelonious Monk,” diye ekledi George.

"Round Midnight."

George hayretler içinde Tess'in yüzüne bakıyordu.

"Straight, No Chaser," dedi Tess. *"Brilliant Corners."*

"Bunları bildiğine inanamıyorum."

"Çalarken ayağa kalkıp dans edermiş, öyle değil mi?"

"Yerinde duramazmış," dedi George. *"Âdeta her bir hücreyi oynarmış."*

"Sen de öyle misin?" diye sordu alaycı bir ses tonuyla.

"Duyguları fazlasıyla bastırılmış biriyim."

"Bastırılmış mı?"

"Ya da belki de çekingen," dedi George. Gülümserken gözlerinin kenarları kırışmıştı.

Tess güldü.

Seninle birlikte olsaydım hayatım tamamen farklı olurdu, diye düşündü George. Bunu, öylesine net bir şekilde anlamıştı ki mükemmelliği gözlerini kamaştırdı. *Beni anlardın. Kendimi anlatmak için mücadele etmek zorunda kalmazdım. Sen çoktan yolu yarılamış, beni bekliyor olurdun.*

"Bir süre denedim," dedi George. *"Farklı bir şeyler bulmayı..."*

"Farklı mı?"

"Bilmiyorum. Thelonious Monk'un da ötesinde."

Tess'in yüz ifadesi oldukça ciddiydi. *"Peki, sonra ne oldu?"*

"Durdum."

"Neden?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı. *"Sanırım hayat girdi*

araya.”

Ah, dedi Tess inatçı duvar kâğıdını kazırken kullandığı spatulayı, bordo duvar boyasını, yontulmuş süpürgelikleri düşününce. *Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum.* Son zamanlarda, pazar günleri yaptıklarıyla ilgili aklında kalan tek şey pişmanlıktı. Bir türlü düzelmeyen hurda yığınıyla uğraşıp zamanını boşa harcıyordu. *Bunun olmasına nasıl müsaade ettim? Neden hayatımı nasıl yaşadığım önemsizmiş gibi davrandım?*

Bir süre sonra, “Uzun zaman önce ayrılmalıydım,” dedi Tess.

“İşinden mi?”

Uzun bir sessizlik oldu.

“Üzgünüm,” dedi George.

Tess başını kaldırdı. “Hayır, soruda bir şey yok. Sadece ben cevabını bilmiyorum.”

George onu öpmek istediğini düşündü. *Onu öpsem ne yapar acaba?*

“Bir zamanlar tanıdığım biri vardı. Uzun zaman önce... *Hayatta ikinci bir şans diye bir şey yoktur, demişti bana. Olduğunu zannedersin ama yoktur.* Bu cümle yıllardır peşimi bırakmıyor. Ya o haklıysa? Ya başka bir şansımız yoksa?”

“Belki de onun için yoktu,” dedi George. “Bu, senin için de olmayacağı anlamına gelmez.”

“Hastanedeydi,” dedi Tess. “Ve Kirsty, ben uzakta olduğum için onu ziyarete gitmişti. Hastaneye vardığında onu bulamamış. Yatağını toplamışlar. Öylece ortadan kaybolmuş. Hiç var olmamış gibi...”

Avluya açılan kapılar birden aralandı.

"Ah," dedi biri. "Burada olduğunuzu fark etmemiştim."

"Önemli değil," dedi Tess.

"Sigara içecektim de."

"Biz de içeri giriyorduk zaten."

"Öyle mi?" dedi George.

"Rhys bizi arıyor olmalı."

Avluya birkaç kişi daha gelmişti şimdi. George ve Tess yan yana durmuş, içeri girmek için parti trafiğinin azalmasını bekliyorlardı.

George, cesaretini kaybetmeden sordu: "Yeniden buluşabilir miyiz?"

"Ne zaman?"

"Ben gitmeden önce."

Tess tereddütle durdu.

"Lütfen," dedi George.

***

"Şey, tam olarak emin değilim," dedi Rhys. "Şu *nachos* hakkında ne düşündüğümü bilmiyorum. Yani seviyorum sanırım. Ama bazen fazla yumuşayabiliyor, değil mi? Salsayı çok fazla koyarsan yani. Ya da ekşi kremayı. Demek istediğim, dikkatli olmazsan tüm çıtırlığını kaybedebilir. O zaman da lapadan farkı kalmaz. Lezzetli bir atıştırmalık olmaktan çıkar."

Mutfaktaki lavabonun önünde duruyorlardı. Avludaki

eğlence düşkünleri, karanlıkta maytaplarla yere isimlerini yazıyorlardı. Fosforlu pembe dolabın yakınlarından bir kırılma sesi duyuldu. Ayaklarının altında paramparça olmuş doğum günü pastası duruyordu. George'un elinde boş bir bira kutusu vardı. Tess ise gözlerini yere dikmişti.

"Elbette peyniri de fazla koyabilirsin," dedi Rhys.

Onun benimle gelmesini istiyorum, diye düşündü o sırada Tess. Benimle eve gel. Tüm gece konuşabiliriz. Dominic de evde değil. Croydon'da. Kanepeye oturup gün doğana kadar konuşuruz. Kalabilirsin. Benimle kalabilirsin. Geceyi yanımda geçirebilirsin.

"Bağımlılık yapıyor, değil mi?" dedi Rhys. "Damak tadına pek uymasa da. İnsan kendini kontrol etmeli ama edemiyor işte."

Büyük bir gürültü koptu ve gecenin karanlığı, rengârenk ışıklarla aydınlandı. Ardından herkes çığlıklar atmaya başladı. Sarı, pembe ve yeşil ışıklardan sonra yoğun bir turunculuk kapladı her bir yanı. Tess şok içinde oraya bakıyordu.

"Kâbuslarına girebilir," dedi Rhys. "Peynir yani."

Tess, gökyüzünü dolduran parlak mavi çiçek desenine hayran hayran bakıyordu.

"Havai fişekleri severim," dedi Rhys, Tess'in bakışlarını takip ederek. "Ama tehlikeli olduklarını düşünmeden de edemiyorum. Yani her şey kontrol altındayken oldukça etkileyici bir gösteri yapabilirsin. Ama yeterince dikkatli olmazsan her yöne fırlayabilirler. Ve korkunç bir zarara yol açarlar. Mo'nun barda o adamla tanıştığı zamanki gibi. Hatırlıyor musun, George? Bir sürü havai fişek almıştı on-

dan. Çin malıydı hepsi. Kocamanlardı."

Şimdi gökyüzünde altın rengi bir çiçek sallanıyordu sanki.

"Devasa patlamalara yol açmışlardı."

George eğilip boş kutuyu lavaboya bıraktı. Tess ise kocaman açtığı gözleriyle onu izliyordu.

"Polisi aradıkları için komşuları suçlayamazdık," dedi Rhys. "Haklılardı. Arka taraftaki çitlerin tamamı cayır cayır yanmıştı."

***

Gecenin sonunda, montlarını odadan alırken tekrar karşılaşmışlardı. Kalabalık azalıyordu. Hani sular çekildiğinde ortada sürüklenmiş kütük parçaları kalır ya onlar gibi, ayakta bile duramayan birkaç kişi kalmıştı evde yalnızca. Biri, köşede kendine montundan ve kırmızı kadife bir ceketten bir yatak yapmış, horul horul uyuyordu.

George ve Tess dilleri tutulmuş gibi birbirlerine bakıyorlardı.

"Gidiyor musun?"

Tess başıyla onayladı.

George öne uzandı. Tess, kendisine dokunacağını düşünmüştü ama dokunmadı. Aceleyle, "New York'a gel," dedi sadece.

Tess kendini zorlayıp gülümsemeye çalıştı. "Kirsty de sürekli bunu söylüyor."

"O zaman gelin işte."

Tess gözlerini ağır ağır kırıştırdı. *Yalnızca birkaç saat geçti ama yüzünün her detayını ezbere biliyorum, diye düşünüyordu. O endişeli bakışını, yanlış anlamış olma ihtimalinden dolayı tereddüt edişini... Hâlbuki bu gece ne olduğunu sen de en az benim kadar iyi biliyorsun.*

“Gitmek zorunda mısın?” diye sordu George.

Tess yeniden başını sallayınca George gülümsedi. Ama doğru dürüst bir gülümseme değildi bu. Gözlerine ulaşmamıştı çünkü. “Belki bir sonraki karşılaşmamızda sen dükkânını açmış olursun.”

Bir sonraki mi? dedi Tess içinden. “Belki sen de yeniden caz çalmaya başlamış olursun.”

“İkisini birleştirebiliriz. Caz barda vintage geceleri.”

“Nerede ama? Burada mı, New York’ta mı?”

“Herhangi bir yerde,” dedi, Tess’in siyah kirpiklerine ve yanağındaki kıvrımlara baktı sonra. “Lütfen. Sadece bir kez. Ben dönmeden.”

Tess derin bir nefes aldı. “Akşam yemeğine gelebilirsin.”

“Olur,” dedi George gözlerini Tess’in yüzünden ayırmadan.

Tess de doğrudan onun yüzüne bakıyordu. “Evime gelip Dominic’le tanışabilirsin.”

George içindeki o tanıdık boşluğu hissetti yeniden.

Hiçbir şey demeden montların yanında öylece durdu-
lar.

***

"Ee, onunla tanıştın, değil mi?" dedi Kirsty.

"Evet," dedi Tess.

"Nihayet."

Pazartesi sabahıydı. Tess, uyuşmuş bir hâlde bir şeyler olsun diye bekliyordu sanki. Belki gökyüzü yarılırdı. Tıpkı filmlerdekine benzer bir kıyametin kopmasını bekliyordu. Ama şimdiye dek hiçbir şey olmamıştı. Her şey normaldi. West End her zamanki gibi kalabalık ve yapış yapıştı.

"Peki, ne düşündün?"

"Bir dakika," dedi Tess. Ayağa kalkıp Helen'a seslendi: "Dışarıda konuşup geleceğim."

Helen'ın gözleri her zamanki gibi ılık görmüş bir tavşan gibi kocaman açılmıştı. Tess, Daisy Greenleaf'teki müdür yardımcısına bakıp, *Bir zamanlar benim Glenda hakkında düşündüğüm şeyleri o da benim hakkımda düşünüyor mu acaba?* diye geçirdi içinden. *Emekliye ayrılacak kadar yaşlı mı görüyor beni?*

Kahverengi merdivenlere geçtiğinde omuzlarını dikleştirmişti. "Şimdi konuşabiliriz," dedi kulağındaki telefona.

"Pekâlâ, ne düşündün?"

"Oldukça iyi biri," dedi Tess. Küt küt atan kalbine aldırış etmiyordu.

"Oldukça iyi mi?"

"Evet," dedi Tess. "Çok kibar ve düşünceli."

"Sanki jinekologundan bahsediyorsun!"

"Ben yalnızca iyi bir adama benzediğini söylemek istedim."

"Neden uğraşıyorsam!" dedi Kirsty.

"Pek de uğraşmış sayılmazsın zaten," dedi Tess. "Geleceğinden haberin bile yoktu."

"Hayır, geçen onca yıl boyunca demek istedim".

Tess'in aklına birden parti gecesi evine yaptığı tatsız yolculuk geldi. Yol boyunca ağlamıştı. Kendini durduramıyordu bir türlü. Gece yarısı seferini yapan otobüsün pis, gri camına başını dayamış ve güneydoğu Londra'nın bitmek tükenmek bilmeyen banliyösünü izleyerek kederinin ve George'suz bir hayatın tüm ağırlığını üzerinde hissetmişti. *Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum,* diyordu kendine. *Ama oldu. Ve o da aynı şeyleri hissediyor. Öyle olduğunu biliyorum. Şimdiyse her şey bitti. O gitti. Benimse yapabilecek hiçbir şeyim yok.*

"Yakışıklı olduğunu bile düşünmedin mi?"

"Yani, sayılır," dedi Tess. "Sıradan görünüyor."

"Bundan hoşlandığını sanıyordum."

"Ne?" dedi Tess. "Sıradanlıktan mı?"

"Hayır, bu dağınık ve umursamaz tarzdan."

"Tüm erkekler öyle değil midir zaten?"

"Dominic değil," dedi Kirsty.

"Dominic, işi için şık görünmeli."

"Dominic, bıraksan kotlarını bile ütüler," dedi Kirsty.

"Ya sen?" diye sordu Tess. Konuyu bir an önce Dominic'ten uzaklaştırmaya çalışıyordu; çünkü dudaklarının titremeye başlamasından ve gözyaşlarını tutamamaktan korkuyordu. "Peki ya sen iyi vakit geçirdin mi?"

Bir sessizlik oldu.

"Kirsty?"

"Efendim?"

"İyi vakit geçirdin mi diyorum?"

"Geçirdim," dedi Kirsty.

"Ne kadar iyi?"

"O bir Fransız."

"Ve?"

"Ve sanat simsarı."

Kirsty'nin sesinde Tess'in dikkatini çeken bir şey vardı.
"Ondan hoşlanıyorsun."

"E yani..." dedi Kirsty.

"Hayır," dedi Tess. "Ondan çok hoşlanıyorsun."

"Belki..."

Ah, dedi Tess. *Bu telefon görüşmesi benimle ilgili değil. Bu, Kirsty ile ilgili.*

"Pekâlâ, onu bir daha ne zaman göreceksin?"

"Beş dakika içinde."

Tess düşündü. "Nerede?"

Kirsty bir kahkaha attı.

"İyi ama bugün pazartesi," dedi Tess.

"Yani?"

"Yani cumartesi gecesinden beri orada mı?"

"Evet."

"Böyle giderse adamın hiçbir şeye dermanı kalmayacak."

"Bence kendini toparlar o," dedi Kirsty.

***

Partiden bir hafta kadar sonra, bir pazar sabahı Tess, Penge'deki derli toplu, yeni dekore edilmiş evinin salonunda, 1940'lara ait Peter Pan yakalı gömleğini ütölüyordu. Radyoyu açmıştı ama dinlediği pek söylenemezdi. Çünkü George'u düşünmekle meşguldü.

Tüm hafta onu düşünmüştü zaten. Ama bugün, özellikle George'un gözlerini ve dudaklarını düşünüyordu. Bunlardan uzaklaşıp yüzünün tümünü zihninde canlandırmaya çalışsa da beceremiyordu. George'un yüzünü hayal etmeye çalıştığında gözünün önüne gelen şey, bulanık bir görüntüden ibaretti. Tıpkı lenslerini takmadan televizyon izlemeye çalıştığı zamanlardaki gibi... İçinden ağlamak geliyordu böyle olunca. Neden bu kadar zordu ki? Yoksa zihninden siliniyor muydu? *Bir fotoğrafı bile yok,* diye düşündü. *Onun yüzünü gözümün önüne dahi getiremiyorsam bu iş bitmiş demektir. O tamamen gitti. Sonsuza dek...* Ütünün ucuyla dikişlerin üzerinden geçti. Gözünden akan bir damla yaş, pamuklu kumaşın üzerine düştü.

"Saat birde hazır olur," dedi Dominic gelip kanepeye otururken.

"Hıı," dedi Tess.

"İçinin pembe olmasını istiyorsan tabii."

Tess başını kaldırdı. "İstemem," dedi.

Dominic o sırada gazeteyi eline almıştı. "O hâlde seninkini biraz daha tutarım."

Bluzun arkasını çevirip ütüyü bastırdı. "Neden hiç hatırlamıyorsun?"

"Neyi?" dedi Dominic gazetenin ekonomi sayfasını açarken.

"Eti, iyi pişmiş sevdiğimi."

Gülümsedi. "Çünkü yanıyorsun."

"İnsan, et konusunda nasıl yanılabilir?"

"Çok kolay," dedi Dominic.

Tess, bluzu ütü masasından aldı. Nasıl olduysa kenarını takılmıştı. Kumaşın yırtılma sesi duyuldu. Tess, elinde ütüyle orada öylece donup kaldı. "Ah," dedi sadece.

"Ne oldu?"

"Yırttım."

"Aldırma," dedi Dominic. "Dikersin."

Tess ütüyü dikkatlice yerine koydu. Bluzu alıp ışığa tuttu. Üst kısmında büyük bir delik açılmıştı.

"Kumaş eskiyip incelmış olmalı," dedi usulca.

"Olur böyle şeyler," dedi Dominic. "Her şey eskir."

Tess, gazete okumaya devam eden Dominic'e baktı. Son zamanlarda kendini, onu böyle izlerken ve aslında çirkin sayılabilecek bir suratı olduğunu düşünürken buluyordu. Burnu fazla kemikliydi. Çenesiyse sivri...

"Burada, evlerde kullanılan enerjiyle ilgili bir makale var," dedi Dominic.

Tess cevap vermedi.

"Yani enerji firmalarıyla ilgili. Değiştirmek istersek diye..."

***

Tess, Piccadilly Meydanı'ndaki Eros heykelinin önünden geçtiği sırada yağmur başladı. Yorulmuştu. Oliver'ın büyüme fikri iyi güzeldi ancak Müşteri Hizmetleri Departmanı'nda yalnızca iki kişiydiler. Bu hafta ise daha bir zor geçmişti. Bir köşede öylece oturup hiçbir şey düşünmemeyi tercih ederdi. Tıpkı akvaryumun içinde yüzen bir balık gibi dışarıdaki korkunç dünyaya boş boş bakmayı yeğlerdi. Ama ofiste işler normalden çok daha yoğundu. Üzerinde gömleği ve askılı pantolonu olan Oliver, saat beş buçukta masasının ucuna oturup kısa, şişko bacaklarını sallıyor ve parlak kırmızı çoraplarını gözüne sokarak geliştirmekte olduğu yeni ürün grupları hakkında başının etini yiyordu. Başka zaman olsa Tess, fikrinin sorulmasından hoşnut olurdu. Onu dikkatle dinler ve işine yarayacak önerilerde bulunurdu. Ama bu hafta yapmak istediği tek şey bağırmaktı. *Defol! Beni rahat bırak! Bununla uğraşamam! Senin işini kendiminki kadar iyi yapamam!*

Tess, çantasını karıştırıp bir süre yeni aldığı lacivert semsiyesini aradıktan sonra, onu Penge'deki evin salonunda, masanın üzerinde bıraktığını hatırladı. *Zaman nasıl da geçiyor*, diye düşündü. *Partinin üzerinden neredeyse iki hafta geçti ve ben o günleri atlatmayı başardım. Hâlâ hayattayım.* Alışveriş fikrini az kalsın rafa kaldırıyordu. Dominic, Dorking'de bir müşteri ziyaretindeydi ve geceyi otelde geçirecekti. Tess evde yalnız olacaktı. Eski pijamaları ve kalın yün çoraplarıyla kanepeye kıvrılıp çikolatalı kurabiye ve dondurma yemek istemişti canı. Bu fantezi, zihninde karşı konulmaz bir arzuya dönüştü.

Ama bu akşam anneme bir şey alıp göndermezsem asla zamanında eline ulaşmaz, dedi içinden. *Bugünlerde postanın ne*

yapacağı belli olmuyor. İşi şansa bırakmamalı. Derin bir nefes alıp başını önüne eğdi. Yağmurdan korunmak için elini gözlerine siper edip Piccadilly'ye doğru yürümeye başladı. Alacağım şeye internetten de bakabilirdim, diye düşündü karşıdan karşıya geçmek için beklediği sırada. Montunun yakasını kaldırdı. Ama nedense bunun hile yapmak olduğunu düşünüyorum. Bir şeyin gerçekten nasıl olduğunu bilmek istiyorsan ona dokunman gerek.

Başını kaldırdığında George karşısında duruyordu.

Arabaların kornaları çalıyor, insanlar bağırıp duruyordu; çünkü Tess ve George yolun ortasında öylece kalakalmış birbirlerine bakıyorlardı. George onu kolundan tutup yolun kenarına çekti. Yağmurdan ıslanmış arabaların arasından geçerken mutluluktan bağırıp ağlamak istiyordu Tess. Londra'nın o meşhur, kırmızı otobüslerinden biri yanlarından geçerken üzerlerine su sıçratmıştı.

George, kaçmasından korkuyormuş gibi iki dirseğinden birden tutuyordu onu. Tess ise karşısındakinin o olup olmadığından emin olmak için gözlerini yüzünden ayırmıyordu.

"Ama sen burada değildin," dedi bir süre sonra.

"Kalmak zorundaydım."

George'un saçları kafasına yapışmış, kirpikleri yağmurdan sırlıklam olmuştu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Tess.

Yanlarında bir taksi durdu. George arabaya dokundu. "Nereye?" diye sordu taksici camı indirerek.

"Nereye olursa," diye cevapladı George. Kapıyı açtı. Tess tam annesinin doğum günü için alışverişe gitmesi ge-

rektiğini söyleyecekti ki vazgeçti ve taksiye bindi.

Şoför minik, cam bölmeyi açtı. "Nereye gitmek istersiniz?"

"Covent Garden," dedi George, Tess'in yanına otururken.

Sesini, diye düşündü Tess, *günlerdir zihnimde duyuyordum. Ve şimdi buradasın.* Bu duruma bir türlü anlam veremiyordu. Hayalet görmüş gibiydi.

Şoförle aralarındaki bölme kapandı.

George tereddütle Tess'e baktı.

"Neden Covent Garden?" diye sordu Tess.

George gülümsedi. "Hiçbir fikrim yok."

Yüzün, diye düşündü Tess, *demek böyle görünüyordun.* Ve rahatlamış bir şekilde o da George'a gülümsedi. Burnunun ucundan bir damla su akıyordu. Eliyle sildi hemen. "Hâlâ Londra'dasın," dedi.

"Babam."

"Ah."

"O iyi. Ama birkaç günlüğüne hastaneye dönmesi gerekti. Ben de kaldım."

"Demek geçen hafta buradaydın," dedi. Aynı şehirde-lerdi. Geçen onca günü düşündü.

"Rhys'le kalıyordum. Hackney'de. Gareth'in eski odasında."

Tess başını salladı.

"Ama gitmek zorundayım."

"Öyle mi?"

“Uçağım yarın.”

“Yarın,” dedi Tess önemli bir bilgiyi tekrarlayan küçük bir çocuk gibi.

“Heathrow’dan. Sabah.”

Detaylar her şeyi daha da berbat etmişti. *Gitme*, dedi Tess içinden. *Lütfen gitme*. Ancak dudaklarından dökülen cümle, “Hâlâ burada olduğunu bilmiyordum,” oldu.

“Seni görmek istedim.”

Kalbi duracaktı. “Beni mi?”

“Sana teşekkür etmek istedim.”

“Ne için?”

“Partiden sonra Rhys’le konuştum ve o günden beri sürekli çalışıyorum. Babamı ziyaret etmediğim zamanlarda yani. Hepsi senin sayende.”

“Çok sevindim,” dedi.

“Eskiye döndüm. Parmaklarım çalmayı yeniden hatırladı sanki. Eskisinden bile iyiyim. Daha farklıyım.”

“Durmamalısın.”

“Hepsi senin sayende,” dedi George. “Söylediğin şey sayesinde.”

“Devam etmelisin,” dedi Tess. “Yani New York’a döndüğünde de...”

Bakışlarını yere indirdi. Ya böyle yapacaktı ya da ağlamaya başlayacaktı. Araba, Londra’nın o puslu havasında, yağmurun altında ilerliyordu. *Kendimi ilk defa gerçekten yaşıyormuş gibi hissediyorum şu an. Ancak bu, hayatımın en kötü anı. Ömrümde hiç görmediğim, duymadığım, hissetmediğim kadar iyi görüyor, duyuyor ve hissediyorum. Şu an tek isteğim,*

toprağın altına gömülmek. Böylece bana başka hiçbir şeyin dokunmasına izin vermemiş olurum.

George, koltuğun ucuna oturdu ve yüzünü ona döndü. "Yalnızca kuru bir teşekkür için görmek istemedim seni."

İşte şimdi Tess'in gözleri dolmuştu.

"Seni düşünmeden edemedim."

Tess başını salladı.

"İçime işlemiş gibisin," diye devam etti. "Zihnime... Baktığım her yerde sen varsın."

"Bir anlamı yok," dedi Tess.

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun."

"Sadece konuşsak?"

"Ne hakkında konuşacağız?"

"Herhangi bir şey."

"Mia'ya ne dersin?"

George irkildi.

"Fena çuvalladık," dedi Tess gözlerinden yaşlar akar-ken. "Çok uzun zaman önce tanışmalıydık seninle."

"Ama sen de aynı şekilde hissediyorsun."

"Elbette aynı şekilde hissediyorum," dedi neredeyse öfkeyle.

"Birbirimizi görmeden yapamayız."

"Hayat böyledir. İnsana bazen boktan şeyler yaşatır."

"Lütfen," dedi George.

Aradaki cam bölme bir kez daha açıldı. "Nereye?"

"Fark etmez," dedi George gözlerini Tess'in yüzünden

bir an olsun ayırmadan.

"Bow Caddesi?"

"Olur," dedi George.

Tess, konuşmak üzere ağzını açtı.

"On dakika," diye ekledi George.

"Bu, işleri daha da kötüleştirecek."

"Sadece bir içki."

Tess tereddüt etti.

"Bir yere mi gitmen gerek?"

"Hayır," dedi Tess. "Dominic çalışıyor."

Onun adını söylediği an Dominic, pencereleri buğulanmış bu taksinin içinde, yanlarında belirivermişti sanki.

"Demek vaktin var?" dedi George.

Dudağını ısırıldı.

"Lütfen, Tess. Henüz bitmedi. Konuşmamız gerek."

Taksi durdu. Tess kapıyı açtığı anda geceyi yalayıp geçen soğuk rüzgâr, tıpkı yumuşak ve kaygan ipek bir eşarp misali içeri daldı. Yağmur durmuştu. Dışarı çıkıp arabaların su birikintilerinin üzerinden geçerken çıkardıkları sesleri dinleyerek bekledi. George ise ön cama doğru eğilmiş taksiciye para ödüyordu. Tess, yorgunluktan ve ağlamaktan bitap düşmüş bir hâlde dururken düşündü. *Aşk dedikleri şey bu mu? Âşık olmak böyle bir şey mi?*

Benden nefret ediyormuş gibi bakıyor, diye düşündü George. Onu mutsuz ediyormuşum gibi... Onu mutsuz etmek istemiyorum. Ama böyle de kestirip atamayız. Para üstü oldukça yüksek bir meblağ olsa da, "Üstü kalsın," dedi ve araba yeniden çalışıp ilerlerken arkasına döndü. Tess, orada, kal-

dırımda öyle savunmasız bir hâlde duruyordu ki George ona sımsıkı sarılmak istedi birden. Ama tüm o söylediklerinden sonra bunun yanlış olacağını biliyordu. Tess, bakışlarını yerden kaldırmadı, o da önünde öylece durdu. Ona âşık olsa da sahip olamamanın acısı yüreğine bir bıçak gibi saplanıyordu.

“Bir yere gidelim mi? Bir bara?” diye sordu bir süre sonra.

“Olur,” dedi Tess.

Kaldırım, ters yönde yürüyen turistlerle dolu olduğundan George, Tess’in koluna usulca dokunup, “Bu taraftan,” dedi ve sola dönüp bir ara sokağa girdiler. Sokağın köşesinde oldukça karanlık, beşgen pencereleri ve tarihî dokuyla Dickensvari bir bar vardı. George kapıyı açtığı anda pişman oldu çünkü içerisi çok kalabalıktı. Rahatsızlığının sebebi, bağıra çağıra konuşan insanlar, gümbür gümbür müziğin ve basın sesi, bedenlerin sıcaklığı ve birayla bayat cips kokusuydu.

Tüm bu yaşananların ona fazla geldiğini ve böyle bir şeyi beceremeyeceğini düşündüğü an Tess koluna dokundu ve arkalarındaki çiftin kalktığı ufak masayı işaret etti. “Sen otur, ben gidip içkileri alayım. Ne istersin?” diye sordu. Tess ise, *‘Fark etmez, ne getireceğinin hiçbir önemi yok,’* der gibi başını salladı.

Güçlkle bara ulaşip kolları dövmeli, ter ve sigara kokan genç bir adamın arkasında durdu ve damarları bir maraton koşucusuymuş gibi şişkin olan barmenin sipariş üstüne sipariş alışını izleyerek bekledi. Bir ara Tess’in oturduğu masaya dönüp onun, karnı ağrıyan bir çocuk ya da

dua eden yaşlı bir kadın gibi iki büklüm bir hâlde olduğunu görünce, *Ne yapacağız biz*, diye düşündü. *Ne yapacağız?*

“Ne istersiniz?” diye sordu barmen müziğin sesini bastırmak için bağırarak.

Zaman, dedi George içinden. *Biraz daha zaman.* “Bira. Ya da hayır, şarap. Neleriniz var?”

“Beyaz mı, kırmızı mı?”

Neden insanlar tercih yapmamı isteyip duruyorlar? “Beyaz. Fark etmez.”

Elinde soğuk bardaklarla masaya döndüğünde Tess, kendini içinde bulunduğu ortamdan soyutlamayı başarmış gibiydi. Ne gürültüyü ne müziği ne de sürekli yanından geçip giden ve o arada masaya ve sandalyesine çarpan insanları fark ediyordu. “Sana da şarap aldım. Uyar mı?”

Gerçekten dinlemiyormuş gibi başını salladı.

“Gitmek mi istiyorsun?” diye sordu George çaresizce.

Tess başını kaldırıp ona baktı.

“Seni buraya zorla getirmiş gibi hissediyorum.”

“Hayır.”

George içkisinden büyük bir yudum aldı. İçki, oldukça sertti.

“Bir önerim var,” dedi Tess.

George kımıldamadan oturuyordu. Kulakları çınlıyordu. Ama insanların bağırıışlarından, tokuşturulan kadehlerden ya da müzikten kaynaklanmıyordu bu. Biliyordu. Hiç ümit yoktu. Tess ona bunu söyleyecekti. Bu, her şeyin sonuydu.

“Geleceği düşünmek istemiyorum. Karını düşünmek

istemiyorum. Ya da Mia'yı... Ya da Dominic'i... Ya da senin New York'ta yaşadığın, benimse Londra'da yaşadığım gerçeğini..." dedi Tess.

George konuşmak üzere ağzını açacaktı ki Tess başını sallayarak onu durdurdu. "Ben bunların hiçbirini düşünmek istemiyorum."

"O hâlde düşünmeyiz," dedi hemen George. "Düşünmeyiz."

Tess'in gözleri yaşlarla doluydu. George, elini tutmak üzere eğilmişti ki Tess yeniden başını iki yana salladı.

"Ve ikimizden birinin pişman olacağı bir şey yapmak da istemiyorum. Suçluluk duyacağımız sırlar olmayacak."

Tess, ona âdeta yalvaran gözlerle bakıyordu. Ve sonunda George pes etmeye karar verdi.

"Birlikte birkaç saat geçiririz. İki arkadaş gibi... Sonra da vedalaşırız. Sen kendi evine dönersin. Ben de kendi evime... Yalan söylememizi gerektirecek bir şey de yok. Çünkü hiçbir şey olmadı."

Tess'in sesi giderek kısılıyordu.

George çaresizce, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü ikimiz de öyle aklına eseni yapan insanlar değiliz."

"Değil miyiz?"

Tess başını iki yana salladı.

"Emin misin?"

"İkimiz de," dedi Tess, "başka insanların hayatlarını mahvedip mutlu olamayız."

"O zaman keşke başka biri olsaydım," dedi George ke-

derle.

Dudakları titreyen Tess gülümsedi.

“Seni asla unutmayacağım,” dedi George.

Tess’in yüzü asıldı.

“Üzgünüm. Üzgünüm. Sadece bilmeni istedim,” dedi George.

“Biliyorum.”

Ve o küçük bar masasında, perşembe gecesinin gürültüsü içinde oturdular. Artık söylenecek hiçbir şey yoktu.

2011

“Hiçbir şey yemeden bütün gece içtiğimiz zamanları hatırlıyorum,” dedi Kirsty.

“Artık yapamıyorum. Sabahları başım fena ağrıyor.”

“Zaten Dominic de öyle bir durumda sana yemek yapamayacağı için bundan hoşlanmaz sanırım,” dedi Kirsty.

Tess, onun yüzüne dik dik baktı. “Onu bu konunun dışında tutabilir miyiz?”

Kirsty gözlerini kocaman açtı. “Bu gece biraz alınganınız sanki?”

“Alıngan falan değilim ben.”

Bir an sessizlik oldu.

“Ee, puding istiyor musun?” diye sordu sonunda Tess.

“Hayır,” dedi Kirsty.

"Ne?"

"Ben ne zaman puding yedim ki?"

"Bilmem."

"Birbirimizi on üç yıldır tanıyoruz. Şimdiye kadar puding yediğimi hiç gördün mü?"

"Biliyor musun," dedi Tess, "bence artık hesabı istemeliyiz. Geç oldu."

Garsonu çağırmak için etrafına bakınmaya başladı.

"Tess? Sorun ne?"

"Sorun yok."

"Evet, var," dedi Kirsty.

"Sorun falan yok dedim."

"Böyle kırk yere söyleyince sorunun kendiliğinden hallolacağını mı sanıyorsun?"

"Bak," dedi Tess. "Sadece yorgunum." Garsonu görünce bir el işareti yapıp hesabı istedi.

"Neden gidip başka bir yerde bir şeyler içmiyoruz?"

"Olmaz, sabah erken kalkmak zorundayım," dedi Tess çantasını masaya koyup içinde cüzdanını aramaya başladığı sırada.

"Ben de erken kalkacağım. Hatırlatayım istersen, artık saygın bir işim var."

"E o zaman sen de geç yatmak istemezsin."

Kirsty uzanıp Tess'in bileğine dokundu. "Bir dakika durur musun?"

Tess, öfkeli bakışlarını ona çevirdi.

"Bütün gece herkese ateş püskürdün. Ellie'ye kızgınsın.

Lily'yle konuşmuyorsun. Annene tahammül edemiyorsun. Bense üzerime atlayacaksın diye bir şey söylemeye korkuyorum."

"Yalnızca biraz moralim bozuk."

"Bir psikoloji öğrencisi gibi konuşmak istemiyorum ama eleştirmedığın tek kişi Dominic," dedi Kirsty.

"Eee?"

"O mu bir şey yaptı?"

"Hayır. Hiçbir şey yapmadı."

Kirsty, Tess'e uzun uzun baktı.

Tess, derin bir nefes aldı. "Gerçekten. Hiçbir şey yapmadı."

"O hâlde neden bu kadar öfkelisin?"

"Öfkeli değilim."

Tess, boş bardağını alıp hemen sonra yeniden bıraktı.

"Pekâlâ," dedi Kirsty. "Bunun doğru bir zaman olduğunu düşünmüyorum ama sana söylemem gereken şeyler var."

Tess, yeniden başını kaldırdı.

"Paris'e taşınyorum."

"Paris'e mi? Philippe'le mi?"

Kirsty gülümsedi.

"Ama bu, harika bir haber," dedi Tess. "Neden daha önce söylemedin? Kutlardık. Şampanya falan içerdik."

"Bilmem," dedi Kirsty. "Sanırım neden bu kadar mutlu göründüğümü sen sor istedim."

"Ah, Kirsty," dedi Tess kendini berbat biriymiş gibi his-

sederek. Kirsty gerçekten de mutlu görünüyordu. Resmen ılık saçıyordu. Ve Tess bunu fark etmemişti bile.

“Onunla aynı evde yaşayacak olmam başlı başına bir mutluluk kaynağı ama dahası da var,” dedi Kirsty. “Bana, yeni galerisinin başına geçmemi teklif etti.”

İşte şimdi Tess’in ağzı açık kalmıştı.

“Biliyorum,” dedi Kirsty gülerek. “Nihayet, yıllardır süren miskinliğimin acısını çıkarabileceğim, güzel bir işle ödüllendiriliyorum.”

“Ama Fransızca konuşman gerekmeyecek mi?”

“Biliyorum, inanmayacaksın,” dedi Kirsty, “ama bir süredir Fransızca kursuna gidiyordum. Fransız Enstitüsü’nde.”

“Perşembe akşamları?” dedi hemen Tess.

“Aynen.”

“Neden hep meşgul olduğun şimdi anlaşıldı.”

Tess, birden gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti.

Kirsty hemen ona doğru eğildi. “Neyin var?”

“Ah, bilmiyorum. Sanırım senin gitmene üzüldüm. Senin için çok ama çok mutluyum. Philippe harika bir adam ve iş olayı da şahane. Bir sanat galerisi yöneteceksin, düşünsene. Hepsini hak ediyorsun. Ama seni özleyeceğim. Seni çok özleyeceğim.”

“Alt tarafı Paris’e gidiyorum,” dedi Kirsty. “Muhtemelen iki haftada bir gelirim.”

Ama ikisi de bunun doğru olmadığını biliyordu.

“Düğün için kesin geleceğim zaten.”

“Ne düğünü?” diye sordu Tess.

“Senin düğünün elbette,” dedi Kirsty.

***

Tess, genellikle Dominic’ten önce evde olurdu. Dominic bugünlerde geç saatlere kadar çalışıyordu. Şirkette yükselmek istiyorsa bu aralar uzun saatler boyunca çalışması gerektiğini söylemişti. Bazen Tess’e mesaj atıp yemek için hazırlığa başlamasını bile söylerdi. Öyle yoruma açık pek bir şey de bırakmazdı mesajında: “Sen sadece soğanları doğra, sarımsağı ez, biraz domates soyup et suyunu süz.”

Tess bazen, bütün hazırlıkları yaptıktan sonra, bomboş evin içinde, perdeleri ve ışıkları açmadan öylece otururdu. Dışarıdaki sokak lambasının titrek ışığı içeriye biraz da olsa aydınlatırken kanepede oturup sessizliği dinlerdi.

Yalnız olmak öyle huzurluydu ki... Sadece yalnız olduğunda George’u düşünmek için izin veriyordu kendine. Çünkü onu düşünmek, kontrolünü kaybetmesine sebep oluyordu. Son günlerde çok ağlıyordu. Evin içinde durmadan volta atıyordu. Kendi de anlam veremiyordu bu duruma. Neden onunla bu kadar geç tanışmıştı ki? Neden ikisi de henüz hayatlarında kimse yokken tanışamamışlardı?

Çünkü Tess, Kirsty’nin o yakıştırmaları komiklik olsun diye yapmadığını içten içe biliyordu. Tıpkı onun en başından beri söylediği gibi, onlar George’la ruh eşiydiler. Bunun bir Kızılderili efsanesi ya da Platon’un uydurduğu bir hikâye veya yalnızca bir çocuk masalı olması umurunda bile değildi. George’la ikisi birlikte olmak için doğmuşlardı. Tess, o olmadan bir hiçti. Diğer yarısını arayan, yarım

kalmış bir ruhtu sadece. Onsuz hayat, Tess'i gitmek bile istemediği bir yere götüren, uzun, beyaz, anlamsız bir yoldu.

Bu düşünce öyle güçlü ve ürperticiydi ki Tess, yerde bir kirpi gibi kıvrılıp kendini olabildiğince ufaltmak ve korumak istedi. Ama kendini ufaltmaya ve gelecek olan darbelerden korumaya çalışmanın da bir anlamı yoktu. Çünkü darbeler dışarıdan değil, beyninin içinden geliyordu. George'u düşündüğünde aklına hücum eden her bir detay onu daha da yaralıyordu. Gözlerini ve gülümsediği anda ortadan kaybolan endişeli bakışlarını düşündü. Sesini düşündü. Kaşlarını çatışını... O güzel, müzisyen parmaklarına sahip ellerini... Onu düşünmek bir işkenceye dönüşmüştü. Ama Tess, bu acıyı da kabullenmişti; çünkü bu, onun için birlikte geçirdikleri her anı anımsamasına yardımcı olan bir bağımlılık hâlini almıştı. Ve bu anlara odaklanıp, geçirdikleri dakikaları ve saatleri bir araya getirince George'un da kesinlikle onunla aynı şeyleri –birbirlerine ait oldukları gerçeği gibi– hissettiğinden emin olabiliyordu.

Ama gitti. New York'a dönmek zorundaydı. Tess yine ağlamaya başladı çünkü George'u özlemek, daha önce hiç tecrübe etmediği yıkıcı bir boşluk demekti. *Âşık olmanın nasıl bir şey olduğunu bile bilmezdim*, diye düşündü. *Bunca yıl, sevgililerinden ayrılan arkadaşlarım aşk acısı çekmekten bahsederlerken onlar adına üzüldür ama aynı zamanda da çektikleri o yoğun ve şiddetli acı karşısında şaşkınlığa uğradım. Dominic'le böyle bir şey yaşamamıştım hiç. Dominic'le hayat, yolunu bulan su gibi akıp giderdi. Tartışma diye bir şey olmazdı. Kıskançlık da... Tutku da pek yoktu aslında. Ama o zamanlar cinsel arzuyla tutkunun aynı şey olduğunu sandığımdan bunu fark edeme-*

miştim. İnsanların neden durmadan aşktan bahsettiğini merak ederdim. Aşk çok basit bir şey değil miydi? Biriyle tanışır, anlaşır ve birlikte zaman geçirmeye karar verirdin. Sonra birlikte Le Creuset marka tencereler alırdınız işte. Çok basitti. Konuşacak ne vardı ki? Söylenecek bir şey kalır mıydı geriye?

Ama bu, aşkın ne olduğunu öğrenmeden önceydi, dedi kendine. Bu, kalbinin her atışında birini özlemenin ne demek olduğunu öğrenmeden önceydi.

O yüzden bu gece, evin kapısını açarken Dominic'in hâlâ işte olmasını diledi. Tek başına zaman geçirebilmek istiyordu. George'u düşünmeliydi. Kilimin üzerinde bir sürü broşür vardı. *Bir şeyler satın alınca da böyle oluyor işte,* diye düşündü –ki Dominic bu ara sürekli bir şeyler satın alıyordu. *İnsanlar sizi adres listelerine kaydedip durmadan yeni şeyler almaya ikna etmeye çalışıyorlar.*

Ama onları almak için eğildiği sırada broşürlerin çoğunun gayrimenkul acentalarından geldiğini fark etti.

Daha montunu bile çıkarmadan, gelen zarfları açmaya başladı. Bir tanesinde, 'Civardaki okullara yürüme mesafesinde,' diyordu. Bir diğerinde, 'Geniş bahçesi ve çatı katıyla bu kusursuz evin dört yatak odası, iki oturma odası ile özel tasarım bir mutfak ve büyük bir yatak odası vardır,' yazıyordu. Bir başka broşürdeyse, 'Üç yatak odası, biri jakuzili banyosu ve yeni inşa edilmiş serası olan ev yalnızca ufak bir tadilat gerektiriyor,' diyordu. Evlerin birçoğu gösterişliydi ve dönemin albenisine sahipti.

Tess bir süre sonra bütün broşürleri ocağın yanına bıraktı.

Montunu çıkararak evin içinde dolanmaya başladı.

Arka bahçeye bakan minik odaya gözü takıldı. Dominic, bu odayı kendi çalışma odasına çevirmek istediğini söylerdi hep. Şu anda yatak odasının bir köşesinde idare etmek zorundaydı. Uyandıkları andan itibaren bilgisayar ekranı onlara bakıyor olurdu. *Bu oda da olmasa ben eşyalarımı nereye koyarım*, diye düşündü Tess. Dominic, giysileri kolilere koyabileceğini söylese de onu zorlamıyordu. Belki de Tess'in yüz ifadesinde onu durduran bir şeyler vardı.

Dikiş yaparken oturduğu minik, mavi sandalyenin yanındaki lambayı açtı. Çevresine şöyle bir bakındı. İki uzun siyah askı; takımlarla, elbiselerle, eteklerle, bluzlarla ve abiye kıyafetlerle doluydu. Ayakkabılar, üç rafa da düzgünce dizilmişti. En yakın pencerenin olduğu duvardaki kancalarda, şapkalar, kemerler, çantalar, korseler, saç bantları, atkılar ve eski mayolar asılıydı. Eldivenler başka bir rafa dizilmişti. Tess'in favori eldivenleri de bunların arasındaydı; beyaz dantelden düğün eldivenleri, pembe büzgülü, Van Raalte marka olanlar ve dirseğe kadar uzanan, Hermès marka siyah deri eldivenler.

İnce eleyip sık dokuyarak satın aldığı 1940'lara ait koleksiyonun tamamı bunlardan ibaretti. Daha fazlasını koyacak yer yoktu. O yüzden Tess usta bir tüccar gibi onları takas ederek, elinde yalnızca en iyi, en güzel, en nadide ve en olağan dışı parçaları bırakmıştı. Piyasayı biliyordu. Ama son günlerde bu koleksiyon bile onu rahatsız eder olmuştu. Vintage eşya hazinesi olan bu odaya bakarken eski bir dostuyla ayrı düşmüş gibi hissediyordu kendini. Ne de olsa bu bir iş değildi. Bu kıyafetleri artık nadiren giyyordu. Zaten bir West End firmasının Müşteri İlişkileri Departmanı'nın başında olunca fazla sıra dışı görünmek

istemiyordu insan. Önemli toplantılarda müşterilerinizi gücendirmek istemezsiniz. İşte bu yüzden, *Belki bu da ölü kelebek koleksiyonu yapmak gibi tuhaf bir hobidir*, diye düşünmeye başladı.

Sonra birden düşünceleri Beckenham'daki eve kaydı. Zihni, geçen birkaç haftada gerçekleşen konuşmalarla doluydu. Çektiği acıdan uyuduğu için ağzını açıp tek kelime edememişti.

"Taşınmanıza gerek yok," demişti annesi. "Eşyalarını toplarsan o odayı çalışma odası yapabilirsiniz. Ya da bebek odası... Bebek karyolasını da rahat rahat alır."

"Dört odalı bir yere geçsek," demişti Dominic, "biri bizim yatak odamız olur. Böylece ikimize de birer çalışma odası ve bir de misafir odası yapabiliriz."

"Ben yalnızca tüm odaları dolduracağınızı varsayarak büyük bir ev almayın diyorum. Çünkü bazen düşündüğün gibi olmuyor işler. Yıllar boyu beklemek zorunda kalan insanlar tanıyorum," demişti Lily.

"Beckenham?" demişti asistanı Helen duyduğunda. "Orası Croydon'a yakın mı?"

Reçineden, boncuklu minik çantanın üzerinde dolaştırdı parmaklarını. *Buna katlanabileceğimi sanmıyorum*, diye düşündü o sırada. *Ölüyorum. Ve kimse bunu fark etmiyor.*

Evin kapısının kapandığını duydu o sırada. Hemen eğilip ışığı kapattı.

Uzun koridorun sonundaki Dominic kapının önünde durmuş, montunu çıkarmakla meşguldü. Bej rengi bir yağmurluk vardı üzerinde. Yağışlı havalarda oldukça kullanışlıydı. Ama Tess bazen o yağmurluğun, bu banliyö böl-

gesi Penge'de Dominic'i diğer insanlardan ayırt etmeyi neredeyse imkânsızlaştırdığını düşünmeden edemezdi. *John Lewis'te bir banka hesabım var, diye düşündü. Kek kalıplarımı Lakeland'den alıyorum. Belki bir çılgınlık yapıp ön kapımızı da herkes gibi Farrow & Ball marka boyayla boyamalıyız.*

"Kusura bakma geç kaldım," dedi Dominic.

"Geç kalmış sayılmazsın," dedi Tess. "Ben de az önce geldim."

Dominic'in sarı saçları hâlâ biraz uzundu. Gözlerinin önüne düştüklerinden başını sallayarak savuruyordu onları. Şemsiyesini kalorifere dayayarak kahverengi deri çantasını yere bıraktı. "Tren gecikti. Beckenham'a giden First Capital Connect'le gelmek zorunda kaldım."

"Hmm," dedi Tess yalnızca.

"Ama yemeği hazırlamam çok sürmez," diye ekledi Dominic. "Eti dünden marine etmiştim."

Saçını kestirse ona daha çok yakışır, diye düşündü Tess. Gerçi açılan alnı konusunda da hassastı. Babası kırk yaşına geldiğinde büsbütün kel kalmıştı.

"Pekâlâ," diye seslendi Dominic mutfaktan. "Evlerle ilgili birkaç broşür daha gelmiş demek. Görmediğimiz bir şey var mı aralarında?"

Hayır, dedi Tess içinden. Daha önce görmediğimiz bir şey yok.

"Bir garaja ne dersin peki?" diye sordu Dominic, elinde bir tomar broşürle hole çıkarak. "Şart mı? Yoksa olsa güzel olur mu dersin?"

"Dominic," dedi Tess.

"Efendim?"

"Yapma."

"Ne yapmayayım?"

Tess derin bir nefes aldı. "Ben Beckenham'da yaşamak istemiyorum."

Dominic başını kaldırdı. "Ah, hadi ama. Yeniden başa dönmeyelim. İyi bir yatırım olacak."

Tess başını iki yana salladı.

"Peki nerede yaşamak istiyorsun?"

Tess yeniden başını kaldırdığında Dominic'in hâlâ elinde broşürlerle orada dikildiğini gördü.

"Artık buna devam edemeyeceğim."

"Neye?" diye sordu Dominic.

Tess konuşamıyordu.

"Benim suçum," dedi Dominic. "Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu biliyordum. Ev kredisi için mi endişeleniyorsun? Çünkü onu karşılayabileceğimizi biliyorum. İşsiz kalmamız durumunda bile idare edebiliriz. Beş yıllık bir planlama yaptım. Hepsi Excel'de var."

Tess güçlükle duyulabilecek bir ses tonuyla, "Sorun, kredi değil," dedi.

"O hâlde düğün."

Tess başını salladı.

"Evlenmek zorunda değiliz," dedi Dominic. "Henüz bir şey ayarlamadık. Yalnızca öyle konusu geçti ve daha herhangi bir masrafa da girmedik. Annelerimiz, düğün için aldıkları kıyafetlerini şimdilik dolaba kaldırabilirler."

"Dominic..."

"Zaten ben de evlenmek istemiyorum. Bir hiç uğruna onca çaba... İnsanlar eğlensin diye bir bahane işte. Böyle devam etmek istersen bana uyar." Gülümsedi. "Hem bir sürü masraftan da kurtulmuş oluruz."

"Sorun, düşün de değil."

"O hâlde ne?"

Tess ona baktı. Dominic bembeyaz kesildi.

"Üzgünüm."

"Hayır," dedi Dominic.

Tess söyleyecek başka bir şey bulamıyordu.

"Ciddi olamazsın."

O an Tess'in zihninde, patlayan konfetiler, yırtılan aşk mektupları ve paramparça edilen evlilik cüzdanları belirdi.

"Neden?"

"Bilmiyorum."

Ev broşürleri düşüp yere saçıldı. Dominic ellerini uzatarak öne doğru bir adım attı. "O zaman iyi. Eğer bilmiyorsan gerçekten endişelenecek bir şey yok demektir. Hepsi stres yüzünden. Her şey üst üste geldi tabii. Çok anlaşılır bir şey. Haftalardır gerginsin."

Tess yeniden başını iki yana salladı.

"O zaman sorun ne?" diye sordu Dominic.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Tess bir kez daha.

"Hadi ama. Bu hiç mantıklı değil. Bir sebep yoksa..."

"Zamana ihtiyacım var."

"Büyük adımlar attığımız için, değil mi?" diye sordu Dominic.

"O kadar basit değil işte."

Tıpkı yanlış yönlere çevrilmiş mıknatıslar gibi birbirlerine yakın ama bir o kadar da uzaktılar.

"Zamana ihtiyacın varsa tamam," dedi Dominic. "Ne kadar ihtiyacın varsa o kadar."

"Ben evden ayrılmak istiyorum."

"İstemiyorsun."

"İstiyorum," dedi Tess.

"Ama biz yıllardır birlikteyiz," dedi Dominic.

Tess, bakışlarını bej rengi halıya çevirdi.

"Başka biriyle mi birliktesin?" diye sordu Dominic; se-
sindeki o çaresizlik Tess'in ağlamak istemesine sebep oldu.

Tess sadece başını iki yana salladı.

"Tess, anlamıyorum."

"Biliyorum," dedi yeniden yüzüne bakarak. "Üzgünüm. Ben de anlamıyorum. Ama bunu daha fazla yapamayacağımı biliyorum."

Öylece dikilip umutsuzca sessizliği dinlediler.

"Peki, ne yapacaksın?" diye sordu Dominic.

"Bilmiyorum. Gidip bir süre biriyle kalırım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Zorundayım."

"Şimdi mi? Yani hemen mi gideceksin?"

Bu gecedен önce, yani tüm bunları söylemeden önce, Tess de ne yapacağını ya da bunu ne zaman yapacağını

bilmiyordu doğrusu. Ama evden ayrılmak, hem de şimdi ayrılmak, ona en makul çözüm gibi görünmüştü. Başıyla onayladı.

"Ben giderim," dedi Dominic.

"Hayır," dedi Tess. "Bu, benim hatam. Ben gitmeliyim."

"Ben senin gitmeni istemiyorum."

"Biliyorum," dedi Tess çaresizce.

"Lütfen, Tess," dedi Dominic.

Tess artık ağlamaya başlamıştı. "Gitmek zorundayım," dedi.

"Seni bekleyeceğim."

Tess başını iki yana salladı. "Bekleme. Bir şey değişmeyecek. Fikrimi değiştirmeyeceğim."

Ona bakmak bile Tess'e acı veriyordu. Kendini, Dominic'in sırtına bir bıçak saplamış ve için için çektiği tüm o acıyı yüzünde görüyormuş gibi hissediyordu şimdi.

***

"Siktir!" dedi Mo.

George'un Greenwich Village'taki o güzel evinin oturma odasındaydılar. Antika aynalardan loş bir ışık yansıyor. Havada belli belirsiz bir tarçın ve vanilya kokusu vardı. George şaşkınlık içinde kapıyı açmış ve Mo bir anda oturma odasına dalmıştı. Şimdi de o kısa süreli agresifliğiyle durmuş, giriş katının her yanını süzüyordu.

"Ciddi olamazsın!" dedi George.

“Burayı nasıl aldın?”

“Stephanie. Çok başarılıdır.”

“Belli,” dedi Mo. “Dört ayak üzerine düştün yani?”

“Bu bir ortaklık,” dedi George.

“Palavra,” dedi Mo. “Resmen kapatması olmuşsun.”

George dolduruşa gelmemek için çok uğraştı. Ama yine de başaramadı. “Ben de Mia’ya bakıyorum,” diyebildi kendini savunmak istercesine.

“Mia da kim?”

“Kızım.”

“Kızın mı?”

“Ve Stephanie’nin de tabii,” dedi George.

Mo gülümseyerek arkadaşına baktı. “Ben ilişkinizin kısa süreceğini sanıyordum. Bu kadın onda ne buluyor böyle, derdim. Ama yanılmışım. Meğer çifte kumrular gibiymişsiniz.”

“Bu bir ekip işi,” dedi George.

“Biliyorum, söylemiştin.”

Öfkelenen George, “Bir içki içer misin?” diye sordu.

“Seçenekler neler?”

“Ne istersen.”

“Tia Maria?”

“Emin değilim,” dedi George kaşlarını çatarak.

“Gevşe biraz, şaşkın herif,” dedi Mo. “Bir bira alırım.” Sonra şömineye doğru yürüdü. “Peki onlar nerede?” diye sordu.

“Kimler?”

"Stephanie ve ufaklık tabii."

"Mia uyuyor," dedi George. "Saat on farkındaysan."

"Stephanie?"

"O da muhtemelen hâlâ iştedir."

"Bilmiyor musun?"

"Her hareketini kontrol etmiyorum herhâlde."

"Evet," dedi Mo. "Bunu görebiliyorum."

"Gel de biranı al."

Üç belki de dört odanın birleşimiydi bu oda. Manhattan'ın orta yerinde, o minicik evlerin arasında büyü-
lesi bir genişlik olağanüstüydü.

"Ee, burası kaç mal oldu?" diye sordu Mo.

"Bunu soramazsın," dedi George.

"Nedenmiş?"

"Çünkü böyle şeylerden başkalarına bahsetmiyoruz."

Mo kaşlarını kaldırdı.

George, çelik buzdolabını açarak iki şişe bira çıkardı ve kapaklarını açtı. "Ee, burada ne işin var?"

Mo, bir dikişte şişenin en az yarısını içerek elinin tersiyle ağzını sildi. "Birinin yerine çalacağım."

"Kimin?"

"Bir arkadaşımın. 'Amerika'da bir konserimiz var ve ben gidemeyeceğim. Yerime gider misin?' dedi. Ben de neden olmasın diye düşündüm."

"Sen artık öğretmenlik yapmıyor musun?"

"Yapıyorum."

"New York'a gideceğini söylediğinde okuldan ne dedi-

ler?"

"Özel okulda çalışıyorum. Uzun tatillerimiz oluyor." Mo, birasından bir yudum daha aldı. "Hem seni de ziyaret etmenin zamanı geldi diye düşündüm."

George ona ihtiyatlı bir bakış attı.

"Gerçek bu," dedi Mo. "Kimse senin nerelerde olduğunu bilmiyor. Ya da ne yaptığını... Ben de o bize gelmezse ben ona giderim dedim."

"Rhys'i gördüm," dedi George. "Londra'dayken."

"Evet."

"Yani iletişimimi koparmadım."

"Bana artık çalmadığını söyledi."

"O durum değişti," dedi George. "Bir şeyler bakınmaya başladım."

"Konser falan mı?"

"Evet," dedi George, bu her ne kadar doğru olmasa da. İnsanların, yaptığı müzik türünü dinlemek isteyeceğinden emin değildi çünkü.

Mo, birasını bitirip boş şişeyi George'a uzattı. George da onu alıp dolaptan yenisini çıkardı.

"Peki çalmayı neden bırakmıştın?" diye sordu Mo.

"Ah, bilirsin," dedi George şişeyi uzatırken.

"Hayır, bilmiyorum."

"Çocuk olunca işler değişiyor."

"Öyle mi?"

George ona baktı. "Evet."

Mo gülümsedi. Sonra bir tabure çekip oturdu. "Ee, beni

izlemeye gelecek misin?"

George boş gözlerle arkadaşına baktı. "Tabii ki gelemem. Bu gece olmaz. Mia üst katta uyuyor."

"O hâlde yarın gelirsiniz. Karını da getir."

"Stephanie yarın meşgul olabilir," dedi George.

"Ah, hadi ama," dedi Mo. "Eski dostun İngiltere'den geliyor ve karın gelip onu dinleyemeyecek kadar meşgul mü?"

"Ben meşgul demedim," dedi George. "Olabilir dedim."

"Pekâlâ, anlaştık o hâlde."

"Sen gerçekten fizik öğretmenliği mi yapıyorsun?"

"Neden ki?"

George nasıl açıklayacağını bilemedi.

"Benim o kadar zeki olmadığımı mı düşünmüştün?"

"Yalnızca seni öğretmenlik yaparken hayal edemiyorum."

"Sınırları belirlemek gerek," dedi Mo. "'Haddinizi bilin yoksa sizi mahvederim!' demen yeterli oluyor. Sonra gayet güzel geçiniyorsun."

"Walter'la görüşüyor musun?"

Mo, birasından bir yudum daha aldı. "Ondan pek fazla hoşlanmazdım zaten. Fazla başına buyruktu."

"Ama iyi bir saksafoncuydu. İyi bir gruptuk."

Mo yüzüne baktı. "Hem de nasıl..."

George ön kapının vurulduğunu işitti. "Stephanie olmalı."

Stephanie içeri girince George'un birden canı sıkıldı.

Çok yorgun ve gergin görünüyordu. Yüzünde acımasız bir ifade vardı. Böyle olduğunda George'un kusurlarını bir bir yüzüne vururdu.

"Bu kim?"

"Beni hatırlamıyor musun, tatlım?" dedi Mo.

Stephanie onu uzun uzun inceledi. "Ah," dedi sonra bitkin bir hâlde. "İngiltere'den."

Mo güldü.

Stephanie ise arkasını dönmüştü bile. "Mia nasıl?" diye sordu George'a.

"İyi."

"Bu sabah evden çıkarken hafif bir öksürüğü vardı."

George başını salladı. "Önemli bir şey değildi."

"Pekâlâ, çok yorgunum," dedi Stephanie. "Yatacağım. Sen?"

"Mo yeni geldi. Onunla biraz daha oturacağım."

"Burada kalmayacak, değil mi?"

Beni daha fazla küçük düşüremezsin, diye düşündü George. "Henüz sormadım," dedi sonra.

"Kalmamasını tercih ederim," dedi Stephanie. "Şu ara kafam çok dolu."

"Ben gidip Plaza'da bir oda ayırtayım bari, değil mi?" dedi Mo.

"Ben ciddiym, George," dedi Stephanie. "Büyük bir anlaşma sürecindeyim. Evde tam bir sessizliğe ihtiyacım var."

"Tamam," dedi George. "Sen git, yat."

Birbirlerine baktılar. Ve Stephanie arkasına dönüp yürümeye başladı.

"Hadi yine iyisin. Dört ayak üstüne düştün," dedi Mo.

"Yalnızca yorgun," diye cevapladı George.

"Hep bu kadar arkadaş canlısı mıdır?"

"Söyledim ya," dedi George, "yorgun. Mia'yla beşte uyanıyoruz ve o da saat altıda evden çıkıyor."

Mo, boş şişesini George'a uzattı.

"Bence artık yatmalısınız," dedi George.

"Bir konserim olduğunu unutuyorsun," dedi Mo.

George panikle, "Konserden sonra buraya gelmeyi düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Başka nereye gidebilirim?"

"Ne dediğini duymadın mı?"

"Ben de sessiz olurum."

"Onu uyandırırsan ne kadar sinirleneceğini biliyor musun?" diye sordu George.

"Ben de uyandırmam o zaman," dedi Mo. "Yılların tecrübesi var. Bir anahtar ver, gerisini unut. Gecenin bir yarısı istediğim her eve girebilirim. Benim uzmanlığım da bu."

George derin bir nefes aldıktan sonra çaresizce, "Bunu yaptığıma pişman olacağımı biliyorum," dedi.

"Hayır, olmayacaksın," dedi Mo.

George ocağın üstündeki rafa uzanıp yedek anahtarı aldı.

"Yine de," dedi Mo, "benimle gelmeni tercih ederdim. Gelip beni izlesene."

"Yapamam."

"Stephanie artık evde. Bebeğe o bakabilir."

"Stephanie uyuyabilsin diye Mia'ya bakmak benim işim."

Mo, onun yüzüne baktı. "Aynı odada bile yatmıyorsunuz, değil mi?"

"Anahtarı al," dedi George.

"Yatıyor musunuz?"

"Bu seni ilgilendirmez."

Mo kaşlarını kaldırdı.

"Mia geceleri uyanıyor. Ben de nasıl olduğuna bakmak için yanına gidiyorum. Yatağa dönerken Stephanie'yi uyandırıyorum tabii. O yüzden çoğu zaman Mia'nın yan odasında kalıyorum, tamam mı? Öyle abartılacak bir durum değil yani. Gayet normal. Çalışan ebeveynlerin pek çoğu böyle yapar." George kendini çok çaresiz hissediyordu.

"Öyle mi?"

"Evet. Çocuğun olsa bilirdin."

"Ayrı odalarda uyuyorsunuz demek?" dedi Mo.

"Büyütecek bir şey yok," dedi George.

"Bana epey büyük bir şeymiş gibi geldi." Alnını kırıştırdı. "Mia kaç yaşında peki?"

"İki buçuk."

"İki yıldır hiç seks yapmadınız yani?"

"Biliyor musun?" dedi George, "Walter'ın sana neden yumruk atmak istediğini şimdi daha iyi anlıyorum. Bir

türlü pes etmiyorsun. İnsanın bacağına yapışıp bırakmak bilmeyen bir köpek gibisin gerçekten.”

“O hâlde bana bir bira daha ikram etmeyeceğini düşünmekte haklıyım, değil mi?” dedi Mo.

“Evet.”

“Peki, gece döndüğümde nerede yatayım?”

“Bir kanepce seç,” dedi George.

“Demek kuş tüyü yatak yok?”

“Hak etmiyorsun ki.”

“Bazen çok acımasız olabiliyorsun,” dedi Mo. “Hem de eski bir dostuna karşı bile.”

Mo gidince George şişeleri geri dönüşüme atıp –Stephanie etraftaki çöplerden hiç hazzetmezdi– kapı ve pencereleri kontrol etti. Üst katta tek bir lamba açıktı. O loş ışığın haricinde her yere tam bir zifirî karanlık hâkimdi. Stephanie ve nadiren yanına davet ettiği George, evin arka tarafındaki büyük yatak odasında yatıyorlardı. Odanın hem ayrı bir giyinme odası hem de içinde bir duşu ve ayaklı, antika bir küveti olan bir banyosu vardı. Bu gece yatak odasının kapısı sıkıca kapanmıştı.

Piyano da bu katta, sokağa bakan ikinci oturma odasındaydı. Hafta sonları böyle olması işlerine yarıyordu. Stephanie alt katta, kendisini çok fazla görmediği için ürkek ürkek duran Mia ile oynar; George da, ‘Lütfen kapıyı kapatır mısın, George? Çok ses geliyor,’ cümleleri eşliğinde üst kattaki piyanosunu çalardı. Ama böyle akşamlarda bu düzen hiç de hoşuna gitmiyordu.

Mo’nun sürpriz ziyaretinin ardından George kendini zerre kadar yorgun hissetmiyordu. Zihni mesaiye kalmış,

gruplarının anılarıyla dolup taşmıştı. Londra'daki kulüpleri düşündü. Smithfiels, Peckham, Hammersmith ve Shoreditch'tekileri... Paris'teki o müthiş konserlerini hatırladı sonra. Walter'ın Fincley'de gerçekleşen yetişkinliğe geçiş törenindeki; Mo'nunsa Dorset'te yapılan düğündeki hâllerini anımsadı. George, bu gece piyano çalabilecek olsaydı biraz olsun sakinleşebilirdi. Kendini ritmin ve akortsuzluğun içinde Monk tarzı bir transta bulabilirdi. Ama Stephanie'nin rahatsız edilmemesi gerekiyordu. O yüzden de gözünde uykudan eser olmadığı hâlde yatağın yolunu tuttu.

George, ikinci katın merdivenlerini de tırmanarak Stephanie'nin çocuk odası katı dediği evin en üst katına çıktı. Mia'nın odası sokağa bakıyordu. Yanında banyosu, onun yanındaysa parlak ve rengârenk –birkaç çocuğun saklambaç oynayabileceği kadar büyük– oyun odası vardı. En arkada ise George'un gecelerinin çoğunu geçirdiği iki yataklı boş bir oda bulunuyordu. Sessizce Mia'nın odasına girdi. Yatağının başındaki minik kırmızı ışık, odayı hafifçe aydınlatıyordu.

Uyuyan kızına bakınca her zamanki gibi içinin gurur ve koruma içgüdüsüyle dolduğunu hissetti.

O öğleden sonra Mia ile geçirdikleri keyifli anlar ve Mia'nın piyanonun tuşlarına neşeyle basışı geldi aklına. *Benim gibi olmana izin vermeyeceğim*, dedi kendi kendine. *Kendinden şüphe etmene, kendine güvenmemene izin vermeyeceğim. Mutlu ve öz güvenli bir insan olarak yetiştireceğim seni.* Ama sonra, büyük bir üzüntüyle Mia'nın öz güven eğitimi annesinden alacağını fark etti. *O, paranın, hukukun ve iş dünyasının gerçeklerini anlatacak sana. Başkalarına baskı yap-*

manı, hiç tereddüt etmeden insanları ezip geçmeni sağlayacak ve sana hedefe giden yolda her şeyin mübah olduğunu öğretecek.

Sonra bakışlarını indirip Mia'nın kızarmış yanaklarına ve alnına düşen nemli buklelerine baktı. *Sen kızımla hiç tanışmamıştın, diye geçirdi içinden. Ama ona öncelik verdin. Suçluluk duyacağımız sırlar olmayacak, dedin. Ve ikimizden birinin pişman olacağı bir şey yapmak da istemiyorum çünkü ikimiz de başkalarının hayatlarını ezip geçecek insanlar değiliz, dedin.*

Eğilip Mia'nın battaniyesinin ucunu düzeltti. *Başta, bunun yalnızca bir bahane olduğunu sanmıştım. Belki de benden kurtulmanın bir yolunu arıyordur diye düşünmüştüm. Mia da aklına gelen en kolay ve en kibar reddetme yöntemi. Benimle sonu belli olmayan bir ilişki yaşamak için neden on yıllık ilişkisini noktalasın ki? Daha yeni tanıştık. Beni gerçekten tanımıyor bile. Fakat sonra, o gece bana bakışını düşününce bunun bir bahane olmadığını anladım. O gece ikimiz de biliyorduk. İkimiz de bekâr olsaydık o gece, orada yeni bir hayata başlardık. Zaten o gürültülü, donmuş yağ ve ter kokularının doldurduğu barda oturup söyleyecek bir şey bulamamamızın sebebi de buydu. Çok klişe ve anlamsızdı her şey. İdam cezasına çarptırılan suçlular gibi söyleyecek pek bir şey bulamamıştık.*

George yeniden Mia'ya baktı. Nefes alıp verirken minicik ağzı hafifçe aralanmıştı. *Haklıydın, diye düşündü o anda. Elbette haklıydın. Küçük kızım her şeyden önce geliyor. Hiçbir şeyin onun hayatını paramparça etmeye değmeyeceğini biliyordun. Ama acaba biraz daha mı savaşmalıydım? Bu saplantılı düşünceler Londra'dan döndüğünden beri bir an olsun peşini bırakmamıştı. İnsanlar hayatlarını altüst edebiliyorlardı. Hem de sürekli... Evlilikler bitebilirdi. Anne*

ve babalar ayrılabilirdi. Annesini düşündü. Ellerini cebine sokup, yüzünü sıcak güneşe çevirmiş olan annesini... *Belki de mutlu olma şansını elde ettiğinde ona sıkıca tutunmalısın. Yoksa gerçekten yaşıyor sayılmazsın. Yalnızca zaman geçirirsin.* Şimdi yeniden çocukluğuna dönmüştü. Büyük, tekli koltukta oturuyor, çıplak bacakları koltuğun soğuk derisine değerken koridordaki saatin sesini dinliyordu.

George uzun süre karanlıkta oturdu. Mia'nın yatağının yanında yere çöküp Tess'i, onun siyah gözlerini ve yüzünü aydınlatan gülümsemesini düşündü. *Sen kendimi daha güçlü hissetmemi sağlamıştın. Aslında neyin gerçekten önemli olduğunu görmemi, yeniden kendim gibi hissetmemi sağlamıştın.*

Çok sonra George, arka odadaki, yani boş odadaki jalousileri kapattı. Ama hiç yorgun değildi. Eline bir kitap alıp geri bıraktı. Bilgisayarını eline aldı ama cevap vermesi gereken onca e-postayı görünce vazgeçti. Bir süre sonra, diğer yataktaki çarşafı yastığı alıp oturma odasındaki kanepeye sermenin iyi bir fikir olacağını düşündü. Böylece Mo daha rahat bir gece geçirirdi.

Olabildiğince sessiz hareket ederek, Stephanie'yi uyandırmamak için dolaplara ve kapılara çarpmamaya çalışarak her şeyi topladı ve merdivenden parmak uçlarında inmeye başladı. Oturma odasına gittiğinde çarşafı kanepeye güzelce serdi. *Oldukça rahat görünüyor,* diye düşündü. *Mo'nun bile şikâyet edeceğini sanmam.*

Sonra arkasına yaslanıp kumandaya uzandı. Stephanie gece geç saatte televizyon izlemesini onaylamazdı. 'Sabahları sersem gibi uyanırsın,' derdi hep. *Ama bilmesine gerek yok,* diye düşündü George. *O uyandığında ben çoktan Mia'nın kahvaltısını hazırlıyor olurum.*

Mia'nın ağlamasıyla uyandı. Gözlerini açtığında Mo'nun kızıl saçlarının ağzına girdiğini ve kanepede uyu-yakaldığını fark etti. Biri abajuru yakmıştı. Üzerinde krem rengi geceliği olan Stephanie, Mia'yı kucağına almış öfkeyle George'a bakıyordu. Annesinin kucağından kurtulmak için çırpınan Mia ise neredeyse kafa üstü yere çakılacaktı. Kızını hemen almak isteyen ama Mo'nun bedeninin ağırlığıyla olduğu yerden kıpırdayamayan George, güçlükle arkadaşının altından kalkarak kendini halının üzerine attı. "Mia!" diye seslendi. "Tamam, tatlım, bir şey yok."

"Al," dedi Stephanie hıçkırıklara boğulmuş kızını George'a uzatırken.

"Saat kaç?" diye sordu George.

"Dört buçuk," dedi Stephanie buz gibi bir sesle. "Beş saat uyudum. Bir daha yatmanın anlamı yok. Yani senin yüzünden tüm günüm berbat geçecek."

"Stephanie..."

"Umurumda değil," diye devam etti Stephanie. "Eğer bir salı akşamı çat kapı gelen kızıl saçlı, yabancı bir İskoç-la homoseksüel bir ilişki yaşamak istiyorsan sen bilirsin. Ama iş yerinde adam gibi çalışabilmem için iyi bir uykuya ihtiyacım olduğunu unutmazsan sevinirim. Anlaşmamıza göre Mia uyandığında sen kalkacaktın. Belki bir dahaki sefere tek gecelik flörtlerini üst kattaki boş odada misafir edersin. Böylece kızın ağladığında onu duyarsın."

"Stephanie..."

"Ben duş alacağım. Bir fincan kahve yapabilirsen çok makbule geçer."

Oturma odasından bir hışımla çıkmıştı. Ağlamayı kesen Mia ise şimdi babasına bakıyordu.

"İşte azar diye buna derim," dedi Mo yorganın altından boğuk bir sesle.

"Ah, harika," dedi George.

"Muhteşem bir kadın," diyerek güldü Mo.

"Senin, benim üzerimde ne işin vardı acaba?"

"Kanepede uyumam gerektiğini söylemiştin."

"Hiç komik değil," dedi George.

Yeni uyandığından sersemleyen Mia parmağını emiyordu.

"Komik," dedi Mo. "Birazcık."

"Ah, Tanrı aşkına," dedi George. "st kata ık. En ste. Arkadaki oda. Yorganı da yanında götür."

Mo ayağa kalktı. zerinde daracık, lacivert i amaşından başka bir şey yoktu. Alay eder gibi George'u selamlayıp, yastığı, yorganı ve kıyafetlerinin çoğunu alarak merdivenlere doğru ilerledi. Yarı yolda çoraplarını düşürmüştü bile. "Kahvaltı yapma şansımız olacak mı?" diye sordu ilk basamaktan.

George, dişlerini sıktı ve kahve suyunu kaynatmak üzere tezgâha yöneldi. Mia sorgulayan gözlerle babasına bakıyordu.

"Anneyi uyandırdık," dedi George. "Hepsi bu. Sadece biraz şaşırdı."

Keşke Stephanie Mia'ya biraz daha nazik davransa, diye ge-

çirdi içinden. Mia çok uysal bir çocuktü. İnsanları severdi. Oyuncaklarını paylaşmayı da... Ve hayvanlara bayılırdı; buna örümcekler de dâhildi. Ama birinin –buna annesi de dâhildi– onu babasından ayırmaya çalıştığını hissedecek olursa kontrolünü kaybederdi. Ağlardı. Çığlık atardı. Ciğerleri sökülene kadar bağıırdı. Bebek bakıcısına alışkındı. Bir şekilde, bunun bir iş olduğunu biliyor ve sesini çıkarmıyordu. Babası için önemliyse Mia da tolerans gösterirdi. Ama beklenmedik ayrılıklar onu dehşete düşürüyordu. George’u kaybetme korkusu, yetişkinlerle kurduğu bütün ilişkileri baltalıyordu.

George bazen, üzülerək de olsa Mia’nın her şeyin farkında olduğunu düşünüyordu. Stephanie’yle anlaşamıyorlardı. Mia da kimin tarafında olduğunu söylemeye can atıyor gibiydi. Gerçi Mia’nın tercihi gün gibi ortadaydı. George her gün, annesinin diğer insanlara yardım etmek için işe gitmesi gerektiğini anlatıyordu ona. Elbette evde, Mia’nın yanında olmayı tercih ederdi ama kalamıyordu. Ofise gitmeliydi. Mia ise kaşlarını çatıp başını sallayarak babasını dinlerdi. Yine de ona inanıyormuş gibi görünmezdi hiç. Sonuçta Stephanie, Mia’dan çok çabuk sıkılıyordu. Hafta sonları, George’a daha sessiz olup kapıyı kapaması için bağırdıktan çok kısa bir süre sonra yeniden seslenip, “George! Gelip Mia’ya bakar mısın? Telefon etmem gerek!” derdi.

George’la Mia birbirlerine bakıp hayranlıkla gülümsediklerinde, dışlanmış olan Stephanie bu durumu şaşkınlıkla karşıladı.

Stephanie işe gittikten sonra, George’la Mia oyun oynayıp şarkılar söyleyerek bir süre boyama kitaplarıyla oya-

landılar ve havanın aydınlanmasıyla birlikte alışverişe gitmek üzere hazırlandılar. Mia, özellikle herkesin kendisine hayran olduğu o İtalyan şarküteriye gitmeye bayılıyordu. Oradan çıkıp parka gittiler ve kuşları beslediler. Öğlen eve döndüklerinde Mia'nın gözleri de kapanmak üzereydi. Ne de olsa sabah çok erken uyanmıştı. George, onu arabasından çıkarıp kanepede yanına oturttu ve gazetesini okumaya başladı. Mia gazeteye bakmaktan hoşlanırdı. George başını bir anlığına çevirdiğinde Mia'nın derin bir uykuya daldığını fark etti.

Kanepeye yaslandı. Bir öksürük sesi duyunca gözlerini açtı.

"Üzgünüm," dedi Mo fısıldamaya çalışarak. George'un kilerden birine şüphe uyandıracak derecede benzeyen bir tişört vardı üzerinde.

George mahmurluğundan kurtulmaya çalışarak, "Saat kaç?" diye sordu.

"İkiye geliyor."

George kolunu, derin bir uykuda olan Mia'nın bedeninin altından nazikçe çekti ve kızının başının altındaki yastığı düzeltti. Sonra parmaklarını dudaklarına götürerek Mo'ya sessiz olmasını işaret etti. O da başıyla onayladı. İki si de ayak parmaklarının ucunda ilerleyerek, parlak yemek masasını geçip arkadaki mutfığa girene dek konuşmadı.

George esneyip gerindi. "Yiyecek bir şey ister misin?"

"Ne gibi?" diye sordu Mo cebinden bir paket sigara çıkararak.

George birden dehşete kapıldı. "Burada içemezsin. Stephanie sigara dumanından nefret eder."

“Peki, hoşlandığı bir şey var mı?”

“Ne demek istiyorsun?”

Mo omuz silkti. “Yalnızca onu neyin gülümsettiğini merak ettim.”

George düşündü. Ama bir cevap bulamadığını anladığında huzursuzlandı.

***

Öğleden sonra, Mia yeniden uyandığında üçü birlikte Greenwich Village’a dolaşmaya gittiler. Güneşli bir gündü ve George’un keyfi yerindeydi. Vintage kıyafetler satan birkaç dükkân görünce aklına hemen Tess geldi. Mia yorulduğunda Mo komik suratlar yaparak onun keyfini yerine getirmeye çalıştı. Eve döndüklerindeyse Mia ve George piyano çalarken Mo da birkaç boş konserve kutusundan yaptığı minik davulunu çalıyordu. Mia büyülenmiş gibiydi. Ellerini çırpma için arada bir duruyordu.

George, Mo’ya üzerinde çalıştığı bestenin ilk birkaç notasını çaldı. Tess’i son gördüğü gecedan beri zihninde dolaşan bir melodiydi bu. Mo, odaklanıp dikkatlice dinledi. Sonunda başıyla onayladı. “Güzel,” dedi.

“Henüz bitmedi.”

Mo yüzüne dikkatle baktı. “Acıklı. Bunu yazarken ne düşünüyordun?”

George bu soruya cevap veremezdi.

Mia’nın bitki çayını verdikten sonra Mo, “Bu gece gelecek misin?” diye sordu.

"Gelmeyi çok isterdim. Ama Mia'yı bırakamam."

"Güzel bir mekân. Seni de sahibiyile tanıştıtabilirdim."

George başını iki yana salladı.

"Bir bakıcı ayarlasana," dedi Mo.

"Stephanie'nin bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Sen yine de sor. İş yerinden bir ara."

"Onu rahatsız etmek istemiyorum."

Bir sessizlik oldu. "Böyle bir hayat olabilir mi ya!?" diye hayıflandı Mo.

George bir anda büyük bir rahatsızlık hissetti. "Çocuğun olunca böyle oluyor."

"Suçu Mia'ya atma," dedi Mo. "Onunla hiçbir ilgisi yok. Böyle giderse bir gün kendine geleceksin ve her şey için çok geç olduğunu göreceksin."

"Biliyorum," dedi George çaresizce.

"Tasmalı bir köpek gibisin," dedi Mo. "Stephanie'nin çantasında taşıdığı bir süs köpeği. Onun evcil hayvanı gibi yaşıyorsun. Seni satın aldı, besledi ve kısırlaştırdı."

George ayağa kalktı.

"Haklı olduğumu biliyorsun," dedi Mo.

"Buna uzlaşma denir," dedi George.

"Hayır, bu uzlaşma falan değil," dedi Mo. "Bu, düpedüz teslimiyet."

***

"İnanmıyorum," dedi Kirsty.

“Ben de,” diye karşılık verdi Tess.

“Bunu yapmana neyin sebep olduğunu bilmiyorsun, öyle mi?”

Tess başını salladı.

Kirsty’nin Kennington’daki dairesinde oturuyorlardı. Her yer kolilerle doluydu. Kirsty taşınyordu. Rafael geri dönmüştü.

“Bu gece de burada kalabilir miyim?”

“Elbette,” dedi Kirsty.

Tess, önceki akşam saat onda, ağlamaktan makyajı akmış bir hâlde, sırtında çantası, üzerinde kırmızı ipek elbisesiyle (Hartnell, 1948) soluğu burada almıştı. “Bu elbise de neyin nesi böyle?” diye sormuştu Kirsty. Tess de, “Bilmem,” diye cevaplamıştı onu. Bu elbise ona kim olduğunu hatırlatıyordu nedense. İçinde kendini rahat hissediyordu. Belki de ait olduğu toprakları temsil eden bir bayraktı onun için.

“Rafael için sorun olur mu?”

“Rafael’i bilirsin,” dedi Kirsty. “Drama bayılır. Erkek arkadaşından ayrıldığını bir öğrensin seni burada tutmak için elinden geleni yapacaktır.”

“Ne yapacağım konusunda en ufak bir fikrim yok,” dedi Tess.

“Paris’e gel.”

Tess nefesini tuttu. “Paris mi?”

“Neden olmasın?”

Tess, Eyfel Kulesi’ni, Louvre Müzesi’ni ve o güzel bit pazarlarını görmüştü.

"Yani her şeyden önce Philippe'in beni orada görmek isteyeceğini sanmam," dedi Tess.

"Bu, onu ilgilendirmez," dedi Kirsty.

"Teşekkürler ama yapamam."

"Neden?" diye sordu Kirsty bir kez daha. "Hayat bir kapıyı kapatıyor, evet, ama sen de gelip bir diğerini açabilirsin pekâlâ."

"Birçok sebebim var," dedi Tess. "İlki de işim."

"Ah, şu sıkıcı Daisy Greenleaf..." dedi Kirsty.

Tess, Kirsty'nin haklı olduğunu düşündü. Daisy Greenleaf diye biri bile yoktu. Ama o anda Tess, mor not kâğıtları hakkında tüketici şikâyetleri almanın dünyadaki en güvenli şey olduğunu düşünüyordu.

***

Stephanie'nin patronu her sene, Hamptons'daki evinde bir yaza merhaba partisi verirdi. Denize nazır bir tepeye inşa edilmiş ev göz alıcıydı. Şirketteki tüm çalışanlar bu partiye, eşleri ve çocuklarıyla birlikte davet edilirdi. Büyük, beyaz çadırdaki dans ve müzik olur; ortadaki sahnede bir müzik grubu canlı performans sergilerdi. Havuzun yanında yumuşacık pembe havlular olurdu. Çocuklar için kırmızı burunlu palyaçolarla pelerinli sihirbazlar gelirdi. Aynı zamanda hazine avı ve küçükler tenis turnuvası gibi etkinlikler de eksik olmazdı. Beyaz eldivenli şık garsonlar, ellerinde aperatif tepsileriyle gezerken uzun masalar göz alıcı yiyeceklerle donatılırdı. Deniz mahsulleri, tropik meyveler, şekerle kaplı tatlılar... Aynı zamanda her türlü

içki de mevcuttu. Şampanya, beyaz şarap ya da Manhattans, Mint Julep ve Long Island Iced Tea gibi modern kokteyller ikram ediliyordu.

Bu partiler, lüks, gösterişli, biraz abartılı ve oldukça sıkıcı olurdu. Kimse içki içmezdi çünkü herkes alkolün etkisiyle yanlış bir şey söylemekten korkardı. Kimse bir şey yiyemezdi çünkü herkes proteini, unu ve süt ürünlerini diyetlerinden çıkarmış, hepsinin yerine haşlanmış kinoayı koymuştu. Alaycı konuşmaları iştirmeye ya da kendilerini göstermeye çalışırken hop oturup hop kalkarlar, bir türlü rahat edemezlerdi. Fakat çocuklarının sızlanmaları, yaramazlık yapmaları ya da çok fazla çikolatalı dondurma yiyip çalıkların arasına kusmaları en büyük korkularıydı.

“Gitmek zorunda mıyız?” dedi George.

“Saçmalama,” dedi Stephanie.

Aralarında en çok sıkılan Mia’ydı çünkü Stephanie ne kadar anaç bir kadın olduğunu kanıtlamak için kızına hiç alışık olmadığı kadar çok ilgi gösterirdi. George ise Stephanie’nin arkasında durup kızına teskin edici gülücükler gönderirdi.

Geçen sene, Mia ona dik dik baktığında, “Ne ciddi bir ufaklık!” demişti büyük patronlardan birinin eşi tedirgin bir hâlde.

“Sizi çözümlemeye çalışıyor da,” diye karşılık vermişti Stephanie.

Bu yıl, Mia neredeyse üç yaşında olduğundan ve hoşlanmadığı şeyleri artık dile getirebildiğinden –özellikle de annesi hakkında– Stephanie o her zamanki fedakâr anne rolünün işe yaramayacağını anlamıştı.

"Küçükler için bir kreş var," dedi demir parmaklıklı giriş kapısına ulaştıklarında.

"Mia'nın bundan hoşlanacağından emin değilim," dedi George.

Stephanie ona ters bir bakış attı. "Hoşlanıp hoşlanmaması umurumda değil," dedi. "İkimizin de işi var. Ben dolaşıp insanlarla konuşmalıyım. Sen de kendine yeni öğrenciler bulmalısın."

Ah, dedi George kırılgan bir hâlde. *Demek bu yüzden buradaymışım.*

Mia'yı kreşe götürdü. Kızıyla göz göze gelmek için eğilerek, "Bunu yapabilir misin?" diye sordu.

Mia babasına cesur bir bakış atıp başıyla onayladı. George da ona gülümsedi.

Orada çok daha fazla eğlenecek, diye düşündü kendisini sabırsızca bekleyen Stephanie'ye doğru yürürken.

Stephanie'nin patronuyla zoraki bir el sıkışmanın ardından (*Eşim George'u hatırlıyorsun, değil mi, Larry? Klasik piyano sanatçısıdır. Şu ara pek çok meslektaşımızın çocuğuna özel ders veriyor.*) George ve Stephanie birbirlerinden ayrıldılar. Daha doğrusu, Stephanie yüzünde öfkeli bir ifadeyle, "Tanrı aşkına, dolaşsana!" diye tıslayarak onu yanından uzaklaştırdı ve Hawaii gömlekli zayıf bir adama dönerken gülümsedi.

"Sen George musun?" dedi kabarık sarı elbiseli sarışın bir kadın. Güneşte parlayan kocaman, inci gibi bembeyaz dişleri vardı.

"Evet."

"Piyano dersi mi veriyorsun?" diye sordu imkânsız bir

şeymiş gibi. "Yani çocuklara?"

Kadının dişlerinden hipnotize olan George ona boş gözlerle bakıyordu.

Kadın yaklaştı. George, nefesini yüzünde hissedebiliyordu şimdi. "Küçük çocuklara?" Sonra sesini alçaltıp devam etti: "Öfke sorunu olanlara?"

George garsondan bir bardak su istedi. "Nerelisin?" diye sordu üzerinde bol bir şort olan adam.

"İngiltere," diye cevapladı George.

"Ah, gerçekten mi? Geçen sonbaharda oradaydım."

"Neresinde?" diye sordu George nazikçe.

Şortlu adam alnını kırıştırdı. "Edinburgh olabilir mi?"

George bir süre sonra Mia'yı görebilmek için kreşe döndü. Pencereden baktığında kızının boyanmış yüzünü gördü. Turuncu, beyaz ve siyah çizgileriyle bir kaplana dönüşmüştü.

Bahçede, güneşin altındaki sahneye yeni bir grup çıkıyordu. George, bir saksafon ve basgitar gördüğünde sahneye biraz daha yaklaştı. Klavye ve davul çoktan kurulmuştu. George üzerine oturduğunda hışır hışır ses çıkaran, pembe, kâğıt bir çiçekle süslü, beyaz, ahşap bir sandalye bulmuştu. Müzisyenler başlamak üzere hazırlanıyorlardı. Birbirlerine attıkları bakışları gördüğünde geçmişine döndü. *New York'ta hiç arkadaşım yok, diye düşündü. İnsanlarla bağımı kopardım, akıntıda sürüklenip gittim. Hayatımda benim için önemli olan şeyleri konuşabileceğim hiç kimse kalmadı.*

Saksafoncudan gelen işaretin ardından grup çalmaya başladı. İyiydiler. Güzel çalışıyorlardı. Havalı, siyah giysileri içinde, caz klasiklerini çalışıyorlardı. Miles Davis'ten

Freddie Freeloader, Sonny Rollins'ten *St. Thomas*, John Coltrane'den *My Favourite Things*. Arada Thelonious Monk da vardı. *Sweet and Lovel*, *Crepuscule with Nellie* ve *Blue Monk*.

Sonra grup Monk'tan, George'un favori şarkısı *Ruby My Dear*'ı çalmaya başladı. Daha birkaç nota çalınmıştı ki içi ürperdi. Bir anda buz gibi bir suya dalmış gibi hissetti kendini. Çünkü şarkısını nasıl bitireceğini bulmuştu. Şu anda piyanosunun başında oturuyor olsa ritmi ve notaları nasıl değiştireceğini biliyordu. Şarkının her bir notasını zihninde duyuyordu. Mükemmeldi. Kendini Stephanie'yi ararken buldu. Koşarak yanına gitmek ve *Gitmemiz gerek. Mia'yı da alıp gitmeliyim, benim eve gitmem gerek*, demek istiyordu. Çünkü o anda Greenwich Village'taki evinde piyanonun başına oturup, az önce zihninde duyduğu şeyi tam olarak çalana dek denemek ve uğraşmak istiyordu. Kalp atışları hızlandı, alnında boncuk boncuk terler birikiyordu ve birden nefes almakta güçlük çekmeye başladı. Sandalyeye bağlanmış bir mahkûmdan farkı olmadığını ve buradan gidemeyeceğini biliyordu çünkü. Bu, Stephanie'nin patronunun partisiydi. Buradan erkenden ayrılması, onun profesyonel yaşamı için bir intihar olurdu. George'un onsuz gitmesi ise şüpheyle kalkan kaşlara ve meraklı bakışlara sebep olacaktı.

Grup, *Ruby My Dear*'ı çalmayı bitirdi. Piyoano çalan çocuk ayağa kalktı. Kalabalık, tembel tembel alkış tuttu; bu, nazik bir jest gibiydi çünkü müzisyen konserini bitirince böyle yapmak âdettendi. Başçı, müzik aletini yerine koydu.

George, bunu yapacağını daha önceden bilmiyordu. *Yemin ederim*, demişti sonrasında Stephanie'ye. *Hiçbir fikrim yoktu. Nasıl oldu bilmiyorum*. Ayağa kalktı. Sahneye çıkan

üç basamağı tırmandı. Piyanoyu çalan çocuğa, “Geçebilir miyim?” dedi.

Çocuk keyifle, “Tabii,” dedi. Neden misafirlerle tartışma riskini alacaktı ki zaten? Bu insanlar onun velinimetiydi.

Böylece George piyano taburesine oturdu. Başını kaldırdı. Başçı da şüpheli gözlerle ona baktı. *Lütfen*, dedi George bakışlarıyla. *Lütfen, beni destekle*. Müzik aletinin üzerine eğildi. Ve çalmaya başladı.

George, yeniden başını kaldırdığında epey bir zaman geçmişti. Elleri hareketsizdi. Bitmişti. Ama deli gibi koşturmuş gibi nefes nefeseydi. Ne kadar zamandır çaldıklarına dair en ufak bir fikri yoktu. Arada bir müzisyenlerden birinin alkış istediğini duyacak kadar kendindeydi ama. Şimdi davulcunun da ter içinde olduğunu gördü. Bir ara saksa foncu ceketini çıkarmıştı ve tişörtü sırlıslamıştı. Başçının suratına kocaman bir gülümseme yayılmıştı. *Başardık*, diye düşündü George. *Çaldık. Ne istediğimi anlayıp bana uyum sağladılar*. George’un başı dönüyordu. Büyük bir coşku hissediyordu içinde. Yorulmuştu. *Aradığım sound buymuş*, diye düşündü içinden. *İstediğim şey buymuş*.

Tam o anda kalabalıktan hiç ses çıkmadığını fark etmişti. Sağına bakınca karşısında, ağzı bir karış açık, dehşet içindeki insanları gördü. Kadınlardan biri ağlıyor gibiydi. George, ilk huzursuzluk dalgasını hissetmeye başlamıştı bile. Kimse alkışlamıyordu. Kimseden çıt çıkmıyordu. O kadar şaşkınlardı ki sanki sahnede adam öldürmüşlerdi.

Sonra Stephanie’yi gördü. Onun hep güzel bir kadın olduğunu düşünürdü. Ama şu anda biri içindeki tüm hayat enerjisini emmiş gibi duruyordu. Korku filmlerindeki

zombiler gibiydi âdeta.

“Biri onun İngiliz olduğunu mu söylemişti?” dedi bir ses.

***

Tess’le annesi Kent’teki mutfakta, masada oturuyorlardı. Çevreleriyse her zamanki gibi kargaşayla doluydu. Dolap kapıları ardına dek açık, bulaşık makinesinin yarısı dolu, gazeteler geri dönüşüm kutularından sarkmış vaziyetteydi. Ama Tess’in annesi ilk kez tam anlamıyla sessizdi. İlk kez söyleyecek bir şeyi yoktu. Tess’in karşısında oturmuş, yüzü şoktan bembeyaz kesilmişti.

“Bitti mi?”

Tess başıyla onayladı. “Rafael’le kalıyorum. Kirsty’nin bir arkadaşı.”

“Ee, peki ev ne olacak?”

“Satacağız. Parayı da paylaşacağız.”

“Hmm,” dedi annesi.

“Üzgünüm,” dedi Tess. “Bilmen gerektiğini düşündüm.”

“Başka biri mi var?”

Tess başını iki yana salladı. Çünkü yoktu. George evine, New York’a dönmüştü.

“Ya onun hayatında?”

“Hayır.”

Annesi, ellerini kucağında kavuşturarak arkasına yas-

landı.

“Ne oldu peki?”

“Beckenham’a taşınmak istemedim.”

Annesi, bu çok mantıklı bir sebepmiş gibi yalnızca başını salladı.

Tess bir süre sonra yeniden konuştu. “Yani, elbette taşınmaktan daha önemli şeyler de vardı. Ama sanırım onu gerçekten istemediğimi anlamama yol açan şey bu oldu.”

Annesi dinliyor gibi görünmüyordu. “Beckenham’ı hiç sevmemiştim zaten.” Bir süre durduktan sonra devam etti: “Dominic’i de...”

Tess’in gözleri kocaman açıldı. “Ne?”

“Biraz sıkıcı gibiydi.”

“Sıkıcı mı?”

“İnsanların yeniden birleşme ihtimallerine karşı böyle şeyler söylememek gerektiğini biliyorum ama onda ne bulunduğunu hiçbir zaman anlayamamıştım.”

Tess onu savunmak üzere ağzını açacaktı ki annesi konuşmaya devam etti: “Ve seni kötü etkilediğinden endişeleniyordum hep. Çok ciddi olabiliyordun bazen. Her şeyin güvenli ve düzenli olmasını istiyordun. Ama içinde neşeli ve mutlu bir yan da vardı hep. Onun, bunu yok ettiğini düşünüyordum. Seni erken yaşlandırdığını...”

Tess kırılgan bir şekilde, “Bunu hiç söylememiştin,” dedi.

“Elbette söylemedim,” dedi Tess. “Nasıl söyleyebilirdim ki? Kızın eve erkek arkadaşını getirdiğinde yapabileceğin tek şey, kollarını açıp onu karşılamaktır.”

Hmm, dedi Tess içinden. Böyle mi olmuştu gerçekten?

"İnsanlar bunu asla söylemez ama aslında iyi bir ilişki sadece bundan ibarettir," dedi annesi düşünceli bir hâlde. "Birbirini güldürebilmekten... Hayatın sillesini yediğinde bile... Babanın en çok bu özelliğini özlüyorum. Biz her gün gülerdik."

Ama faturaları ödemezdi. Sonunda da seni ağlatan bir finansal tablo bırakmıştı geride.

"Mükemmel değildi," dedi annesi, Tess'in ne düşündüğünü anlamış gibi. "Söylemek istediğim bu değil. Ama baban, dünyayı daha yaşanılabilir bir hâle getiriyordu. Ben, sen de böyle hisset istiyorum. Yeniden gülümsediğini görmek istiyorum."

"Ben gülümsemiyor muydum?"

"Evet, yaklaşık on yıldır."

***

"George," dedi Stephanie, "çok vaktim yok."

"Tabii," dedi George cep telefonunu elinde daha da sıkarak. Stephanie'yle telefonda konuşmaktan nefret ederdi. Bu, bir tür işkence gibiydi.

"Duyduğuma göre artık William'a ders vermiyormuşsun."

"Evet."

"Neden?"

"Bilmem."

"Sormadın mı?"

"Hizmetçileri bir not getirdi. William bırakmak istiyor-

muş.”

Bir sessizlik oldu.

“Başka bir öğretmen bulmuş,” dedi Stephanie. “Babası bugün söyledi.”

Daha da uzun bir sessizlik oldu.

“Çok utanç vericiydi,” dedi Stephanie.

George nasıl bir tepki vereceğini bilemiyordu.

“George,” dedi yeniden Stephanie ama bu defa daha yumuşak bir ses tonuyla, “senin için endişeleniyorum.”

Bu beklenmedik ilgi öyle şaşırtıcıydı ki George birden panikledi.

“Bence Dr. Mishkin’e gitmelisin.”

“Ben iyiyim,” dedi George.

“Bence depresyondasın.”

“William’a ders vermediğim için mi?”

“Hiçbir şey yapmadan evde dolanıp durduğun için.”

“Ben çalışıyorum,” dedi George. “Hem de sürekli.”

“Bu, kariyer yapabileceğin bir iş değil ama.”

Olabilirdi, dedi George içinden. Akşamları dışarı çıkmama izin verseydin olabilirdi.

“Bence antidepresanlar işe yarayabilir,” dedi Stephanie. “Üstesinden gelmene yardımcı olabilir.”

“Üstesinden gelmeme derken?”

“Çarşamba öğleden sonra dörde randevu aldım bile.”

“Ya Mia?”

“Bakıcıyı ayarladım.”

George susmak zorunda kalmıştı.

"Kapamam gerek. İki toplantı arasında arıyorum seni."
"Saat kaçta evde olursun?" diye sordu George.
"Geç gelirim," dedi Stephanie ve telefonu kapattı.

***

"Bu sabah çok dalgın görünüyorsun," dedi Oliver Bankes.

Tess bir suç işlemiş gibi kaldırdı başını.

"Kötü haber mi?"

"Hayır," dedi Tess cep telefonunu elinden bırakarak.
"Evle alakalı birkaç şey işte."

"Ah, evet," dedi Oliver. "Su faturası, doğal gaz faturası... Patlayan borular... Böyle şeylerle uğraşırken insanın ne kadar çok zaman harcamak zorunda kaldığına oldum olası şaşarım." Rüzgârın estiği yönü tespit etmek ister gibi parmağını havaya kaldırmıştı. "Odama bir uğrar mısın? Şu yeni pazarlama stratejisi hakkındaki fikirlerini sevdim. Daisy Greenleaf için büyük bir adım olacak. Heyecan verici."

"Evet, elbette. Bana iki dakika verirsiniz hemen geliyorum."

Oliver, camekânlı ufak odasına geri döndüğünde Tess ekranının arkasından başını uzattı.

"Helen?"

Asistanı korkudan kocaman olmuş gözleriyle yüzüne baktı.

"Bay Bankes ile toplantıya girdiğimde kendi başına idar-

re edebilecek misin?"

Helen başıyla onayladı.

"Biliyor musun," dedi Tess, "bence, dırdır edenler ve bağırانlarla o kadar iyi baş ediyorsun ki artık yalancılara geçme zamanın geldi gibi."

Helen, yeni görevinin heyecanıyla titremeye başlamıştı.

Tess yeniden Dominic'ten gelen mesaja çevirdi bakışlarını:

Dairedeki eşyaları ayarlamamız lazım.

Vintage giysilerin ne olacak?

Belki de hepsini satmanın zamanı gelmiştir, diye düşündü Tess. Geçmişin üzerine bir sünger çekip devam etmenin zamanı...

***

Evlendiğiniz insana sadık kalmak için mutluluğunuzu feda etmenizin en kötü yanı, bunun için size minnettar olması gerektiğini düşünmeniz herhâlde, diye geçirdi içinden George. Ki bu çok anlamsız. Birincisi, Stephanie bana karşı asla minnet duymaz. Sadece bir defasında, o özel kuru temizlemeciye kadar koşup kristal taşlı, siyahı gece elbisesini dükkân kapanmadan alabildiğim gün dışında... İkincisi de Mia olmasaydı onu terk edeceğimden haberi bile yok. Üçüncüsüyse artık Stephanie'yi çok nadir görmem. Ya iş yerinde ya da kapısı kapalı odasında, yatağında... O yüzden içinde bana karşı mutluluk, korku, çaresizlik,

minnettarlık gibi herhangi bir duygu uyanması zaten imkânsız.

Kıyafetleri çamaşır makinesine koyan George yere çöktü. Durum giderek kötüleşiyordu. Bazen Stephanie'nin, onun para kazanmasını bilinçli olarak imkânsız hâle getirmeye çalıştığını hissediyordu. Son günlerde George, yatılı bakıcı fikrini yeniden ortaya atmıştı. Stephanie'nin bunu karşılayabilecek maddi imkânı vardı. Evde bakıcının kalabileceği bir oda da vardı. George'un sahnede kazandığı paranın bir süre sonra kadının maaşını karşılamaya yetecek olması da cabasıydı.

"Mia bundan hoşlanmaz," dedi Stephanie.

"İnce eleyip sık dokuyarak gerçekten hoşlanacağı birini bulursak bence sorun çıkarmayacaktır," dedi George.

"Bundan ben de hoşlanmam ki," dedi Stephanie. "Sabahları bir yabancıyla konuşmak zorunda kalmak istemiyorum."

George da bundan endişeleniyordu ya zaten. Stephanie hiçbir zaman sinirlerine hâkim olabilen biri olmamıştı ama özellikle sabahları daha da beter oluyordu. Sözleriyle insanı yaralardı. *Sözlü saldırıları kulak ardı edecek birini bulmalıyız*, diye düşünmüştü. *Ya da belki İngilizcesi zayıf ama tecrübeli birini...*

"Evden uzaklaşmak çok daha kolay olur," dedi George. "Evle de ilgilenecek biri olmuş olur."

"Ne zaman evden uzaklaşıyoruz ki?" dedi Stephanie.

"Sorun da bu ya," dedi George. "Yatılı bir bakıcımız olsa gidebilirdik. Hafta sonu baş başa bir yerlere kaçabiliriz."

Stephanie ona öyle şüpheyle baktı ki George çok aptalca bir şey söylemiş gibi hissetti. "Bence şu an gayet iyiyiz,"

dedi. "Ne de olsa en doğrusu, çocuğa ebeveyninden birinin bakması."

"Stephanie..."

"George, bence tadında bırakalım. Tüm olası tartışma yollarını tükettik."

Stephanie arkasını döndüğünde George o kemikli sırtına bakarak dil çıkarmak istedi. Ama bu, Stephanie'nin sürekli söylediği bir şeyi doğrulardı ancak. Tıpkı bir çocuk gibi davrandığını...

Mia ve müziği sayesinde George, Stephanie'yi ne kadar az gördüğünün farkında değildi. Bir gün Mia ile kahvaltı ederken Stephanie eve girmiş ve George onun gece eve gelmediğini ancak o zaman fark etmişti.

"Sen iyi misin?" dedi George suçlulukla ayağa kalkarken.

"İyi," dedi Stephanie. "Yorgunum. Bir duş alıp üzerimi değiştireceğim."

"İşe geri dönmeyeceksin, değil mi?"

"Dönmek zorundayım."

"Zaten tüm gece oradaydın."

"Uzatma, George," dedi Stephanie. Yirmi dört saattir uyumayan birine göre merdivenleri büyük bir enerjiyle koşarak çıktı.

Üzerinde çalıştığı dava haftalardır sürüyordu. Cumartesi günleri bile ofisteydi.

"Bu şekilde devam etmeni bekliyor olamazlar," dedi George.

"Sana daha önce de söylemiştim," dedi Stephanie.

“Böyle konuşman hiçbir işe yaramıyor.”

“Yalnızca senin için endişeleniyorum.”

“O zaman endişelenme.” Ona daha yakından bakarak devam etti: “Sen antidepresanlarını alıyor musun?”

“Evet,” dedi George almasa da.

Stephanie’nin suratını çekeceğine Dr. Mishkin’den aldığı randevuya gitmek daha kolay gelmişti. Doktor ona genel birkaç soru sorup tansiyonunu ölçmüştü. George birkaç dakika sonra elinde bir reçeteyle kendini sokakta buluvermişti. Stephanie’nin, onun depresyonda olduğunu düşünmesine üzülüyordu; çünkü son zamanlarda kendini hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu. Yeniden nefes alıyordu işte. Uyandığında, müziğin sesini duymaya başlamıştı yine zihninde. Tüm gün boyunca da oradaydı o ses. Bazen kendini bir anahtarlıkla ya da ahşap tezgâha vurduğu bir kaşıkla ritim tutarken buluyordu. Mia da keyifle ona eşlik ediyordu. George kaşığın darbeleriyle tezgâhın üzerinde oluşan çatlakları çok sonraları fark etmişti.

Zihni meşguldü. O yüzden odaya girdiği anda Stephanie’nin telefonu kapadığını ya da ara sıra cep telefonuna bakarken gülümsediğini hiç fark edememişti.

“İyi bir haber mi?” diye sordu yine böyle bir günde.

Stephanie şaşkın bir hâlde başını kaldırdı. “Önemli bir şey değil.”

Fakat bir akşam George, Mia’yı yatıracağını ve ona iyi geceler demek isteyip istemediğini –ki genelde istemezdi ama George hep sorması gerektiğini hissedirdi– sormak için yatak odasına girmişti ki Stephanie’yi siyah, dantel iç çamaşırlarıyla sırtüstü yatmış, saçları kırmızı çarşafların

üzerine yayılmış bir vaziyette telefonda fısır fısır konuşurken buldu.

"Ah, kusura bakma."

"Kapıyı çalamaz mısın?" dedi Stephanie öfkeyle doğrularak.

"Çaldım," dedi George hayretle üzerindeki destekli sutyene bakarken.

"Ne istiyorsun?"

"Mia," dedi George. "Yatmaya hazır."

"Bir dakikaya geliyorum," dedi Stephanie. "Görüşmemi bitirir bitirmez."

George, alt kattaki deri koltuğa oturup son birkaç haftayı düşündü. Bunu anlaması bu kadar uzun sürdüğü için kendinden utanıyordu Aynı zamanda yorgun ve yaşlanmış gibi hissediyordu kendini. Sanki uzun zamandır bir maraton koşuyordu da herkesin çoktan yarışı bitirdiğini yeni fark etmişti.

Stephanie sonunda tamamen giyinik bir hâlde çıkageldiğinde, "Bir ilişkin mi var?" diye sordu.

"Saçmalama."

George derin bir nefes aldı. "Biriyle mi görüşüyorsun?"

"Ya sen?"

"Ne?"

"Sen biriyle görüşüyor musun? Belki bir anneyle? Hep duyarım. Oyun bahanesiyle parklarda flört etmeler falan."

George, "Kimseyle görüşmüyorum," dedi. Ve bir an Tess'i düşündü. *Suçluluk duyacağımız sırlar olmayacak.*

Alnını kırıştıran Stephanie bunu duyduğuna neredeyse

üzülmüştü.

"Soruma cevap vermedin," dedi George.

"Bence sormaya hakkın yok."

George şaşkınlıkla Stephanie'ye baktı. "Biz evliyiz. Bir çocuğumuz var."

"Ah, evet," dedi Stephanie. "İlgili baba. Son zamanlarda ne kadar sıkıcı olduğunun farkında mısın, George?"

Bir an sessizlik oldu.

"Boşanmak istiyorum," dedi Stephanie.

Stephanie o kadar sakın konuşuyordu ki George, ağzından çıkanları doğru duyduğundan emin olamadı. "Ne dedin?"

"Denedim. Çok denedim. Şirketim de üst düzey yöneticilerinin düzenli bir aile hayatı olmasını istiyor ama bunu daha fazla sürdürmek mümkün değil."

"Ya Mia?"

"Taşınmanı istiyorum," dedi.

"Ya Mia?" diye sordu George yeniden.

"Bir bakıcı tutarım."

"Ama bakıcı istemiyordun."

"Anlamıyorsun galiba," dedi Stephanie. "Boşanmak istiyorum, senin taşınmanı istiyorum ve Mia'nın velayetini istiyorum."

"Bunu yapma," dedi George.

"Neyi?" Sesi, alay eder gibi çıkıyordu.

"Kavga çıkarma. Mia için en iyisi neyse onu yapmalıyız. O daha üç yaşında."

"Kaç yaşında olduğunu biliyorum, George. O, benim kızım. Bence birbirleriyle sürekli kavga eden bir ebeveyninin olması onun için de iyi değil. Sorunsuz bir ayrılık çok daha iyi."

"Hayır," dedi George. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?"

"Boşanmak istiyorsan," dedi George, "tamam. Evden de taşınırım. Ama beni Mia'dan uzaklaştıramazsın."

"Onun için en iyisi bu."

Kulaklarına inanamayan George başını iki yana salladı. "Onunla nasıl başa çıkacaksın? Doğduğundan beri ona ben bakıyorum!"

"Hafta içleri, George. Üç gün de öğleden sonra bakıcı geliyor zaten. Hafta sonları ben ilgileniyorum. Üstelik geceleri de ben kalkıyorum."

George şaşkınlıkla karısının yüzüne bakıyordu.

"Bence işsiz ve psikolojik sorunları olan bir insan, üç yaşındaki bir çocuk için ideal bir baba olamaz."

George güçlkle, "Ne demek istiyorsun sen?" diyebildi.

"Klinik depresyon."

"Ben depresyonda falan değilim!" diye bağırdı George.

"Kendini kaybetmenin işe yarayacağını sanmıyorum," dedi Stephanie.

Öfkeden deliye dönen George sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Ben depresyonda değilim."

"Senin yerinde olsam oturup her şeyi dikkatlice düşünürdüm, George. Naçizane fikrim, senin pek de avantajlı

durumda olmadığın yönünde. Her açıdan hem de. Ama tabii yine de bir avukata danış derim.” Sonra gülümsedi. “Tabii avukat tutacak paran varsa.”

***

“Adı *Artist*,” dedi Ellie.

Soho’da, bir Amerikan restoranındaydılar. Saat geç olmuştu. Ellie bir yandan konuşuyor bir yandan da yumurtalı ekmeğini yiyordu. Tess tabağında duran tuzlanmış ete endişeyle bakıyordu. Hiç aç değildi.

“Herkes onu konuşuyor,” dedi Ellie. “Tüm ödülleri alacak. Kirsty de izlemiş ve en önemli Fransız filmler arasına gireceğini söylüyor. Film, 1920’lerin Hollywood’unda geçiyor ve o dönemin her şeyini içinde barındırıyor. Büyüsü, stili, esprileri, müzikleri, bir köpekle geçen anları...”

“Köpek mi?”

“Uggie isimli bir Jack Russel teriyeri.”

Tess arkadaşına baktı. “Sen bunları nereden biliyorsun?”

Ellie şaşkınlıkla alnını kırıştırdı. “Bilmem. Biliyorum işte.” Sonra Tess’in elini bile sürmediği tabağı işaret ederek, “Patateslerinden alabilir miyim?” dedi.

“Al tabii.”

Ellie öne doğru eğildi. “İşin komiği Kirsty, sinemaya gittiği akşam seyircilerden bazılarının filmin yarısında çıktığını söyledi. İnsanlar konuşmadığı ve film renkli olmadığı için. Çok saçma çünkü zaten filmin amacı da bu.

Film sessiz. Siyah beyaz. Zaten gerçek hayat gibi olması gerekmez ki."

Evet, diye düşündü Tess, Brixton'daki sessiz, boş daire-sini hayal ederek. "Ee, konusu ne peki?" diye sordu sonra.

Ellie birasından bir yudum aldı. "Bir aşk hikâyesi."

"Ah," dedi Tess kederle.

***

George, Doğu Harlem'de bir oda tuttu. Kapıları kâğıt kadar ince bir oda... Tek bir tekmeyle alaşağı edilebilecek türden. Umurunda değildi ama. Yanına da hiçbir şey al-mamıştı. Geceleri uzanıp sağdan soldan gelen bağırışları din-liyordu. Gündüzleriye kütüphaneye gidip velayetle ilgili bulabildiği her şeyi okuyordu. Ders vermeyi bırakmıştı. Piyanosu olmadığından çalamıyordu ama özlememişti de. Şu an bunun bir önemi yoktu.

Diğer taraftan, Mia'yı özliyordu. Fiziksel bir acı çeki-yordu âdetâ. Kalbinde yeri doldurulamayacak bir boşluk vardı. Ağladığını düşünmek bile acıyla gözlerini yumma-sına sebep oluyordu. Ağlamayıp da iyice içine kapandığını düşünmekse daha da yakıyordu canını. Çocuklar, umutla-rını kaybettiklerinde yaparlardı bunu. İtiraz edemezlerdi; çünkü bunun bir anlamı olmadığını öğrenmiş olurlardı.

Stephanie onu evden kovduktan iki gün sonra –ki he-men ayrılmazsa ona fiziksel şiddet uyguladığını iddia edeceğini söylemişti– George ücretsiz yasal danışmanlığa başvurdu. Bir form doldurup bekleme salonunda üç saat bekledi. Sonunda siyah çerçeveli bir gözlüğü olan, zayıf ve

beyaz tenli bir kadın ona seslendi. George da boya kokan bir odaya doğru kadının ardından ilerledi.

“Pekâlâ,” dedi kadın. “Hemen sadede geleyim. Bence buradaki en acil konu velayet değil, göçmenlik durumu. Yani burada, Amerika’da kalma hakkınız. Eşinizle boşanırsanız gitmek zorunda kalacaksınız.”

George, kadına dehşete düşmüş bir hâlde baktı. Ancak o sırada kadın, içeri ışık girsin diye jaluzileri açmak için arkasını dönmüştü.

“Ama kızım burada,” dedi George.

Kadın ona döndü. “Fark etmez.”

“O burada doğdu. Amerikan vatandaşı.”

“Yalnızca karınızın burada yaşama hakkı var. Sizinse yok.”

“Peki, ne yapabilirim?”

“En iyi seçeneğiniz, onunla konuşmak. Danışmanlık, ara buluculuk, üçüncü bir kişi...”

“Benimle konuşacağını sanmıyorum.”

“Denemeye devam edin.” Kadın oturup kalemini alarak parmaklarının arasında çevirmeye başladı. Yorgun görünüyordu. Ve dalgın...Ve de çok genç...

George yalvaran gözlerle kadına baktı. “Yapabileceğiniz başka bir şey yok mu?”

“Seçeneklerinizin tümünü biraz daha detaylı açıklayabilirim,” dedi. “Ama sizi uyarmam gerek. Durum pek de iç açıcı görünmüyor.”

***

Tess, Brixton'daki Marks & Spencer mağazasındaydı. Cumartesi günü öğleden sonraydı. Elindeki sepeti çoktan beşli paket iç çamaşırı, birkaç siyah opak çorap ve bir termal fanila ile doldurmuştu. Bu sonuncusunu almakta kararsızdı çünkü daha önce hiç kullanmamıştı. Ama son günlerde çok üşüyordu. Daha kalın giyinmek varken İngiltere ayazında üşümenin de âlemi yoktu sonuçta.

"Bu ne renk sence?" diye sordu lacivert şapkalı, yaşlı ve irice bir kadın.

Tess, bir an için kadının kiminle konuştuğunu anlayamadı. "Ah," dedi hemen sonra. "Sanırım bej, öyle değil mi?"

İkisi de önlerindeki askıda asılı duran şeyi inceliyordu şimdi. Tess bunun ne olduğundan emin değildi. Bir çeşit hırka mıydı?

"Uzun zamandır böyle bir şey arıyordum," dedi yaşlı kadın.

"Öyle mi?" Tess, bir an önce oradan sıvışıp alışverişine devam etmek istiyordu. Ama kabalık etmek de istemezdi. Bu zavallı, yaşlı kadıncağız muhtemelen bütün gün kimseyle konuşmamıştı. *Gerçi ben de konuşmadım ki*, diye düşündü birden şaşkınlıkla.

Yaşlı kadın başını yana eğip düşünmeye başladı. "Emin olamadım. Sadece bu rengi var."

"Bence almalısınız," dedi Tess, kadının biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacı olduğunu düşünerek. "Stokları tükenmeden," diye de ekledi.

"Bilmem ki. Bana yakışır mı?"

Benim hayatım berbat bir hâlde olabilir, diye düşündü Tess,

ama en azından diğer insanları biraz olsun mutlu edebilirim.
 “İstedığınız zaman boyatabilirsiniz.”

Yaşlı kadın alınmış gibiydi. “Benim yaşımda boy atmak pek mümkün değil, biliyorsun, değil mi?”

***

Ayrılığın ardından, George arada sırada eve, Londra’ya dönmeyi düşünürdü. *Londra’yı biliyorum*, derdi kendi kendine. *Kendimi daha güvende hissedirim. Böylece mücadele edebilirim.* Yatağında uzanıp eski dostlarını düşünür; rüyasında tıpkı Yüzüklerin Efendisi’ndeki gibi, tanıdığı herkesin onu savunmak için silahlarını kuşandığını görürdü. Bu savaş rüyaları öylesine gerçektir ki geceleri uykusundan çılgınlarla uyanır, haykıramadığı sözcükler boğazında düğümlenirdi. Bir defasında babasını bile yanına çağırmıştı.

Geceler kâbuslarla dolu olsa da gündüzler, o korkunç sessizlikleriyle çok daha beterdiler. Sabahın ilk ışıklarıyla yine hiçbir şeyin değişmediğini, yine kimsenin yardımına gelmediğini ve bugünün de güçlüklerle dolu olacağını anlardı. Sorun, New York’ta hiç çevresi olmamasıydı. Arayabileceği tek bir arkadaşı bile yoktu. Bazen soğuk odasında elinde cep telefonuyla oturur ve *Rhys’i arasam mı?* diye düşünürdü. Hatta bazen Mo’yu aramayı bile düşünürdü. Ama onlar ne yapabilirlerdi ki? New York’a gelseler bile ellerinden bir şey gelmezdi. Bir ara Walter’ı aramak gelmişti aklına. Onunla dört ya da beş yıldır konuşmuyordu. Ama o İngiliz hukuku okumuştur. Amerikan kanunlarına aşina değildir. Vize ya da göçmenlik işlerini bilemezdi.

George böylece, kiraladığı pis odadaki sert ve incecik yatağına uzanır, kapıya çarpan sinekler gibi beynine üşüşen düşüncelerin vızıltısını dinlemeye koyulurdu.

Olabildiğince az para harcamaya özen gösteriyordu. Elindeki paranın çabuk biteceğinden emindi. Bu yüzden çok sık yemek yemezdi. Zaten pek acıkmıyordu da. Ama hep yorgundu. Dışarı çıktığında ya bir duvara ya da bir banka oturur, öylece yere bakardı. Bazen gerçekten depresyonda olup olmadığı şüphesi düşerdi içine. *Ne ironik, derdi sonra kendi kendine. Bir zamanlar, antidepresan kullanma fikrine ne çok sinirlenirdim. Oysa şimdi kullansam işime yarayabilirler.*

Arada bir, Stephanie'ye sesli mesaj bırakırdı. Hep aynı şeyi söylüyordu: *Lütfen konuşabilir miyiz? Ben sadece Mia'nın iyiliğini istiyorum. Lütfen konuşalım.* Ama o, hiçbirine cevap vermezdi.

Sonra bir sabah telefonu çaldı. George bir an şaşkınlıktan kalakaldı. Biriyle konuşmayalı öyle uzun zaman olmuştu ki arayanın kim olduğuna bakmayı bile akıl edemedi.

"Alo?"

"George?"

Konuşmadı. Sanki biri boğazını sıkıyordu.

"Hemen konuya gireceğim," dedi Stephanie. "Son günlerde yaşananları tekrar düşündüm."

"Ne demek istiyorsun?"

"İşler değişti. Mia'yı görmene hazırım."

"Ne zaman?"

"Ne tesadüf ki bugün bir toplantım vardı ve bakıcım da

beni yarı yolda bıraktı,” dedi Stephanie. “Çok geç haber verdiğimi biliyorum ama müsaitsindir diye düşündüm.”

“Müsait olabilirim,” dedi George sesi çatlarken.

“Güzel. Saat ikide eve gelebilir misin? Hizmetçi seni içeri alır. Geç kalma ama. Onun ikide çıkması gerek çünkü.”

“Tabii,” dedi George.

Stephanie telefonu kapattı.

George elindeki telefona öylece bakakaldı. Hiçbir şeyi sorgulamamıştı. İnsan altı hafta boyunca tek başına kaldığı hücresinin kapısının bir gardiyan tarafından açıldığını görse sebebini sormazdı tabii.

Günlerdir ilk kez adam gibi tıraş oldu. Ne kadar solgun ve zayıf görüldüğüne kendisi bile inanmadı. Ufak, pis duş kabiniinde olabildiği kadar yıkandı. Tırnaklarını kesti. Kalan son temiz gömleğini buldu. Yola o kadar erken çıkmıştı ki saat bir buçukta evin önündeydi. On beş dakika dışarıda bekledi. Fakat daha fazla bekleyemezdi.

Önlüklü, orta yaşlı, İspanyol asıllı bir kadın açtı kapıyı.

“Ben, Mia’nın babasıyım.”

Kadın bir şey demedi. Geri çekilip onu içeri aldı.

Mia, kırmızı kanepede oturuyordu. Kımıldamadı. Gözlerini iri iri açmıştı. George hemen karşısına oturdu. Aralarındaki mesafe bir çöl kadar engindi sanki. Kızına uzanmak istese de buna cesaret edemedi. Onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Onu terk etmişti. Ona dokunmaya hakkı yoktu.

“Üzgünüm,” dedi. “Çok üzgünüm.”

Devam edemeyeceği için başını öne eğdi.

Sonra boynunda Mia’nın minik ellerini hissetti. Göz-

lerinde yaşlarla onu kendisine doğru çekip yüzünü kızının saçlarına gömerek kokusunu içine çekti. George tüm gücüyle kanayan ayrılık yarasını iyileştirmeye çalışırken Mia'ya sımsıkı sarıldı.

***

St. Pancras'daki bar oldukça soğuktu. Güzel ama soğuk... Devasa cam kubbenin altında oturan Tess, titreye titreye Kirsty'yi bekliyordu. Paris'ten Eurostar treni ile gelecekti. Tess beklerken bir bardak şampanya içmeyi düşündü ama aç karnına alkol alıp almamak konusunda kararsız kaldı. Daisy Greenleaf'te oldukça yorucu bir gün geçirmişti. Oliver'ın kapsamlı ve saldırgan pazarlama stratejisi en az yirmi kişilik iş demekti. Ama bu işin çoğu, her zaman olduğu gibi Tess'e kalmıştı. Artık bir terfi almasının zamanının gelip gelmediğini Oliver'la konuşmayı düşünüyordu. Bugünlerde onun gözdesi olduğu belliydi. O zaman pozisyonu ne olmalıydı? Yönetim Direktörü mü? Tess gülmüsedti. *Yalnızca otuz iki yaşındayım, dedi içinden. Daha bu yaşta bir şirketin başına geçtim.*

Sonra birden Kirsty'yi gördü. Bardaki herkesle birlikte tabii... Bütün bakışlar Kirsty'ye çevrilmişti. Bar bir anda sessizleşti. Kirsty'nin üzerinde gece mavisi, derin göğüs dekolteli, yüksek yakalı bir elbise vardı. Belinde dört düğmeli bir kemeri olan elbise, dizinin bir karış altında bitiyordu. Kollarında, dirseklerine kadar uzanan eldivenler vardı. Saçlarını arkaya taramıştı. Her zamanki gibi, çekik gözleri siyah göz kalemiyle belirginleştirilmişti. Dudak-

larıysa kıpkırmızıydı. Gülümseyerek, salına salına ona doğru yürümeye başladığında Tess'in ağzı açık kaldı. 1947 yılına ait bir New Look tarzıyla müzedeki camekânlı bölmeden çıkıp gelmiş gibiydi.

"Beğendin mi?" diye sordu Kirsty şöyle bir çevresinde dönüp eteklerini havalandırarak.

"Harikulade," dedi Tess. "Nereden buldun bunu?"

"Paris'teki vintage kıyafet dükkânlarından birinden."

"Olamaz," dedi Tess nefesi kesilmiş bir hâlde. "Yoksa Dior mu?"

Kirsty güldü. "Hayır. İmitasyon. Ama güzel."

"İnanılmaz güzel," dedi Tess ve elini kumaşın üzerinde şöyle bir gezdirdi. "İpek. Boyun kısmındaki şu büzgülere baksana."

"Ee, anlat bakalım," dedi Kirsty. "Paris'e ne zaman geliyorsun? İstersen sen de böyle görünebilirsin."

"Pek sanmam," dedi Tess. "Ben senden on santim kısayım."

"Hadi, bir şey içelim," dedi Kirsty ve bar taburesine otururken oradaki tüm erkeklerin bakışlarını da üzerine çekti. Tess'in yüzüne bakınca bir kez daha güldü. "Gözlerini elbiseden alamıyorsun, değil mi?"

"Ama çok güzel," dedi Tess.

"Çok fazla çalıştığını biliyordum zaten. Eğlenmeyi unutmuşsun."

"Sadece son zamanlarda vintage modasıyla eskisi kadar ilgilenmediğimi düşünüyordum. Ama yanılmışım. İlgileniyorum. En az bu elbiseyi diken terzi kadar hem de. O, bu

işi gerçekten önemsemiş. Her bir dikişin aynısını yapmış.”

“Hâlâ Brixton’da bir dükkân açabilirsin.”

Tess’in heyecanı bir anda yok oldu. “O yalnızca bir hayaldi,” dedi.

“Ama gerçekleştirebilirsin.”

“Bilmiyorum.” Bakışlarını, iş yerinde giydiği ayakka-bılarına çevirdi. Dominic’ten ayrılmak, kalan bir parçacık cesaretini de yok etmişti. “Belki de bunun için fazla yaşlıyımdır.”

“Yaşlı mı?” dedi Kirsty bir kahkaha atarak. “Hayat daha yeni başlıyor.”

Şampanya söylediler. Kirsty, Tess’e galeriden, evlerinden, Paris’teki dükkânlardan ve Philippe’ten bahsetti. Ona hayran olduğu her hâlden belliydi. Tess, Kirsty’nin anlattıklarını dinlemek için var gücüyle çabalıyordu ama bir film izliyormuş gibi hissetmekten de alamıyordu kendini. Bunun bir sebebi, içinde bulundukları barın mimari yapı-sıydı. St. Pancras’ın o Viktorya dönemine özgü şaşaası... Bir diğer sebebi ise, Kirsty’nin, karşısında 1940’ların giysileri içinde bir Hollywood aktrisi gibi oturuyor olmasıydı. Ama başka bir sebebi daha vardı. Hikâye sona yaklaşıyordu. Kirsty, Philippe’le evlenecekti. Tess bunu biliyordu. Galerileri çok başarılı olacak, Fransız bebekler yapacaklardı. Ve Kirsty sonsuza dek mutlu yaşayacaktı. O barda Tess, kendini çok daha ilginç bir hayatı olan bir insanı izliyor gibi hissetti. Daisy Greenleaf Designs’tan bahsetmek dahi istemiyordu. Brixton’da kiraladığı o ufak daireden de... Annesinin Kent’teki evinde, paketlenmiş koliler içinde duran vintage giysilerden de...

İkinci şampanyasını içtiğinde Tess kendini kötü hissetmeye başlamıştı. Kirsty hayatı boyunca hiç temkinli davranmamıştı. Hep anı yaşamış, risk almış ve elde etmek istediklerinin peşinden gitmişti. *İnsan böyle yaşamalı*, diye düşündü Tess. *Benim gibi değil. Bir deliğe saklanan korkak bir fare gibi değil.*

Belki de beni mutlu edebilecek tek erkeği de hayatımdan çıkardım ben.

Yeniden kendine gelip Kirsty'ye kulak verdiğinde, "Bir dedikodum var. Gareth'i hatırlıyor musun?" diyordu Kirsty.

Tess yüzünü buruşturdu. "Gareth mi?"

"Rhys'in abisi. Beni unutmak için Güney Amerika'ya giden çocuk."

Tess hatırladı. "Ah, Gareth. Tabii hatırlıyorum. Ondan hep hoşlanmıştım."

"Machu Picchu'da benim bir arkadaşına rastlamış."

"Nerede?"

"Peru'daki Inka antik şehrinde."

"Ah," dedi Tess. İlk kez kendi hayatının sıkıcılığıyla yüzleşiyordu.

"Ve söylediğine göre, George'un karısı Stephanie, Facebook'ta boşanacaklarından bahsediyormuş."

Tess bakakaldı. "Ne?"

"George'un karısı Stephanie."

Tess başını salladı. "Anlamıyorum."

"Gareth, Stephanie'yle Facebook'ta arkadaş. Nedenini Tanrı bilir. Kadın, George'un eski arkadaşlarından hiçbirini-

ni sevmiyor oysa."

Tess, bir an nefesinin kesildiğini hissetti. "Bir daha söylesene," dedi. "George'un karısı ne diyormuş?"

"Boşanmayla ilgili bir şeyler. Kızlarının iyiliği için birlikte karar veriyorlarmış. Ki bu da velayet için kavga ettikleri anlamına geliyor aslında."

"Evet."

"Tess?"

"Efendim?"

"Betin benzin attı. İyi misin?"

"Biraz başım döndü sadece," dedi Tess.

"Bir şey ister misin?"

"Evet," dedi Tess. "Bana George'un telefon numarasını verir misin?"

İnsanın hislerini saklaması; onları, tavan arasındaki minicik bir dolaba sıkıştırılan eski giysiler gibi göz önünden kaldırması güçtür. Çünkü paslı anahtar kilide sokup o dolabı yeniden açtığınızda her şey bıraktığınız gibi ama daha eski, daha kirli ve daha perişan hâlde önünüze serilir. Onlarla baş etmek eskisinden daha güçtür. Hatta artık rutubet, küf ve belli belirsiz bir kir tabakasıyla kaplı olduklarından çok daha iğrençtirler.

Tess, George'un gidişinin ardından içine düştüğü o perişanlığı yeniden hissediyordu işte. Ama şimdi, onca zamandan sonra, onu aramak için eskisinden daha az nedeni var gibiydi. Her şey arapsaçına dönmüştü. Onu neredeyse bir yıldır görmemişti. George onu hatırlayacak mıydı? Hatırlasa bile görmek ister miydi? Ne de olsa -anlatılanlar

doğruysa tabii- boşanmak üzereydi. Başından boşanma geçmiş bir insan, öyle romantik işlere tekrar bulaşmayı düşünmeyebilirdi.

Kirsty önce Tess'e bir bakış attı. "Bana ondan hoşlandığını bile söylememiştin."

"Bir anlamı yoktu," dedi Tess. "Bir sonu olmazdı bu ilişkinin."

"Tam bir dram. Klasik bir İngiliz filmi gibi. Bastırılmış arzular ve vatkalar."

"Kirsty," dedi Tess. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Sen de bunu arkadaşlarından saklamasaydın."

Ama söyleyecek bir şey yoktu, diye düşündü Tess.

Kirsty sakinleşince Rhys'i arayıp numarayı alacaktı; çünkü Tess artık onunla da görüşmüyordu. Rhys numarayı vermişti ama aynı zamanda George'la telefonda hiç konuşmadığını, yalnızca e-posta gönderdiğini, ancak aylardır bunlara da yanıt alamadığını eklemişti. Eh, hiçbir zaman sosyal medyada fazlaca zaman geçiren biri de olmamıştı. Facebook'u bile yoktu. "Şimdi düşününce," demişti Rhys, "sanırım onu en son gören Mo'ydu. Ama boşanmayla ilgili bir şey söylememişti ona da. Gerçi şaşırdığımı pek söyleyemem. Mo onlarda kaldığı gece, Stephanie çok sinirlenmiş ve ikisini eş cinsellikle suçlamış."

"Neyle suçlamış dedin?"

"Gey demiş gey," diye açıkladı Paris'teki telefonun ucundan Kirsty. Birden tüm bu olan biteni Rhys'in ağzından anlatmaktan sıkılıp ekledi: "Ama Rhys biraz abartarak konuşur hep."

Tess, Daisy Greenleaf'teki masasında otururken cep

telefonuna kaydettiği numaraya bakıp George'un gerçekten gey olduğunu ve artık bunu itiraf edip gey barlarda eğlendiğini hayal etti. Ya da belki de itiraf edememişti ve internetsiz evinde bozuk bilgisayarıyla vakit geçiriyordu. Boşandığı doğru muydu? Mia'nın velayetini almak için mücadele etmek zorunda kaldığını düşünmeye dayanamıyordu Tess. Özellikle de ondan nasıl bahsettiğini duyduktan sonra. Parmakları birkaç defa adının üzerinde dolaştı ama bir türlü ara tuşuna basamadı. İnsan bir yıldır görmediği birini, Peru'daki bir dağdan yayılan söylentiye dayanarak nasıl arardı ki?

Bundan gurur duyduğu söylenemezdi ama sonunda, Brixton'daki dairesinde, kanepede oturup cesaretini toplamak için bir şişe şarabı mideye indirdi. George'un telefonu açmasını beklerken kalbi neredeyse ağzında atıyordu. Ve nihayet konuşmak için ağzını açtığında telesekretere bağlandığını fark etti. Tereddüt etse de bir şey söylemedi. Bu, Stephanie'nin sesi miydi? Doğru numarayı mı aramıştı?

"Doğrudan telesekretere düşüyor," dedi telefondaki Kirsty'ye. "Telesekreterdeki sesin Stephanie'ye ait olduğunu düşünüyorum."

"Neden mesaj bırakmadın ki?"

Bu, elbette çok makul bir çözümdü. Ama ne diyecekti ki? *'Merhaba, George, ben Tess.'* *'Merhaba, George, görüşmeyeli çok oldu ama hatırlıyor musun beni? Hani Kennington'da, Kirsty'nin partisinde tanışmıştık.'* *'Merhaba, George, benim, ruh eşin.'*

Gece yalnız kaldığında, *Ne yapıyorum ben?* diye sordu kendi kendine. *Ne hissettiğin konusunda en ufak bir fikrim yok,*

George. Beni hiç düşündün mü onu bile bilmiyorum. Yastığını durmadan döndürüp, serin bir nokta bulmaya çalışırken bir yandan da korkaklığına öfkeleniyordu.

Tess, bir cumartesi günü –Kirsty ona George’un telefon numarasını verdikten yaklaşık iki hafta sonra– dairesinde oturmuş Daisy Greenleaf için son raporunu hazırlarken kapının çalındığını duydu. Minik diyafondaki tuşa basarak, “Kim o?” diye seslendi.

“Tess?”

Nefesini tuttu.

“Yukarı gelebilir miyim?”

Tess, koridordaki aynaya bakıp hemen saçlarını düzeltti. Birkaç saniye bekledikten sonra derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı. Karşısında, merdivenleri çıkarken gözlerine giren uzun, sarı saçlarını savuran Dominic vardı.

“İçeri gel,” dedi Tess.

Koridorda duruyorlardı ve ikisi de ne yapacağını bilmiyordu. Haftalardır konuşmamışlardı. Ev satılmıştı. Tüm eşyaları da bölüşmüşlerdi. İnsan, onca yıl boyunca hayatını paylaştığı, ancak şimdi bir postacıdan daha yabancı gelen biriyle ne konuşabilirdi?

“Nasılsın?”

“İyiyim,” dedi Dominic. “Ya sen?”

Birazdan havadan sudan konuşmaya başlarsınız, diye düşün-
dü Tess. “Çay içer misin?” diyerek kolay yolu seçti sonra.

“Olur,” dedi Dominic minnettarlıkla. “Olur, teşekkürler.”

Böylece Tess’in ardından minik mutfağa girdi ve Tess

suyu ısıtırken masanın yanındaki iki sandalyeden birine oturdu. Onu tekrar görmek tuhaftı. Tess şimdi daha objektif bir şekilde, kemikli burnuna rağmen onun oldukça yakışıklı olduğunu fark edebiliyordu. Sarı saçları ve yapılı vücuduyla tam bir Kaliforniya erkeğiydi. Her kadının rüyasını süsleyen bir erkek olduğuna da şüphe yoktu. *Ama ayrıldığımız dönemde onu bir kere bile görmek istemedim. Katlanamazdım buna,* diye düşündü Tess. Çünkü hiçbir erkek George'la boy ölçüşemezdi.

"Hâlâ şekersiz mi?" diye sordu.

"Şekersiz."

İki kupa buldu. "Ee, nasılsın?"

"İyi," dedi Dominic. "Ya sen?"

"İyi."

O sırada çaydanlık her zamanki gürültülü ısığını çalmaya başlamıştı.

"Buralardan geçiyordum," dedi Dominic.

Tess, sıcak suyu kupalara doldurdu. "Annenler nasıl?"

"İyiler."

"Kız kardeşin?"

"İyi, teşekkürler," dedi Dominic.

Tess, poşet çayları bir süre salladıktan sonra çöpe attı. *Hep bu kadar kötü müydü ilişkimiz,* diye düşündü sonra. *Konuşacak tek bir şeyimiz bile yok muydu?*

"Senin annen nasıl?" diye sordu o sırada Dominic.

Tess, kupaları masaya bıraktı. "Neden buradasın?"

Dominic bakışlarını kaçırdı.

“Seni görmek güzel,” diye devam etti Tess. “Ama araya-bilirdin de. Sadece neden geldiğini merak ettim.”

Dominic’in buna verecek bir cevabı yok gibiydi.

“Belki de vergi iadelerimi kontrol etmek istemişsindir.”

Dominic masmavi gözlerini Tess’e dikti.

“Şakaydı,” dedi Tess.

“Hâlâ anlamıyorum,” dedi Dominic birden. “Yani ne-den ayrıldığımızı... Düşünüp dursam da bir cevap bula-mıyorum. Ev de satıldı zaten. Artık her şey daha da kötü. Aylarca fikrini değiştirmeni umdum. Değişmeyeceğini söylediğini biliyorum ama ben belki değiştirirsin diye dü-şündüm. Çünkü ortada bir sebep falan yok. Yıllardır bir-likte olduğu birinden bir anda ayrılır mı insan? Hiç man-tıklı değil.”

Tess, camdan yapılmış da kırılmasından korkuyormuş gibi dikkatle oturdu sandalyesine.

“Bir şey olmuş olmalı diye düşünüyorum sürekli. Ama ne olduğunu bulamıyorum. Çünkü değişen hiçbir şey yok. Sebep olabilecek ne varsa hepsini düşündüm. Hem de uzun uzun. Ama hiçbir, soruma cevap olmadı.”

Tess, çayından bir yudum aldı. Sıcak çay dilini yaktı.

“Mantıklı bir sebep bulamıyorum.”

İşte bu kelimeydi Tess’i utandıran. Dominic’in en sevdi-ği kelimeydi bu. Onu böyle bırakmamalıydı. Ne bir açıkla-ma yapmış ne de bir bahane öne sürmüştü. Acımasızlıktı bu. Korkakçaydı. Dominic bundan iyisini hak ediyordu. Derin bir nefes aldı. Vereceği tepkiden korksa da kendisini anlamasını istediği için ona George’u anlattı. Önce, tesadüf eseri iki kez karşılaştıklarını ve aralarında hiçbir şeyin ya-

şanmadığını, ama yine de onunla tanışınca mutsuz olduğu gerçeğiyle yüzleştiğini anlattı. Birbirleriyle o kadar uyumlulardı ki sanki kader onları bir araya getirmek istiyordu. Bir daha görüşmemeye karar verdiklerini ve onun da New York'a, karısına ve çocuğuna döndüğünü ekledi. Bunun hiç mantıklı olmadığını ama aynı zamanda da yaşadığı en güçlü duygu olduğunu söyledi. Şu anda kendisini yalnız ve üzgün hissettiğini ve bir başına olmaktan memnun olmasa da bunun, hayatını George dışında herhangi biriyle paylaşmaktan çok daha dürüstçe olduğunu anlattı. Ve tabii bir de çok ama çok üzgün olduğunu... Dominic'in de hak ettiği şekilde kendisini sevecek birini bulmasını umduğunu ve aralarında hiçbir kırgınlık, küskünlük olmasını istemediğini söyledi.

Konuşmayı kestiğinde uzun bir sessizlik oldu. Dominic'in yüzünde üzgün ve donuk bir ifade vardı. Bir süre sonra, "Ona ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Sonra aceleyle ekledi: "Karısından ayrılacağına dair bir dedikodu var. Ama kimse bilmiyor. Kimse ulaşamıyor ona."

"Karısından ayrılmış mı?"

Tess başıyla onayladı.

"Yani özgür," dedi Dominic. "Ve sen de özgürsün."

Özgürlüğüne onun sayesinde yeniden kavuşmuş olduğu için Tess kendini tuhaf hissederek başını salladı. "Ama New York'ta," dedi gülümsemeye çalışarak. "Ve ne e-postalarına ne de telefonuna bakıyor."

"Gidip onu bulmalısın," dedi Dominic.

Tess hayret dolu gözlerle ona baktı.

"Eğer böyle hissediyorsan gitmek zorundasın," diye ekledi Dominic.

"New York'a mı?"

"Evet."

Tess, onu terk etmiş, canını yakmış olmasına rağmen Dominic'in böyle bir şeyi nasıl söyleyebildiğini bir türlü anlayamadığından yalnızca, "Neden?" diyebilirdi.

"Neden mi?" dedi Dominic şaşkınlıkla. "Çünkü yapılacak en mantıklı şey bu."

***

"Sınırlı da olsa bazı hakların olacak," dedi Stephanie. George bekledi.

"Şu an nerede yaşıyorsun?"

George başını iki yana salladı.

"Ne oldu?" diye sordu Stephanie.

"Onu oraya götüremem. Kötü bir muhit."

Stephanie bir kaşını kaldırdı.

"Param anca oraya yetiyordu," dedi George.

"Anlıyorum." George onun sabrını zorluyormuş gibi derin bir nefes aldı Stephanie. "O hâlde burada olması daha iyi. Tabii bazı kapılar kilitli olacak. Özel hayatlarımızı tam anlamıyla ayrı tutmayı tercih ederim. Ama sana cömert olmaya da hazırım. Düzenli ziyaretlere ne dersin?"

"Olur," dedi George.

"Mesainle uyacak mı?"

“Artık ders vermiyorum.”

Stephanie şaşkınlığa uğradı.

“Veremiyorum,” diye düzeltti George. “Kafam bu kadar doluyken yapamıyorum.”

Stephanie saatine baktı. “Gitmem gerek. Öğleden sonraları sana uyar mı? Ben işten dönene dek.”

“Ben her gün gelmeyi tercih ederim.”

Stephanie gözlerini kıstı. “Ne demek istiyorsun yani?”

“Beni bakıcı olarak kullan. İstedğin saatte gelirim.”

Stephanie uzun süre yüzüne baktı. “Karşılığında ne istiyorsun?”

“Yemek. Ve kiramı ödememe yetecek kadar maaş.”

Bu teklifi şöyle bir düşündü. “Ne zaman istersem mi? Her gün mü?”

George başıyla onayladı.

“Sanırım bu, reddedemeyeceğim bir teklif,” dedi Stephanie. “Sen gittiğinden beri bana üç tane bakıcı gönderdiler ve hepsi de berbattı.” Montunu aldı. “Söylememe gerek yok ama bu, tamamen benim isteğime bağlı. Yani hoşlanmadığım bir şey olursa hemen son veririz. Anlıyor musun?”

***

Tess, Poole İstasyonu’nda bir taksiye bindi.

“Branksome,” dedi taksiciye.

Büyükannesini ziyaret etmek, o deniz kıyısına, çocuk

olduğu günlere götürmüştü onu. Büyük, turuncu plaj havlusu, deniz kabuğu dolu kovalar, ton balıklı sandviçler ve çilekli dondurmalar gelmişti aklına. Babası hep aptalca şeyler yapar, onunla istediği oyunu oynardı. Kumsalda, hayalî atların dizginlerine asılarak ahşap setlerin üzerinden atlardı. Deniz kenarında oturup martıların şarkılarını dinlerlerdi. Tess, babasının her hareketini izlerdi. Batman'ın Robin'i gibi... Yedi cücelerin Pamuk Prenses'i gibi...

Gülümsedi. Nedense babası Tess'in büyükannesine hep 'annecik' diye hitap ederdi. *Bunu seviyor olamaz*, diye düşündü Tess. Ne de olsa büyükannesi kendisine annecik denmesini kabul edemeyecek kadar ağırbaşlı bir kadındı. İnce detayları önemserdi. Sandviç ekmeklerinin sert kenarlarının alınmasına, sütlerin cam sürahilerde saklanmasına, reçel kavanozlarının içinde gümüş kaşıkların bulunmasına önem verirdi.

Araba, büyükannesinin evinin önünde durduğunda Tess ilk kez, babasının bu alaycı tavrının kaba olup olmadığını düşündü. Belki de annesine bu şekilde seslenerek aslında onu kızdırmak ve ona haddini bildirmek istiyordu. Birbirlerini pek sevememişlerdi. Tess daha küçücük bir çocukken bile büyükannesinin, babasını onaylamadığını hissedirdi. Babası etrafta dolanırken kibarca gülümsese de bu gülümseme gözlerine ulaşmazdı hiç. Büyükannesi, ona hep deney faresi muamelesi yapardı. Bir bilim insanının yoğun ilgisiyle izlerdi onu.

Tess, taksiciye ücretini öderken, kocaman bir tablodaki minik bir papatya misali narin ve incecik görünen büyükannesinin kapıda durduğunu fark etti.

Oturma odasındaki masayı çay servisi için hazırlamıştı

çoktan. Beyaz bir masa örtüsüyle kaplanan masa, pembe gül desenli fincan ve tabak takımlarıyla donatılmıştı. Altında, dantel desenli, kâğıttan bir tabak altlığı serili olan porselenin içi, incecik pembe gofretler ve üzeri şeker kaplı bademli kurabiyelerle doluydu.

“Buraya gelmeyi seviyorum,” dedi Tess. “Kendimi bir prenses gibi hissediyorum.”

“Öyle hissetmelisin zaten,” dedi büyükannesi.

Yaklaşık doksan yaşındaydı. Gümüş rengi saçları ve artık zar zor gören mavi gözleri vardı. Bugünlerde oldukça ağır hareket etmeye başlamıştı. Yanında bastonu olmadan yürüyemiyordu. Ama yine de huzurevine yerleşmemek konusunda da oldukça kararlıydı. *Ben iyiyim, derdi hep. Hayat boyu burada yaşadım. Branksome’da çok iyi dostlarım ve ne zaman arasam gelen bir doktorum var.*

Büyükannesinin odayı saran gençlik fotoğraflarının her biri, Tess’in ona ne kadar çok benzediğinin kanıtıydı. Minyon bir yapısı ve parlak siyah saçları vardı. *Ne güzel günlermiş,* diye düşündü Tess. Büyükannesini ne zaman ziyaret etse aynı duyguya kapılırdı. *Geniş kalçalar ve incecik beller modaymış. Bugünlerdeyse kotların içinde popomuz kocaman görünüyor diye canımız sıkılıyor.*

“Çayı ben yaparım,” dedi Tess.

Mutfakta, ısıtıcıdaki suyun kaynamasını beklerken arka bahçeye baktı. Çocukken, bu bahçede sebze yetiştiren büyükbabasına yardım ederdi. Büyükbabası, kasabadaki ortaokulda matematik öğretmenliği yapıyordu. Aynı zamanda da inanılmaz pratik bir adamdı. Elinden her iş gelirdi. Tesisatçılık, marangozluk, elektrikçilik, araba tamirciliği...

Sırık fasulyelerinin altındaki destek bile âdeta bir mühendislik harikasıydı. Gözlerindeki ciddi ifadeyi görebilmesi için Tess'e doğru eğilir ve "İşinden aldığın keyif, onu mükemmel yapmanı sağlar," derdi.

Dediği doğruymuş, diye düşündü Tess. En iyi vintage kıyafetleri –yani bir zamanlar heyecandan nutkumun tutulmasına sebep olan kıyafetleri– keyifle saatlerimi geçirdiğim bir bağış dükkânında buluyordum. Büyükbabasının nasıl da dikkatlice düğüm attığını anımsadı. Ve bahçe aletlerini depoya kaldırmadan önce onları uzun uzun temizleyişini... Kalan boya kutularının üzerine renklerini ve hangi odayı boyadığını yazışını... Ne tuhaf, diye düşündü o sırada. Böylesine tertipli ve muhafazakâr olan büyükannemle büyükbabam, nasıl olmuş da annem gibi dağınık ve anı anını tutmayan bir evlat yetiştirmişler? Belki de olay budur. Belki de yetiştirilme tarzına isyan ediyordur insan. Bu yüzden her iki jenerasyonda bir atlıyordur bu özellikler. Mantıklı, çılgın, mantıklı, çılgın... Bu da, diye geçirdi içinden üzülerek, benim mantıklı olduğum anlamına geliyor.

Oturma odasına geçen Tess, çaydanlığı bir sehpa ya bırakıp üzerine bir örtü örttü. "Pekâlâ, nasılsın bakalım?"

Tess, evli olmadığı bir adamla birlikte yaşaması konusunda büyükannesinin ne düşündüğünü hiç bilmiyordu. "İyiyim," dedi. "Gerçekten. Birbirimizden ayrıyken ikimiz de çok daha iyiyiz."

"Evi de sattınız mı?"

"Evet." Bir süre sonra ekledi: "Onu bazen özlüyorum. Ama bunu yapmam gerekiyordu. Daha büyük bir yere taşınmayı düşünüyorduk. İstedğim şeyin gerçekten bu olup

olmadığına emin olamadım.”

“Düğün fikri, insanın oturup düşüncelerini dinlemesini sağlar,” dedi büyükannesi.

Aslında Tess’i rahatsız eden şey düğün değildi. Dominic’in annesi istiyordu bunu. Yüksek topuklu ayakkabılar ve şıkır şıkır elbiseler giymek için elbette.

“İyice düşünmeden evlenirsen düşünmeye fırsat bulduğunda pişman olursun derler,” dedi büyükannesi.

Tess gülümsedi. On yıl gibi bir sürenin iyice düşünmek için yeterli olduğu kanısına vardı.

“Tek sebep bu muydu peki?”

“Efendim?”

“Sebep, yalnızca şüphelerinin olması mıydı?”

“Evet,” dedi Tess. Ama sonra birden daha fazla yalan söylemek istemediğine karar verdi. “Aslında hayır.”

Beklediği şeyi duyduğuna memnun olan büyükannesi, “Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi.

Tess şaşkınlıkla ona baktı.

“Annen biliyor mu?”

Tess başını iki yana salladı.

“Pekâlâ,” dedi büyükannesi fincanını dikkatlice masaya bırakırken. “Anlat bakalım. Kim bu adam?”

Tess ona George’u anlattı.

Her şeyi anlattıktan sonra, büyükannesinin hâlâ dinleyip dinlemediğini merak etti. Çünkü gözleri bir yerlere dalmış; başı, uzaktan gelen bir sese kulak kabartmış gibi hafifçe yana yatmıştı. Tess soğuyan çayını bitirip fincanı masaya bıraktı.

"Babam bana, bazı düşünürlerin tarih bilimini gereksiz bulduklarını söylemişti. Çünkü aynı şartlar altında aynı insanların bir daha var olması imkânsız olduğundan, insan geçmişten bir şey öğrenemezmiş," dedi büyükannesi.

Tess bekledi.

"Ama bence geçmişten bir şeyler öğrenebilirsin. Ya da en azından kendi hikâyelerini anlatan insanlardan... O yüzden sana başıma çok uzun zaman önce gelen bir olayı anlatacağım. Bunu annene hiç anlatmadım. Bilmesini özellikle istemedim." Onay almak için bakışlarını Tess'e çevirmişti. Tess başını salladı.

"Büyükbabanı sevdim. Bunu biliyorsun. O, iyi bir adamdı."

Bir süre, başka bir şey söylemeden, ellerini kucığında kavuşturmuş ve bakışlarını Tess'in göremeyeceği bir yere dikmiş hâlde öylece durdu.

"Yirmi iki yaşındaydım. Savaş bitmek üzereydi. Yorulmuştuk, açtık ve leş gibiydik. Temiz kalmaya çalışsak da ne sıcak su ne de sabun bulabiliyorduk. Babam Fransa'da savaşıyordu. Annem de yorgun düşmüştü. Sirenler ve hava saldırılarıyla uyandığımız öyle çok gece oluyordu ki... Bir keresinde annemi, üzerinde geceliğiyle mutfak duvarına yaslanmış bir hâlde ayakta uyurken bulmuştum.

İngiltere, çok zor zamanlardan geçiyordu. Ucu bucağı görünmeyen kuyruklarda saatlerce beklediğimiz olurdu. İnan, bazen ne için kuyruğa girdiğimizi bile unuturduk. Plajı, dikenli tellerle ayırmışlardı ve her yerde yapmamız gereken şeyler yazılıydı. Gülümsemek bile yasaktı neredeyse. Bazıları bundan hoşlanıyordu. Kurallarla ya-

şamaktan yani. Ama biz gençlerin canına tak etmişti. Tek isteğimiz biraz olsun nefes almaktı. Soğuktan, karanlıktan, korkmaktan ve kötü yemeklerden bıkmıştık. Arzu ettiğimiz ne varsa savaşıyla birlikte karanlığa gömülmüştü.

Bir öğleden sonra, çam ormanında bisiklet sürüyordum. Bütün mühimmatı orada saklıyorlardı. Ama onları bulmak neredeyse imkânsızdı. Nasıl bilmiyorum ama hepsini tamamen gizlemeyi başarmışlardı. Ormanın dört bir yanında, üzerinde beyaz yıldızlar olan kamyonetler vardı. Amerikan kamyonetleriydi bunlar. Savaşın sonlarına doğru Dorset'teki asker sayısı yüze ulaşmıştı. Büyük bir kamp kurdular. Hepsi de büyük günü bekliyorlardı. Avrupa'yı işgal edecekleri günü...

Bisikletimin ön tekerleği bir şeye takıldı. Bir taş ya da tavşan yuvası gibi bir şeye... Gidonun üzerinden öne doğru uçtum. Çam yapraklarının üzerinde öylece uzanırken, *Neremi kırdım acaba?* diye düşünüyordum. Kıpırdayamayacak kadar korkmuştum. Başımı kaldırıp yukarı baktığımda gökyüzünün masmavi olduğunu gördüm. Sonra onun sesini duydum: 'İyi misiniz?' Şaşırmıştım. Üzerime doğru eğilip kalkmak için acele etmememi söyledi. Bisikletim de kötü durumdaydı ama o arada onu da tamir etti. Ön tekerleği düzelttiğinde bisikletim eski hâline dönmüştü bile. Sonra bisikleti bir kenara bırakıp ayağa kalkıp kalkamayacağımı sordu. Daha önce hiç onun gibi bir erkek görmemişim. Öyle güzel bir gülüşü vardı ki... Nefesim kesilmişti. Tanıştığım tüm İngiliz erkeklerinden farklıydı. Neşe doluydu. İçtendi. Uysaldı. Rahattı. 'Adım James,' dedi sonra bana. 'Ben de Iris,' deyince, 'Ne güzel bir isim,' dedi. O anın sonsuza dek sürmesini istediğimi bugün bile

hatırlıyorum. Sonra beni ayağa kaldırdı. Kahretsin ki bileğim bile burkulmamıştı. Yani oradan ayrılmamak için hiçbir bahanem kalmamıştı. Ben de bisikletime binip geri döndüm. Ama giderken arkama bakıp ona el salladım. O da bana el salladı.

Birkaç gün sonra, bir bahane bulup aynı yoldan bir kez daha bisikletimle geçmeye karar verdim. Birkaç Amerikan askeriyle karşılaştım ama o yoktu. Onu düşünmeden edemiyordum. Sanki bisikletten düştüğüm o an, hayatımda bir dönemin kapanışı, bir diğerininse başlangıcıydı. Hiçbir şey eskisi gibi değildi artık. Eskiden gıpgri gördüğüm hayat şimdi rengârenkti.

Onu bir daha hiç göremeyeceğimi sanıyordum. Fakat bir gün arkadaşım Jean, Methodist papazının Amerikan askerlerini kilisede çay içmeye davet ettiğini ve benim de katılmak isteyip istemeyeceğimi sordu. Anneme sordum. Sorsam izin vermezdi. *Yalnızca on dakika uğrar çıkarım,* diye düşünmüştüm. Ne zararı olabilirdi ki? O da oradaydı. İçeri girdiğim an onu gördüm. Ayağa kalkıp kocaman bir gülümsemeyle karşıladı beni. Aylar süren yağmurun ardından güneşi görmek gibiydi bu. Tüm öğleden sonra konuştuk. Louisiana'da bir çiftlikte, annesi, babası ve iki kız kardeşiyle birlikte yaşadığını anlattı. Anlayamadığı İngilizce kelimelerden bahsettik. Ona kardeşim Tommy'yi, babamın tarih öğretmeni olduğunu ve evimizin İngiliz iç savaşı hakkındaki kitaplarla dolu olduğunu anlattım. Sonra, 'Gelip ailemle tanışmak ister misin?' diye sordum birden. 'Annem memnun olacaktır,' dedim. Ki bu düpedüz yalandı ama onun, bunu bilmesine gerek yoktu. O da şeref duyacağını söyleyerek teklifimi kabul etti. Jean daha son-

ra bunu neden yaptığımı sordu. Bense ne demek istediğini anlamamıştım. 'Göreceksin,' dedi.

Bir sonraki pazar günü evimize geldi. Anneme, tüm ailelerin bir Amerikalıyı çaya davet etmeleri gerektiği yalanını uydurdum. Annem için şeftali marmelatı ve çikolata; Tommy içinse sakız ve şekerleme getirmişti. Bahçede Tommy'yle oturup onun çizdiği uçak resimlerine baktı. O kadar sabırlıydı ki... O minicik, narin çocuğun yanında kocaman ve güçlü görünüyordu.

Annemle birlikte çay yapmak için mutfağa geçtik. Elbette yalanıma inanmamıştı. Bana ne yaptığımı sordu. Ben de onların bizim tarafımızda olduğunu ve dostça davranmamız gerektiğini söyledim. 'Boş hayallere kapılma,' dedi bana. Birden öfkelenmiştim. Onu yalnızca çay içmek için çağırdığımı söyledim ama annem yüzüme bakıp da hiçbir şey söylemeyince utandım. Çünkü haklıydı. Onu yalnızca çay içmek için çağırmamıştım.

Daha sonra içerideki odaya geçip bizim için piyano çaldı. Aynı zamanda söylüyordu da. Çok kuvvetli ve güzel bir tenor sesi vardı. Bir keresinde Louis Armstrong'la çaldığını söyledi. Şaşırmıştım. Bir kahkaha atarak bana, 'Iris, bir erkeğin ağzından çıkan her kelimeye inanmamalısın, özellikle de seni etkilemek istiyorsa,' dedi."

Bir an sessizlik oldu. Tess, "Büyükanne, o siyahi miydi?" diye sordu.

"Ah, evet," dedi büyükannesi.

Bir süre, geçmişin hayaletleriyle birlikte oturdular. Büyükannesi çok yorgun görünüyordu. "O günlerde Amerika'da ırkçı isyanlar vardı. Güneyde ise ayrımcılık had saf-

hadaydı. Annem beni korumak istemişti. Onunla birlikte gidersem hayatımın mahvolacağını söylüyordu. Bense umurumda olmadığını... Onu seviyordum. Şimdiye dek tanıdığım herkesten daha çok mutlu ediyordu beni. Ama sonuçta anneme karşı geledim. Bana evlenme teklif ettiğinde onu reddettim."

"Peki, ona ne oldu?"

"Bilmiyorum. Hiç yazmadı. Zaten yazması için de bir sebep yoktu. Neden kendisini reddeden bir kıza yazacaktı ki?"

"Ve sonra Amerika'ya döndü," dedi Tess.

"Bir yıl sonra da büyükbabanla tanıştım. Annemler çok mutluydu. İyi birine benziyordu. Babam gibi bir öğretmendi. Düzenli bir geliri vardı ve sorumluluk sahibiydi. Bana bakabilirdi." Bakışlarını kucağındaki ellerine indirdi. "Ama asla bilemeyeceğim..." dedi bir süre sonra. "Doğru kararı verip vermediğimi asla bilemeyeceğim."

"Bu senin kararın değilmiş," dedi Tess öfkelenerek. "Annen sana engel olmuş."

Büyükannesi masmavi gözleriyle ona baktı. "Böyle şeyler söyleyip duruyoruz, değil mi? Ama gerçekte bu, hiç de doğru değil. Bu senin hayatın. Başkasının değil. Ve çoğu zaman da bize engel olan şey yine biziz."

Tess büyükannesinin az önce söylediğini düşündü. *Gerçekten öyle mi?* Utandı.

Büyükannesi ona doğru eğildi. Tess'in, söylediklerini gerçekten anlamasını istiyor gibi telaşlıydı. "Aynı hatayı yapma. Ne yaparsan yap ama benim düştüğüm hataya düşme. New York'a git. O genç adamı bul ve ona, onu sev-

diğini söyle." Duraksadı. "Çünkü bunu yapmazsan hayatının geri kalanını, onu merak ederek geçireceksin."

***

"Bu, harika bir haber."

"Öyle mi?" dedi telefonun diğer ucundaki Ellie heyecan dolu bir sesle. "Yerimde duramıyorum. Çığlıklar atarak koşmak geliyor içimden."

"Demek Yazı İşleri Müdürü?" dedi Tess. "Gerçekten harika. Kendi asistanın da olacak mı?"

"Evet," dedi Ellie. "Ve daha fazla kazanacağım."

Deli gibi yağan yağmurun altında cep telefonunu ve şemsiyesini tutmaya çalışan Tess, bir apartman girişine sığındı. "Bunu kutlamalıyız. Bu hafta boş musun?"

"Hayır," dedi Ellie. "Bu haftam tamamen dolu. Hafta sonundan sonra yapsak?"

"O zaman da ben burada olmayacağım."

Bir an sessizlik oldu.

"Olmayacak mısın?"

"Evet."

"New York'a gidiyorsun?"

"Pazartesi sabahı."

"İnanamıyorum."

"Ben de," dedi Tess. "Çok korkuyorum."

"Oraya gittiğinde ne yapacaksın?"

"Elimde bir adres var. Umarım doğrudur."

"Biliyor musun, böyle bir şey yapacağın hiç aklıma gelmezdi. Hiç sana göre değil."

"İşin komik tarafı," dedi Tess, "ilk defa gerçekten kendim gibi davrandığımı hissediyorum."

"Oliver ne dedi?"

"Pek memnun olmadı tabii."

"İzin konusunda sıkıntı mı çıkardı?"

"Öyle de denilebilir. Ona, bazı özel işlerim için acilen iki hafta ücretsiz izne ihtiyacım olduğunu söyledim. Zamanını sordu. Ben de, 'Hemen,' dedim. Bunun imkânsız olduğunu, bir pazarlama kampanyasının ortasında olduğumuzu söyledi. Ne zaman çıkabileceğimi sorduğumda da bana, 'Belki birkaç ay sonra,' dedi."

"Peki sen ne yaptın?"

"İstifa ettim."

"Olamaz."

"Evet."

"Daisy Greenleaf Designs'tan ayrıldın mı yani?"

"Zaten bir türlü sevememiştim o işi," dedi Tess.

***

Taksi, yan yana sıralanmış evlerin arasında ilerliyordu. Sokak sessizdi. Tess'in elleri o kadar çok titriyordu ki yirmilik banknotlar elinden fırlayıp parlak kahverengi deri koltuğun üzerine saçıldı. Kalp atışları iyiden iyiye hızlanmıştı. *Tek isteğim,* diye düşündü saçılan paraları yenisinden cüzdanına doldururken, *havaalanına gidip eve dönmek.*

George'un kapısını çalmak istemiyorum. Öylece dikilip beni tanıyıp tanımayacağını görmek istemiyorum. Neden buradayım ki? Neredeyse hiç tanımadığım biri için neden dünyanın diğer ucuna geldim? Ya evde değilse? 'Selam, George. Ben, Tess, geçerken bir uğradım,' yazan bir not bırakacak hâlîm yok herhâlde. Ama aslında evdeyse daha da kötü. O zaman yüzleşmek zorunda kalacağım. Ne söyleyeceğimi ise hâlâ bilmiyorum. Bunu ona açıklayamam.

Nereye gideceğini ve ne kadar kalacağını bilmediğinden minicik bir çanta almıştı yanına. Taksiden inip çantasıyla kaldırımında dikilirken, *Belki de tamamen dürüst olmalıyım,* diye düşündü. *Belki de neden burada olduğumu bilmiyorum demeliyim. Dominic gelmemi söyledi. Büyükannem de... Böylece benim şaşılacak derecede dürüst ya da tam bir kaçık olduğuma karar vermesi için ona bir şans tanımış olurum.*

Böyle beklemeye devam ederse hiç yapamayacağını biliyordu. Bu yüzden taksi uzaklaşırken o da 124 numarayı aramaya başladı. Evlerin, siyah demir korkuluklarla süslü kocaman basamakları vardı. Ve işte karşısında, kahverengi bir kapının üzerindeki pirinçten rakamları gördü.

Bunu yapamam, diye düşündü yeniden. *Bunu yapamam.*

Çantasını aldı ve basamaklardan çıktı. En üst basamakta durdu. Nefes nefeseydi. Uzaklardan gelen itfaiye aracının sesini duydu. Ama bu sokak; bu nezih, üç şeritli sokak tamamen boştu. Zengin insanlar yürüyüşe falan da mı çıkmazdı?

Zili çaldı.

Tık yoktu.

Telaşla bir basamak aşağı indi.

Sonra kapı açıldı. Ve karşısındaydı işte. George, bildiği George, aylardır aklından çıkaramadığı George, görmek için kilometrelerce yol katettiği George karşısındaydı. Ama onun George'unun daha detaylı bir versiyonuydu sanki. Çünkü George, onun zihninde daha çok bir duyguya, bir dokunuşa, bir sese dönüşmüş ve Tess, onun etten kemikten, canlı bir varlık olduğunu, Manhattan'daki bir evin kapısını açabileceğini unutmuştu. Orada, karşısında durmuş, ona hem tanıdık hem de bir yabancı gelen George'un yüzüne bakıyordu. Yaşlanmış, belki de yorulmuştu. İçi, büyük bir sevinçle doldu. Bir şeyler söylemek –*George! George bu gerçekten sensin!*– için ağzını açsa da tek kelime edemedi. Orada, öylece, sessizce durup birbirlerine baktılar. Tess, o anda, o özel anda dünyanın durduğunu hissetti. Bir pazar-tesi günüydü ve saat iki buçuktu.

George'un kucağında, Tess'e oldukça ciddi bir ifadeyle bakan küçük bir kız çocuğu vardı. Tess, *Beni tanımadı*, diye düşündü o sırada. *Beni tanımadı*. Ve kalbi duyduğu utançla paramparça oldu.

Bir süre sonra, George'un gözleri kocaman açıldı. "Tess?" dedi ve sanki ona doğru belli belirsiz bir hamle yaptı. Fakat sonra durdu ve kucağındaki küçük kızı öteki koluna aldı.

Tess ise kıpırdayamıyordu artık. Basamakların üzerinde öylece donup kalmıştı.

"Ama senin burada ne işin var?" diye sordu George.

"New York'un vintage cenneti olduğunu duymuştum."

George, Tess'in yüzüne bakıyordu. Küçük kız da... Zaman sanki durmuştu.

Sonra, "İçeri gelsene," dedi.

Koridor, karanlık ve soğuktu. "İyice it," dedi George ve dış kapı, birden çok kilit devreye girmiş gibi büyük bir gürültüyle kapandı. Duvara dayalı, yarım daire şeklindeki masanın üstü, kâğıt parçaları ve plastik torbalarla kaplıydı. Yan tarafında mor bir bebek arabası duruyordu. Tess, George'un peşi sıra soldaki odaya girdi. Parlak, ahşap zemininden donuk bir ışık yansıyordu. Odanın ucunda, beyaz demir parmaklıklarla çevrili Fransız balkon vardı. Birbirine çapraz yerleştirilen balkon demirleri baklava deseni oluşturuyordu. Oda, hem boş hem de dağınık sayılırdı; tıpkı ikinci el eşyaların satışa çıkarıldığı boş bir garaj gibiydi. Üstelik kesif bir koku vardı içeride. Ya çürümüş bir elma ya kokuşmuş bir tavuk derisi ya da çöp kutusunda küflenmekte olan çay artıkları kokuyordu.

George, küçük, kırmızı kanepeyi işaret etti. "Otursana, ben de kahve yapayım." Ama yerinden kıpırdamadı. Küçük kız, başını babasının omzuna yaslamış, kollarını da boynuna dolamıştı. Bir yandan da Tess'e temkinli bakışlar atıyordu. "Mia pek iyi değil de," dedi George.

Tess, Mia'nın darmadağın olmuş saçlarına baktı.

"Parka gidecektik."

"Ah, kötü bir zamanda mı geldim?"

George şaşırmıştı. "Hayır," dedi. "Hayır, hiç de değil."

İkisi de kibarca karşısındakinin konuşmasını bekliyordu.

Tess sonunda, "İstersen kahveyi ben yapabilirim," dedi.

George, Tess kendisine bir beyzbol sopasıyla saldırmak üzereymiş gibi geri çekildi. "Hayır," dedi. "Ben yaparım."

Arkasını dönüp Mia'yı deri koltuğa oturtmaya çalıştı ama küçük kız ağlamaya başladı. Bir maymun gibi babasına tutunmak için diretiyordu. Tess kendini suçlu hissetti. Aralarına girmiş gibi... Çocuğu gerdiğini ve onu ağlattığını düşünüyordu. "Gerçekten, bana yerini göster, ben yaparım," dese de George, Mia'nın giderek daha da yükselen çığlıkları yüzünden onu duymamıştı. Onu hâlâ koltuğa oturtmaya çalışıyor, Mia da hâlâ ona tutunuyordu. Ağırılığı ile babasını iki büklüm etmişti. George'un kafası koltuğa doğru eğilmişti. Mia'yla resmen güreşiyorlardı. Çıkardıkları gürültü, sessizliğin içinde yankılanıyordu.

Tess, ne yapacağını bilemez bir hâlde ayakta dikiliyordu. Çantasını kanepenin yanına, yere koydu ve parlak pembe montunu çıkardı. Mia ile George hâlâ birbirlerine dolanmış vaziyetteydiler. Gitmeli miydi? George gitmesini istiyor muydu peki? Ve George doğrulup, Mia ile birlikte ortadaki cam sehpaye tehlikeli bir şekilde yaklaşmaya başladığı sırada Tess neredeyse kararını vermişti. Düşerlerse diye ikisini birden tutmak için kollarını öne doğru uzattı ve "Kahve istemiyorum," diye bağırdı. Ama George dinlemiyordu; çünkü bir yandan dengesini sağlamaya çalışıyor, bir yandan da hiç durmadan ve ısrarla bir şeyler mırıldanıyordu: "Tamam, Mia, tamam, beraber yapacağız, beraber yapacağız."

Uzun bir süre sonra, Mia babasına tutunmaya devam etse de onun kucağında olduğundan ve söylediği sözcüklerle sakinleştiğinden bağırmayı bırakmıştı. Yine de yalnız ve yenilmiş bir hâlde ağlamaya devam ediyordu. Biraz daha böyle devam ettikten sonra sustu.

Tüm o gürültünün ardından gelen sessizlik Tess'in kulaqlarını tırmalıyordu.

“Bana kahvenin yerini...” dediği sırada George da, “Bu aralar iyi değil...” dedi ve ikisi aynı anda sustu.

George’un saçları darmadağın olmuştu. Pantolonunun içine soktuğu gömleği de dışarı çıkmıştı.

“Ben başka zaman da gelebilirim,” dedi Tess, New York’ta kalacak yeri olmasa da.

George yüzüne öyle bitkin bir ifadeyle baktı ki gören Tess’in ona koşuya çıkmayı teklif ettiğini sanırdı.

Küçük kız, iç çekmeye devam ediyordu. O kadar çok ağlamıştı ki gözleri şişmişti. “Onu kucağımda tuttuğum sürece sorun olmayacaktır,” dedi George.

“Kahve içmesem de olur, gerçekten,” dedi Tess.

“Çay içebiliriz.”

Tess başıyla onayladı.

“Tabii çayım varsa.”

Birdenbire gülümsedi. Tess’in kalbi yeniden canlandı o anda. Karşılıklı öylece oturuyorlardı. Küçük kız ise babasının omzunda uyuyordu.

“Demek Mia bu,” dedi Tess.

George hâlâ gülümsüyordu. Tess’in içinden o dudakları öpmek geldi.

“Pek hoş bir tanışma olmadı,” dedi George.

“Kaç yaşında?”

“Üç. İnsanların hep böyle şeyler söylediklerini biliyorum ama gerçekten normalde böyle değildir. Çok mutlu bir çocuktur.”

“Bana anlattıklarını hatırlıyorum.”

Bir anlığına zamanda geriye, Kirsty'nin dairesindeki doğum günü partisine gittiler. Aynı anı hatırlayarak birbirlerine baktılar.

"Son günlerde pek keyfi yok," dedi yeniden.

Peki ya sen nasılsın? diye sormak istiyordu Tess. *Herkes senin için endişeleniyor. Rhys aylardır e-postalara da telefonlara da cevap vermediğini söylüyor. Ama bu soruları nasıl soracağını bir türlü bulamıyordu.*

George, tuhaf bir şekilde Fransız balkona doğru döndü. "Kahve yapmamı istemediğine emin misin?"

"Belki bir bardak su alabilirim," dedi Tess çünkü George ona bir şey ikram etmeden rahatlamayacaktı.

Böylece kanepeler ve deri koltuklarla döşenmiş oturma odasından çıkıp yemek bölümüne geçtiler. Büyük, koyu renk masanın üstü gazeteler, eski giysiler ve sarı, plastik oyuncaklarla doluydu. Oradan da mutfığa ulaştılar. Kare şeklinde bir lavaboyla gümüş kulplu, beyaz dolaplar vardı mutfakta. Ortadaki ahşap kesme tahtasının yüzeyi yılların etkisiyle eskimişti. Duvarlarda turuncu yeşil karolar vardı. *Sade bir kır evinin mutfığı gibi,* diye düşündü Tess. *Hem de dünyanın en pahalı şehirlerinden birinde...*

"Dağınıklık için kusura bakma," dedi George. "Temizlikçi işten ayrıldı. Bir tartışma..." Sonra sustu. "Sürahide arıtılmış su olacaktı."

"Ben hallederim. Senin ellerin dolu."

Uyuyan kızını kucağında tutmaya devam ederek onu izlemeye başlayan George, eskiden bir kapı olan ama sonrasında aile yaşantısına daha uygun olacağı düşüncesiyle kapatılan duvara yaslandı. "Ne kadar kalacaksın?" diye

sordu.

Tess, ahşap tezgâhta bir bardak bulup kendine su koydu. "Emin değilim," diye cevapladı.

Sessizlik kapladı her yanı.

"Tatil miydi?"

Tess, George'un bakışlarını sırtında hissedebiliyordu. "Sayılır."

"İş yok mu?"

"Yok." Arkasına döndü. "İşimden ayrıldım."

George şaşırmişti.

"Çok da önemli değil. Bana uygun değildi zaten."

Başını salladı. "Başka bir iş bakmaya başladın mı peki?"

"Evet."

"New York'a gelebilirsiniz," dedi George tereddütle. "Farklı bir şey denersin."

Kalbi acıyordu. George'a, Dominic'ten ayrıldığını söylemek istiyordu ama her şeyiyle soyunup kendini bir hediye gibi karşısındakine sunmanın iyi bir fikir olmadığıнын pekâlâ farkındaydı. O yüzden yalnızca yüzüne baktı. Tek kelime edemedi... Her şey iyice arapsaçına dönmüş, daha da karmaşıklaşmıştı sanki.

"Bir dakika," dedi George. Oturma odasına doğru ilerledi. Tess, onun kırmızı kanepeye gidişini ve Mia'yı nazikçe minderlerin üzerine bırakışını izledi. Nefesini tutmuştu. Belki de şimdi söyleyeceklerine odaklanabilmek için bırakıyordu Mia'yı. En azından Tess öyle umuyordu. Söyleyeceklerine konsantre olmasını öyle çok istiyordu ki...

Ama işe yaramadı. Mia uyandı. Sıçrayarak kalkınca ba-

basının ona ihanet ettiğini anladı. Çaresizlik içinde yenisinden ağlamaya başladı. Şimdi, feryatları öncekinden daha da yüksek sesle yankılanıyordu bu büyük odada. Tess, bu bağırışların artık onun bir parçası olduğunu, zihninde esen bir rüzgâra dönüştüğünü fark etmişti. Suyla dolu olan bardağını bıraktı. Pencereye doğru yürüdü. Gökyüzü, lavanta rengini almıştı. "Daha sonra gelirim. Mia kendini daha iyi hissettiğinde," dedi.

"Evet," dedi George dikkati dağıldığından.

O anda Tess, "Karını bırakmışsın," dedi nedenini bil-mese de. Bunu söylemeyi planlamıyordu. Söylemek istemiyordu. Bunu böyle pat diye söyleyeceğini hayal dahi etmemişti.

"Hayır," dedi birden George.

Mia'nın çılgınlıkları daha da arttı.

"Normalde hiç böyle değildir."

Tess, çantasını ve pembe montunu aldı. Mia'nın feryatları beyninde yankılanıyordu. "Sanırım gitmeliyim," dedi.

George'un yüzü düştü. "Ne?"

Tess, kapıya ulaştığında ardından seslenen George'u duydu ama durmadı.

Dışarıda yağmur başlamıştı.

***

Her şey çok hızlı gelişti, diye düşündü George. Tam, 'Hayır, dur, Mia çok yorgun sadece, bir dakikaya kadar uykuya dalar,' diyecektim ki gitti. Mia'nın çılgınlıkları arasında, 'Tess!' diye

bağırdım ama geri dönmedi. Kapı kapandı ve ben orada, kucağında Mia ile kalakaldım. O da hemen uykuya daldı zaten. Gözlerimi kapadım. Buna inanamıyorum. Tess benden sadece birkaç adım ötedeydi. New York'ta, Stephanie'nin evinde... Ve ben gitmesine engel olamadım.

George, Mia'ya karşı büyük bir öfke duydu. *Tanrım, ne anlamsız ve aptalca bir ağlamaydı bu!* Ama sonra, asıl üç yaşında bir çocuğu suçlamanın aptalca olduğunu düşünerek kendine kızdı. Artık Mia sustuğundan daha net bir şekilde düşünebiliyordu. *Ne dedim ki?* Hatırladığı tek şey, Mia'nın feryatlarıydı. Ama yanlış bir şey söylemiş olduğunu kalbinin ta derinliklerinde hissediyordu. Yoksa neden gitsindi ki? Umutlarını yitirmiş, tüm şansını kaybetmişti. Kendi aptallığını fark edince midesi bulandı. Tess'i bulmalıydı. Onu aramalı ve ne yapıp edip geri getirmeliydi.

Cep telefonunu bulmak için etrafa bakındı. Beş dakika boyunca da aramaya devam etti. *Mia'ya bakarken sürekli bir şeyler kaybediyorum,* diye düşündü bir yandan da.

Sol kolu artık uyuşmuş olsa da Mia'yı bırakma riskini göze alamıyordu.

İlk olarak Rhys'i aradı.

Telefonun diğer ucundan resmen bir haykırış yükseldi. "Hangi cehennemdesin sen!"

"Manhattan."

"Nerelerdeydin?" diye sordu Rhys.

Ama George, şu anda bunu konuşmak istemiyordu. "Dinle," dedi. "Sende Kirsty'nin numarası var mı?"

"Kirsty'nin mi?"

"Kirsty. Brixton'da yaşayan Kirsty."

Bir an sessizlik oldu. "Mesaj atarım," dedi bir süre sonra Rhys.

"Teşekkürler."

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

George, "Başka sefere," dedi. "Şimdi kapatmam gerek." Telefonun diğer ucundaki Rhys'in şoka girdiğinden adı gibi emindi.

Birkaç dakika geçmemişti ki Rhys'ten mesaj geldi. 'Ara beni, pislik herif,' yazmıştı mesajının sonuna ilave olarak.

George, derin bir nefes aldı. Kirsty ilk çalışında telefonu açtı. Ve sesini duyduğu an Kirsty'nin görünüşü George'un gözünün önüne geldi. Uzun, siyah saçları ve kaldırdığı tek kaşıyla yüzünde alaycı bir ifade olmalıydı.

"Kirsty, ben George."

"George mu?"

"New York'taki."

"Nerede yaşadığını biliyorum," dedi. "Yalnızca sen olduğundan emin olmak istedim. Nerelerdeydin böyle?"

"Sende Tess'in numarası var mı?"

"Neden? Ne oldu?"

"Az önce buradaydı. Öylece çıkageldi. Ama gitti."

"Nereye gitti peki?"

"Bilmiyorum."

"George," dedi Kirsty. "Ne yaptın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir şey söylemiş olmalısın. Öylece çekip gitmezdi yoksa."

"Hiçbir şey söylemedim. Yalnızca bir yanlış anlaşılma oldu."

"Nasıl bir yanlış anlaşılma?"

George, *Bana şu kahrolası numarayı ver yalnızca!* diye bağırmak istiyordu. "Biraz karışık," dedi onun yerine.

"Neden New York'a geldiğini biliyorsun, değil mi, George?"

"İş arıyormuş."

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Kirsty.

"Bana onun numarasını verir misin, lütfen?"

"Dominic'le ayrıldılar. Sana bunu anlattı mı?"

Ona anlatma fırsatı vermedim ki, diye düşündü George. Bir anda umutsuzluğa kapıldı.

Kirsty derin bir iç çekti. "Pekâlâ," dedi. "Numarayı vereceğim. Ama onun kalbini kırarsan seni öldürürüm. Tamam mı?"

George, "Onu kırmak istemiyorum," dedi.

"O hâlde düşün," dedi Kirsty. "Onu aramadan önce iyi düşün."

George, telefonu kapatınca kâğıda karaladığı numaraya baktı. Hiçbir şey anlamamıştı. Omzunda uyuyan Mia terlemiş ve iyice ağırlaşmıştı.

Ha, her seferinde telesekretere düşüyor ve onun tek söyleyebildiği, "Tess, ben George," oluyordu.

Mia, mor bebek arabasına binerken hiç itiraz etmedi. Arabanın yağmurluğunu bulmaksa biraz zaman almıştı. Battaniyesini sıkıca üzerine sardı. Montunu giydirerek onu uyandırmayı göze alamazdı.

Yağmur, bardaktan boşanırcasına yağmaya başlamıştı. Ağaçların yaprakları pırıl pırıl parlıyordu. George, ne tarafa gideceğini bilmiyordu. Bu, nedense daha da hızlı yürümesine sebep olmuştu. Mia'nın iyi olup olmadığına bakmak için durdu. Kızı, plastik yağmurluğun altında deliksiz uyuyordu. Fakat bir süre sonra Greenwich Village'in sokaklarında onu hızla iterken paniklemeye başladı. Her bir dönemde öylece durup trafiğe bakıyordu. Her yer şemsiyelerle doluydu. İnsanlar, başları önlerinde hızla yürüyorlardı.

Yağmur şimdi öyle şiddetlenmişti ki George, birisi kafasına taş atıyormuş gibi hissediyordu. Tess hiçbir yerde yoktu. Onu bu şekilde bulmanın imkânsız olduğunu sonunda anlayınca içine öyle büyük bir acı yerleşti ki... Eğer onu bulamazsa Tess asla bilemeyecekti. Gece gündüz onu düşündüğünü bilemeyecekti. Gülümsediği her anı, söylediği her kelimeyi, onu anladığını, bildiğini ve tanıdığını gösteren o ifadeyle yüzüne her bakışını zihninde tekrar tekrar canlandırdığını bilemeyecekti. Her şey için çok geç olacaktı. Ve hepsi de George'un suçuydu. Tess, ona bir şans vermişti. Ve o, bu şansı kaybetmişti.

Sonra hatırladı. *Vintage kıyafetler*. Arkasına dönüp Christopher Caddesi'ne yöneldi. Artık önünü bile göremiyordu. Gökyüzünü kara bulutlar kaplamış, yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başlamıştı. İnsanlar yolda koştururken ona çarpıyor; arabalar yanından geçerken üzerine su sıçratıyordu.

Düş kalka yürürken, *Lütfen, lütfen*, dedi George içinden.

Sonra bir köşeyi döndü ve karşısında o pembe montu

gördü. Buradaydı işte; yalnızca yirmi, belki de otuz adım ilerisinde... George durdu. Saçları sırlıslık olan Tess, bir mağazanın önünde durmuş vitrine bakıyordu.

"Tess," diye bağırdı arkasından.

Tam o sırada, tentelerden birinin üstündeki su kaldırma döküldü. Oluk oluk akan su, George'un görüşünü engelledi.

Bir süre sonra anladı. Gördüğü mont pembe değil, kırmızıydı. Kadının saçları da çok uzundu. Özlemi, Tess'i bir yabancı; ondan daha uzun, daha zayıf ve her açıdan daha sevimsiz bir kadının suretinde görmesine sebep olmuştu.

O, Tess değildi. Tess gitmişti.

***

"Londra'ya geri dönmeliyim."

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun."

"Baban mı?"

"Durumu ağırlaştı."

"Abin orada. O ilgilenebilir."

George, onun yüzüne baktı. Bugünlerde onunla ne zaman konuşsa aynı şeyi görüyordu. Acelesi varmış gibi bir hâli vardı Stephanie'nin. "Bu, onu görmek için son şansım olabilir. Çok geç olmadan gitmem gerek," dedi.

"Peki, benden ne yapmamı bekliyorsun? Öyle pat diye bakıcı falan bulamam sonuçta. Ajans desen zaten işe yaramaz. Geçen sefer bana İngilizcenin i'sinden anlamayan

kızlar göndermişlerdi."

Onlarla konuşma tarzın düşünüldüğünde kızların seni anlamamış olması daha iyi, diye düşündü George. Odanın diğer ucunda pijamalarıyla oturmuş, oyuncaklarını dizen Mia'ya baktı göz ucuyla.

"Onu da yanımda götürmeme izin ver."

Stephanie, hiçbir şey demeden George'un yüzüne baktı.

"Büyükbabasını görmesini istiyorum."

"Hastane, üç yaşındaki bir çocuk için pek uygun bir ortam sayılmaz," dedi Stephanie.

"Tüm gün orada olmayacağız."

"Hayır," dedi Stephanie.

"Neden?" diye sordu George.

"İyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Hastaneye gidecek olması bile yeterince can sıkıcı." Saatine baktı. "Şimdi izin verirsen işe gitmem gerek. Zaten geç kaldım."

"Sen döndüğünde gitmiş olacağım."

Sırtını ona dönmüş ve anahtarlarını çantasına koymakla meşgul olan Stephanie birden George'a baktı. "Ne?"

"Uçağım bugün öğleden sonra."

"Ya Mia?"

"Dedim ya işte. En iyisi onu yanımda götürmem. Buna izin vermiyorsan bakıcı işini halletmen gerekecek. Karar senin."

Stephanie, George'a hayretle bakıyordu. "Ne oldu sana böyle?"

Tess, diye düşündü George. *Tess'i bulmam gerek.*

"Normalde zıtlasmaktan pek hoşlanmazsın sen."

Hiçbir şey söylemedi.

"Ama bu yaptığına şantaj denir," dedi Stephanie.

"Hayır," dedi George. "Mia, akrabalarıyla kısa bir tatil yaparken senin de işine odaklanman için bir fırsat sadece."

"Tek kelimeyle mantıksız," dedi Stephanie. "Aklımda bunca şey varken nasıl böyle önemli bir konuyla karşıma gelebiliyorsun? Abinin bu işi neden halledemediğini de anlamış değilim."

George bekledi.

Stephanie derin bir nefes aldı. "Beni ne kadar zor durumda bıraktığının farkında mısın? Sunduğun seçeneklerin ikisinin de elle tutulacak yanı yok. Böyle arada kalmaktan hiç hoşlanmam. Mia gidebilir. Ama bir hafta sonra onu burada, yanımda istiyorum." Ardından George'a kısa ancak şüpheli bir bakış attı. "Bir şey mi oluyor, George? Çok garip davranıyorsun."

"Gitsen iyi olur," dedi George.

"Evet." Telefonu çaldı. Stephanie, surat asarak telefonuna baktı. Sonra arkasına bakmadan, onun gibi kahvaltı bile yapmadan çalışmaya başlayan bir başka avukatla iş konuşmaya başladı.

Mia başını kaldırıp uzaklaşan annesine şöyle bir baktıktan sonra yeniden oyuncaklarına döndü. George ise beklenmedik şekilde galibiyet kazanmış bir boksör gibi şaşkın bir hâlde arkasına yaslandı.

***

Tess, cep telefonu çaldığında başını hemen yastığının altına gömdü. Oliver olmalıydı bu. Son bir haftadır, yani Londra'ya döndüğünden beri her gün arıyordu. 'Bence ikimiz de biraz aceleci davrandık,' diyordu. 'Daisy Greenleaf sensiz yapamaz. Geri dönmeyi düşünür müsün? Sıkı pazarlık yapıyorsun, Tess. Şartların neler?'

Oliver, lütfen, dedi Tess içinden. Beni rahat bırak. Evden balo kıyafeti ve tacıyla çıktıktan sonra dışarıda yağmur yağdığını ve etrafta bir tane bile taksi olmadığını fark eden biri gibi hissediyordu şu anda. Benim için büyük bir adımdı bu. Ve kendimi muhteşem hissettim. İşimi bırakıp sevdiğim adamı görmek için New York'a gittim. Sense şimdi kalkmış bana eski hayatıma dönmemi söylüyorsun. Bunu yapamam. Henüz olmaz. Küçük düştüm. Bir kumar oynadım. Her şeyimi kırmızıya yatırdım ve siyah kazandı. Her şeyimi kaybettim ben. Ve şu anda kırtasiye ticareti falan düşünecek hâlde değilim.

Hatta hiçbir şey düşünecek hâlde değilim, diye düşündü Tess başını yastığının altından çıkarmadan.

Bazen, hiç istemese de New York'u hatırlıyordu. Yağmurdan sonraki o ılık havayı, kimyon, sıcak ekmek ve vanilya kokan dükkânları, yolları, trafik lambalarındaki 'Yürü' ve 'Dur' yazılarını, sarı taksileri ve geniş, büyük otobüsleri...

Hatırladığı her şey tuhaf bir rüya gibiydi. Mantıklı ama bir o kadar da saçma bir rüya gibi... George, onu gördüğüne çok memnun olmuştu. Bunu biliyordu. George, Mia'yı kırmızı kanepeye yatırmaya gittiğinde onun önemli bir şey söylemek üzere olduğundan emindi Tess. Yepyeni bir başlangıcın eşliğinde olduklarını hissetmişti.

Ama karısından ayrılmamıştı. Demek değişen bir şey yoktu. Özgür değildi. Tıpkı geçmişteki gibi o umutsuz döngünün içinde sıkışıp kalmışlardı.

İnsan, ruh eşini bulmak için bu kadar uğraşmak zorunda kalmamalı, dedi Tess içinden. George'la kaderimizin bir olduğunu düşünüyordum. Belki de öyle değildir. Belki de bu korkunç karmaşadan çıkarmam gereken ders budur. Uğraştın ama olmadı. Artık peşini bırak.

Kirsty, tüm işlerini bırakıp yanına geleceğini söylemişti elbette. Ama on haftalık hamile olduğunu henüz öğrenmişti. Philippe'le sevinçten havalara uçuyorlardı. Yine de Kirsty için bu dönemin pek de kolay geçtiği söylemezdi. Günlerini, mide bulantısı çekerek ve koltukta ölü gibi uzanarak geçiriyordu. Tess işte bu yüzden onun gelmesini istememişti.

"George beni aradı," dedi Kirsty.

"Öyle mi?" diye sordu Tess.

"Onunla konuşmak istemediğimi söyledim."

"Hmm," dedi Tess.

"Sanırım biraz öfkeliyim."

Tess, Kirsty'nin George'a bağırmış olabileceği düşünceyle irkildi.

"Tess?"

"Evet?"

"Sen iyi misin? Senin için endişeleniyorum."

"Endişelenme. İyiyim."

"Paris'e gel."

"Hayır," dedi Tess. "Çok sağ ol ama bir süre yalnız kal-

malıyım. Sanırım Daisy Greenleaf'e dönmem gerekecek. Henüz değil ama. Birkaç gün dinleneceğim."

"Hepsi benim suçum," dedi Kirsty. "Gareth'in söylediği şeyden asla bahsetmemeliydim sana."

"Bilemezdin."

Tess sonunda, hiç istemese de Oliver'ı aradı ve bir sonraki pazartesi işe başlayacağını bildirdi. Oliver neredeyse sevinçten havalara uçmuştu. Tess, onunla konuştuğundan sonra nevresimlerini makineye attı, evi temizledi ve bir haftadır ilk kez üzerine pijamadan başka bir şey giydi. Kemerine bir delik daha açması gerekekti. *Perişanlık insanı zayıflatıyor*, diye düşündü. Sonra durduk yere Covent Garden'a gitmeye karar verdi. Fakat tam montunun düğmelerini ilikleyip dışarı çıkacakken fikrini değiştirdi. *South Bank*, diye düşündü. *Uçsuz bucaksız ve kirli bir Thames manzarası bu ruh hâlime daha çok yakışacaktır.*

Maalesef, Tess, Waterloo Köprüsü'nün taş basamaklarından inerken güneş, kara bulutların ardından kendini gösterip cömertçe parladı. Nehrin kenarındaki kaldırım, birbirlerinin fotoğrafını çekmekle meşgul olan turistlerle doluydu. Tess'in anımsadığı o tenha, gri kaldırım oldukça temiz ve bembeyaz görünüyordu. *Depresif mekânlara da güven olmuyor artık*, diye düşündü. İkinci el kitapçıların tezgâhlarına bakarak kitap kapaklarını okumaya başladı. *Mutlu son*, diye düşündü kederle. *Mutlu sonla biten tüm bu hikâyeler...*

Yanındaki adam ona fazlasıyla yakın duruyordu. *Ne kabalık!* diye düşündü Tess. *Özel alan diye bir şey duymamış mı acaba?* Başını çevirdi ve tezgâhtan aldığı bir kitabı inceler

gibi yaptı.

"Tess?"

Başını kaldırdı. Adam ona bakıyordu.

"Beni tanımadın mı?"

Tess, tereddüt ederek durdu. Düşündü. Bir yerlerden çıkaracak gibiydi. "Hatırlatabilir misiniz?"

"Kahve?" dedi.

Hayır, olamaz, diye düşündü Tess. "Colin?"

Adam gülümsedi. Tess öyle şaşkındı ki ne diyeceğini bilemiyordu. Sanki karşısında Shakespeare'in hayaleti vardı.

"Ne kadar farklı görünüyorsun!"

"Muhtemelen daha şişmanımdır," dedi Colin.

Hayır, dedi Tess içinden. Şişman değil, hayat dolu. Farklı görünüyorsun çünkü daha iyi hissediyorsun. Tıraş olmuş, beyaz saçlarını kısacık kesmişti. Üzerinde, yakası açık siyah bir gömlek, siyah pantolon ve ince yakalı gri bir ceket vardı. Dikkatli baktığında gözlerinin kenarlarındaki çizgileri görebilirdi insan. Sanki uzun süre güneşe bakmış ya da çok acı çekmişti. Ama yine de Daisy Greenleaf'in önünde, kirli ve leş gibi kokan paçavralar içinde öylece duran o adamdan eser yoktu.

"Ortadan kayboldun," dedi Tess.

"Bir kahve için vaktin var mı?"

"Evet," dedi Tess. "Hem de bolca."

Böylece şu Amerikan kahve dükkânlarından birinde oturdular. Colin tezgâha giderken Tess de onun bu dönüşümünü keyifle izledi. *Ona ne olduğunu hep merak etmiştim,* diye düşündü. *Ölmüş olmasından, bir tören bile yapılmadan*

öylece gömülmüş olmasından ve cenazesine kimsenin gitmemiş olmasından endişeleniyordum. Şimdiyse elinde kahverengi plastik bir tepsiyle kahveleri dökmemeye çalışarak bana doğru yürüyor.

"Ee," dedi Colin elindekini masaya bırakırken. "Nasılsın?"

"Hayır," dedi Tess hemen. "Önce sen anlat."

Colin başta konuşmaktan kaçmak istemişti. "Bilmek istemezsin," diye geçiştirmeye çalıştı. Tess de onu biraz zorlayarak Cambridge'e yakın bir köyde yaşadığını ve muayene için senede iki defa Londra'ya geldiğini öğrenebilmişti. Fakat Tess ne zaman soru soracak olsa Colin yalnızca başını sallamakla yetiniyordu.

"O hâlde burada böyle, sessizce oturacağız, öyle mi?" dedi Tess sonunda. "Çünkü sen bana ne olduğunu anlatmadıkça ben tek kelime etmeyeceğim."

"Sen hep bu kadar inatçı mıydın?"

"Hep," dedi Tess keyifle.

Böylece Colin anlatmaya başladı.

Hastanede kendisini ziyarete geldiğini hatırlıyordu. "Ziyaretinin benim için ne kadar önemli olduğunu sana anlatamam. Orada kendimi hiç hissetmediğim kadar yalnız hissetmişim. Ve sonra sen çıkıp geldin. Bana ne istediğimi, ne getirebileceğini sordun. Başta o kişinin sen olduğunu anlamamıştım. O kadar gerçeküstüydü ki bir melek olduğunu sanmıştım."

Tess gülümsedi.

"Sonra kimi araman gerektiğini sordun. İşte bu canımı fena yaktı. Çünkü sorun tam olarak buydu. Tüm bağlarımı

koparmıştım. Ve geri dönemezdim. Tabii sen bunu nereden bilecektin, değil mi? Her şeyimi kaybetmiştim ve işleri tekrar yoluna koymam mümkün değildi.”

Ah, diye düşündü Tess huzursuzlukla. Seni incitmeyi hiç istemedim.

“Sonra bir gün hemşire gelip, ‘Karınız burada,’ dedi. Gerçekten de gelmişti. Hastanede, karşımda duruyordu. Kaybolduğumdan beri beni aramaktan hiç vazgeçmemiş. Hiç pes etmemiş. İnsanlar ortadan kaybolmaya niyetliyse onları bulmak hiç de kolay değildir. O şanslıydı ama. Tabii ben de... Bir arkadaşı hastanede çalışıyormuş ve beni görür görmez tanımış. O da gelip beni oradan aldı ve eve götürdü.”

“Hiç pes etmemiş...” dedi Tess.

“Evet.” Gülümsüyordu. “Onu hak etmek için ne yaptığımı hiç bilmiyorum.”

“Ama neden? Neden ondan kaçıyordun?” Ve bunu sorar sormaz pişman oldu. Özel hayatına burnunu fazla sokmuştu. Bunu, Colin’in yüzünün düşmesinden anlayabiliyordu.

“Buna eskiden kafayı kırmak diyorlardı. Şimdiyse bir sürü süslü ismi var. Ama buhran diyebiliriz. Hayattaki her şey anlamını yitirmişti.” Tess’e bakarak devam etti: “Başka biri sorduğunda konuyu değiştirip hemen bir espri yapıyorum. Ama sen bir açıklamayı hak ediyorsun. Uzun süre boyunca, bu dünyada bana biraz olsun ilgi gösteren tek insan sendin.”

“Sana acı verecekse anlatmanı istemem,” dedi Tess.

“Acı vermiyor. Sadece utanıyorum. Bazı olayların, hatı-

raları tetiklediğini söylerler. İşimden atılmışım ve bir anda bir şey oldu... Evden çıktım ve geri dönmedim. Nasıl yaptığımı hiç bilmiyorum. Hatırlamıyorum da zaten. Yalnızca artık eve dönemeyeceğimi biliyordum. Aileme cehennem azabı yaşattım. Karımın, neden beni aramaya devam ettiğini de bilmiyorum. Ama o yılmadı ve ben onun sayesinde bugün buradayım."

"Çocuğunuz var mı?"

"İki tane. Bir kız bir erkek. Nasıl büyüdüğlerini göremedim. O yüzden kendimi affetmekte zorlanıyorum."

"Ama hastaydın," dedi Tess.

"Evet." Colin başıyla onayladı. "Karım da öyle söylüyor. Nekahet dönemi uzun süren, ateşli bir hastalıktan bahseder gibi."

"Peki, şimdi iyi misin?"

"Çok daha iyiyim." Gülümsedi. "Yalnız pek çok kez dışıye gitmem gerekti."

"Çalışıyor musun?"

"Evet, bir evsizler barınağında. En azından bunu yapabilirim diye düşündüm."

Tess'in gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu Colin. "Seni duygulandırdım mı?"

Tess başını salladı. "Sadece bana bir defasında söylediğin bir şeyi hatırladım. Bana ikinci şans diye bir şeyin olmadığını söylemiştin. İnsanlar olduğunu söyler ama aslında yoktur demiştin."

"Öyle mi dedim?"

Tess başını salladı. "Ama bu doğru değil, değil mi? Şu hâline bir baksana."

"Elbette doğru değil," dedi Colin. "Böyle bir şey söylediğime inanamıyorum. Ya da senin buna inandığına..."

Tess bakışlarını masaya indirdi.

"O hâlde, hadi bakalım," dedi Colin.

"Ne var?"

"Sıra sende."

"Anlatacak pek bir şey yok," dedi Tess.

"Şu ikinci şans mevzuusuyla ilgili seni ağlatan bir şeyler var ama."

"Bunu konuşmak istemiyorum, gerçekten," dedi Tess kısık bir sesle.

"Evet ama sen anlatana kadar ben şuradan şuraya gitmiyorum," dedi Colin.

***

Rhys, Hackney'deki evin kapısını araladığında ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı.

"Sen olamazsın," dedi.

"Benim," dedi George. "Ve Mia."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Önce içeri girebilir miyiz?"

Rhys tereddüt etti. Siyah saçları, şekerlemeye batırılmış gibi her yöne dağılmıştı. "Sana yalan söylemeyeceğim. Bu ev eskiden çok daha derli topluydu. Ama geçen birkaç haf-

ta boyunca temizlikten daha önemli işlerim vardı."

"Sorun değil," dedi George.

Rhys kapıyı gönülsüzce açtı. Mia'yı tutan George yüzünü buruşturdu. Rhys'in üzerinde kısa ve pudra rengi bir sabahlık vardı.

"Gördüğün gibi giyinik değilim," dedi Rhys. "Şekerleme yapıyordum da."

"Kötü bir zamanda mı geldik?"

"Rhys," diye seslendi üst kattan bir kadın. "Kimmiş?" George kaşlarını kaldırdı.

"Natalie," dedi Rhys. "Bir arkadaşım. Swansea'den. Londra'da tatil yapmak istemiş de."

"Hackney'de mi?" dedi George.

"Evet."

"Hem de seninle?"

"Evet, neden olmasın ki?" dedi Rhys. "Hem Hackney kaçamak yapmak için iyi bir yer."

"Kim o?" diye sordu kadın bir kez daha.

Rhys, sabahlığının önünde birleştirip kuşağını bağladı. "İşin aslı şu," dedi fısıldayarak. "Ben bitti sanıyordum ama beni özlediğini söylüyor. Üç haftadır da burada."

"Rhys?" diye bağırdı Natalie.

"Bak ne diyeceğim?" dedi Rhys. "Neden gidip mutfakta bir fincan çay içmiyorsun? Ben de bir yukarı çıkayım."

"Pekâlâ," dedi George gülümseyerek.

"Gerçi sütümüz bitmiş olabilir," dedi Rhys. Sonra alnını kırıştırdı. "Aslında çay olduğundan da pek emin değilim."

George'la Mia ahşap kaşıklarla mutfak masasında ritim tutarken Rhys, üzerinde siyah kotu ve yeşil tişörtüyle geri döndü. "Bir dakikaya aşağı gelecek," dedi. "Sanırım önce biraz makyaj yapmak istiyor. Ama bence hiç ihtiyacı yok. O, doğal hâliyle de güzel." Sonra bakışlarını Mia'ya çevirdi. "Tıpkı bu ufaklık gibi." Alnını kırıştırdı. "Kime çekmiş bakalım bu ufaklık? Daha önce de söylemiştim. Hiç sana benzemiyor."

"Teşekkürler," dedi George.

Birden utanan Mia, George'un kucağına tırmandı.

Rhys, su ısıtıcısını doldurdu. "Ee, Londra'da ne işin var?" Sonra hatırlayarak durdu. "Baban mı?"

"Buradayken gidip onu da göreceğiz. Ama asıl geliş sebebimiz bu değil."

"Bu aralar Kirsty'nin senden pek hazzetmediğini söylememe gerek yok herhâlde. Biliyorsun, değil mi?" dedi Rhys.

George başını salladı. Kirsty, Tess'i korumaya çalışıyordu.

"Ayrıca hamile. Biliyor muydun?"

"Kim?" diye sordu George panikle.

"Kirsty," dedi Rhys kupaları almak için dolaba uzanırken. "Ona özeniyorum aslında. Paris'in çok romantik bir yer olduğunu düşünürdüm hep. Orada yaşayan yazarları bir düşünsene; Samuel Beckett, James Joyce, Ezra Pound..." Bir iç çekti. "Onların yürüdüğü yollarda yürüyor olmanın vereceği ilhamı bir düşün."

Derin bir nefes alan George, "Nerede oturduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Süslü semtlerden birinde sanırım," dedi Rhys çaydanlığı ararken. "Gerçi semtin adını hatırlasam bile telaffuz edebileceğimi sanmıyorum."

"Eskiden Penge'deydi."

"Yoo, değildi," dedi Rhys.

"Crystal Palace?"

"Biz Kirsty'den mi bahsediyoruz?" dedi Rhys aniden arkasına dönerek.

"Yoo, ben Tess'den bahsediyorum," dedi George şaşırarak.

"Tess'in nerede yaşadığını neden bilmek istiyorsun ki?"

George, kafası karışmış bir hâlde arkadaşına baktı. "Onu görmek istiyorum."

Rhys, elindeki mavi çaydanlıkla olduğu yerde kalakaldı. Sonra onu dikkatlice tezgâha bıraktı ve başını, kederli bir şekilde iki yana salladı. Ahşap sandalyelerden birini çekip oturdu ve hayati bir sırrı paylaşır gibi öne doğru eğilerek, "Belki bana eski kafalı diyeceksin ama ben, bir ilişkiye başlamadan önce diğerini bitirmek gerektiğini düşünmüşümdür hep," dedi

George, konuşmak üzere ağzını açmıştı ki Rhys onu bir el işaretiyle anında susturdu.

"Çok hevesli olduğun belli. Ki bu çok güzel. Sana yardım etmek de isterim tabii. Sen benim en eski dostlarımdan birisin. Ama yapamam. Çünkü Kirsty'nin bana anlattığına göre şu aralar Tess'in kalbi kırılmış. O, evli bir erkekle birlikte olabilecek bir kız değil. Onu böyle bir durumun içine sokma. Hiç adil değil. O, çok iyi bir kızdır ve daha iyisini hak ediyor."

Konuşulanları dinleyen Mia başını çevirip George'un yüzüne baktı.

George bir anda Mia'nın, konuşulanların ne kadarını anladığını düşünüp endişelendi. "Mia," dedi. "Tavşanıyla ayını bulup sana versem, biz burada Rhys'le konuşurken sen de diğer odada onlarla oynasan, olur mu?"

Mia başını iki yana salladı.

George çaresizce, "Sadece beş dakika?" dedi.

Mia teklifi şöyle bir düşündü. Ama yine de cevabı de-
ğişmedi.

George, gözleriyle olabildiğince iletişim kurmaya çalışarak, "Bitti. Her şey bitti," dedi Rhys'e.

"Eh, bunu biliyorum," dedi Rhys. "Ben de sana bunu söylüyorum ya. Seni görmek istemiyor. Bana sorarsan kesinlikle haklı. Bence onu rahat bırakmalısın."

***

"Tess? İyi misin diye sormak istedim."

"Oliver, bugün pazar."

"Öyle mi?"

Kaşlarını çatan Tess, telefonu elinde biraz daha sıktı. "Öyle," dedi temkinli bir şekilde. "Yani tatil."

"Evet, doğru." Bir an sessizlik oldu. "Şey... Yarın gerçekten geleceğinden emin olmak istedim sadece," dedi sonra.

"Geleceğim, Oliver," dedi Tess.

"Güzel. Yani geleceğini söylediğini biliyorum. Sadece emin olmak istedim. Bilirsin, şu özel ve acil durumunun kontrol altında olduğunu netleştirelim diye aradım. Seni Daisy Greenleaf'e gelmekten alıkoyacak hiçbir şey olmasın istiyorum."

"Hayır," dedi Tess kederle. "Beni Daisy Greenleaf'e gelmekten alıkoyacak bir şey yok."

"O hâlde bütün meseleleri çözdün?"

"Evet," dedi Tess.

"Güzel," dedi Oliver. "Harika."

"Yarın görüşürüz o zaman."

"Aslında ufak bir şey daha var."

"Evet?" dedi Tess telefonu kapatamadığına üzülererek.

"Seni görmeye bir çocuk geldi."

"Hangi çocuk?"

"Şu..." Tess, telefonun diğer ucundaki derin iç çekişi duymuştu. "Imm, şey... Hatırlayamıyorum. Kimin arkadaşıydı? Senin... okul arkadaşın olabilir mi?"

"Tamam da hangi okul arkadaşım?" diye sordu Tess.

"Sorun da bu. İsmi bir türlü hatırlayamıyorum. *Come Fly with Me*. Onun gibi bir şey."

"Frank Sinatra mı?"

"Evet!" diye bağırdı Oliver telefonun diğer ucundan.

"Frank Sinatra seni görmeye mi geldi?" dedi Tess. "Ben öldü sanıyordum."

"Hayır," dedi Oliver. "Annemlere gelmişti."

"Hmm." Tess artık hiçbir şey anlamıyordu.

"Elbette senin adresini veremezdim. Biliyorsun veri koruma mevzuatı yüzünden."

"Doğru," dedi Tess. Bir yandan da DVD'nin sesini yeniden açıp Oliver'ın tüm kelimelerini tüketene dek konuşmasına izin vermeyi düşünüyordu.

"Bu gece yalnız mısın?" dedi Oliver.

Tess dehşet dolu bir sesle, "Ne?" dedi.

"Şey, 'Bu Gece Yalnız Mısın?' Frank'in şarkısıydı sanırım," dedi Oliver. "Değil mi?"

***

"Çünkü onu Paddington İstasyonu'nda bulmuşlar," dedi George. "Başında siyah bir şapka ve boynunda da, üzerinde 'Bana Bakın' yazan bir karton parçasıyla."

Mia, gözlerini kocaman açmış George'u dinliyordu.

"Peru'nun en karanlık ormanlarından buraya gelmiş," dedi George. "Ve Londra'da bir aile onu bulup evlerine getirerek ona marmelatlı sandviç vermiş. Çünkü en sevdiği yiyecek buymuş. Bir de kakaolu süt sanırım. Eskiden insanların yaramazlık yaptığını düşündüğünde..." George kaşlarını çatarak devam etti: "İşte böyle, sert sert bakarmış."

Mia bir kahkaha attı.

"Biliyor musun, Rhys'in Gareth adında bir kardeşi var ve Gareth şimdi Peru'da. Ayı Paddington'ın geldiği yerde yani. Ve şimdi beni telefonla, Güney Amerika'nın bir ucundan arayacak."

Tam o sırada George'un telefonu çaldı.

"Alo?" dedi George bağıarak.

"Bugün," diye başladı Gareth dünyanın bir ucundan, binlerce kilometre uzaktan, "hayatım boyunca söylediğimden daha fazla yalan söyledim."

"Peki, alabildin mi?" diye sordu George.

"Aldım," dedi Gareth. "Ama karşılığında bana ne vereceksin çok merak ediyorum. Çünkü ne versen az kalır."

"Kirsty'yle konuştun mu?"

"Konuştum. Pek hoş bir konuşma olmadı ama. Yıllar önce kalbimi kırmıştı. Onca zaman sonra onun sesini yeniden duymak hiç de kolay olmadı. Ama benden istediğin her şeyi yaptım. O da her kelimesine inandı. Anlayacağın, yalanın bini bir paraya."

"El yapımı kâğıt?" dedi George. "Peru yağmur ormanlarında yaşayan kabileler tarafından yapılanlardan?"

"Tess'in ilgisini çekebileceğini söyledi."

"Gökkuşağının tüm renklerine sahip?" dedi George.

"Tess'i heyecanlandıracak bir şey olabileceğini söyledi," dedi Gareth.

"Ve sana adresini verdi?"

"Az biraz mücadele ettim ama evet. 'Tüm numuneleri West End'deki ofisine göndermen daha iyi olmaz mı,' diye sordu. Fakat ben, 'Olmaz çünkü ona sürpriz yapmak istiyorum,' dedim. Çok saçma oldu ama neyse. Çok mutlu oldu. Bir de bunu ona söyleme diye tembihledim tabii." Bir an sessizlik oldu. "Gerçi bunu nasıl başarır bilmiyorum. Sır saklama konusunda pek iyi değildir. Bir defasında Rhys'e,

kumbarasından on dolar aldığımı söylediğini hatırlıyorum, gerisini sen düşün artık.”

“Gareth?”

“Evet?”

“Verecek misin?”

“Neyi?”

“Adresi,” dedi George.

“Karşılığında ne alacağım?”

Yine sessizlik oldu.

“Demek şaka kaldıracak durumda değilsin,” dedi Gareth.

“Öyle de denebilir.”

***

“Ve bir gün, ben galerideyken çıkagelip karnuma bakarak, ‘Bana ne zaman söyleyecektin?’ dedi. Hem de herkesin içinde. Utançtan öleceğimi sandım. Tüm Fransız sosyetesini, beyaz, platform topuklu ayakkabıları ve altın rengi ceketleriyle bu adamın, çocuğumun babası olduğunu iddia edişine bir anlam vermeye çalışıyordu.”

“Demek hiç değişmemiş,” dedi Tess. Oliver hakkında dert yanmak için Kirsty’yi aradığına pişman olmaya başlamıştı. Pazar gününün öğleden sonrası hızla akıyordu ve Tess, ilk iş gününde ne giyeceğine bile karar verememişti daha.

“Nasıl haberi oldu ki? Sen mi söyledin yoksa?”

"Belki de Ellie söylemiştir," dedi Tess. "Muhtemelen onu arayıp evlendiğini haber vermiştir."

"Ben de, 'Ah, Akash! Seni görmek ne güzel! Gelip Philippe'le tanışmalısın!' dedim. Ve bil bakalım ne oldu?"

"Ne?"

"Yalnız değildi."

E normal, diye düşündü Tess içinden. Dünyanın en romantik kentine tek başına gelecek hâli yoktu.

"Hadisene," dedi Kirsty. "Tahmin et bakalım kiminleydi."

Kapı çaldı.

"Biri geldi," dedi Tess. "Seni birazdan arayayım mı?"

"Beş dakika," dedi Kirsty. "Başka haberlerim de var. Oldukça tuhaf ama heyecan verici bir şey."

Tess, diyafonun minik düğmesine bastı. "Kim o?"

"Tess?"

Parmağı düğmede, öylece kalakaldı Tess.

"Tess?" dedi George yeniden. "Girebilir miyim?"

Tess bir an düşündü. "Yukarı çık," dedikten sonra otomatikçe bastı.

Koridordaki aynada kendine baktı. Gözleri korkuyla ona bakıyordu.

Ön kapıyı açtığında George son basamağı da çıkmak üzereydi. Durdu. Bir süre birbirlerine baktılar.

George, dedi içinden Tess.

"Seni aradım," dedi George. "Gittiğinde..."

Keşke gelmeseydin, diye geçirdi Tess içinden. Kendimi top-

layıp mantıklı olmaya karar verdiğim anda ve hayatın romantik bir peri masalından ibaret olmadığını her anladığımda yeniden karşıma çıkıyorsun ve ben, tüm mantığımı kaybedip başladığım noktaya geri dönüyorum.

“Her yerde seni aradım,” dedi George. “Saatlerce...”

“Geri dönmem gerekiyordu.”

Yalnızca burada, öylece karşımda dikilmesi bile her şeyi değiştirmeye yetiyor, diye düşündü Tess. Evinin güvenli olduğunu düşünürdü. Ne de olsa içinde George yoktu. Ama şimdi o buradaydı ve Brixton’daki bu ev dört duvardan ibaretti. Yani tamamen savunmasızdı. Hissettiklerine, her şeyi yeniden yaşamanın verdiği acıya ve bu defa farklı olabileceğine dair içinde beslediği o çılgınca umuda karşı savunmasız...

“İçeri girebilir miyim?” dedi George.

Tess güçlü olmak istiyordu. *Hayır, George, giremezsin, demek istiyordu. Artık yeter. Kendi yolumuza devam etmemizin zamanı geldi.* Ama yapamadı. Çocukluğunda karakterine aşılana misafirperverlikten yapamadı belki. Ya da belki de karşısındaki adamın o kırılgan görüntüsünden... Onu böyle görmeye dayanamıyordu.

Onu içeri almak için kenara çekildi. Kapıyı kapadıktan sonra arkasına döndüğünde George hâlâ tereddüt içinde öylece dikiliyordu.

“İçeri geç,” dedi Tess oturma odasının açık kapısına bakarak.

Suyun altındaymış gibi basınç hissetti kulaklarında. Hareket etmesi gerektiğini biliyordu ama bacakları onu destekleyemeyecek kadar güçten düşmüştü. Bu yüzden otur-

ma odasına girer girmez George'un karşısında bir taş yığını kadar ağır ve hareketsiz bir hâlde, öylece kalakaldı. Onu, misafirperver bir ev sahibi edasıyla sıcak bir şekilde karşılamak istese de beyni durmuştu. Eğilip yanındaki kanepenin üzerinde duran gazeteyi aldı. George boş koltuğa baktı. Ama Tess ona, 'Şöyle otursana,' dememişti. O da oturmadı.

Uzun bir sessizlikten sonra Tess, "Baban nasıl?" diye sordu.

"İyi," dedi George. "Yani ne kadar iyi olabilirse."

Dışarıda bir polis arabasının sirenleri ötüyordu. Ortamı dolduran ve giderek uzaklaşıp, sonunda yok olan o sesi dinlediler.

Tess yutkundu. "Mia nasıl?"

"İyi," dedi George. "Arabada. Dışarıda. Abimle."

Tess panikleyerek, "Onlar da gelmek isterler miydi?" diye sordu.

"Hayır," dedi George ama herhangi bir açıklama da yapmadı. *Demek geçerken uğramış,* diye düşündü hemen Tess. *Ya da belki de beni, ailesiyle tanıştıracak kadar önemsemiyor.*

"Penge'de yaşadığını sanıyordum," dedi George o sırada.

"Yaşıyordum."

"Yani artık yaşamıyorsun?"

"Evet. Taşındım."

Tess bir açıklama yapmayınca George, "Ya Dominic?" diye sordu.

"O Croydon'da."

"Hmm."

Tess, bu tepkisinin ne anlama geldiğini çözmek için George'un yüzüne bakmaya çalışsa da o, bakışlarını çoktan yere indirmişti.

"Geçiçi olarak kalıyorum burada," diye açıkladı Tess. "Bir yer satın alana kadar. Gerçi Brixton'ı seviyorum. Buralarda bir yer bakacağım."

Şimdi ayaklarına bakma sırası Tess'deydi. *Demek buraya kadarmış, diye düşündü. Sahip olduğumuz o şey, bir yerlerde yok olup gitmiş. Tıpkı susuzluktan kuruyan bir çiçek gibi... Şu anda, bir partide karşılaşan iki yabancı gibiyiz. Birbirimize bakıp birinin ilginç bir şeyler söylemesini umut ediyoruz.* Tess, ağlamamak için ellerini yumruk yaptı ve tırnaklarını avucuna bastırdı.

"New York'a geldiğinde..." dedi George.

"Kötü bir zamandı," dedi Tess.

"Bana, karımı bırakıp bırakmadığımı sormuştun. Ben de hayır demiştim."

"Önemli değil," dedi Tess. Haliya kırmızı şarap döken bir yolcuyu rahatlatmaya çalışan bir hostes gibiydi. "Gerçekten. Hiç önemli değil." Ancak yalan söylediği gözlerinden anlaşılmaması diye hemen bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

"Ben onu bırakmadım. O beni bıraktı."

Tess başını kaldırdı. Gözleri yaşlarla dolduğundan biraz bulanık görüyordu.

"Açıklamak istemişim ama arkamı döndüğümde çoktan gitmiştin."

Tess gözlerini güçlükle kırptı.

“Mia’ya bakmam için bana para veriyor. Kiramı  d yor. Harlem’de bir odada kalıyorum. Hamam b cekleriyle dolu bir odada... O i e gittiğinde ben de eve dönüyorum.” George’un yüzünde, onunla tanıştığı ilk günkü gibi endişeli bir ifade vardı. Sanki konuşan taraf o olmamalıydı. “Başka bakıcı bulamıyor.  ncekilerin hepsi içi bırakıp gitti. Onun tarzı bu. Kendisiyle aynı fikirde olmayan herkesle tartışır. Temizlikçi de senin geldi in hafta i ten ayrılmıştı.”

Tess, onun söylediklerini anlamaya çalışıyordu ama bu hikâye, kafasında kurduklarından öyle farklıydı ki... George’un dudaklarından dökülen kelimeler, tıpkı teknik detaylarla dolu bir radyo programını dinlemek gibiydi.

“Mia’yı bırakamam,” dedi George. “Onun benden başka kimsesi yok. Annesi onu pek umursamaz. Çoğu zaman hiç do mamı  olmasını diler. Huzursuzluk yaratan bir şey olarak görüyor Mia’yı. Yoluna çıkan bir engel sadece...”

Tess’in gözünden bir damla ya  s z ld .

“Altı hafta boyunca onu görmemi engelledi. Fikrini de i tirmesi için çok mücadele etmem gerekti. İnsan kendi çocuğuna nasıl yapar bunu? Zalimlik bu! Bazen Stephanie’nin bir kalbi olduğundan bile   p e ediyorum. Robot gibi davranıyor. Mantı ını her şeyden  nde tutuyor. İnsanca davranmıyor.”

Tess hâlâ bir şey söylemiyordu.

George çaresizce devam etti: “Sana sunabilece im hiçbir  eyim yok. Ama buraya gelip seni her gün d   nd   m  söylemek zorundaydım. Hem de durmaksızın... Fikrini de i tirip bana bir şans daha vermen için her  eyimi

veririm. Ama bunu yapar mısın bilmiyorum. Beş parası-
zım. İşsizim. Ve bakmam gereken bir çocuğum var. Vela-
yet için Stephanie ile mücadele etmem gerekecek ve bu da
aylarca, belki de yıllarca sürecektir bir savaş demek. Tabii bir
de para... Ama yine de gelip sana gerçeği anlatmalıydım.
Hatta New York'ta söylemeliydim bunu sana. Gitmene izin
vermemeliydim. Söylediğim her şey yanlış anlaşıldı. Ama
gerçek bu. Ben sensiz yaşayamam. Denedim ve yapama-
dım. Seni seviyorum. Biz birlikte olmalıyız. Birlikte olmak
zorundayız. Diğer insanların hayatlarını ezip geçemeyece-
ğimizi söylemiştin. Ama Stephanie bunu zaten yapıyor. Bo-
şanmak istiyor." Yalvaran gözlerle bakarak durdu bir süre.
"Seninle tanışana kadar kim olduğumu unutmuştum ben.
Benim için önemli olan her şeyden vazgeçmiştim. İnandığ-
ım şeyler için savaşmayı bırakmıştım. Ama sen hepsini
değiştirdin. Lütfen, Tess. Lütfen. Bana bir şans daha ver."

Tess'in bacakları öylesine titriyordu ki Tess, hâlâ ayakta
durduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

"Her şeyi yanlış anlamışsın," dedi Tess.

George'un omuzları düştü.

"Sen inandığın şey için mücadele ediyorsun."

George başını salladı.

"Sen Mia için mücadele ediyorsun."

Bu kez bakışlarını kaçırdı. "O farklı. Mia'nın bana ihtiya-
cı var."

Uzun bir sessizlik oldu.

George bakışlarını yeniden ona çevirdiğinde Tess'in ağ-
ladığını gördü.

"Benim de sana ihtiyacım var," dedi Tess bu kez.

VE SONUNDA...

“Ne güzel,” dedi Glenda. “Açıkçası gelip gelmeyeceğinden emin olamıyordum. Geleceğini söylediğini biliyorum ama hayat bu, değil mi? İnsanlar seni görmeye geleceklerini söylerler ve aradan yıllar geçer ama hiç gelmezler.”

Tess, o pembe dudakların açılıp kapanmasını büyülenmiş bir hâlde izliyordu. Konuşan bir çileği izlemekten farksızdı bu. “Uğramamak ayıp olurdu. Poole Limanı’nın diğer tarafına gelmiştik. Büyükannemi ziyarete.”

“Ah, ne güzel,” dedi Glenda. “Büyükannen nasıl, daha iyi mi?”

“Doksan yaşında,” dedi Tess.

“Olamaz,” dedi Glenda şaşkınlıkla.

Tess, pencerelerin önünde uzanan masmavi denize baktı. Güneş, gökyüzünde parılıyordu. Üçgen şeklindeki kü-

çük sandallar öyle minik görünüyordlardı ki suyun üzerinde yüzen beyaz kelebeklere benziyorlardı. *Az ilerisi*, diye düşündü Tess. *Az ilerisi Fransa*. Sonra içten bir hayranlıkla, "Çok güzel bir manzara," dedi.

"Öyle, değil mi?" dedi Glenda pembe dudaklarını birbirine bastırıp gülümserken. "Hiç sıkılmıyorum. Bazı sabahlar elimde çayımla burada durup denize bakıyor ve düşüncelerimin içinde kayboluyorum. Ne düşündüğümü de bilmiyorum aslında. Hayatı belki... İnsanları... Sonra başımı eğince çayımın soğuduğunu fark ediyorum. Hayallere kaptırıyorum kendimi. Ama işin tuhaf yanı, kendimi hiç yalnız hissetmiyorum. Londra'dayken sürekli yalnızlık çekerdim. Her yerde bir dolu insan vardı ancak kimsenin umurunda değildim. Ama burası öyle değil. Burada insanlar birbirlerine selam verip gülümsüyorlar. Uzun sopaları ve sandaletleriyle kahverengi şortlu yürüyüşçüler, şuradaki tepelere çıkmak için bu pencerenin önünden geçerler. Bazen şu ahşap bankta oturup sandviçlerini yerler. Domatesli ve peynirli olduğunu hayal ederim sandviçlerinin. Ya da belki yumurtalı... Sonrasında da azıcık kek atıştırırlar. Bense gülümseyip Swanage'ın ne kadar güzel olduğunu düşünürüm. Bir iskelesi ve biraz hareketlilik istersen de sineması ve dükkânları var. Şekerleme, tiftik kumaşı ve bahçe tırmığı satılan dükkânları... Ya da hiçbirine uğramayıp Old Harry Tepesi'ne uzanan yolu izleyebilirsin. Öyle huzurludur ki... Engin ve berraktır gökyüzü. Bir tek martılar engeller görüşünü. Elinde bir külâh varsa fazlaca saldırgan olabiliyorlar. Evet, George, sen çayımı nasıl alırdın?"

George şaşırdı. *Glenda'nın insanı ne kadar yorduğunu unutmamışım*, diye düşündü Tess. Dur durak bilmeden ko-

nuşuyordu.

"Seni hatırlıyorum," dedi Glenda. "Oliver'ı görmeye gelmiştin. Genç bir kız için uygun bir aday olduğunu düşünmüştüm o gün. Ama elbette Tess pek uygun değildi o aralar, değil mi?" Sesi bir anda öylesine alçalmıştı ki Tess'le George onu duymak için öne doğru eğilmek zorunda kalmışlardı. Abartılı mimikler eşliğinde ses egzersizi yapan bir şarkıcı gibi, "Başka biriyle birlikteydi," dedi.

"Ama sonunda her şey rayına oturdu," dedi Tess aceleyle araya girerek.

"Ah, evet," dedi Glenda. "Böyle olması gerekiyormuş demek. Asıl konseri dinlemeden önce tüm alt grupları izlemeniz gerekiyormuş yani. Ee, evlilik çanlarını ne zaman duyacağız bakalım?"

Şaşırp kalan Tess, yüzündeki panik ifadesi giderek derinleşen George'a baktı hemen.

"Henüz değil," dedi Tess, George'un daha boşanmadığını, hatta üç yaşında bir kızı olduğunu nasıl açıklayacağını bilemeden.

"Çok yazık. Düğünleri çok severim."

"Ama size haber verimiz," dedi George. "Gün alır almaz hem de."

Tess, George'a döndü. Gülümserken gözlerinin etrafının kırıştığını fark etti ve kalbi mutlulukla doldu.

Ah, dedi Tess aşktan başı dönerken. Ah...

***

"Sana söylemem gerektiğini düşündüm," dedi Stephanie. Sesi o kadar net geliyordu ki George, Stephanie yan odadaymış gibi telaşlanmıştı. "Terfi ettim."

"Gerçekten mi?" diye sordu George nazikçe. Bugünlerde Stephanie'ye karşı hep çok nazikti. Öyle ki bu strateji işe yaramış görünüyordu. Mia'nın bir haftalık tatili iki defa uzatılmıştı bile. Gerçi Stephanie, üç yaşında bir çocuğun, büyükbabasının cenaze törenine gitmesini onaylamadığını oldukça açık bir şekilde belirtmişti.

"Hong Kong'daki şirketin başına geçmem teklif edildi."

George'un kalbi duracaktı. "Hong Kong mu?"

Kanepede uzanan Tess doğruldu. Gözlerini George'un yüzünden ayırmadan, hareketsizce bekledi.

"Önümüzdeki ay başından itibaren. Son anda söylediler, beni almak için sabırsızlanıyorlar herhâlde. Bu, büyük bir terfi. Çok yakında istediğim her şeye kavuşacağım."

"Doğru," dedi George. "Tebrikler," diye de ekledi aceleyle, nazik davranma stratejisini birden hatırlayarak.

"Başta Mia'yı götürmem mümkün olmayacak," dedi Stephanie. "Orada, kendi ayaklarımın üzerinde durana dek en azından. Küçük bir çocuğa bakarken sorumluluklarımı yerine getiremem."

"Mia'yı götürmek istemiyorsun?" dedi George yavaşça, Tess'e inanamaz gözlerle bakıyordu.

"Hemen olmaz. Maalesef mümkün değil. Sana açıklamaya çalıştığım şey de bu."

"Elbette," dedi George. Konuşmakta güçlük çekiyordu.

"Bir ya da iki ay boyunca sen bakabilir misin ona?"

"Evet," dedi George. "Sanırım bunu yapabilirim."

"Diğer mesele de evin toplanmasıyla ilgili. Yurt dışındayken onu kiraya veririm. Mia'nın eşyalarını da sana göndermem mantıklı olacaktır. Böylece tüm oyuncakları ve giysileri yanında olur."

"Evet," dedi George.

"Bende adresin yok."

"Güney Londra'dayım. Brixton'da."

"Brixton mı?" dedi Stephanie. "Neden?"

"Burayı sevdim," dedi George. "Güzel restoranları var. Ve ikinci el kitapçıları... Bir de yeni, vintage kıyafetlerin satıldığı bir mağaza açıldı. Harikulade yorumlar alıyor."

"İkinci el giysiler mi satılıyor?"

"Vintage," diye düzeltti George Tess'e bakarak. "Çoğunlukla 1940'lı yıllara ait."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Piyanoyu satıyorum," dedi Stephanie.

"Tamam."

"George, sen iyi misin?"

"Neden ki?"

"Üzüleceğini düşünmüştüm."

"Hayır, önemli değil," dedi George. "Senindi zaten. Hem ben de babamın piyanosunu aldım. Bana bırakmış."

"Gerçekten çok tuhaf konuşuyorsun, George."

"Öyle mi?"

"Çok farklı."

"Sadece mutluyum," dedi George. "Hepsi bu."

“Ne?”

“Londra’da olduğuma memnunum. Mia’yla konuşmak ister misin?”

“Vaktim yok. Bir toplantıya yetişmeye çalışıyorum. Bana Brixton’daki adresini ver. Her şeyi ayarlamam lazım.” Sonra duraksadı. “Bu arada gitmeden önce gelip sizi göreceğim. Mia’nın iyi olduğundan emin olmak istiyorum.”

“Mia iyi,” dedi George aceleyle.

“Ben onun annesiyim, George. İyi olduğundan emin olmak benim görevim.”

“Doğru.”

Görüşme bittiğinde George, bir süre öylece kalakaldı. Tess, kanepeden kalkarak yanına gelmişti. “Ne oldu?” diye sordu. “Anlatmak ister misin?”

“Hong Kong’da yeni bir işe başlayacak.”

“Ne güzel,” dedi Tess.

“Ve orada düzenini kurana dek Mia’nın benimle kalmasını istiyor.”

“E bu da güzel,” dedi Tess. “Bakarsın Mia’nın İngiltere’de kalmasını istediğini fark eder.”

“Ve gitmeden buraya gelip Mia’nın iyi olup olmadığını görmek istiyor.”

“Hmm.”

Birbirlerine baktılar.

“Ben o gün evden gidebilirim. Ya da belki dışarıda buluşursunuz?”

“Mia anlatır,” dedi George. “Şimdiye kadar nasıl anlatmadı ona bile şaşıyorum ben. Muhtemelen Stephanie tele-

fon görüşmelerini kısa kestiğinden."

Tess dudağını ısırdı. "Bundan hoşlanmayacak, değil mi?"

George bitkin bir hâlde duvara yaslandı. "O, beni mutlu eden hiçbir şeyden hoşlanmaz."

"Ama bu, fikrini değiştirmesine yol açmaz, değil mi? Yani sırf ilişkimizi öğrendi diye Mia'yı da yanında götürmek istemez herhâlde?"

"Kim bilir?"

"Ne kadar zamanımız var?"

"Bir aydan az."

Olamaz, diye düşündü Tess. Bu gerçek olamaz. Daha mutluluğumuzun tadını çıkaramadık.

"Her şey yoluna girecek," dedi sonra.

"Öyle mi?"

"Evet," dedi Tess çünkü onu seviyordu. "Güven bana."

***

"Akash kiminle birlikteymiş?"

Kirsty yüzünü buruşturdu. "Kim olduğunu biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum," dedi Tess. Gece kulübündeki ışıklandırmanın etrafı pek de aydınlatdığı söylenemezdi. Farklı bir ambiyans yaratmak için böyle tasarlanmıştı. "Şu balet çocuk mu yoksa?"

"Aynen öyle."

"Tom," dedi Tess. "Tom'du adı. Hani şu ayağı kırık olan. Bize yemeğe gelmişti. Yıllar önce. Gey olduğunu hiç bilmiyordum."

"Ben de," dedi Kirsty. "Bir de onunla beraber oldum, düşünebiliyor musun?"

"Yine telefonuna bakıyor olamazsın."

"Ya uyanırsa?"

"Minik arabasının içinde uyuduğundan eminim," dedi Tess. "Mia da yanındadır. Cora da en ufak bir çıtırtıyı bile duyabilmek için televizyonun sesini sonuna kadar kısımış, *Mad Men*'i izliyordur yanlarında."

"Ama o daha çok küçük," dedi Kirsty. "Ve başka bir ülkede."

"İngiltere'de."

"Benim artık Fransa'da yaşadığımı unutuyorsun," dedi Kirsty.

"Hatırlatıp durmasan olmaz, değil mi?"

"Burada çok önemli işlerim var. Ev partileri, mağaza açılışları ve hamile olduğunu henüz öğrenmiş dostlarıma yardımcı olmak gibi şeyler."

Tess şok olmuş bir hâlde ona baktı.

"Biliyordum," dedi Kirsty.

"Hayır," dedi Tess. "Kirsty..."

"Biliyordum. Philippe'e de söylemiştim. Tess'in bana anlatmadığı bir şey var demiştim."

"Henüz çok yeni. Kimseye söylemedim."

"Bana bile?"

"Biz de geçen hafta öğrendik," dedi Tess.

"Mia ne düşünüyor peki?"

"Ona henüz söylemedik."

"Kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum," dedi Kirsty.

"Sen hayatta sır saklayamazsın."

"Ne ayıp!"

"Ama doğru."

Kirsty bir kahkaha attı. "Peki, nasıl hissediyorsun? Bulantın var mı? Durduk yere ağlama krizlerine giriyor musun?"

"Harika hissediyorum," dedi Tess, âdeta ılık saçıyordu.

"Nasıl olur?" dedi Kirsty. "Ben hamileyken öleceğimi sanıyordum. Öyle kötüydüm ki Philippe müşterileri kaçırmayayım diye beni arkadaki ofise almıştı. Ah, bak, Ellie de geldi."

"Ellie ya, canım," dedi Tess. "Dükkânla ilgili tam sayfa bir makale ve bir sürü fotoğraf yayımladı."

"Eee, arkadaşlar bugünler içindir."

Tess ona baktı. "Yani vintage dükkânımın, İngiltere'nin en popüler moda dergilerinden birinde haber yapılmasını aslında hak etmediğini mi söylüyorsun?"

"Elbette hayır," dedi Kirsty. "Sadece böyle yerlerde eşinin dostunun olması iyi bir şey diyorum. George ne zaman çıkacak?"

"Sekiz buçukta."

"Heyecanlı mı?"

“Evet. Günlerdir çok sessiz. Mia’ya, babasının zihninin her zamankinden çok müzikle dolu olduğunu ve bu yüzden de kimseyi duymadığını açıklamak zorunda kaldım.”

Kirsty ona baktı. “Sana bunu söylemeyi unutmuş olabilirim ama gerçekten senin adına çok mutluyum. Bir ara, ömrünü Dominic’le birlikte, Penge’de geçireceksin diye çok endişelenmiştim.”

Tess kızardı. “Ben de.”

“George’un karısı geldiğinde sorun çıkmadı mı gerçekten?”

Tess derin bir nefes aldı. “Evet, çıkmadı.”

Bazen en yakın arkadaşınıza bile yalan söylersiniz. Tess hâlâ, Stephanie’nin canavara dönüştüğünü gördüğü kâbuslardan kurtulmaya çalışıyordu. Nihayet tanıştıkları o öğleden sonra yaşananları atlatması çok güç olmuştu. George ve Mia, Stephanie’yi havaalanından almaya gitmişti. George da Stephanie’ye, Tess’le eskiden beri arkadaş olduklarını ve birlikte olmak istediklerini yeni fark ettiklerini anlatmıştı.

“Ne hoş!” demişti Stephanie.

“Yemin ederim, hepsi ben New York’tan döndükten sonra oldu.”

“Kadınlara kirani ödetmekte üzerine yok,” demişti Stephanie ona.

Brixton’daki dairenin oturma odasında duran Stephanie, yeni boyanmış ayakkabılarını giyen Tess’i tepeden tırnağa süzmüştü. Ortam o kadar gergindi ki Mia bile susmuştu.

“Ne tuhaf!” demişti sonra Stephanie kaba bir şekilde.

"Seninle tanıştığımıza memnun oldum," dedi Tess.

"Demek bir dükkânda çalışıyorsun."

"Şey..." dedi Tess ve tam ona vintage giysilerinden bahsedecekken sustu. Bunun tek taraflı bir oyun olduğunu anladı. Yapması gereken tek şey, Stephanie'nin kendisini çiğnemesine izin vermektir. "Evet," dedi. "Bu doğru."

Göz ucuyla George'un yüzünü buruşturduğunu gördü.

"İnsanlar ne kadar farklı, değil mi?" dedi o sırada Stephanie. "Ben şahsen zekâmı zorlayacak işler yapmaya ihtiyaç duyuyorum."

"Sanırım Mia da öyle olacak," dedi Tess. "Çok parlak bir zekâsı var. Sana çektiği belli."

Stephanie keyifle gülümsedi. "Uzaktayken eğitimiyle yakından ilgilenmeye niyetliyim. Düzenli raporlar bekliyor olacağım."

"Elbette," dedi Tess ne demek istediğine bir anlam veremese de. Mia henüz anaokuluna bile başlamamıştı. Yoksa Stephanie, Mia'nın İngiltere'de, George'la kalmasına çoktan karar vermiş miydi? Derin bir nefes aldı. "Senin izinden gidecekse iyi bir eğitim alması çok önemli. George başarılarından çok bahsetti bana. *New York Times*'da seninle ilgili bir makale yayımlanmıştı, öyle değil mi?"

Stephanie gittikten sonra George ona, "Bu çok aşağılayıcıydı, değil mi?" diye sormuştu.

"Hayır," demişti Tess.

"Seni seviyorum," demişti George, Tess'in yüzünü ellerinin arasına alarak. "Özellikle de ben daha iyi hissedeyim diye yalan söylediğinde..."

Tess, zihnini dolduran anıları hatırlayarak gülümsedi.

Kirsty, onu yakından inceleyerek, "Emin misin?" diye sordu. "Bana Stephanie'yle alakalı her şeyi anlattın mı yani?"

"Elbette," dedi Tess, Ellie'ye el sallarken.

"Size zorluk çıkarır sanıyordum."

Ama buna gerek yoktu ki. Stephanie istediğini almıştı. Ve istediği ne Mia'ydı ne de George...

Siyah ceket, beyaz gömlek ve papyonuyla onlara doğru gelen Ellie nefes nefese kalmıştı. "Hiçbir şey kaçırmadım, değil mi?"

"Yalnızca açılışı kaçırdın. O da iyiydi ama."

"George'u kaçırmadım ama, değil mi?"

"Hayır," dedi Tess. "On dakikaya çıkıyor."

"İçki ister misiniz?" diye sordu Ellie.

"Ona kola al," dedi Kirsty hemen.

"Aa niye ki?"

"İçkiyle çok aram yoktur, bilirsin."

"Ama sen kola sevmezsin ki." Ellie durdu. "Ah."

"Tanrı aşkına!" dedi Tess.

Ellie hemen Tess'in boynuna atılmıştı. "Öyle güzel bir haber ki bu. Rhys'e söylemek için sabırsızlanıyorum."

"Bu bir sır," dedi Kirsty. "Henüz birilerine söylemek için çok erken."

"Ah," dedi Ellie. "Aramızda kalacak."

Tess, ikisine de dik dik baktı.

"Tess," dedi Kirsty arkasını işaret ederek. "Bak, kim ge-

liyor?"

"Oliver!" dedi Tess.

"Tek kelimeyle muhteşem," dedi Oliver. "Yani iyi olduğunu biliyordum zaten. Annemin doğumgününde çaldığında dinlemiştim onu. Özellikle klasiklerde çok iyi. *The Way You Look Tonight* falan. Ama böyle efsanevi bir caz kulübünde... West End'de... Ve bir cumartesi gecesi... Bundan daha iyisi olamaz, değil mi?"

"Sadece hoş bir tesadüf," dedi Tess. "Kulübün işletmecisi yıllar önce onu Paris'te dinlemiş. Grup dağılmadan önce. Bomboş bir kulüpte George'u dinlediği anı hiç unutmadığını söylüyor. George'un, onun kulübünde çalması için sabırsızlanıyordu."

"Vay canına! Bu harika," dedi Oliver. Sonra tereddütle durdu. "Peki, Helen nasıl?"

Tess, utanarak gözlerini kaçırdı. "Ah, çok iyi gerçekten. Doğal bir yeteneği var."

"Seni tam olarak affettiğimi söyleyemem," dedi Oliver. "Siz gider gitmez pazarlama departmanımıdaki elemanlarım topluca işten ayrıldı. Kimse bir dakika bile durmadı."

"Helen'ın vintage giysilerden hoşlandığını biliyor muydun?"

"Hayır," dedi Oliver. "Onunla pek konuşmazdım zaten. Ne zaman konuşacak olsam kalp krizi geçirecekmiş gibi bakardı bana."

"Bugünlerde kendine çok daha fazla güveniyor."

"İşleriniz kötü gittiği için alelacele dükkânı kapatmış ve ekipçe iş arayışına girmiş olamazsınız sanırım, değil mi?"

Tess mutlulukla başını iki yana salladı.

"Pekâlâ," dedi Oliver. "Yaptığınız her şeye değdi."

Kirsty birine el sallıyordu.

"O kim?" dedi Tess kalabalıktan dolayı görmekte zorlanarak.

"Walter. Ve Sonya. Arkalarındaki de Rhys. Colin de karısıyla geldi."

"Rhys, George'a Swansea'ye taşınacaklarını söylemiş. Natalie Londra'yı çok sevmiyormuş," dedi Tess.

"O ne iş yapıyor?"

Tess alnını kırıştırdı. "Emin değilim. Bir keresinde sordum ama bana yasla mücadele gibi bir şeyle uğraştığını söyledi."

"Danışman falan gibi mi?" dedi Kirsty. "Ya da bir düşünkünlerevinde filan mı çalışıyor?"

"Bence trafik polisi," dedi Tess.

Rhys'in dikkatini çekmek için ellerini deli gibi sallayan Kirsty, bakışlarını masaya çevirdi birden. "Herkeseye yetecek kadar yerimiz var mı? Ellie, gidip sandalye alır mısın? Tess'in ağır kaldırmaması gerek."

"Ah," dedi Oliver. "Belini mi incittin?"

Ve saçı sakalı birbirine girmiş olan Rhys o sırada yanlarına gelmişti. "Bütün sevdiklerim burada," dedi. "Bugünün geleceğini ve hep birlikte George'un başarısını kutlayacağımızı biliyordum."

"Daha çalmaya başlamadı," dedi Tess.

"İkinizin birlikte olması gerektiğini hep biliyordum. Böyle olacağı belliydi zaten."

“Öyleydi, değil mi?” dedi Kirsty. “Bunu anlamalarının bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum.”

“Harika oldu,” dedi Rhys çevresine bakınarak. “Harika.”

“Başın dönmüyor, değil mi?” diye sordu Kirsty Tess’e. “Benim kalabalıkta hep başım dönerdi.”

“Tansiyonun mu düşüyordu?” diye sordu Rhys.

“Hayır, hamileydim,” dedi Kirsty.

“Bakın,” dedi Tess hemen. “Şu Mo değil mi?”

“Şu anda çok duygusal anlar yaşıyorum,” dedi Rhys. “George’un dostları dünyanın dört bir yanından onu görmeye geliyor.”

“Mo nerede yaşıyor ki?” diye sordu Kirsty.

“Kentish Town’da,” dedi Rhys.

“Onu yıllardır görmedim,” dedi Tess. “Neler yapıyor?”

“Hâlâ öğretmenlik yapıyor,” dedi Rhys. “Sanırım artık bölüm başkanı oldu.”

“Biriyle birlikte mi?” diye sordu Tess.

“Ne! Şu anda mı?” dedi Rhys arkasına dönerek.

“Hayır, yani bir sevgilisi var mı demek istedim.”

“Sanmıyorum. Bir defasında bana tek başına seyahat etmenin daha kolay olduğunu söylemişti.”

“Ne seyahati?”

“Hayattan bahsediyordu sanırım,” dedi Rhys.

“Hiç de kolay değil,” dedi Kirsty.

Mo, güçlkle de olsa yanlarına gelmeyi başarmıştı. Hâlâ aynı görünüyordu. Hâlâ kaslıydı. Kızıl saçları, o sert ifade-

si ve öfkeli bakışları değişmemiştir. Bir süre, ellerini cebinden çıkarmadan, öylece dikilip sahnenin ortasındaki piyanoya baktı. "Demek başardı," dedi sonra Tess'e.

"Nihayet," dedi Tess gülümseyerek.

Mo başını salladı. Etraftaki insanlar da yerlerine geçmeye başlamışlardı. Beklentinin yüksek olduğu sezilebiliyordu. Herkes bunun, büyük bir şeyin başlangıcı olduğunu ve bu gecenin yıllar sonra bile konuşulacağını biliyor gibiydi.

"Yapabileceğini düşünmüyordum," dedi Mo. "Yani çalabildiğini biliyorum tabii. Ama, George bunu asla başaramaz, diyordum kendi kendime. Kendine yeterince güvenmiyor. Cesareti yok."

Tess'in gülüşü soldu.

"Ama yanılmışım," dedi Mo. "Yanıldığıma da çok memnunum. Bunu sonuna kadar hak ediyor."

Sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Öyle birden olmadı," dedi Tess.

"Olmadı mı?"

Tess, *Hayır*, demek üzereydi. *Hayır*, çünkü biz birbirimizi bulduğumuz için oldu. Bir araya geldiğimizden beri yapamayacağımızı düşündüğümüz her şeyi yapabiliyoruz. Birbirimizi cesaretlendiriyoruz. Birbirimize umut veriyoruz. Çünkü gerçek şu ki; bazı insanlar bir şeyleri tek başına başarabilir. Ama öylelerine çok az rastlanır. Onların çelik gibi güçlü iradeleri vardır. Geriye kalanlar, yani bizler de bizi seven, cesaretlendiren ve koruyan birilerini bulmak zorundayızdır. Bir kaşını alaycı bir tavırla hafifçe kaldırdı ve ondan hâlâ bir cevap bekleyen Mo'ya baktı. *Hayır*, diye düşündü. *Sen beni anlayamazsın. Açıklamaya çalışmanın bir anlamı yok.*

"Aynı zamanda sıkı bir çalışma da gerektiriyordu."

Mo gülümsedi. "Bir an için beni endişelendirdin."

"Neden?"

"Senin şu ruh eşi saçmalığına inandığın geldi de aklıma."

"Öyle mi demiştin?"

"Hem de nasıl direktmişdin!" dedi Mo. "Diğer yarısını arayan zavallı ruhlar... Onları tamamlayan eşlerini kaybetmiş bir hâlde, oradan oraya yalpalaya yalpalaya yürüyen, tatmin olmamış, akli karışmış, zayıf düşmüş ruhlar... Eşlerini bulana dek huzur bulamayacak olanlar..." Bir kahkaha attı. "Hayatımda duyduğum en büyük saçmalıktı. Sana bu söylentinin nereden geldiğinden bahsetmiştim. Yalnızca bir masal. İnsanlar gülsünler diye yıllar önce uydurulan bir şakadan ibaret yani. Bunu söylediğim zamanki surat ifadeni hatırlıyorum. Buna inanamamıştın. Öyle şaşırmış görünüyordun ki..."

"Hatırlıyorum," dedi Tess.

"Öyle mi?"

"Evet," dedi Tess. Sonra düşünceli bir tavırla ekledi: "Bunun bir saçmalık olduğuna emin misin?"

Mo şaşkın bir hâlde ona bakıyordu. "Bu zırvaya hâlâ inandığını söylemeyeceksin, değil mi?"

Tam o anda ışıklar karardı. Sahne ışıkları piyanonun üzerinde toplandı. Kalabalık sessizleşti. Tüm yüzler sahneye dönmüş George'un sahne almasını bekliyordu.

Tess ise ellerini karnının üzerine koymuş gülümsüyordu.

TEŞEKKÜR

Kitabın taslağını okuyan arkadaşlarım

Yvonne Wilcox, Alexandra Fabian, Sally Eden ve

Simon Pinkerton'a sonsuz teşekkürler.

Menajerim Annette Green'e ve iş ortağı Adrian Weston'a;

Text Publishing ve Emily Bestler Books'daki herkese minnettarım.

Aynı zamanda 'If I Didn't Have You' şarkısıyla

ruh eşi kavramını düşünmemi sağlayan Tim Minchin'e

ve sorularımı cevaplayıp bana destek olan herkese

minnet duyduğumu da söylemek isterim.

Özellikle Ruth Evans, Jane Doyle, Tamsin Kelly,

Kevin Jackson, Jill Hunter, Tony Williams, Sarah Wise,

Eve Zeese, Daniel Loup ve Monty Taylor'a...

Son olarak, Morgan-Thomas ve

Kavanagh aileleriyle Joe, Ben ve Alice'e teşekkür ederim.

Ama en büyük teşekkürüm sevgili eşim Matt'e...